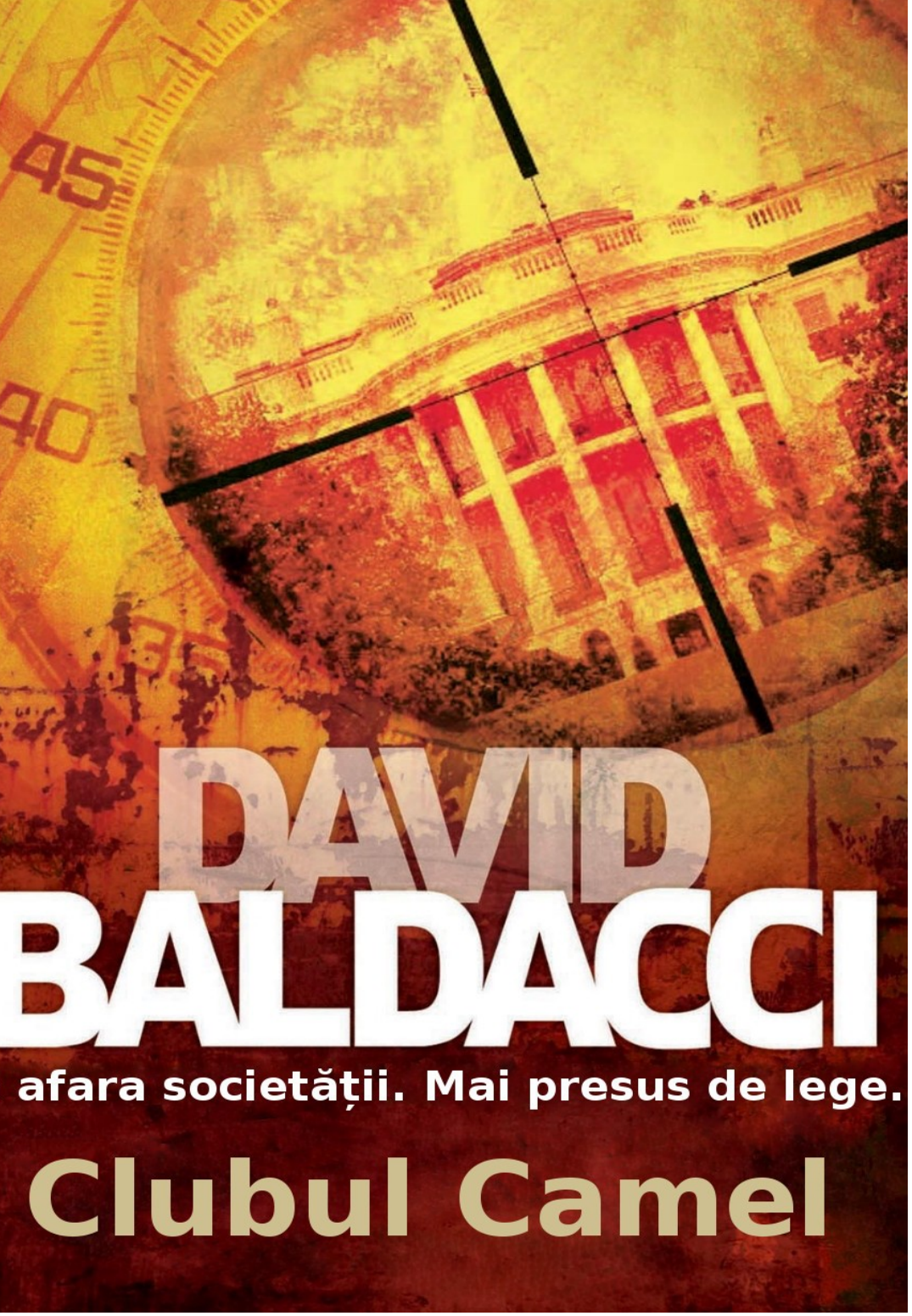
DAVID
BALDACCI
afara societății. Mai presus de lege.
Clubul Camel

David Baldacci

CAMEL CLUB

Traducere din limba engleza LAURA BERTEANU

rao internaţional publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Camel Club / David Baldacci; trad.: Laura Berteanu.
— Bucureşti RAO International Publishing Company, 2010

RAO International Publishing Company Grupul Editorial
RAO Str. Turda nr. 117-119. Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Camel Club
© 2005 by Columbus Rose, Ltd. Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007 pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0157-3

Acest roman le este dedicat
bărbaţilor şi femeilor din Serviciul

Secret al Statelor Unite ale Americii.

Şi lui Larry Kirshbaum, editor de cea mai înaltă clasă, publicist de excepţie şi minunat prieten.

PROLOG

Chevroletul Suburban gonea pe şosea, învăluit de întunericul tăcut al regiunii rurale din statul Virginia. Adnan al-Rimi, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, stătea aplecat peste volan, concentrându-se asupra drumului biciuit de un vânt puternic. Erau o mulţime de căprioare în această zonă şi Adnan nu avea nici cea mai mică dorinţă să vadă vreo pereche de coarne însângerate străpungându-i parbrizul. De fapt, se săturase să se tot ferească de lucruri care-l atacau. Îşi ridică de pe volan mâna înmănuşată şi pipăi revolverul din tocul de sub haină; arma nu era doar un element care-l liniştea pe Adnan, era o necesitate.

Dintr-odată, auzi un zgomot deasupra şi privi numaidecât pe fereastră.

Avea doi pasageri pe bancheta din spate. Bărbatul care vorbea foarte agitat la mobil, în persană, era Muhammad al-Zawahiri, un iranian care intrase în ţară cu doar puţin timp înainte de atacurile teroriste de la 11 septembrie. Bărbatul de lângă el era un afgan pe nume Gul Khan, care nu se afla în State decât de câteva luni. Khan era masiv şi musculos, cu capul ras. Purta o haină de vânătoare, de camuflaj, şi-şi verifica arma automată cu degete agile. Cu un clinchet, puse la loc încărcătorul şi setă butonul de tragere pe opţiunea foc-cu-foc. Câteva picături de ploaie se loviră de fereastră şi Khan le privi scurgându-se, fără să schiţeze nicio mişcare.

— E un peisaj frumos, spuse Khan în pastu, un dialect pe care Muhammad îl vorbea, dar cu care Adnan nu era decât vag familiarizat. Ţara mea e plină de carcasele de metal ale tancurilor sovietice, fermierii ară pe lângă ele. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o expresie de adâncă satisfacţie: Şi nişte carcase americane, avem şi de-astea.

Adnan privea întruna în oglinda retrovizoare. Nu-i plăcea să aibă în spatele lui un individ cu o armă automată, fie el frate întru credinţa islamică. Şi nici în iranian nu avea prea multă încredere. Adnan se născuse în Arabia Saudită, dar emigrase în Irak în copilărie. Luptase pentru Irak în groaznicul război dintre cele două ţări şi încă mai simţea o puternică duşmănie faţă de Iran. Din punct de vedere etnic, Muhammad al-Zawahiri era persan, nu arab, ca al-Rimi. O diferenţă în plus care-i dădea lui al-Rimi motive să nu aibă încredere în el.

Muhammad termină de vorbit la telefon, îşi şterse o pată de

noroi de pe cizmele de cowboy, verifică ora la ceasul extrem de scump pe care îl purta la mână, apoi se lăsă pe spate şi zâmbi în timp ce-şi aprindea o ţigară. Spuse ceva în persană şi Khan râse. Respiraţia afganului mătăhălos mirosea puternic a ceapă.

Adnan strânse şi mai tare mâna pe volan. Nu fusese niciodată neglijent şi nu-i plăcea frivolitatea cu care iranianul trata problemele serioase. Câteva clipe mai târziu, Adnan privi iar pe fereastră.

Muhammad auzise şi el, nu încăpea îndoială. Coborî geamul, scoase capul afară şi privi cerul acoperit de nori. Când zări sclipirea de lumină roşie de deasupra, îi strigă ceva lui Adnan, care dădu din cap şi apăsă nervos acceleraţia; amândoi bărbaţii din spate îşi strânseră centurile de siguranţă.

Chevroletul zbura pe drumul şerpuit de ţară, balansându-se atât de tare la unele curbe, încât bărbaţii din spate trebuiau să se ţină de mânere cu toate cele zece degete. Şi totuşi, nici cea mai rapidă maşină din lume nu poate întrece un elicopter pe un traseu cu serpentine.

Vorbind din nou în persană, Muhammad îi ordonă lui Adnan să oprească sub un pâlc de copaci şi să aştepte, ca să vadă dacă elicopterul îşi continua drumul. Tot în persană, spuse:

— Accident de maşină, Adnan? Evacuare medicală cu elicopterul, poate?

Adnan ridică din umeri. Nu vorbea prea bine persana şi adesea îi scăpau nuanţele limbii. Totuşi, nu trebuia să fie lingvist ca să simtă nervozitatea din vocea colegului său. Opri sub un pâlc de copaci şi toţi trei bărbaţii coborâră din maşină şi se ghemuiră lângă vehicul. Khan îşi ridică arma automată spre cer, iar Adnan îşi scoase la rândul lui pistolul. Muhammad strânse doar mâna în jurul telefonului şi privi neliniştit în sus. Preţ de o clipă, păru că elicopterul plecase, apoi însă un fascicul de lumină de căutare străpunse frunzişul direct deasupra lor.

Următorul cuvânt rostit de Muhammad fu în engleză:

— La dracu’!

Îi făcu semn cu capul lui Adnan, trimiţându-l să se ducă să vadă mai bine.

Irakianul alergă ghemuit până când ajunse la marginea zonei acoperite de copaci şi, cu mare atenţie, privi în sus. Elicopterul plana la douăzeci de metri deasupra. Adnan se întoarse la tovarăşii lui şi raportă ce văzuse.

— S-ar putea să caute un loc de aterizare, adăugă el.

— Avem un aruncător de grenade în portbagaj? întrebă Muhammad, cu voce uşor tremurată.

Era obişnuit să fie creierul în acest gen de operaţiuni şi nicidecum unul dintre soldaţii care ucideau propriu-zis – şi care adesea mureau în plină acţiune.

Adnan scutură din cap.

— N-am crezut c-o să avem nevoie de o grenadă cu propulsie în seara asta.

— La dracu'! zise din nou Muhammad. Ascultaţi, şuieră el, cred că aterizează!

Coroanele copacilor începuseră să tremure din cauza rotorului elicopterului.

Adnan dădu din cap înspre însoţitorii lui.

— Este un elicopter de doar două persoane. Iar noi suntem *trei,* adăugă el cu încredere. Îi aruncă o privire conducătorului lor. Scoate-ţi arma, Muhammad, şi pregăteşte-te s-o foloseşti. N-o să plecăm în linişte. O să luăm şi nişte americani cu noi.

— Prostule! explodă Muhammad. Îţi închipui că n-au chemat deja întăriri? Vor doar să ne ţină pe loc până le sosesc ajutoarele.

— Hârtiile noastre sunt în ordine, răspunse Adnan. Ce-i mai bun pe piaţă.

Iranianul îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Suntem *arabi înarmaţi* în mijlocul unor ferme de porci din Virginia. O să-mi ia amprentele şi o să afle în câteva secunde cine sunt de fapt. Suntem prinşi în capcană, adăugă cu un nou şuierat. Cum este posibil? Cum?

Adnan arătă spre mâna bărbatului.

— Poate din cauza mobilului la care vorbeşti întruna. Pot să le ia urma. Te-am avertizat în legătură cu asta.

— Facă-se voia lui Allah, spuse Gul Khan, în timp ce-şi seta arma pe foc automat, de parcă aceasta ar fi fost voia dumnezeului lui.

Muhammad îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Dacă suntem opriţi acum, planurile noastre nu vor reuşi. Crezi că Allah vrea asta? Aşa crezi? Făcu o pauză şi trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Uite ce vreau să faceţi. Ce *trebuie* să faceţi! Ridică un deget tremurător spre copacii care vibrau deasupra lor şi spuse cu voce fermă: Vreau să-i ţineţi pe

loc, ca eu să pot să fug. Mai există un drum, la aproape un kilometru printre copaci, spre vest. Pot să-l sun pe Marwan să vină să mă ia cu celălalt camion la locaţia stabilită. Dar trebuie să-i ţineţi pe loc. Trebuie să faceţi asta!

Adnan îi aruncă şefului său o privire întunecată. Judecând după expresia feţei, dacă ar fi existat în limba lui o traducere pentru „laş de doi bani”, Adnan ar fi folosit-o cu siguranţă.

— Plecaţi acum! Îndepărtaţi-i! Este sacrificiul vostru pentru cauză, strigă Muhammad în timp ce începea să se retragă cu spatele.

— Dacă tot trebuie să murim ca să scapi tu, măcar dă-ne arma ta, rosti cu amărăciune în glas Adnan. *Tu* n-o să ai nevoie de ea.

Iranianul îşi scoase pistolul şi i-l aruncă lui Adnan.

Matahala de Khan se întoarse înspre elicopter şi zâmbi.

— Ce zici de planul ăsta, Adnan? spuse el peste umăr. Distrugem coada elicopterului înainte să apuce să aterizeze americanii. A fost o tactică foarte eficientă în ţara mea. Coloana vertebrală plesneşte ca o nuieluşă în clipa în care atinge pământul.

Glonţul îl lovi în spatele gâtului şi, ca o ironie a sorţii, coloana lui Khan plesni acum ca o nuieluşă. Uriaşul afgan se prăbuşi mort.

Adnan îşi mută pistolul de deasupra primei victime şi îl îndreptă spre Muhammad care, văzând atacul trădătorului, o rupsese deja la fugă. Totuşi, nu era cine ştie ce atlet, iar cizmele de cowboy cu care era încălţat nu erau potrivite pentru alergat. Adnan îl ajunse din urmă în clipa în care Muhammad se împiedică de un trunchi de copac putrezit.

Muhammad îl privi în timp ce Adnan îl ţintuia cu propriul său pistol. Şuvoiul de cuvinte rostite de Muhammad în persană fură urmate de rugăminţi într-o arabă stâlcită apoi, în cele din urmă, în engleză:

— Adnan, te rog! De ce? De ce?

Adnan răspunse în arabă:

— Faci trafic de droguri. Spui că pentru a ne finanţa eforturile. Şi totuşi, petreci mai mult timp ca să-ţi cumperi cizme scumpe de cowboy şi bijuterii fistichii decât slujind cauza islamului, Muhammad. Ai pierdut calea dreaptă. Eşti american de-acu’. Dar nu e ăsta motivul pentru ce fac.

— Spune-mi de ce atunci! strigă iranianul.

— Este sacrificiul *tău* pentru scopul suprem.

Adnan nu zâmbi, însă triumful i se putea citi în ochi. Trase un glonţ în tâmpla stângă a bărbatului şi nicio rugăminte, în nicio limbă, nu se mai auzi din gura iranianului. Adnan apăsă mâna lui Muhammad în jurul armei, apoi o puse jos şi o luă repede înapoi spre luminiş, unde elicopterul aterizase. Una din uşile pasagerilor se deschidea. Adnan minţise. Era de fapt un elicopter de patru persoane. Coborâră doi bărbaţi. Erau occidentali cu expresii sumbre şi cărau ceva între ei. Adnan îi conduse la trupul lui Muhammad, după ce se opri să-şi ia o armă automată din maşină.

Obiectul pe care îl cărau cei doi bărbaţi era un sac pentru cadavre. Îi deschiseră fermoarul. Înăuntru era un bărbat, un bărbat care semăna uluitor de mult cu Adnan şi care era îmbrăcat exact ca el. Era inconştient, dar încă mai respira. Îl sprijiniră de un copac aproape de locul unde zăcea iranianul mort. Adnan îi întinse portofelul unuia dintre bărbaţi, care îl puse în buzunarul hainei bărbatului inconştient. Apoi celălalt bărbat luă arma de la Adnan, apăsă în jurul ei mâinile inerte ale lui Muhammad, o îndreptă spre bărbatul lipsit de cunoştinţă şi o descărcă în capul acestuia, distrugându-i instantaneu o parte din faţă. O fiinţă vie transformată în cadavru în doar câteva clipe. Adnan era expert în astfel de lucruri, şi nu de bunăvoie. *Trebuie să fii nebun ca să-ţi alegi o astfel de vocaţie!*

Câteva clipe mai târziu, Adnan şi cei doi bărbaţi alergau spre elicopter. Se suiră în el şi aparatul se ridică numaidecât în aer. Nu exista niciun însemn pe marginile sau pe coada elicopterului şi niciunul dintre bărbaţi nu purta uniformă. Ce-i drept, abia dacă-i aruncară o privire lui Adnan, care se instală într-unul dintre locurile din spate şi-şi strânse centura. Parcă ar fi încercat să uite că era acolo.

Adnan nu se mai gândea la însoţitorii lui morţi. Gândurile lui zburaseră înainte, spre o glorie mult mai măreaţă, care îl aştepta.

Dacă ar fi reuşit, omenirea ar fi vorbit despre asta generaţii întregi, cu infinită uimire. Adnan al-Rimi era de-acum oficial un om mort. Şi totuşi, nicicând nu fusese mai valoros.

Elicopterul o luă pe o rută spre nord, întorcându-se în Pennsylvania de vest. Într-un oraş numit Brennan. Un minut mai

târziu, cerul Virginiei rurale era din nou liniştit, cu excepţia susurului unei ploi blânde care nu se grăbea să spele tot sângele.

CAPITOLUL 1

Alerga cât putea de repede, în timp ce gloanţele se înfigeau pretutindeni în jurul lui. Nu vedea cine trăgea şi nu avea armă ca să poată riposta. Femeia de lângă el era soţia lui. Fetiţa de lângă ea era fiica lor. Un glonţ străpunse încheietura femeii şi el o auzi ţipând. Apoi, un al doilea glonţ îşi nimeri ţinta şi ochii soţiei lui se măriră. Era acea dilatare a pupilelor, de o fracţiune de secundă, care anunţa moartea înainte chiar ca aceasta să fie înregistrată de creier. Văzându-şi soţia căzând, alergă lângă fetiţa lui, ca să o protejeze. Degetele lui se întinseră spre ale ei, dar îşi ratară ţinta. Mereu o ratau.

Se trezi şi se ridică în capul oaselor. Sudoarea i se scurgea pe obraji, pierzându-se în cele din urmă în barba lungă şi stufoasă. Îşi turnă pe faţă puţină apă dintr-o sticlă, lăsând picăturile reci să-i alunge durerea înecăcioasă provocată de coşmarul ce revenea iar şi iar.

Când se ridică din pat, îşi simţi picioarele atingând cutia veche pe care o ţinea acolo. Ezită o clipă, apoi ridică încet capacul. Înăuntru era un album zdrenţuit. Rând pe rând, privi cele câteva fotografii ale femeii care fusese soţia lui. Apoi îşi îndreptă atenţia spre fotografiile cu fetiţa lor – făcute pe când era bebeluş şi mergea de-a buşilea. Nu mai avea fotografii cu ea mai târziu.

Şi-ar fi dat viaţa să o vadă, măcar pentru o clipă, tânără femeie. Nu trecea zi fără să se întrebe ce-ar fi putut fi.

Privi în jur, examinând interiorul mobilat sărăcăcios al căsuţei. Rafturi prăfuite, încovoiate sub greutatea cărţilor de tot felul, îl priveau la rândul lor. Lângă fereastra mare ce dădea spre terenurile întunecate, era un birou vechi, acoperit de jurnale pline cu un scris de mână extrem de precis. Un şemineu din piatră înnegrită oferea cea mai mare parte a căldurii şi mai avea şi o bucătărioară unde-şi pregătea mesele simple. O baie minusculă completa modesta amenajare a locuinţei lui.

Se uită la ceas, luă un binoclu de pe masa şubredă de lemn de lângă pat şi înşfăcă de pe birou un rucsac de pânză roasă. Îndesă în sac binoclul şi câteva dintre jurnale şi ieşi din casă.

Bătrânele plăci de mormânt îi apăreau ca nişte umbre în faţă, iar lumina lunii se răsfrângea în piatra mâncată de vreme şi acoperită de muşchi. În clipa în care coborî de pe verandă şi

puse piciorul în iarbă, aerul rece păru să-i alunge din cap senzaţia de arsură pe care coşmarul o lăsase în urmă… dar nu şi din inimă. Din fericire, trebuia să se ducă undeva în această noapte, dar mai avea încă timp. Şi, ori de câte ori avea timp, se ducea, fără excepţie, într-un singur loc.

Ieşi pe poarta mare, din fier forjat, pe care un scris ornamental anunţa că acolo era cimitirul Mt. Zion, localizat în nord-vestul oraşului Washington D.C. şi deţinut de Biserica Metodistă Unită Mt. Zion, din apropiere. Era cea mai veche congregaţie de negri din oraş; fusese înfiinţată în 1816 de către nişte oameni cărora nu le plăcea să-şi exprime credinţa într-o locaş de proslăvire împărţit în două, care nu părea să înţeleagă conceptul de egalitate între scripturi. Parcela de aproximativ douăsprezece mii de metri pătraţi fusese de asemenea o oprire importantă pe traseul căii ferate subterane pe care fuseseră transportaţi sclavi din Sud către libertatea din Nord în timpul Războiului Civil.

Cimitirul era mărginit într-o parte de masiva Dumbarton House, sediul asociaţiei *National Society of the Colonial Dames of America*[1], iar în cealaltă parte, de o clădire rezidenţială joasă, din cărămidă. Cimitirul fusese neglijat zeci de ani de zile, plăcile funerare se înclinaseră şi buruienile crescuseră până la brâu. Apoi biserica împrejmuise cimitirul cu un gard şi construise cabana micuţă a îngrijitorului.

În apropiere se afla cimitirul Oak Hill, mult mai mare şi mult mai cunoscut, ultimul loc de odihnă pentru mulţi oameni importanţi. Totuşi, el preferase Mt. Zion şi locul pe care acesta îl ocupa în istorie, de poartă spre libertate.

Fusese angajat pe postul de îngrijitor al cimitirului cu ceva ani în urmă şi îşi lua munca foarte în serios, având grijă ca terenul şi locurile de veci să fie păstrate în bună stare. Căsuţa pe care o primise odată cu postul fusese primul lui cămin pe care-l avusese după mult timp. Biserica îl plătea cu bani gheaţă, fără să-şi mai bată capul cu birocraţia. Oricum, nu câştiga nici pe departe cât să-şi permită să mai plătească şi taxe. Adevărul era că banii de abia dacă-i ajungeau să trăiască. Şi totuşi, era cea mai bună slujbă pe care o avusese vreodată.

O luă spre sud pe 27th Street şi urcă într-un autobuz Metro care-l lăsă curând la câteva străzi distanţă de cea de „a doua

[1] Societatea Naţională a Doamnelor din Coloniile Americii

casă” a lui. Trecând pe lângă cortul micuţ care, cel puţin teoretic, îi aparţinea, îşi scoase binoclul din rucsac şi, ascunzându-se în umbra unui copac, îl folosi pentru a cerceta clădirea de pe cealaltă parte a străzii. Luase cu el binoclul din inventarul guvernamental după ce-şi servise cu mândrie ţara, înainte să-şi piardă cu desăvârşire încrederea în conducătorii ei.

Nu-şi mai folosise numele adevărat de zeci de ani. Era de multă vreme cunoscut drept Oliver Stone[1], un nume pe care-l adoptase dintr-un sentiment ce nu putea fi descris decât ca un fel de sfidare îndrăzneaţă.

Se regăsea în creaţia legendară a ireverenţiosului regizor de film, care punea la îndoială percepţia „oficială” a istoriei, o istorie ce se dovedea adesea a fi mai mult ficţiune decât realitate. I se păruse potrivit să adopte numele bărbatului, de vreme ce şi *acest* Oliver Stone era la rândul lui foarte interesat de adevărul „real”.

Continuă să studieze prin binoclu intrările şi ieşirile din clădirea ce exercita asupra lui o neîncetată fascinaţie. Apoi Stone intră în cortul lui micuţ şi, folosind o lanternă veche, îşi notă cu grijă observaţiile într-unul dintre jurnalele pe care le adusese în rucsac. Ţinea o parte dintre acestea în căsuţa de îngrijitor şi mult mai multe în ascunzători de prin alte părţi. Nu lăsa nimic în cort fiindcă ştia că acesta era percheziţionat în mod regulat. Avea mereu în buzunar permisul oficial care atesta că avea dreptul să-şi ţină cortul acolo, precum şi dreptul să protesteze în faţa clădiri de pe cealaltă parte a străzii. Şi-şi lua acest drept foarte în serios.

Întorcându-se afară, urmări gardienii care-şi aranjau în tocuri pistoalele şi armele automate sau vorbeau din când în când prin staţiile de emisie-recepţie. Îl cunoşteau cu toţii şi erau precaut de politicoşi, aşa cum sunt întotdeauna oamenii în faţa celor care se pot repezi dintr-odată asupra lor. Stone făcea la rândul

---

[1] Oliver Stone născut pe 15 septembrie, 1946; unul dintre cei mai mari regizori şi scenarişti americani ai ultimelor decenii. Filmele sale au stârnit mereu controverse, prin tematica lor: războiul din Vietnam (*Platoon* - 1986), politica duplicitară a Americii (*Born on Fourth of July* - 1989), rapacitatea marilor moguli ai finanţelor (*Wall Street* - 1987), minciunile oamenilor politici (*JFK* - 1992), violenţa care marchează istoria Statelor Unite (*Natural Born Killers* - 1994). Filmele lui Stone au fost adeseori acuzate că promovează teorii ale conspiraţiei sau că nu respectă adevărul istoric. (n. tr.)

lui mari eforturi să îi trateze cu respect. Întotdeauna ne purtăm diferit când avem în faţă o persoană înarmată. Oliver Stone, deşi nu putea fi catalogat drept o persoană obişnuită, era departe de a fi nebun.

Îşi intersectă privirea cu un gardian care îi strigă:

— Hei, Stone! Am auzit că l-au împins pe Humpty Dumpty. Transmite mai departe!

Unii dintre colegii gardianului râseră la aceste cuvinte şi chiar şi buzele lui Stone se încreţiră într-un zâmbet.

— S-a notat! îi răspunse bărbatului.

Îl văzuse pe gardianul cu care vorbea împuşcând un om la doar câţiva metri de locul în care stătea acum. Adevărul fie spus, celălalt deschisese primul focul asupra lui.

Îşi strânse pantalonii ponosiţi mai tare în jurul taliei subţiri, îşi netezi părul lung, cărunt spre alb, şi se opri o clipă să-şi lege şiretul cu care încerca, fără să reuşească, să-şi ţină pantoful drept în picior. Era un bărbat înalt, foarte slab, îmbrăcat cu o cămaşă prea mare şi pantaloni prea scurţi. Cât despre pantofi… ei bine, pantofii erau întotdeauna o problemă.

— De nişte haine noi ai nevoie, spuse o voce de femeie în întuneric.

Stone ridică privirea şi văzu persoana care i se adresase sprijinindu-se de statuia generalului-maior conte de Rochambeau, erou al Revoluţiei Americane. Degetul ţeapăn al lui Rochambeau arăta înspre ceva, însă Stone nu descoperise niciodată spre ce anume. Mai erau apoi un prusac, baronul Steuben, la nord-vest, şi polonezul, generalul Kosciuszko, care păzea flancul de nord-est al parcului de şapte pogoane în care stătea Stone. Statuile astea îl făceau mereu să zâmbească. Lui Oliver Stone îi plăcea să fie înconjurat de revoluţionari.

— Zău, chiar nevoie *ai* de haine noi, Oliver, spuse din nou femeia, scărpinându-şi faţa foarte bronzată. Şi-ar trebui să te tunzi, da. Oliver, de o schimbare totală ai nevoie.

— Nu mă îndoiesc, răspunse el liniştit. Şi totuşi, presupun că totul depinde de priorităţile fiecăruia şi, din fericire, vanitatea nu s-a numărat niciodată printre ale mele.

Femeia cu care vorbise îşi spunea Adelphia[1]. Avea un accent pe care Stone nu reuşise niciodată să-l localizeze cu exactitate, deşi era fără îndoială european, probabil slav. Nu acorda niciun

[1] Adelphia provine din limba greacă şi înseamnă „soră” *(adelphe)* (n. tr.)

pic de atenţie utilizării verbelor, aşezându-le în tot felul de poziţii nefireşti în propoziţie. Era înaltă şi uscată, cu păr scurt şi negru, intercalat cu şuviţe albe, pe care le purta lungi. Adelphia avea ochi adânci, lăsaţi la capete, şi o gură ce părea să fi paralizat într-un fel de rânjet, deşi Stone constatase că putea, uneori, să fie şi drăguţă, deşi parcă treaba asta îi făcea ciudă. Era greu să-i ghiceşti vârsta, dar, cu siguranţă, era mai tânără decât el. Pe bannerul lung de doi metri montat în faţa cortului ei scria:

UN FĂT E O VIAŢĂ. DACĂ NU CREZI, TE DUCI DIRECT ÎN IAD.

Puţine lucruri erau subtile în ceea ce o privea pe Adelphia. Nu vedea viaţa decât în contururi rigide de alb şi negru. Pentru ea, nuanţele de gri nu existau, deşi trăia într-un oraş ce părea să fi inventat această culoare. Pe pancarta micuţă din faţa cortului lui Oliver scria simplu:

VREAU ADEVĂRUL

Încă nu îl aflase, deşi trecuseră atâţia ani. Zău aşa, existase vreodată un oraş în care adevărul să fie mai greu de găsit decât cel în care se găsea acum?

— Mă duc să-mi iau cafea, Oliver. Vrei şi tu? Am bani.

— Nu, mulţumesc, Adelphia. Trebuie să mă duc undeva.

Ea se încruntă.

— La altă întâlnire te duci? Ce folos din asta ai? Nu tânăr mai eşti şi n-ar trebui să mergi în întuneric. Ăsta e loc periculos.

Oliver îi aruncă o privire bărbatului înarmat.

— Sincer, eu cred că e un loc destul de bine păzit.

— Mulţi bărbaţi cu arme tu spui că-i sigur? Eu spun că tu nebun eşti, îi răspunse ea tăioasă.

— Poate că ai dreptate şi-ţi mulţumesc pentru grijă, rosti el politicos.

Adelphia ar fi avut chef de ceartă şi căuta un pretext. Oliver învăţase demult să nu-i ofere femeii o astfel de oportunitate.

Adelphia îl privi furioasă încă vreo câteva clipe, apoi o luă din loc. Între timp, Stone se uita la o altă pancartă, de lângă a lui, pe care scria:

SĂ AVEŢI O APOCALIPSĂ PLĂCUTĂ

Stone nu-l mai văzuse de ceva vreme pe domnul care înfipsese pancarta asta.

— Păi, da, o să avem, nu-i aşa? mormăi el, apoi atenţia îi fu brusc atrasă de agitaţia ce se stârnise de cealaltă parte a străzii.

Poliţişti şi maşini de intervenţie se adunau în grupuri. Stone vedea şi bărbaţi în uniformă aşezându-se în diferite puncte din intersecţie. Vizavi, porţile impunătoare de oţel negru, care ar fi putut rezista atacului unui tanc M-1, se deschiseră şi un Suburban negru ţâşni printre ele, cu girofarurile roşii-albastre aruncând fulgere în jur.

Dându-şi seama pe dată ce se petrecea, Stone coborî repede strada, înspre cea mai apropiată intersecţie. În timp ce urmărea scena prin binoclu, cea mai elaborată coloană de maşini pe care o văzuse vreodată ţâşni pe 17th Street. Şi în mijlocul acestei coloane se afla cea mai sofisticată limuzină construită vreodată.

Era un Cadillac model DTS blindat cu cea mai înaltă tehnologie de navigare şi comunicare şi putea transporta foarte confortabil şase pasageri în scaune tapiţate cu piele scumpă, albastră, cu inserţii de lemn. Limuzina se fălea cu scaune rabatabile cu senzor automat, bord detaşabil şi era perfect etanşă, dispunând de propria instalaţie de aer, în caz că oxigenul de afară nu putea fi respirat. Sigiliul prezidenţial era brodat în mijlocul scaunului din spate şi alte sigilii de acelaşi gen fuseseră montate pe interiorul şi exteriorul uşilor. Pe aripa dreaptă din faţă era steagul Statelor Unite. Drapelul prezidenţial flutura la rândul lui pe aripa din stânga, semnalând că şeful executiv al Americii era cu adevărat înăuntru.

Exteriorul vehiculului era construit din panouri de oţel antiglonţ, iar ferestrele, groase cât cartea de telefon, erau fabricate din policarbonat pe care niciun glonţ nu îl putea penetra. Mergea pe patru roţi autogonflabile şi avea plăcuţe de înmatriculare cu doi de zero. Maşina era foarte rar utilizată, însă în preţul de zece milioane de dolari fusese inclus un aparat audio cu schimbare automată pentru zece CD-uri şi sunet *surround.* Din nefericire pentru vânătorii de chilipiruri, nu se aplicase nicio reducere. Numele de alint al bolidului era Fiara. Limuzina nu avea decât două puncte slabe cunoscute: nu putea să zboare sau să plutească.

O lumină se aprinse înăuntrul Fiarei şi Stone îl văzu pe bărbatul dinăuntru citind cu atenţie nişte hârtii, hârtii de o uriaşă importanţă, fără îndoială. Un alt bărbat stătea lângă el. Stone nu-şi putu reprima un zâmbet. Cu siguranţă, agenţii erau furioşi din cauza luminii aprinse. Chiar şi cu o astfel de armură şi cu geamuri securizate, nu era o idee bună să te expui într-o

asemenea măsură.

Limuzina încetini în clipa în care intră în intersecţie şi Stone se încordă văzându-l pe pasagerul dinăuntru privind spre el. Preţ de o fracţiune de secundă, privirile preşedintelui Statelor Unite ale Americii, James H. Brennan, şi ale cetăţeanului obsedat de conspiraţii, Oliver Stone, se intersectaseră. Preşedintele se încruntă şi spuse ceva. Bărbatul de lângă el stinse numaidecât lumina. Stone zâmbi din nou. „Da, voi fi întotdeauna aici. Mai mult decât voi amândoi."

Stone îl ştia foarte bine şi pe bărbatul care stătea lângă preşedintele Brennan. Era Carter Gray, supranumitul ţar al serviciilor secrete, o poziţie de cabinet recent creată care-i permitea să conducă abil cu o mână de fier un buget de cincizeci de miliarde de dolari şi o sută douăzeci de mii de oameni cu cele mai înalte niveluri de pregătire din toate cele cincisprezece agenţii de servicii secrete americane. Imperiul lui includea platforma-satelit de spionare, expertiza criptologică de la NSA, Agenţia de Contrainformaţii a Armatei de la Pentagon, DIA[1], pe scurt, şi chiar şi venerabila CIA, agenţie pe care Gray o condusese la un moment dat. Se părea că băieţii de la Langley speraseră că Gray îi va trata în mod preferenţial şi diferit. Nu fusese aşa. Fiindcă Gray fusese de asemenea Secretar pe probleme de apărare, se presupusese şi că va manifesta loialitate faţă de Pentagon – care consuma optzeci de centi din fiecare dolar alocat serviciilor secrete. Şi această presupunere se dovedise a fi complet eronată. Era evident că Gary ştia unde erau îngropate toate cadavrele şi se folosise de asta pentru a determina ambele agenţii să-i facă jocul.

Stone nu credea că e bine ca un singur om, o singură fiinţă umană supusă greşelii, să deţină atât de multă putere, cu atât mai puţin un om precum Carter Gray. Stone îl cunoscuse foarte bine cu mulţi ani în urmă, deşi, cu siguranţă, Gray nu şi-ar mai fi recunoscut acum vechiul tovarăş. „Cu ani în urmă, ar fi fost o altă poveste, nu-i aşa, domnule Gray?"

Binoclul îi fu dintr-odată smuls din mână şi Stone văzu în faţa lui un bărbat în uniformă, înarmat cu puşcă automată.

— Dacă-l mai scoţi o singură dată ca să te uiţi la omul ăsta, Stone, poţi să-ţi iei adio de la jucărie, ai priceput? Şi dacă n-am fi ştiut că eşti în regulă, ţi-l luam încă de-acum.

---

[1] Defense Intelligence Agency

Bărbatul împinse binoclul uzat înapoi în mâinile lui Stone, apoi se depărtă în grabă.

— Îmi exercitam doar dreptul constituţional, domnule ofiţer! răspunse Stone cu vocea joasă, ştiind că gardianul nu-l putea auzi.

Puse repede binoclul deoparte şi se retrase în umbră. După cum am mai spus, nu-i bine să te certi cu bărbaţii fără umor înarmaţi cu arme automate. Stone oftă lung. Zi după zi, viaţa lui era un echilibru precar.

Se întoarse în cortul lui, îşi deschise rucsacul şi, la lumina lanternei, citi o serie de articole pe care le decupase din ziare şi reviste şi le lipise apoi în jurnalele lui. Vizau acţiunile lui Carter Gray şi ale preşedintelui Brennan: „Ţarul serviciilor secrete loveşte din nou”, pretindea un titlu; „Brennan şi Gray fac un duo dinamic”, spunea un altul.

Totul se întâmplase foarte repede. După câteva şovăieli şi ezitări, Congresul reorganizase dramatic comunitatea de servicii secrete a Statelor Unite şi, în mare, îşi pusese deplina încredere în Carter Gray. Ca Secretar al serviciilor secrete, Gray era preşedintele Centrului Naţional de Informaţii, NIC[1]. Mandatul statutar al centrului era să apere ţara de orice fel de atacuri, din interior sau din afara graniţelor. Asigurarea siguranţei preşedintelui prin orice metode era poate partea nescrisă a atribuţiilor şefului din acest mandat.

Totuşi, începuturile lui Gray în recent ocupata funcţie nu se ridicaseră nici pe departe la aşteptările generate de impresionantul său CV: o serie de detonări sinucigaşe de explozibili în zone metropolitane soldate cu un număr uriaş de victime, asasinarea a doi demnitari străini aflaţi în vizită, apoi un atac direct, din fericire nereuşit, asupra Casei Albe. În ciuda faptului că multe voci din Congres cereau demisia lui Gray şi suspendarea autorităţii Secretarului, acesta reuşise să se bucure în continuare de susţinerea preşedintelui. Şi dacă cercurile de putere de la Washington ar fi fost comparate cu dezastre naturale, preşedintele ar fi fost o îmbinare între uragan *şi* cutremur.

Apoi, încet, norocul începuse să i se schimbe. O serie de atacuri teroriste pe pământ american fuseseră dejucate. Şi din ce în ce mai mulţi terorişti erau ucişi şi capturaţi. După ce multă

[1] National Intelligence Center

vreme încercase să se infiltreze în cercurile acestor organizaţii, comunitatea de servicii secrete americane începea în sfârşit să-şi submineze inamicul din interior, slăbindu-i puterea de a mai ataca Statele Unite sau pe aliaţii acestora. Şi Gray îşi primise cu prisosinţă partea leului din onorurile aduse de aceste rezultate.

Stone îşi privi ceasul. Întâlnirea trebuia să înceapă curând. Totuşi, avea mult de mers, iar picioarele, mijlocul lui obişnuit de deplasare, îi erau obosite astăzi. Ieşi din cort şi se uită în portofel. Nu avea niciun ban înăuntru.

Atunci zări pietonul. Stone se luă numaidecât după domnul care ridicase mâna şi oprise un taxi. Grăbi pasul şi ajunse lângă bărbat în clipa în care acesta se suia în maşină. Cu privirea în pământ şi cu mâna întinsă, Stone spuse:

— Aveţi ceva mărunt, domnule? Doar câţiva dolari.

Rostise cuvintele pe un ton exersat, încărcat de respect, care-i dădea celuilalt oportunitatea de a se afla într-o postură mărinimoasă, dacă voia. „Hai, intră în joc, spuse Stone în sinea lui. E mult de mers."

Bărbatul ezită, apoi muşcă momeala. Zâmbi şi întinse mâna după portofel. Stone făcu ochii mari în clipa în care străinul îi puse în palmă o bancnotă nouă de douăzeci de dolari.

— Domnul să te binecuvânteze! spuse Stone, strângând uşor banii în mână.

Se îndreptă cât putu mai repede spre staţia de taxiuri a unui hotel din apropiere. În mod normal, ar fi luat autobuzul, dar, cu douăzeci de dolari în buzunar, voia să meargă măcar o dată de unul singur. După ce îşi netezi părul lung şi răvăşit şi-şi potrivi cât de cât barba rebelă, se îndreptă spre primul taxi din linie.

Când îl văzu, şoferul blocă portiera şi-i strigă:

— Cară-te dracului de-aici!

Stone ridică bancnota de douăzeci de dolari şi spuse prin fereastra crăpată:

— Regulile dumitale de funcţionare nu-ţi permit să faci discriminări de nicio natură.

Se vedea clar după expresia celui din maşină că taximetristul ar fi făcut discriminări de orice natură, însă privirea îi căzu lacomă asupra bancnotei.

— Vorbeşti destul de bine pentru un vagabond, spuse el suspicios. V-aş fi crezut pe toţi nişte scrântiţi.

— Nu sunt nici pe departe scrântit şi nici vagabond nu sunt,

răspunse Stone. Doar că, ei bine, nu prea mi-a surâs norocu-n viaţă.

— Nu eşti singurul!

Deblocă portierele, iar Stone urcă repede şi-i spuse bărbatului unde voia să ajungă.

— L-am văzut pe preşedinte plecând în seara asta. Foarte tare!

— Da, foarte tare, aprobă Stone fără entuziasm.

Aruncă o privire spre Casa Albă prin oglinda retrovizoare a taxiului, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. „Ce cartier interesant pe care să-l numeşti casă.”

CAPITOLUL 2

Sedanul negru se strecură pe drumul cu o singură bandă, mărginit de zidurile dese de copaci, ieşind în cele din urmă pe o cărare cu pietriş care se desprindea din drum. Câţiva metri mai încolo, maşina se opri. Tyler Reinke, înalt, blond, cu constituţie atletică şi de vreo douăzeci şi opt de ani, coborî de pe scaunul şoferului, în timp ce Warren Peters, de treizeci şi unu, treizeci şi doi de ani, de vreun metru şaptezeci, cu pieptul ca un butoi şi părul rar, şaten-închis la culoare, se extrase din scaunul pasagerului. Reinke descuie portbagajul maşinii. Înăuntru, în poziţie fetală, zăcea un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu mâinile şi picioarele legate strâns cu chingi de cauciuc. Era îmbrăcat în blugi şi geacă Washington Redskins. Gura îi era acoperită cu o cârpă groasă şi sub el fusese întinsă o prelată de plastic. Şi totuşi, spre deosebire de majoritatea celor care ajungeau să fie legaţi şi îndesaţi în portbagaje de maşină, era încă viu, deşi părea să fie puternic sedat. Folosind prelata, bărbatul îl ridică afară din portbagaj şi-l întinse pe pământ.

— Am verificat locul înainte, Tyler, spuse Peters. E cel mai bun loc, dar e cam în pantă. O să ne folosim de prelată ca să-l cărăm. În felul ăsta, nimic de la noi nu ajunge pe el.

— Bine, răspunse Reinke, începând să coboare cu grijă panta abruptă şi denivelată. Hai s-o luăm încetişor.

Coborâră cu băgare de seamă, sprijinindu-se cu toată greutatea de trunchiurile copacilor. Din fericire, nu plouase recent şi pământul le oferea o oarecare stabilitate pentru picioare. Totuşi, felul în care cărau bărbatul între ei, în prelata de plastic, era foarte incomod, şi trebuiră să se oprească de mai multe ori pentru pauze în care dolofanul Peters gâfâia de mama focului.

Cărarea se nivelă într-un final şi Reinke spuse:

— Gata, aproape am ajuns. Să-l punem jos şi să cercetăm zona.

Cei doi bărbaţi scoaseră câte un binoclu cu vedere nocturnă dintr-un rucsac pe care Reinke îl cărase în spate şi priviră cu băgare de seamă în jur.

Mulţumiţi, se puseră din nou în mişcare. Cincisprezece minute mai târziu, ajunseră la capătul fâşiei de pământ şi piatră. Apa nu era adâncă aici şi în mai multe locuri se puteau zări bolovani netezi ieşind la suprafaţa râului care curgea încet.

— Ei bine, spuse Peters, ăsta-i locul.

Reinke deschise rucsacul şi scoase două obiecte pe care le aşeză pe pământ. Ghemuindu-se lângă obiectul mai mare, îi pipăi conturul. Câteva clipe mai târziu, degetele găsiră ceea ce căutau. Peste doar un minut, şalupa micuţă era complet umflată. Celălalt obiect pe care-l scosese din rucsac era un motor mic pe care-l ataşă la spatele bărcii.

— O să mergem pe partea Virginiei, spuse Peters. Motorul e destul de silenţios, dar zgomotul se transmite uşor prin apă.

Îi întinse colegului său un dispozitiv mic.

— Nu c-am avea nevoie, dar uite şi GPS-ul. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie să-l înmuiem.

— Da. M-am gândit s-o facem aici, lângă mal.

Îşi scoaseră pantofii şi şosetele şi-şi suflecară pantalonii. Cărându-şi prizonierul, merseră pe pietrele ude şi pe nisipul de lângă mal, apoi rostogoliră bărbatul pe genunchi şi-l coborâră în apă până când corpul – dar nu şi faţa – fură complet sub apă. Repetară manevra de două ori.

— Ajunge, spuse Peters aruncând o privire bărbatului ud, care gemea în somn.

Nu-i scufundaseră şi faţa fiindcă se temuseră că s-ar fi putut trezi, şi atunci le-ar fi fost mult mai greu să-l transporte.

Se întoarseră la mal şi-l aşezară în şalupă. Cei doi bărbaţi mai cercetară o dată zona, apoi împinseră barca pe apă şi urcară în ea. Peters porni motorul şi şalupa prinse o viteză acceptabilă. Reinke se ghemui lângă prizonier şi aruncă o privire GPS-ului în timp ce coborau pe râu, înconjuraţi de maluri împădurite.

Peters, care conducea ambarcaţiunea, spuse:

— Aş fi preferat să fac treaba asta într-un loc mai retras, dar n-a fost alegerea mea. Bine măcar că se lasă ceaţa. Am ascultat prognoza meteo şi măcar de data asta au nimerit-o. O să ajungem într-un golfuleţ pustiu, la câţiva metri de aici. Ne oprim acolo până se rezolvă totul, apoi mergem mai departe.

— Bun plan, răspunse Reinke.

Cei doi bărbaţi tăcură, iar barca îşi continuă drumul prin ceaţa tot mai deasă.

CAPITOLUL 3

Alex Ford îşi înăbuşi un căscat şi se frecă la ochi. O voce limpede îi răsună în casca din ureche:

— Rămâi treaz, Ford!

Făcu un semn aproape imperceptibil cu capul şi se concentră din nou. Era foarte cald în încăpere, dar cel puţin nu purta vesta de protecţie din kevlar, în care te simţeai de parcă ţi-ai fi înfăşurat corpul în microunde. Ca de obicei, firele care legau trusa de supraveghere de casca din ureche şi de microfonul de la încheietura mâinii îi iritau pielea. Casca în sine era şi mai enervantă – urechea îl durea atât de tare, încât nu putea nici să o atingă.

Îşi pipăi pistolul din tocul de la umăr. Aşa cum se proceda în cazul tuturor agenţilor din Serviciul Secret, costumele îi erau croite ceva mai largi la piept, ca să camufleze umflătura armei. Serviciul trecuse recent de la versiunea de 9 milimetri, la SIG-uri.357. SIG-ul era o armă bună, cu suficientă putere pentru a-şi face treaba. Totuşi, unora dintre colegii lui nu le convenise schimbarea, preferând în mod evident vechiul echipament. Lui Alex, care nu era un pasionat al armelor, nu-i păsa. În toţi anii pe care-i petrecuse în Serviciul Secret scosese arareori arma şi de şi mai puţine ori o folosise.

Acest gând îl făcu pe Alex să reflecteze preţ de câteva clipe asupra carierei lui. La câte uşi stătuse de pază? Răspunsul era clar întipărit în cutele de pe faţa lui şi în oboseala ochilor. Chiar şi după ce plecase din Departamentul de protecţie şi fusese transferat la Departamentul de teren, Washington, WFO[1], pentru a face mai multă muncă de investigaţie măcar acum, spre sfârşitul carierei, se trezise din nou postat lângă uşi, pus să supravegheze diverse persoane, pus să caute acul în carul cu fân pentru a depista orice eventuală intenţie de vătămare a vreunei persoane aflate sub supravegherea lui.

Misiunea lui din acea seară era să protejeze nişte demnitari străini, o misiune cu grad redus de ameninţare. Avusese şi ghinionul să primească sarcina suplimentară de a ţine sub supraveghere un şef de guvern aflat în vizită, lucru de care aflase cu doar o oră înainte să iasă din tură. Aşa că, în loc să stea la o bere în cârciuma lui preferată, trebuia acum să se

[1] Washington Field Office

asigure că nimeni nu încerca să-l împuşte pe prim-ministrul Letoniei. Sau al Estoniei?

Evenimentul era o recepţie la elegantul Four Seasons Hotel din Georgetown, dar participanţii erau în mod evident de categoria B, mulţi dintre ei fiind acolo doar fiindcă li se ordonase de sus să facă act de prezenţă. Puţinii invitaţi relativ importanţi erau câţiva reprezentanţi, nu foarte de seamă, ai Casei Albe, o serie de oameni politici din D.C.[1] care sperau să le apară o fotografie decentă în ziare şi un congresmen impunător, membru al nu ştiu cărui comitet de relaţii internaţionale, care părea chiar şi mai plictisit decât era Alex.

În ultima săptămână, veteranul agent al Serviciului Secret participase deja la trei astfel de serate în afara programului. Lunile de dinaintea alegerilor prezidenţiale erau o adevărată cavalcadă de petreceri, strângeri de fonduri, reuniuni şi prezentări. Membrii Congresului şi oamenii lor participau la câte şase astfel de evenimente pe seară, atât pentru mâncarea şi băutura gratuită, cât şi ca să strângă mâinile alegătorilor, să adune cecuri şi uneori chiar să-şi discute agenda. Ori de câte ori la o astfel de petrecere participa o persoană aflată sub protecţia Serviciului Secret, băieţi precum Alex erau târâţi după o obositoare zi de lucru ca să le asigure paza.

Alex îi aruncă o privire partenerului său din acea seară, un băiat înalt şi vânjos de la WFO, cu alură de ofiţer de marină, care fusese şi el chemat tot în ultima clipă. Alex mai avea doar câţiva ani până să se poată retrage şi să se bucure de pensia federală, dar pe băiatul ăsta îl mai aşteptau cel puţin încă douăzeci de ani în montagnes russes-ul carierei în Serviciul Secret.

— Simpson iar s-a fofilat, mormăi puştiul. A doua oară la rând. Spune-mi un lucru: cui îi pupă asta fundul, acolo sus?

Alex ridică din umeri fără niciun comentariu. Avantajul unei astfel de sarcini era că-ţi dădea timp să te gândeşti; mult prea mult timp, adevărul fie spus. Din acest punct de vedere, agenţii Serviciului Secret semănau cu avocaţii din închisori: aveau mult timp la dispoziţie ca să întoarcă lucrurile pe toate părţile, creând liste lungi şi complicate în timp ce-şi păzeau în tăcere persoanele desemnate. Lui Alex nu-i mai păsa de această latură a profesiei.

---

[1] District of Columbia, districtul în care se află oraşul Washington (n. tr.)

Aruncă o privire spre nasturele de la încheietură, în care era camuflat microfonul, şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet. De ani de zile, microfonul din nasture reprezenta o problemă. Agenţii îşi încrucişau braţele la piept şi-l porneau din greşeală. Şi se bloca mai tot timpul, când ţi-era lumea mai dragă. Şi uite aşa, pe calea undelor se primea câte o descriere plastică a vreunei puicuţe sexy care se afla prin zonă. Dacă Alex ar fi avut o sută de dolari pentru fiecare ocazie când auzise expresia: „Ai văzut ce balcoane are aia?" s-ar fi putut pensiona anticipat. Apoi toată lumea urla deodată în microfon: „Microfon deschis!" Era destul de amuzant să-i vezi pe toţi agenţii agitându-se să se asigure că nu *ei* fuseseră cei care-şi exprimaseră aprecierile într-un mod atât de deschis.

Alex îşi aranjă casca în ureche şi-şi masă gâtul. Această parte a trupului său rămânea un lung şir rablagit de cartilagii şi discuri tasate. Cu mai mulţi ani în urmă se aflase într-o coloană oficială în timpul unei misiuni de protecţie prezidenţială, iar maşina lui se rostogolise, după ce şoferul trăsese de volan ca să evite o căprioară pe un drum lăturalnic. Alex îşi fracturase gâtul în accident. După mai multe operaţii şi după ce-i introduseseră mai multe proteze de oţel extrem de fin, statura lui de un metru nouăzeci şi doi fusese redusă cu aproape doi centimetri şi jumătate, deşi ţinuta i se îmbunătăţise considerabil, având în vedere că oţelul nu se îndoaie. Faptul că era puţin mai scund nu-l deranja nici pe departe atât de mult cât arsura constantă pe care o simţea în gât. Ar fi putut cere pensie de handicap şi s-ar fi putut retrage din Serviciu, dar nu aşa visa să-şi facă ieşirea. Burlac şi fără copii, nu avea unde să se ducă. Aşa că transpirase şi-şi intrase din nou în formă şi primise aprobarea medicilor Serviciului Secret de a se întoarce în acţiune după câteva luni de activitate de birou.

În clipa de faţă, la patruzeci şi trei de ani, după ce-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii adulte în alertă constantă, în fel de fel de situaţii inerte şi plictisitoare – existenţa de zi cu zi tipică a unui agent al Serviciului Secret –, se întreba cu toată seriozitatea cât de dement fusese că-şi dorise să continue. La naiba, putea să-şi găsească un hobby. Sau măcar o nevastă.

Alex îşi muşcă buza ca să mai aline căldura sufocantă pe care o simţea în gât şi o urmări cu stoicism pe soţia prim-ministrului basculându-şi în gură o cantitate considerabilă de *foie gras.*

Ce misiune!

CAPITOLUL 4

Oliver Stone coborî din taxi.

Înainte de a pleca mai departe, şoferul îi spuse, pufnind:

— După mine, tot vagabond eşti, oricât de frumos te-ai pricepe să dai din gură.

Stone urmări cu privirea maşina care se îndepărta. Renunţase de mult timp să mai răspundă la astfel de comentarii. Lumea putea să creadă ce voia. În plus, chiar arăta ca un vagabond.

Merse pe jos până la un parc mic de lângă complexul Georgetown Waterfront şi privi apele maronii ale râului Potomac scurgându-se pe lângă zidul digului. Nişte artişti de graffiti foarte întreprinzători, pe care evident nu-i deranja să lucreze stând în apă până la fund, împodobiseră digul de beton cu desene elaborate.

Ceva mai devreme, ar fi găsit aici multe maşini străbătând în viteză Autostrada Whitehurst, ce se întindea în spatele lui Stone, iar petrecăreţii de noapte ar fi împânzit intersecţia dintre M Street şi Wisconsin Avenue. Georgetownul oferea multe localuri şic pentru cei cu mulţi bani în buzunare sau măcar cu un card de credit valid, dar Stone nu avea niciuna, nici alta. Totuşi, la această oră târzie majoritatea chefliilor se retrăseseră pe la casele lor. Washingtonul era, la urma urmei, un oraş în care lumea se culca şi se trezea devreme.

Şi râul Potomac era tăcut în acea noapte. Şalupa de poliţie care patrula cu regularitate apele o luase probabil spre sud, spre podul Woodrow Wilson. Asta era un lucru bun, îşi spuse Stone. Din fericire, nu se întâlni cu niciun poliţist nici pe uscat. Era o ţară liberă, dar parcă mai puţin liberă pentru un bărbat care locuia într-un cimitir, purta haine ponosite, aproape nişte zdrenţe, şi se plimba pe timp de noapte într-un cartier de oameni bogaţi.

Stone înaintă de-a lungul râului, înconjură parcul Francis Scott Key, îşi târî alene picioarele pe sub podul cu acelaşi nume şi în cele din urmă trecu pe lângă memorialul celebrului compozitor. Puţin cam exagerat, îşi spuse Stone, pentru un ins care scrisese nişte cântece ale căror versuri nu şi le mai amintea nimeni. Cerul de un albastru-închis precum cerneala era presărat cu

câteva umbre de nori şi puncte de stele şi, datorită nou impusei ore de stingere de la Aeroportul Reagan, niciun avion nu tulbura cu urma lui această frumuseţe. Totuşi, Stone simţea valurile de ceaţă deasă apropiindu-se. Curând, avea să fie norocos dacă mai vedea la jumătate de metru în faţă. Se apropia de o clădire vopsită în culori stridente, deţinută de unul dintre cluburile locale de canotaj, când o voce cunoscută îl strigă din întuneric:

— Oliver, tu eşti?

— Da, Caleb. Ceilalţi sunt aici?

Un bărbat de talie medie, cu un pic de burtă, îşi făcu apariţia în faţa lui Stone. Caleb Shaw era îmbrăcat într-un costum de haine din secolul al nouăsprezecelea şi purta un melon care-i acoperea părul scurt şi grizonant. Un ceas de modă veche îi împodobea pieptarul vestei de lână. Avea favoriţi lungi şi o mustaţă mică, frumos aranjată, deasupra buzei.

— Reuben e aici, dar se... hm... uşurează. Pe Milton nu l-am văzut încă, adăugă Caleb.

Stone oftă.

— Nu mă miră. Milton e genial, dar cu capul în nori, ca întotdeauna.

Când Reuben li se alătură, nu arăta prea bine. Înalt de mai bine de-un metru nouăzeci şi cinci, Reuben Rhodes era un bărbat cu o constituţie foarte puternică, în vârstă de aproximativ şaizeci de ani, cu o claie lungă de păr negru, cârlionţat, uşor încărunţit, şi o barbă asortată, scurtă şi deasă. Era îmbrăcat cu nişte blugi murdari şi o cămaşă de flanel, iar în picioare purta o pereche de mocasini roşi de vreme. Îşi apăsa o mână într-o parte. Reuben era predispus la pietre la rinichi.

— Ar trebui să mergi la doctor, Reuben, îl imploră Stone.

Bărbatul cel înalt îi aruncă o privire încruntată.

— Nu-mi place să-şi vâre nimeni degetele în mine. Am avut suficient parte de asta în armată. Prefer să sufăr în tăcere şi în particular, dacă nu te superi.

În timp ce vorbeau, sosi şi Milton Farb. Se opri, răscoli pământul cu piciorul drept de trei ori, apoi de două ori cu stângul şi-şi termină ritualul cu o serie de fluierături şi mârâituri. După care recită un şir de numere care, evident, erau de mare importanţă pentru el.

Ceilalţi trei îl aşteptară răbdători să termine. Ştiau cu toţii că, dacă şi-ar fi întrerupt prietenul în mijlocul ritualului său obsesiv-

compulsiv, acesta n-ar fi făcut decât să o ia de la capăt şi începea să se facă târziu.

— Salut, Milton, spuse Stone după ce mârâiturile şi fluierăturile încetară.

Milton Farb ridică privirea din pământ şi zâmbi. Avea un rucsac mic de piele aruncat pe umăr şi era îmbrăcat cu un pulover colorat şi pantaloni kaki, scorţoşi. Avea un metru cincizeci şi cinci, era slab, şi purta ochelari cu ramă de sârmă. Îşi purta părul blond-cenuşiu lung, cu cărare pe mijloc, şi din cauza asta semăna cu un hipiot întârziat. Era totuşi o sclipire neastâmpărată în ochii lui, care-l făcea să pară mai tânăr decât era.

Milton se bătu cu mâna peste rucsac:

— Am nişte chestii tari, Oliver.

— Haideţi, să-i dăm drumul! spuse Reuben, care încă se mai apăsa cu mâna într-o parte. Mâine sunt în tura de dimineaţă la încărcare în doc.

În timp ce toţi patru o luau din loc, Reuben se duse lângă Stone şi strecură nişte bani în buzunarul de la cămaşa prietenului său.

— Nu trebuie să faci asta, Reuben! protestă Stone. Am leafa de la biserică.

— Sigur! Ştiu că nu te plătesc prea mult ca să smulgi buruienile şi să lustruieşti pietrele de mormânt, mai ales că ţi-au dat şi-un acoperiş deasupra capului.

— Aşa e, dar nici ţie nu-ţi prisosesc banii.

— Ai făcut acelaşi lucru pentru mine cu mulţi ani în urmă, când nu mă angaja nimeni, nici dacă le-aş fi dat eu bani. Adăugă apoi morocănos: Uită-te la noi! Ce regiment de zdrenţăroşi suntem! Când dracu’ am ajuns atât de bătrâni şi de vrednici de milă?

Caleb râse, dar Milton îi privi perplex preţ de câteva clipe, până când îşi dădu seama că Reuben glumea.

— Bătrâneţea ia pe toată lumea pe nepregătite, însă odată instalată, efectele nu sunt câtuşi de puţin subtile, comentă sec Stone.

În timp ce mergeau, Stone îi studie în parte pe fiecare dintre tovarăşii săi, bărbaţi pe care-i cunoştea de ani de zile şi care îi fuseseră alături şi la bine şi la rău.

Reuben făcuse şcoala militară la West Point şi participase cu

glorie la trei misiuni în Vietnam, câştigând practic toate medaliile şi onorurile militare existente. După aceea, fusese repartizat la Defense Intelligence Agency, în mare, corespondentul militar al CIA-ului. Totuşi, plecase în cele din urmă de la DIA şi devenise un protestatar vehement împotriva războiului în general, şi a celui din Vietnam în particular. Când ţării încetase să-i mai pese de „micile răfuieli" din sud-estul Asiei, Reuben se trezise rămas fără cauză. Petrecuse câţiva ani în Anglia, înainte de a se întoarce în State. După aceea, dozele puternice de droguri şi podurile incendiate îi lăsaseră puţine opţiuni în viaţă. Avusese norocul să-l cunoască pe Oliver Stone, care îl ajutase să se schimbe. Reuben era în clipa de faţă angajatul unei companii de depozite, pentru care încărca şi descărca tiruri, exersându-şi muşchii, nu mintea.

Caleb Shaw avea două doctorate, în ştiinţe politice şi în literatura secolului al optsprezecelea, deşi firea lui boemă îl făcea să se simtă atras mai degrabă de curentele secolului al nouăsprezecelea. La fel ca şi Reuben, fusese protestatar activ în timpul Războiului din Vietnam, din cauza căruia îşi pierduse fratele. Caleb fusese, de asemenea, o voce stridentă împotriva administraţiei din timpul afacerii Watergate, când naţiunea îşi pierduse ultimele vestigii de inocenţă politică. În ciuda pregătirii academice, excentricităţile lui îl alungaseră de timpuriu din lumea celor dedicaţi studiului. Lucra momentan la Departamentul de Colecţii Speciale şi Cărţi Rare al Bibliotecii Congresului. Nu menţionase, în CV-ul pe care-l prezentase atunci când solicitase postul, apartenenţa sa la clubul ce se întrunea în acea seară. Autorităţile federale nu-i priveau cu ochi buni pe cei care se afiliau grupurilor preocupate de teorii ale conspiraţiei şi care-şi ţineau întrunirile la miezul nopţii.

Milton Farb era probabil persoana cu cel mai mult geniu înnăscut dintre toţi patru, deşi uita adesea să mănânce, credea că Paris Hilton era un loc unde te puteai caza în Franţa şi era convins că atâta vreme cât deţinea un card ATM însemna că avea şi bani. Un copil-minune, el avea capacitatea înnăscută de a aduna în minte numere interminabile şi era înzestrat cu o memorie pur fotografică – dacă citea sau vedea ceva o singură dată, nu mai uita în veci. Părinţii lui lucraseră într-un circ ambulant şi Milton devenise o adevărată atracţie a spectacolului, adunând numerele în minte mai repede decât o

puteau face ceilalţi cu calculatorul şi recitând, de la coadă la cap, fără nicio greşeală, textul exact al oricărei cărţi ce i-ar fi fost arătate.

Ani mai târziu, după ce terminase şcoala în timp record, fusese angajat la Institutul Naţional de Sănătate, NIH. Singurele lucruri care-l împiedicaseră să aibă o viaţă de succes erau tulburările obsesiv-compulsive tot mai accentuate, şi un puternic complex paranoic, ambele probleme cauzate, probabil, de copilăria petrecută în mediul de la circ. Din nefericire, aceşti demoni îngemănaţi aveau prostul obicei de a ieşi la suprafaţă în momente inoportune. După ce, cu zeci de ani în urmă, trimisese o scrisoare de ameninţare preşedintelui Statelor Unite şi fusese investigat de Serviciul Secret, cariera lui la NIH se sfârşise brusc.

Stone îl cunoscuse pe Milton într-o instituţie pentru bolnavi psihic, unde Stone era îngrijitor şi Milton pacient. În timp ce acesta era internat în spital, părinţii lui Milton muriseră, lăsându-şi fiul fără nicio leţcaie. Stone, care ajunsese să cunoască extraordinara capacitate intelectuală a lui Milton, îl convinsese pe nevoiaşul său prieten să-şi încerce norocul nici mai mult, nici mai puţin decât la concursul *Jeopardy!*[1] Milton se calificase la emisiune şi, cu problemele sale de sănătate ţinute temporar sub control cu ajutorul medicaţiei, îi învinsese pe toţi ceilalţi concurenţi şi câştigase o mică avere. Avea acum o afacere înfloritoare şi construia site-uri de internet pentru diverse corporaţii.

Coborâră mai aproape de apă, unde se afla un vechi cimitir de fier vechi, acum abandonat. Undeva în apropiere, era o zonă de tufăriş des, pe jumătate cufundat în apă. Din această ascunzătoare, cei patru reuşiră să scoată o barcă lungă, scorojită, ce nu părea să aibă prea multe şanse de a se ţine la suprafaţa apei. Fără să fie îngrijoraţi de aspectul ambarcaţiunii, cei patru îşi dădură jos şosetele şi pantofii şi-i îndesară în rucsacuri, duseră apoi barca la apă şi se urcară în ea. Vâsleau pe rând, iar Reuben cel mare trăgea cel mai lung şi mai greu.

Se simţea o adiere răcoroasă pe apă, iar luminile din Georgetown şi Washington, ceva mai la sud, străluceau îmbietoare, deşi începeau să se piardă, învăluite de o ceaţă tot mai deasă. Erau multe lucruri frumoase în locul ăsta, observă Stone, ghemuit la prora micuţei bărci. Da, multe lucruri

[1] Cea mai populară emisiune-concurs din SUA (n. tr.)

frumoase, dar şi multe cumplite.

— Barca poliţiei e lângă podul de pe 14th Street, raportă Caleb. Au o rută nouă. Şi mai sunt şi patrule de elicopter, din două-n două ore, care se învârt pe deasupra monumentelor de la mall. Am primit un mail de înştiinţare astăzi la bibliotecă.

— Nivelul de ameninţare era crescut azi-dimineaţă, îi informă Reuben. Nişte prieteni de-ai mei care se pricep la chestii de-astea au zis că nu-i decât praf în ochi pentru campanie. Preşedintele Brennan flutură steagul.

Stone se întoarse şi îl privi pe Milton, care stătea impasibil la pupa.

— Eşti foarte tăcut în seara asta, Milton. E totul în ordine?

Milton îi aruncă o privire timidă.

— Mi-am făcut un prieten.

Toţi îl priviră curioşi.

— Mai bine zis, o *prietenă,* adăugă el.

Reuben îl lovi cu palma peste umăr.

— Pişicherule!

— E minunat, spuse Stone. Unde ai cunoscut-o?

— La clinica pentru tratarea anxietăţii. E şi ea pacientă acolo.

— Înţeleg, spuse Stone, întorcându-se din nou cu spatele.

— Sunt sigur că e foarte drăguţă, adăugă Caleb, cu diplomaţie.

Înaintară încet pe sub podul Key, rămânând pe mijlocul canalului, apoi urmară curba râului, spre sud. Stone era liniştit la gândul că ceaţa tot mai deasă îi făcea practic invizibili pentru cei de pe mal. Autorităţile federale nu-i priveau cu ochi buni pe cei care încălcau proprietatea. Stone zări pământul începând să se contureze în faţa lor.

— Un pic mai la dreapta, Reuben!

— Data viitoare, hai să ne întâlnim în faţă la Lincoln Memorial. Implică mult mai puţină transpiraţie, se plânse uriaşul în timp ce pufăia şi gâfâia dând la vâsle.

Barca înconjură latura vestică a insulei şi intră pe un canal îngust, foarte potrivit denumit Little Channel[1]. Locul era atât de izolat, încât parcă nu le venea să creadă că, doar cu câteva minute în urmă, zăriseră cupola Capitoliului.

Odată ajunşi la mal, coborâră din barcă şi o ascunseră în tufişuri. În timp ce înaintau în şir indian prin pădure, spre

[1] Canalul Mic

cărarea principală, Oliver Stone părea să păşească totuşi ceva mai sprinten decât de obicei. Voia să rezolve multe în acea seară.

CAPITOLUL 5

Suita letonă se retrase în sfârşit, iar Alex luă numaidecât un taxi până la una dintre tavernele preferate ale poliţiştilor federali, nu departe de sediul WFO al Serviciului Secret. Localul se numea Barul LEAP. Acronimul LEAP nu însemna probabil nimic pentru o persoană obişnuită, dar era bine cunoscut poliţiştilor federali.

LEAP venea de la *Law Enforcement Availability Pay*[1]. Drept recompensă pentru o disponibilitate de cel puţin zece ore pe zi într-un post care necesita o insignă, o armă şi un stomac rezistent, poliţiştii federali primeau de la agenţiile lor un spor de douăzeci şi cinci la sută din salariul de bază. Patronii barului avuseseră o idee absolut inspirată denumindu-şi localul LEAP, fiindcă încă din prima zi taverna fusese ticsită de bărbaţi şi femei cu pistoale la centură.

Alex intră pe uşa principală şi se apropie de bar. Pe peretele din faţa lui erau zeci de ecusoane cu însemnele a diverse agenţii de aplicare a legii. Ceilalţi pereţi erau împodobiţi cu articole de ziare înrămate, despre actele de eroism ale băieţilor şi fetelor de la FBI, DEA, ATF, FAM şi de la alte agenţii.

Când o zări, un zâmbet se întinse de la o ureche la cealaltă pe faţa lui Alex, deşi ar fi vrut să rămână rece şi indiferent, neafectat de prezenţa ei.

— Un martini Beefeater cu gheaţă şi nu două, nici patru, ci fix trei măsline mari, spuse ea, zâmbindu-i prietenește.

— Ai memorie bună.

— Da, e şi foarte greu de ţinut minte, având în vedere că nu comanzi niciodată altceva.

— Cum mai merge treaba la DOJ?

Kate Adams era singura barmaniţă pe care o cunoştea care era în acelaşi timp avocată la Departamentul de Justiţie. Îi întinse băutura.

— Toate bune. Cum mai merge treaba în Serviciul Secret?

— Salariul merge şi n-am murit încă. E tot ce cer.

— Sincer, ar trebui să-ţi ridici standardele.

Kate mătura prin bar în vreme ce Alex îi arunca ocheade discrete.

Era înaltă cam de un metru şaptezeci şi cinci, cu trupul mlădiu

[1] Plata disponibilităţii pentru aplicarea legii (n. tr.)

şi unduios şi cu păr blond şi cârlionţat care-i cădea pe umeri, încadrându-i gâtul lung. Avea pomeţi înalţi între care se contura un nas drept şi subţire ce cobora spre bărbia plăcut proporţionată cu restul feţei. La drept vorbind, totul la ea era echilibrat şi clasic, până când ajungeai la ochi. Avea ochi mari şi verzi care, pentru Alex, erau dovada unui suflet înflăcărat şi pasionat ce pândea în spatele lor. Necăsătorită, având în jur de treizeci şi cinci de ani – o căutase în baza de date guvernamentală – Kate arăta cu cel puţin cinci ani mai tânără. Era mare păcat, îşi zise Alex, fiindcă el îşi arăta vârsta cu vârf şi îndesat, deşi părul negru nu începuse încă să-i încărunţească. De ce, n-ar fi putut spune.

— Ai slăbit, observă ea, întrerupându-i firul gândurilor.

— Păi, dacă n-am relaţii unde trebuie, n-ajung să mă îndop cu mâncare de hotel şi sunt toată ziua pe teren, în loc să stau în fund timp de zece ore într-un avion, îndreptându-mă către cine ştie ce eveniment important.

Venea aici de o lună, ca să stea cu ea la poveşti. Şi-ar fi dorit totuşi să facă mai mult decât atât şi încerca acum să se gândească la ceva cu care să-i atragă atenţia. Dintr-odată, îi privi mâinile.

— Şi, de cât timp cânţi la pian?

— Poftim? făcu Kate surprinsă.

— Ai bătături pe degete, observă el. Dovada clară că obişnuieşti să cânţi la pian.

Kate îşi privi mâinile.

— Sau că tastez mult la calculator.

— Nu. De la tastatură nu ai bătături decât pe vârful degetelor. Dar clapele de pian afectează în întregime falanga de sus. Şi asta nu-i tot. Îţi rozi unghiile până la carne. Ai o adâncitură în unghia degetului mare de la mână stângă, o cicatrice pe arătătorul mâinii drepte, iar degetul mic stâng este puţin strâmb – probabil ţi l-ai rupt în copilărie.

Kate îşi privi lung degetele.

— Dar ce eşti tu? Expert în citirea mâinilor?

— Toţi agenţii de la Serviciul Secret sunt. Mi-am petrecut o bună parte din viaţa de adult examinând mâini din toate cele cincizeci de state americane şi încă vreo câteva din ţări de peste ocean.

— Dar de ce?

— Fiindcă oamenii ucid cu mâinile, Kate.

— Oh!

Se pregătea să mai spună ceva, însă un grup de agenţi FBI care tocmai terminaseră ultima tură dădură buzna înăuntru, se îndreptară în forţă spre bar şi începură să comande toţi odată, în gura mare. Alex, vădit depăşit numeric, îşi luă băutura şi se retrase la o măsuţă dintr-un colţ. Privirea îi rămase însă aţintită asupra lui Kate. Băieţii de la Biroul Federal îi acordau o atenţie făţişă frumoasei din spatele barului, chestie care-l irita la maximum pe agentul de la Serviciul Secret.

În cele din urmă, Alex îşi îndreptă atenţia spre televizorul montat pe un perete. Era dat pe CNN şi mai mulţi clienţi ai barului îl ascultau cu deosebită atenţie pe bărbatul de pe ecran. Alex îşi luă paharul şi se apropie de televizor ca să audă mai bine şi văzu că se transmitea în reluare o conferinţă de presă susţinută ceva mai devreme de Carter Gray, şeful serviciilor de informaţii.

Simpla apariţie fizică a lui Gray avea în ea ceva liniştitor. Deşi mic de statură, bărbatul inspira o greutate de granit – umeri laţi, gât scurt şi gros, faţă lată. Purta ochelari care-i confereau un aer profesionist, care nu era numai o faţadă; era, cu adevărat, produsul unora dintre cele mai bune şcoli din ţară. Şi tot ceea ce nu i se predase, Gray învăţase în cei aproape patruzeci de ani de muncă în domeniu. Nu părea să fie capabil de a se lăsa vreodată intimidat sau luat prin surprindere.

— În zona rurală din sud-vestul statului Virginia, trei *presupuşi* terorişti au fost găsiţi morţi de către un fermier care-şi căuta vaca rătăcită, anunţă Secretarul serviciilor de informaţii, fără ca măcar un muşchi să i se clintească pe faţă.

Imaginea care se înfiripă în mintea lui Alex îl aduse la un pas de a izbucni în râs, însă atitudinea gravă a lui Carter Gray îi înăbuşi pe loc orice dorinţă de chicoteală.

— Probele adunate de medicii legişti sugerează că bărbaţii erau morţi de cel puţin o săptămână, dacă nu mai mult. Folosind informaţiile din baza de date a Centrului Naţional de Securitate, mi s-a confirmat faptul că unul dintre bărbaţii găsiţi este Muhammad al-Zawahiri, despre care credem că a fost implicat în atacul sinucigaş de la Grand Central şi avem motive să bănuim că era liderul unei reţele de traficanţi de droguri de pe Coasta de Est. Un al doilea cadavru a fost identificat ca fiind al

lui Adnan al-Rimi, probabil unul dintre oamenii de încredere ai lui al-Zawahiri. Identitatea celui de-al treilea bărbat rămâne încă necunoscută. Folosind informaţiile descoperite de NIC, FBI-ul a mai arestat încă cinci bărbaţi aflaţi în legătură cu al-Zawahiri şi a confiscat o cantitate impresionantă de droguri, bani gheaţă şi armament ilegal.

Gray ştia să facă jocul Washingtonului la perfecţie, îşi zise Alex. Avusese grijă ca publicul să afle că băieţii de la NIC fuseseră cei care făcuseră treaba cea mai grea, dar acordase suficient credit şi FBI-ului. Succesul în D.C. se măsura în fondurile de la buget şi linguşelile îndreptate spre cine trebuia. Iar orice birocrat care uita lucrul ăsta se expunea unui mare pericol. Şi totuşi, orice agenţie avea din când în când nevoie de câte o favoare din partea organizaţiilor surori. Iar Gray în mod cert se acoperise din acest punct de vedere.

— Unul dintre cele mai interesante aspecte ale acestui incident, continuă Secretarul, este faptul că, pe baza investigaţiei de până acum, s-ar părea că al-Zawahiri şi-a ucis cei doi tovarăşi, după care s-a sinucis, deşi nu este exclus ca moartea sa să fi avut totuşi legătură cu traficul de droguri. Oricum ar fi, noi credem că această ultimă descoperire va trimite o nouă undă de şoc în rândurile comunităţilor teroriste, într-un moment în care SUA face progrese certe în lupta contra acestui tip de organizaţii. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton înviorat: Dau acum cuvântul preşedintelui Statelor Unite.

Era procedura standard pentru conferinţele de presă. Gray prezenta faptele într-un limbaj clar şi limpede. Urma apoi charismaticul James Brennan cu un discurs politic încărcat de hiperbole, care dădea mulţimea pe spate şi care nu lăsa nici umbră de îndoială cu privire la cine era persoana cea mai capabilă să apere ţara.

Când Brennan începu să vorbească, Alex îşi reîndreptă atenţia spre bar şi spre doamna de acolo. Era conştient că o femeie precum Kate Adams avea probabil vreo douăzeci de admiratori care se învârteau în jurul ei şi că majoritatea dintre aceştia erau probabil partide mai bune decât el. Şi mai mult ca sigur că şi ea intuise sentimentele lui faţă de ea. La dracu', ştiuse probabil ce simţea pentru ea înainte să-i fie clar lui însuşi.

Îşi îndreptă umerii şi se hotărî. „Nu-i niciun motiv pentru care să nu fiu eu ăla din douăzeci care să-i placă."

Şi totuşi, la jumătatea distanţei până la bar, se opri. Un alt bărbat intrase în local şi se îndreptase direct spre Kate. Zâmbetul care înflori numaidecât pe chipul femeii fu îndeajuns pentru ca Alex să-şi dea seama că bărbatul ăsta era special. Se aşează la loc şi-i urmări în tăcere pe amândoi retrăgându-se spre capătul barului, unde puteau vorbi în tihnă. Bărbatul era ceva mai scund decât Alex, dar mai tânăr, chipeş şi cu o constituţie vânjoasă. Ochiul experimentat al agentului remarcă numaidecât că purta haine de firmă. Era probabil unul dintre avocaţii ăia extrem de scumpi care lucrează pentru marile companii sau vreun coordonator de campanie de înaltă clasă, dintre cei pe care-i găseşti cu duiumul pe K Street. Ori de câte ori o vedea pe Kate râzând, agentul de la Serviciul Secret simţea un satâr înfigându-i-se direct în ţeastă.

Îşi termină băutura şi tocmai se pregătea să plece, când se auzi strigat. Se întoarse şi o văzu pe Kate făcându-i semn să se apropie. Se îndreptă spre cei doi, fără prea mare tragere de inimă.

— Alex, el este Tom Hemingway. Tom, Alex Ford, spuse ea.

Când îşi dădură mâinile, strânsoarea lui Hemingway fu atât de puternică, încât Alex, care era destul de vânjos, simţi un fulger de durere prin braţ. Privi uimit mâna bărbatului, minunându-se de grosimea degetelor şi de încheieturile ce păreau făurite din oţel. Hemingway avea cele mai puternice mâini pe care le văzuse vreodată agentul secret.

— De la Serviciul Secret, remarcă Hemingway, fixând cu privirea insigna roşie de pe reverul lui Alex.

— Dar dumneata? întrebă acesta.

— Deţin una dintre acele poziţii pentru care ar trebui să te ucid dacă ţi-aş divulga-o, răspunse Hemingway cu un zâmbet atotştiutor.

Alex de-abia îşi putea ascunde dispreţul.

— Am prieteni în CIA, DIA, NRO şi NSA. Tu de unde eşti?

— Din niciun loc atât de specific, Alex, răspunse Hemingway cu un râset scurt.

Alex se uită la Kate:

— De când se asociază Departamentul de Justiţie cu caraghioşi din ăştia?

Îi răspunse Hemingway:

— Dacă vrei să ştii, lucrăm la ceva împreună. Agenţia mea şi

Departamentul de Justiţie. Kate este consilierul-şef. Eu sunt omul de legătură.

— Sunt sigur că nu puteai găsi un partener mai bun decât Kate, zise Alex, lăsând jos paharul gol. Îmi cer scuze, dar eu trebuie să plec.

— Sunt sigură c-o să mai treci curând pe-aici, rosti Kate repede.

Alex nu-i răspunse. Se întoarse spre Hemingway.

— Ţine-te bine, Tom. Şi ai grijă să nu sufli nimănui din ce direcţie îl serveşti pe Unchiul Sam. N-aş vrea să te văd la arest fiindcă ai fost nevoit să-mpuşti cine ştie ce amărât care ţi-a pus prea multe întrebări.

Acestea fiind zise, o luă din loc. Cu acel ochi din ceafă pe care par să-l aibă toţi agenţii Serviciul Secret, Alex simţi privirea bărbatului fixată asupra lui. Ceea ce nu simţi însă fu privirea îngrijorată cu care Kate îl urmări până la ieşire.

Ei bine, îşi spuse Alex simţind aerul rece al nopţii lovindu-i faţa, fusese un sfârşit cât se poate de prost pentru o zi care, până-n acel moment, fusese ea însăşi de tot rahatul. Se hotărî să se mai plimbe puţin şi să lase martini-ul şi cele trei măsline să-i încălzească sufletul. Acum îi părea rău că nu mai comandase un rând.

CAPITOLUL 6

Coloana prezidenţială se întorcea la Casă Albă după evenimentul de strângere de fonduri, traversând străzile pustii şi intersecţiile închise. Graţie eforturilor meticuloase ale echipei Serviciului Secret din avangarda coloanelor oficiale, preşedinţii Statelor Unite nu erau niciodată nevoiţi să piardă măcar o secundă în trafic. Chiar şi numai acest avantaj ar fi putut fi o motivaţie suficient de puternică pentru unii tranzitari frustraţi ai Districtului Columbia ca să se înscrie în cursa electorală. Pe drum, Gray îi prezentase şefului său un raport sumar asupra tuturor evenimentelor semnificative apărute în cursul zilei în chestiuni legate de serviciile secrete. Acum, pe bancheta din spate a Fiarei, Brennan studia intens rezultatele unor sondaje, în timp ce Gray privea fix în faţă, ca întotdeauna, gândindu-se la cel puţin zece lucruri în acelaşi timp.

În cele din urmă, Gray îi aruncă o privire şefului său.

— Cu tot respectul, domnule, n-o să schimbaţi cu nimic sondajele dacă le analizaţi din cinci în cinci minute. Senatorul Dyson nu vă poate face faţă în lupta pentru scaunul prezidenţial. Veţi câştiga alegerile detaşat! Aşa că, adăugă Gray cu diplomaţie, vă permiteţi luxul de a vă concentra atenţia şi asupra altor aspecte de mare importanţă.

Brennan râse înfundat şi lăsă deoparte sondajele.

— Carter, eşti un om genial, dar n-ai stofă de politician. Nicio cursă nu poate fi considerată câştigată până nu se numără şi ultimul vot. Dar poţi fi sigur că-mi dau seama că avantajul meu considerabil din acest moment ţi se datorează într-o bună măsură.

— Apreciez din tot sufletul susţinerea pe care mi-aţi arătat-o la începutul mai… dificil al carierei mele.

Adevărul era că Brennan se gândise serios în mai multe ocazii să se descotorosească de Gray în timpul acelei perioade „dificile”, lucru pe care Gray îl ştia foarte bine. Totuşi, deşi Gray nu fusese niciodată un linguşitor, posteriorul liderului lumii libere era un loc care merita să fie pupat, măcar din când în când.

— Crezi că o să mai avem parte de vreun alt al-Zawahiri curând?

— Incidentul acesta a fost un caz extrem de rar, domnule preşedinte.

Gray încă nu-şi putea explica cum de apăruse cadavrul lui al-Zawahiri aşa, din senin. Şeful NIC ar fi vrut să creadă că strategia lui de a infiltra agenţi în organizaţiile teroriste şi alte tactici de a-i întoarce pe membrii acestora unul împotriva celuilalt începeau să dea roade. Gray era însă o fire mult prea suspicioasă pentru a exclude alte alternative.

— Ce-i drept, ne-a adus o publicitate fantastică.

Cum făcuse de multe ori în trecut, Gray îşi înăbuşi impulsul de a-şi spune pe şleau părerea faţă de un astfel de comentariu. Veteranul spion servise sub mai mulţi preşedinţi şi toţi se asemănau destul de mult cu Brennan. Nu erau, în esenţă, oameni răi. Şi totuşi, având în vedere poziţia lor de nivel foarte înalt, Gray îi găsea mult mai predispuşi clasicelor erori umane decât cetăţenii de rând. Gray îi considera nişte fiinţe egoiste şi egocentrice, formate, apoi călite în focul luptei politice. Toţi preşedinţii puteau pretinde că ţelul lor era să facă bine, să implementeze o agendă corectă, să-şi conducă partidul politic, dar experienţa îl învăţase pe Gray că totul se reducea de fapt la propria dorinţă de a ocupa scaunul din Biroul Oval. Puterea era cea mai înaltă miză din lume, iar preşedinţia Statelor Unite reprezenta cea mai mare putere existentă; pe lângă ea, heroina părea un simplu placebo.

Şi totuşi, dacă Brennan ar fi picat mort în acea seară, exista un foarte capabil vicepreşedinte gata să-i ia locul, iar ţara şi-ar fi continuat existenţa. După părerea lui Gray, dacă Brennan ar fi pierdut cumva alegerile ce se apropiau, adversarul său s-ar fi mutat pur şi simplu la Casa Albă, iar America nici măcar n-ar fi băgat de seamă. Preşedinţii nu erau indispensabili, era un lucru pe care şeful NIC îl ştia prea bine; îşi închipuiau doar că sunt.

— Fiţi sigur, domnule preşedinte, că aţi afla de orice incident de genul al-Zawahiri în aceeaşi secundă cu mine.

Brennan era un politician mult prea viclean că să accepte de bună o asemenea afirmaţie. Era o tradiţie la Washington ca şefii serviciilor de securitate să aibă secrete faţă de preşedinţii lor. Şi totuşi, Brennan simţea că are toate motivele să-i acorde extrem de popularului Gray mână liberă în a-şi face treaba. Iar Carter Gray era spion şi spionii ascund întotdeauna câte ceva. Păreau genetic programaţi să nu fie pe deplin deschişi. E ca şi cum, dacă ar spune vreodată tot ce ştiu, ar dispărea.

— Du-te şi mai culcă-te şi tu, Carter, ne vedem mâine, spuse

preşedintele după ce coborâră din Fiară.

Suita lui Brennan se revărsă şi ea din celelalte maşini care alcătuiau coloana. Oamenii şi consilierii de bază ai lui Brennan urau faptul că preşedintele alesese să meargă singur cu Gray atât la evenimentul de strângere de fonduri, cât şi la întoarcere. Povestea cu al-Zawahiri căzuse ca o pleaşcă în poala lui Gray, dar îl avantaja în mare măsură şi pe preşedinte. În acea seară, Gray smulsese cecurile grase din mâinile susţinătorilor cu discursuri înălţătoare despre lupta contra terorismului. Mulţimea de smochinguri scuipase un total de un milion de dolari pentru partidul lui Brennan. Iar asta merita fără doar şi poate o plimbare particulară cu Fiara.

Câteva clipe mai târziu, Gray se depărta de Casa Albă. În ciuda recomandării preşedintelui însă, Carter Gray nu avea nici cea mai mică intenţie de a se duce la culcare. Trei sferturi de oră mai târziu, păşea în sediul Centrului Naţional de Securitate din Loudoun County, Virginia. Unitatea era la fel de strict păzită ca şi clădirea NSA din Maryland. Două unităţi militare complet echipate – cu un total de patru sute de soldaţi – erau însărcinate cu securitatea exterioară. Totuşi, niciun soldat nu avea permisiunea de a pune măcar piciorul în vreuna dintre structuri, decât în eventualitatea unei catastrofe. Clădirea principală părea să fie construită în întregime din sticlă, în care peisajul rural al Virginiei se reflecta de jur împrejur. Nu exista nici măcar o singură fereastră. În spatele panourilor de sticlă, zidurile de beton, groase ca pentru un buncăr şi căptuşite cu materiale speciale, împiedicau pătrunderea privirilor umane sau electronice.

Aici, mai bine de trei mii de oameni înarmaţi cu cea mai sofisticată tehnologie existentă lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, pentru a menţine siguranţa Americii, în vreme ce restul agenţiilor de servicii secrete furnizau către NIC mii de informaţii, în fiecare secundă a zilei.

După eşecul suferit cu evenimentele de la 11 septembrie şi după dezastrul CIA în ce priveşte armele de distrugere în masă, mulţi lideri americani îşi puseseră întrebarea dacă nu cumva noţiunea de „servicii secrete americane” era un oximoron. Încercările de reformă ale guvernelor ulterioare nu se bucuraseră de prea mult succes şi nu reuşiseră decât să sporească confuzia într-un moment când claritatea şi

concentrarea în sectorul Serviciului Secret deveniseră ţeluri naţionale. Un Centru Naţional contra Terorismului, cu propriul său director care să raporteze direct preşedintelui şi un directorat nou-nouţ în cadrul FBI-ului, specializat pe servicii secrete, fuseseră adăugate vastei game de departamente de contraspionaj deja existente care, în cea mai mare parte, încă refuzau să comunice între ele şi să împartă informaţiile.

În cele din urmă, cel puţin după părerea lui Gray, minţi mai sănătoase avuseseră câştig de cauză şi eliminaseră toate aceste straturi inutile în favoarea unui singur director al serviciilor secrete la nivel naţional, cu propria sa agenţie, propriul centru de operare şi, cel mai important, propriul buget *şi* control operaţional asupra tuturor celorlalte agenţii de servicii secrete. Exista o vorbă veche în rândul spionilor, cum că analiştii te târăsc în mocirla politicii, dar cei care conduc operaţiuni ascunse te aruncă direct după gratii. Dacă avea să se prăbuşească vreodată, Gray voia să fie singurul responsabil de decesul său profesional.

Gray pătrunse în clădirea principală, trecu prin procedura de identificare biometrică, după care păşi într-un ascensor care îl urcă în doar câteva clipe până la ultimul etaj.

Era o încăpere mică şi bine luminată. Intră, se aşeză şi-şi puse o pereche de căşti. În cameră se mai aflau încă patru persoane. Pe un perete, era montat un ecran video, iar pe masa din faţa lui Gray se găsea un dosar pe a cărui etichetă scria Salem al-Omari. Gray îi cunoştea conţinutul pe dinafară.

— E târziu, aşa că hai să-ncepem! spuse Gray.

Lumina se diminuă, ecranul prinse viaţă şi văzură un bărbat pe un scaun, în mijlocul unei camere. Era îmbrăcat într-o salopetă albastră, dar nu avea nici mâinile, nici picioarele legate. Avea trăsături specifice celor din Orientul Mijlociu şi o privire pierdută, dar sfidătoare în acelaşi timp. Toţi erau sfidători, descoperise Gray. Ori de câte ori se uita la un om de genul lui al-Omari, Gray îşi amintea fără să vrea de personajele lui Dostoievski: străinul care nu-şi găseşte locul, care unelteşte, complotează şi loveşte metodic – o armă a anarhiei. Era chipul unui fanatic, un suflet posedat de un rău periculos. Acelaşi chip ca al celui care-i răpise pentru totdeauna de lângă el pe cele două persoane pe care Gray le iubise mai mult decât orice pe lume.

Deşi al-Omari era la mii de kilometri depărtare, într-o unitate de a cărei existenţă ştiau doar o mână de oameni, imaginea şi sunetul erau de o claritate impecabilă, graţie unei legături directe prin satelit.

Prin microfonul ataşat la căşti, îi adresă lui al-Omari o întrebare în engleză. Bărbatul răspunse numaidecât în arabă, apoi zâmbi triumfător.

Într-o arabă impecabilă, Gray continuă:

— Domnule al-Omari, vorbesc fluent limba arabă, cred, chiar, mai bine decât dumneata. Ştiu că ai trăit mulţi ani în Anglia şi că vorbeşti engleza mai bine decât araba. Îţi sugerez prin urmare să comunicăm în această limbă, ca să nu existe nicio neînţelegere între noi doi.

Zâmbetul lui al-Omari păli şi bărbatul îşi îndreptă spatele în scaun.

Gray îi explică propunerea lui. Al-Omari trebuia să devină spion pentru Statele Unite şi să se infiltreze într-una dintre cele mai periculoase organizaţii teroriste care operau în Orientul Mijlociu. Bărbatul refuză categoric. Gray insistă şi al-Omari refuză din nou, adăugând de această dată:

— Habar nu ai despre ce vorbeşti!

— Există, în momentul de faţă în lume, nouăzeci şi trei de organizaţii teroriste cunoscute de Departamentul de Stat al SUA, majoritatea dintre ele cu sediul în Orientul Mijlociu, răspunse Gray. Dumneata ai fost identificat ca fiind afiliat la cel puţin trei dintre acestea. Pe lângă asta, asupra dumitale au fost găsite un paşaport fals, planurile de structură ale podului Woodrow Wilson şi material pentru fabricarea bombelor. Acum, fie lucrezi pentru noi, fie situaţia dumitale va deveni extrem de neplăcută.

Al-Omari zâmbi şi se aplecă spre cameră.

— Am fost interogat anul trecut în Iordania de CIA, de armata voastră, de FBI şi de Tiger Teams[1]. Au trimis femei peste mine, îmbrăcate numai în lenjerie. M-au mânjit cu sânge menstrual, sau cu ceva ce au zis că era sânge menstrual, ca să mă pângărească şi să nu-mi mai pot spune rugăciunile. Şi-au frecat trupurile de mine, mi-au oferit sex, numai să vorbesc. Le-am spus nu şi după aia m-au bătut. Se lăsă pe spate. M-au ameninţat cu violul şi mi-au spus că o să mă infectez cu SIDA şi o să mor. Nu mi-a păsat. Cei care urmează cu adevărat cuvântul

[1] Echipe speciale aparţinând trupelor militare americane (n. tr.)

lui Mohamed nu se tem de moarte, cum vă temeţi voi, creştinii. Este slăbiciunea voastră cea mai mare şi asta o să vă distrugă. Islamul va triumfa. E scris în Coran. Islamul va conduce lumea.

— Ba nu, *nu* scrie aşa în Coran, reluă Gray. În niciuna dintre cele 114 de sure. Şi nici dominaţia mondială nu este menţionată în niciuna dintre învăţăturile lui Mohamed.

— Ai citit Hadith[1]-ul? întrebă al-Omari, nevenindu-i să creadă, referindu-se la colecţia de învăţături şi povestiri despre viaţa profetului Mohamed şi a primilor musulmani.

— Şi am citit şi Coranul în arabă. Din nefericire, învăţaţii occidentali nu au reuşit niciodată să facă o traducere bună din această limbă. Aşa că, domnule al-Omari, ar trebui să ştii că islamul este de fapt o religie pacifistă şi tolerantă, deşi *este o* religie care se apără cu multă îndârjire. Este de înţeles, având în vedere că mai multe culturi „civilizate" au tot încercat să-i convertească pe musulmani la credinţa lor încă de pe vremea cruciadelor, mai întâi cu sabia, apoi cu puşca. Dar în Hadith se spune că până şi în jihad, femeile şi copiii nevinovaţi trebuie cruţaţi.

— De parcă ar fi vreunul dintre voi *nevinovat!* sări al-Omari. Toţi musulmanii trebuie să lupte împotriva celor care vor să ne oprime!

— O cincime din populaţia lumii este islamică şi un număr impresionant de fraţi în credinţa ta cred în libertatea de exprimare şi în libertatea presei şi într-o protecţie egală în faţa legii. Şi mai mult de jumătate din populaţia islamică a lumii trăieşte în ţări cu constituţii *democratice.* Ştiu că ai fost educat la o *madrasa*[2] în Afghanistan şi cunoştinţele tale despre Coran sunt limitate la ce ţi-a rămas întipărit în memorie, aşa că îţi iert aparenta ignoranţă faţă de aceste aspecte.

Gray nu menţionase că educaţia lui al-Omari la *madrasa* inclusese probabil cursuri despre utilizarea armelor automate şi despre războaiele sfinte, aspecte care îi conferiseră centrului dubiosul nume de West Point al islamului.

— Visai să ajungi *shahid*[3], dar nu ai avut nici curajul, nici

[1] Tradiţii

[2] Madrasa - şcoală, loc de învăţătură, dar în cele mai multe ţări islamice această instituţie funcţionează pe lângă moschei ca un colegiu de drept musulman şi teologie (n. tr.)

[3] În limba arabă, înseamnă atât *martor*, cât şi *martir*; este un termen folosit pentru a-i denumi pe cei care îşi sacrifică sau îşi pierd viaţa în numele

fanatismul necesare unui sinucigaş, la fel cum n-ai avut nici coloana vertebrală, nici instinctele necesare ca să ajungi mujahedin[1].

— Vei vedea dacă am curajul să mor pentru islam.

— Nu-mi foloseşte la nimic să te omor. Vreau să lucrezi pentru mine.

— Să putrezeşti în iad!

— Putem face asta în mod simplu sau greu, spuse Gray, uitându-se la ceas – era treaz de treizeci de ore. Şi sunt multe feluri de a ajunge în *Janna*[2]*.*

Al-Omari se aplecă în faţă.

— O să ajung în Rai în felul *meu,* spuse el rânjind.

— Ai o soţie şi copii în Anglia, observă Gray.

Al-Omari îşi încrucişă mâinile la piept, într-o poziţie neînduplecată.

— Nenorociţii ca tine o să ne fie de folos în viaţa următoare.

— Un băiat şi o fată, continuă Gray, de parcă n-ar fi auzit replica bărbatului. Îmi dau seama că soarta femeilor nu te preocupă în mod deosebit. Băiatul însă…

— Fiul meu va muri bucuros…

Gray îl întrerupse pe un ton hotărât:

— Nu îţi voi ucide fiul. Am alte planuri pentru el. Tocmai a împlinit optsprezece luni?

O umbră de îngrijorare apăru pe chipul lui al-Omari.

— De unde ştii asta?

— O să-l creşti în credinţa musulmană?

Al-Omari nu-i răspunse; privea gol în cameră.

Gray continuă:

— Ei bine, dacă nu accepţi să colaborezi cu noi, îţi voi lua fiul de lângă mama lui şi îl voi da spre adopţie unui cuplu iubitor, care-l va creşte ca pe copilul lor. Gray se opri, pentru ca impactul cuvintelor ce aveau să urmeze să fie şi mai puternic: Va fi crescut de o familie de creştini americani, în America. Sau nu. Totul depinde de tine.

Al-Omari fu într-atât de uluit, încât se ridică de pe scaun şi se apropie împleticindu-se de cameră, până când în cadru apărură

---

islamului (n. tr.)

[1] În limba arabă, participant la jihad; în percepţia occidentală, terorist islamic (n. tr.)

[2] Concepţia islamică a paradisului (n. tr.)

nişte mâini care-l traseră înapoi pe scaun.

Următoarele cuvinte care-i ieşiră din gură fură rostite în arabă, însă se auziră suficient de clar. Câteva clipe mai târziu, într-o criză de furie, al-Omari trebui să fie imobilizat fizic, în timp ce ameninţările continuau să i se reverse pe gură. În cele din urmă, i se aplică o bandă peste gură şi tăcu.

Gray împinse la o parte dosarul bărbatului.

— În ultimii ani, peste 7 816 de americani au murit din cauza indivizilor de teapa ta. Toate aceste morţi au avut loc pe pământ american. Dacă e să punem la socoteală şi atacurile de peste ocean, numărul morţilor se ridică la peste zece mii. Unele dintre aceste victime erau copii, care nu au mai avut şansa de a creşte şi de a-şi alege o religie sau o credinţă. Îţi cer să te gândeşti bine. Dacă lucrezi cu noi, tu şi familia ta veţi duce o viaţă tihnită. Pe de altă parte, dacă alegi să nu colaborezi…

Gray făcu un semn bărbatului de lângă el şi ecranul se stinse.

Se uită la alte şase dosare din faţa lui. Patru dintre ele erau ale unor bărbaţi din Orientul Mijlociu, foarte asemănători cu al-Omari. Al cincilea era un neonazist din Arkansas, iar al şaselea, Kim Fong, era membru al unui grup din Asia de sud-est, cunoscut ca având legături cu grupările teroriste din Orientul Mijlociu. Oamenii ăştia erau „deţinuţi-fantomă” în nomenclatura neoficială. Nimeni în afară de Gray şi de încă vreo câţiva oameni aleşi pe sprânceană nu ştia măcar că fuseseră reţinuţi. Asemenea CIA, NIC avea detaşamente paramilitare în puncte-cheie din întreaga lume. Una dintre sarcinile acestora era să captureze presupuşi inamici ai Americii, dar care nu erau puşi sub acuzare oficial.

Gray avea să le facă propuneri asemănătoare tuturor deţinuţilor, deşi stimulările difereau de la caz la caz, în funcţie de informaţiile pe care oamenii lui reuşiseră să le adune despre situaţia fiecăruia. Banii aveau de multe ori un efect mai puternic decât s-ar fi crezut. Rareori se întâmplă să găseşti bogătaşi care să se arunce în aer de bunăvoie sau să-i arunce pe alţii, din convingeri religioase sau pentru orice alt fel de motive. Îi manipulează însă adesea pe alţii să facă astfel de lucruri. Gray s-ar fi considerat norocos dacă măcar jumătate dintre deţinuţi îi acceptau oferta, dar merita să încerce.

O oră mai târziu, Gray pleca de la NIC. Nazistul fusese singurul care acceptase din prima să-i ajute, convins fără

îndoială de ameninţarea lui Gray de a-l preda unei violente organizaţii antinaziste radicale din America de Sud, dacă nu coopera. În afară de asta, noaptea fusese dezamăgitoare.

În timp ce se îndrepta spre maşină, Gray reflecta asupra situaţiei cu care se confrunta. Violenţele creşteau de ambele părţi şi, cu cât o parte lovea mai tare, cu atât mai tare riposta cealaltă.

Cu doar o fracţiune din arsenalul său nuclear, Statele Unite ar fi putut şterge întregul Orient Mijlociu de pe faţa pământului, distrugându-i pe toţi arabii într-o clipită şi, odată cu ei, locurile sfinte ale două dintre cele mai mari religii ale lumii. Cu excepţia acestui cumplit şi inimaginabil scenariu, Gray nu putea găsi nicio soluţie. Nu era un război între batalioane militare profesioniste contra unor grupuri răzleţe de bărbaţi cu turbane care apăreau pe străzi înarmaţi cu puşti şi lansatoare de grenade. Nu era o simplă divergenţă religioasă. Era o luptă contra unei idei înrădăcinate despre felul în care oamenii ar trebui să-şi trăiască viaţa, o luptă în care se amestecau motive politice, sociale şi culturale creând un mozaic copleşitor de complex al umanităţii aflate sub o enormă presiune. Uneori, Gray se întreba cu toată umilinţa dacă nu cumva acest conflict ar fi trebuit să fie purtat cu psihiatri şi consilieri în loc de soldaţi şi spioni. Cu toate astea, nu-i rămânea decât să se trezească în fiecare zi şi să-şi facă treaba.

Gray se lăsă pe spătarul de piele uzată a Suburbanului în care se afla, în vreme ce agenţii înarmaţi din jurul lui monitorizau cu atenţie întreaga zonă. Închise ochii timp de cincisprezece minute, până când simţi vehiculul încetinind. Auzi apoi zgomotul cunoscut al coloanei oficiale călcând pietrişul aleii ce conducea spre modesta lui casă. Era la fel de bine păzită ca şi sediul Observatorului Naval. Preşedintele Brennan nu putea permite ca tocmai şeful serviciilor lui secrete să păţească ceva.

Gray locuia singur, dar nu pentru că aşa alesese el. Intră în casă, îşi permise o bere ca să se destindă, apoi urcă în dormitor, pregătindu-se să doarmă câteva ore. Cum făcea întotdeauna înainte să se retragă, luă în mână cele două fotografii de pe şemineul din faţa patului. În prima era soţia lui, Barbara, o femeie cu care împărţise cea mai mare parte a vieţii lui adulte. Cea de-a doua fotografie era a singurului lor copil, fiica lui, Margaret, sau Maggie cum îi spusese toată lumea. Îi *spusese?*

Nu reuşise să se obişnuiască niciodată cu ideea de a se referi la familia lui la timpul trecut. Şi totuşi, cum altfel să vorbeşti despre nişte oameni acum morţi şi îngropaţi? Sărută ambele fotografii şi le puse la loc.

După ce se băgă în pat, cumplita greutate a depresiei dură treizeci de minute, mai puţin decât de obicei, apoi Carter Gray se cufundă într-un somn adânc. Peste cinci ore avea să se trezească din nou şi să ia de la început singura bătălie pe care mai considera că merită să o poarte.

CAPITOLUL 7

Plimbarea din acea seară îl duse pe Alex Ford spre est, şi curând bărbatul se trezi pe un teritoriu cunoscut: 1600 Pennsylvania Avenue. Zona dintre Casa Albă şi Lafayette Park era acum împodobită cu ulmi şi bolarzi retractabili, presărată de gherete de pază camuflate în aşa fel încât să nu iasă în evidenţă ca nişte turnuri de fortăreaţă. Şi totuşi, aici esenţială rămăsese, şi avea să rămână întotdeauna, securitatea, oricâţi copaci şi oricâte flori ar fi plantat autorităţile.

— Hei, Alex! strigă un bărbat în costum, ieşind pe poarta de securitate din faţă.

— Ai terminat tura, Bobby?

Bobby zâmbi.

— Vezi tu să-mi iasă vreo cască din ureche? Mă duc acasă, la nevestică şi la copii, dacă nu cumva s-au mutat între timp şi au uitat să-mi spună, ceea ce n-ar fi chiar imposibil, având în vedere că nu sunt niciodată acolo. Da' tu de ce te-ai întors pe-aici?

Alex ridică din umeri.

— Ştii cum e... odată ce-ţi intră în sânge rutina POTUS[1], nu mai scapi aşa uşor.

— Sigur! Eu număr zilele până s-ajung să-mi văd familia mai des de o dată pe an.

— Eşti în echipa însoţitoare pentru campanie?

Bobby dădu din cap.

— Plecăm poimâine ca să mai strângem nişte mâini şi să mai ţinem nişte discursuri între Iowa şi Mississippi. Din cauza campaniei ăsteia afurisite am rămas fără oameni şi a trebuit să aducem nişte băieţi de la WFO în schimburi de douăzeci şi unu de zile, ca să asigurăm paza pentru POTUS şi pentru familiile celorlalte personalităţi implicate în campanie.

— Ştiu. Aproape că nu mai vezi pe nimeni pe la noi prin birouri.

— Brennan a fost la o strângere de fonduri azi. La pupat în fund pentru verzişori. Eu, norocos cum sunt, am rămas aici.

— Da, mare norocos!

Bobby râse.

— Nu ştiu dac-ai auzit, dar oraşul din Pennsylvania în care s-a

[1] President of the United States - Preşedintele Statelor Unite

născut preşedintele şi-a schimbat numele în Brennan. Se duce acolo în timpul campaniei ca să i se prezinte omagiile. Dac-ai mai pomenit atâta egomanie!

Bobby se apropie de Alex şi adăugă, coborând vocea:

— Nu-i băiat rău. Hei, doar am votat pentru el! Dar e tare alunecos. A făcut nişte lucruri care nu s-au dat la presă…

— Nu e primul.

— De-ar şti lumea ce-a făcut…

În vreme ce Bobby se îndepărta, Alex privi spre Lafayette Park, unde-şi aveau tabăra „protestatarii Casei Albe” – ăsta era termenul politicos folosit de Alex şi de ceilalţi agenţi ai Serviciului Secret. Pancartele, corturile şi oamenii aceia cu înfăţişări ciudate îl fascinaseră întotdeauna. Cândva fuseseră mult mai mulţi, cu pancarte sofisticate ridicate peste tot. Totuşi, chiar înainte de 11 septembrie intrase în vigoare un cod foarte strict de măsuri de disciplină şi când zona din faţa Casei Albe fusese reabilitată, evenimentul oferise autorităţilor un bun pretext pentru a alunga protestatarii de acolo. Cu toate astea, până şi cei fără nicio putere au drepturi în America, şi o parte dintre oameni înaintaseră petiţii către ACLU[1] şi deschiseseră procese pentru dreptul de a se întoarce, iar Curtea Supremă hotărâse în cele din urmă în favoarea lor. Cu toate acestea, doar doi dintre protestatari aleseseră să se întoarcă.

În timpul serviciului la Casa Albă, Alex ajunsese să îi cunoască pe o parte dintre protestatari. Cei mai mulţi dintre ei erau nebuni cu acte, prin urmare agenţii de la Serviciul Secret erau nevoiţi să-i supravegheze mai îndeaproape. Îşi amintea de un individ care se îmbrăca numai în cravate, pe care şi le aşeza strategic pe tot corpul. Însă nu toţi protestatarii erau candidaţi la azilul de nebuni. Cum nu era, bunăoară, bărbatul pe care venea să-l viziteze.

Alex se opri lângă unul dintre corturi şi strigă:

— Oliver? Sunt Alex Ford. Eşti acolo?

— Nu el acolo, spuse o voce de femeie, pe un ton încărcat de dispreţ.

Alex îi aruncă o privire femeii care se apropia cu un pahar de carton în mână.

— Cum îţi mai merge, Adelphia?

---

[1] American Civil Liberties Union - Uniunea Americană pentru Drepturile Civile

— În toată ţara asta, doctori imorali omoară copii, uite *aşa* merge.

Orice puteai spune despre femeia asta, dar numai că-i lipsea pasiunea nu, îşi zise Alex. Poate că Adelphia îşi exprima pasiunea într-o manieră cam extremă, dar Alex tot o respecta pentru că cel puţin avea una.

— Da, am auzit şi eu. Făcu o pauză în semn de respect, apoi adăugă: Hm, unde este Oliver?

— Am spus la tine că el nu aici. A trebuit undeva să *se ducă.*

— Unde?

Alex ştia unde locuiau atât Stone, cât şi Adelphia, dar nu voia ca femeia să-şi dea seama că deţinea această informaţie. Învăţase cu timpul că Adelphia era şi aşa suficient de paranoică.

— *Nu* eu sunt paznicul lui.

Se răsuci pe călcâie.

Alex zâmbi. Pe vremea când se ocupase de protecţia prezidenţială, bănuise întotdeauna că femeia avea o slăbiciune secretă pentru domnul Stone. Majoritatea agenţilor care-l cunoscuseră pe Oliver Stone îl descriseseră drept un ţăcănit inofensiv care adoptase numele unui celebru regizor de film din cine ştie ce motive ridicole. Totuşi, Alex nu-l judecase din prima şi-şi acordase timp să-l cunoască. În cele din urmă, descoperise că Stone era erudit şi gânditor şi mult mai în temă cu complexele situaţii economice şi politice ale lumii decât unii dintre filfizonii care lucrau în clădirea de peste drum. În mod deosebit, bărbatul părea să ştie pe dinafară fiecare detaliu al oricărei conspiraţii raportate vreodată. Unii agenţi îi dăduseră porecla de King Con[1] din acest motiv. Şi pe lângă toate astea, Stone juca şah fenomenal de bine.

Alex strigă după Adelphia:

— Dacă-l vezi pe Oliver, spune-i că l-a căutat agentul Ford. Mă mai ţii minte, nu?

Adelphia nu schiţă niciun gest că l-ar fi auzit, dar, ce să-i faci, aşa era Adelphia.

Se întoarse pe jos spre locul unde îşi parcase maşina. În drumul lui, Alex trecu pe lângă ceva care-l făcu să se oprească. În colţul îndepărtat al străzii, doi bărbaţi, unul negru şi celălalt alb, lucrau la un ATM montat într-o cabină argintie între două clădiri. Erau îmbrăcaţi în salopete pe al căror spate scria

[1] Regele Conspiraţiilor

„Servicii de întreţinere”. Aveau camioneta parcată în curbă. Pe o aripă a maşinii erau trecute un nume de companie şi un număr de telefon.

Alex se strecură în umbră, scoase telefonul mobil şi sună la numărul înscris pe camionetă. Îi răspunse un robot oficial care îl informa despre orele de lucru ale companiei şi aşa mai departe. Alex examină repede maşina, apoi îşi scoase insigna de agent al Serviciul Secret şi se apropie de cei doi bărbaţi.

— Bună seara, băieţi. Reparaţi aparatul?

Bărbatul cel scund aruncă o privire insignei şi dădu din cap.

— Da. Norocul nostru.

Alex privi ATM-ul şi ochiul lui experimentat văzu ceea ce se aştepta să vadă.

— Sper că sunteţi înscrişi într-un sindicat.

— Suntem mândri să facem parte din Sindicatul Local 453, răspunse bărbatul mai mic de statură, cu un râset scurt. Cel puţin ne plătesc dublu pentru treaba asta.

Asta e, o luăm de la capăt!

Alex îşi scoase pistolul şi-l îndreptă către cei doi:

— Deschideţi aparatul!

Bărbatul de culoare îi răspunse iritat:

— Ce treabă aveţi voi de la Serviciul Secret să verificaţi ATM-urile?

— Nu că trebuie să-ţi dau ţie explicaţii, dar Serviciul Secret a fost creat iniţial pentru a proteja circulaţia monetară a Statelor Unite.

Alex îndreptă pistolul direct către capul negrului.

— Deschide-l!

Îndesate în ATM erau pe puţin o sută de carduri.

Alex le citi celor doi drepturile, în timp ce le punea la mâini cătuşe de plastic. Apoi chemă o maşină să-i ridice. În timp ce aşteptau, bărbatul de culoare se uită la el.

— Facem treaba asta de mult timp şi n-am avut nicio problemă. După ce dracu’ ţi-ai dat seama?

— Am văzut scanerul montat pe aparat. Înregistrează PIN-ul ca să puteţi duplica apoi cardul. Şi, pe lângă asta, băncile sunt foarte zgârcite. N-ai să găseşti vreuna să plătească dublu unor băieţi dintr-un sindicat doar ca să vină aici în mijlocul nopţii şi să repare drăcia asta.

După ce poliţia sosi şi îi preluă pe cei doi bărbaţi, Alex îşi reluă

drumul spre maşină. Chiar şi după această neaşteptată arestare de succes, gândurile lui nu se puteau îndrepta decât către o anumită Kate Adams, care lupta pentru dreptate în timpul zilei şi turna băuturi în pahare noaptea, şi care părea să fie foarte apropiată de Tom Hamingway cel cu încheieturile puternice, care nu putea divulga agenţia supersecretă din care făcea parte.

Lui Alex nu-i rămânea decât să spere că ziua de mâine avea să înceapă într-o notă mai optimistă.

CAPITOLUL 8

Stone, Milton, Reuben şi Caleb înaintau de-a lungul cărării principale de pe Theodore Roosevelt Island, un memorial de nouăzeci de acri în onoarea fostului preşedinte, şi Rough Riders[1], ce se înălţa în mijlocul râului Potomac. Ajunseră curând într-o poieniţă în mijlocul căreia trona o statuie imensă a lui Teddy Roosevelt, cu braţul drept ridicat spre cer, gata parcă să depună din nou jurământul prezidenţial, la aproape nouăzeci de ani după moarte. Zona era frumos pavată cu argilă arsă, avea două poduri curbate de piatră ce se întindeau peste canale artificiale şi o pereche de fântâni imense ce încadrau statuia.

Oliver Stone se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa statuii iar ceilalţi i se alăturară numaidecât. Stone era un fan entuziast al lui T.R., acesta fiind şi motivul pentru care se aflau acolo, deşi în mod ilegal, având în vedere că insula era oficial închisă pe timp de noapte. Stone anunţă cu o voce solemnă:

— Declar deschisă întrunirea săptămânală a membrilor Camel Club. În absenţa unei ordini de zi oficiale, propun să discutăm observaţiile făcute de la ultima întâlnire, apoi să deschidem discuţiile referitoare la noi chestiuni. Am aprobarea voastră?

— Susţin propunerea, răspunse automat Reuben.

— Toţi cei pentru sunt rugaţi să-şi exprime acordul, adăugă Stone.

Se auziră mai multe „da”-uri aprobând moţiunea, iar Stone deschise agenda pe care o scoase din rucsac. Reuben scoase din buzunar mai multe hârtii mototolite, iar Milton deschise capacul laptopului, apoi se scotoci în buzunar după o sticluţă de gel antibacterian cu care îşi frecă vârtos mâinile. Stone folosea o lanternă-stilou ca să-şi vadă notiţele în vreme ce Reuben citea la lumina pâlpâitoare a brichetei.

— Brennan a plecat undeva astă-seară, destul de târziu, raportă Stone. Carter Gray era cu el.

— Ăştia doi zici că-s lipiţi unul de altul, mârâi Reuben.

— La fel ca J. Edgar Hoover şi Clyde Tolson, adăugă Caleb glumeţ, în timp ce-şi scotea pălăria.

— Mă gândeam mai degrabă la Lenin şi Troţky, mormăi Reuben.

— Să înţeleg că n-ai încredere în Gray? întrebă Stone.

---

[1] Călăreţii Nărăvaşi, numele primei cavalerii de voluntari a Statelor Unite (n. tr.)

— Cum să ai încredere într-un dobitoc căruia îi place porecla de „ţar”? răspunse Reuben. Cât despre Brennan, tot ce pot să spun e că ar trebui să mulţumească stelei lui norocoase că există terorişti, fiindcă fără ei ar îngroşa rândurile la coada pentru ajutorul de şomaj.

— Iar ai citit ziarele? i-o întoarse Stone pe un ton amuzat.

— Le mai citesc din când în când, ca să am de ce râde, la fel ca toată lumea.

Stone comentă cu o expresie gânditoare:

— James Brennan este un politician talentat, cu o inteligenţă sclipitoare. Dar principalul lui avantaj este că are puterea de a câştiga încrederea oamenilor. Cu toate astea, înăuntrul lui pândeşte o fiară întunecată. Are el un scop pe care nu-l face cunoscut publicului.

Reuben îl privi printre gene.

— Mi se pare că-l descrii pe Carter Gray mai degrabă decât pe preşedinte.

Milton se amestecă în conversaţie, entuziasmat:

— Eu am adunat informaţii despre mai multe conspiraţii de proporţii globale, care nu au fost raportate de niciun canal mass-media.

— Iar eu, spuse Reuben privindu-şi însemnările, am observat personal trei ocazii în care preşedintele Camerei Reprezentanţilor i-a fost infidel frumoasei sale soţii.

— Ai observat personal? întrebă sceptic Caleb, străpungându-şi prietenul cu privirea.

— Două cunoştinţe foarte apropiate care se-nvârt prin cercuri înalte mă ţin la curent, se răţoi Reuben. E clar că, în ciuda neplăcerilor suferite de predecesorii lui din cauza escapadelor amoroase, mult stimatul nostru congresmen continuă să-şi vâre coada în locuri unde nu ar avea ce să caute. Le flutură hârtiile în faţă. Am totul scris aici!

— Ce cunoştinţe apropiate? insistă Caleb.

— Surse sus-puse care doresc să-şi păstreze anonimatul, dacă ţii musai să ştii, pufni Reuben pierzându-şi cumpătul, în timp ce-şi îndesa presupusele dezvăluiri libidinoase înapoi în buzunare.

Milton îi întrerupse nerăbdător:

— Da, dar staţi să vă împărtăşesc teoriile mele.

Petrecu următoarele douăzeci de minute discutând plin de înflăcărare legături teoretice între Coreea de Nord şi Marea

Britanie cu scopul răspândirii terorismului la nivel mondial şi un posibil atac asupra monedei euro şi asupra yenului în urma unui complot din Yemen sponsorizat de un membru important al familiei regale din Arabia Saudită.

— Consider că aceste fapte nu fac decât să conducă spre o apocalipsă mondială, care, cu siguranţă, a şi început să se arate la orizont, concluzionă Milton.

În cele din urmă Reuben spuse:

— Da, dar povestea cu legătura dintre Coreea de Nord şi Marea Britanie e cam trasă de păr, nu crezi, Milton? Vreau să zic că afurisiţii de coreeni nu au pic de umor şi, orice ai spune tu despre britanici, sunt totuşi un popor foarte isteţ.

Stone se uită la Caleb.

— Tu ne spui ceva interesant?

Caleb căzu pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Păi, ne-am speriat rău de tot când n-am mai găsit Biblia olandeză.

Toţi îl priveau în continuare, aşteptând.

— Biblia noastră olandeză! exclamă Caleb. Cu ilustraţii de mână realizate de Romeyen de Hooghe. Este considerat cel mai important ilustrator olandez de la sfârşitul secolului al XVII-lea şi începutul secolului al XVIII-lea. Dar totul s-a terminat cu bine. Se pare că a fost tot timpul acolo, o simplă greşeală a funcţionarului.

— Slavă Domnului! făcu Reuben sarcastic. N-am vrea să dispară aşa o comoară!

Dezamăgit, Stone se întoarse din nou spre Reuben.

— În afară de congresmenul libidinos, mai ai vreo veste de real interes?

Reuben ridică din umeri.

— Am plecat de prea multă vreme, Oliver. Oamenii te uită.

— Atunci, ce-ar fi să trecem la ceva mai concret?

Ceilalţi bărbaţi îl priviră curioşi.

Stone trase adânc aer în piept. Atâtea zile de naştere trecuseră nesărbătorite, încât trebui să facă un efort ca să-şi aducă aminte ce vârstă avea. „Şaizeci şi unu de ani, îşi spuse-n sinea lui. Am şaizeci şi unu de ani.” Fondase Camel Club cu mult timp în urmă, cu scopul de a-i supraveghea pe cei de la putere şi de a atrage atenţia opiniei publice atunci când ar fi crezut că ceva nu era-n regulă, cum se întâmpla aproape întotdeauna. Îşi

păstrase vigilent postul din 1600 Pennsylvania Avenue, urmărind ce se petrecea, notându-şi observaţiile şi luptând pentru chestiuni pe care ceilalţi se părea că nu le mai considerau importante, cum ar fi adevărul şi responsabilitatea.

Începea să se întrebe dacă merita efortul.

Spuse cu voce tare:

— Aţi observat ce se petrece în ţara asta?

Îşi privi pe rând prietenii, care nu răspunseră.

— Poate ne-au făcut să credem că suntem mai bine protejaţi. Şi totuşi, doar fiindcă trăim în mai multă siguranţă nu înseamnă că suntem mai *liberi.*

— Uneori, trebuie să sacrifici libertatea în favoarea siguranţei, Oliver, spuse Caleb răsucind în mână ceasul greu de la vestă. Nu spun că-mi place, dar care-i alternativa?

— Alternativa este să nu trăim în frică, răspunse Stone. Mai ales într-o teamă clădită pe circumstanţe exagerate. Oamenii de genul lui Carter Gray se pricep foarte bine la asta.

— Ce-i drept, în primul an n-ai fi crezut că Gray o să rămână prea mult timp în postul ăsta, dar nu ştiu cum a reuşit să întoarcă roata, recunoscu Reuben, cam înciudat.

— Ceea ce adevereşte spusele mele, replică Stone. Fiindcă nu cred că există pe lume cineva care să fie atât de bun ori atât de *norocos.* Făcu o pauză, evident pentru a-şi alege cuvintele cu grijă: După părerea mea, Carter Gray reprezintă un factor negativ pentru viitorul acestei ţări. Deschid şedinţa pentru discutarea posibilităţilor relevante.

Cei trei tovarăşi care îl însoţeau nu făcură decât să se uite prosteşte la el. În cele din urmă, Caleb îşi găsi vocea:

— Hm, ce vrei să spui mai exact, Oliver?

— Vreau să vă întreb ce poate face Camel Club pentru a se asigura că domnul Carter Gray este înlăturat din postul de Secretar al serviciilor de informaţii?

— Vrei să-l dăm jos pe Carter Gray? *Noi?* exclamă Caleb.

— Da.

— Oh, ce bine! făcu Reuben cu prefăcută uşurare. Şi eu care mă temeam c-o să ne ceri ceva greu!

— Există multiple precedente istorice când cei fără de putere i-au dărâmat pe cei puternici, observă Stone.

— Da, însă în viaţa de zi cu zi Goliat îl face zob pe David nouă ocazii din zece, i-o întoarse posac Reuben.

— Atunci, ce rost mai are existenţa acestui club? întrebă Stone. Ne întâlnim o dată pe săptămână şi ne discutăm însemnările, observaţiile şi teoriile. Cu ce scop?

Îi răspunse Caleb:

— Am mai făcut şi câteva lucruri bune. Deşi nu ne-au fost niciodată recunoscute meritele. Munca noastră a dus la dezvăluirea adevărului din spatele scandalului de la Pentagon. Asta a venit dintr-o frântură de conversaţie pe care a auzit-o ajutorul de bucătar de la Casa Albă şi pe care ţi-a povestit-o ţie. Şi nu uita de spionul care schimba fişiere de transcriere de la NSA, Oliver. A mai fost şi subterfugiul DIA peste care a dat Reuben…

— Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, răspunse Stone. Aşa că vă-ntreb din nou: ce scop mai are clubul *acum?*

— Păi, poate că e la fel ca alte cluburi, răspunse Reuben, doar că nu are sediu, răcoritoare sau companie feminină plăcută. Dar la ce să te aştepţi când niciun membru nu-şi plăteşte cotizaţia? adăugă rânjind.

Înainte ca Stone să apuce să răspundă, toţi patru îşi întoarseră capetele în direcţia din care se auziseră sunetele, dinspre pădure. Stone îşi duse numaidecât un deget la gură şi ciuli urechile. Se auzi din nou: un motor de barcă; şi părea să fie chiar la marginea insulei. Îşi luară toţi genţile şi se retraseră în tufişurile din jur.

CAPITOLUL 9

Oliver Stone dădu la o parte o ramură şi privi prin această mică deschizătură înspre zona din faţa monumentului Roosevelt. Şi însoţitorii lui erau, la rândul lor, fascinaţi de ceea ce se petrecea lângă ei.

Pe una dintre potecile acoperite cu pietriş apărură doi bărbaţi care cărau ceva într-o prelată de plastic. Unul din ei era înalt, zvelt şi blond, iar celălalt era scund, îndesat şi cu părul şaten-închis. În clipa în care lăsară prelata pe pământ, Stone văzu că o foloseau pentru a căra un bărbat legat cu chingi. Traseră plasticul de sub bărbat apoi „măturară" întreaga zonă cu fasciculele lanternelor, insistând pe fiecare bucăţică. Din fericire, de îndată ce Stone văzu lanternele apărându-le din buzunare, le făcu semn prietenilor lui să se lase jos şi să se-ascundă în spatele tufişurilor, ferindu-şi în acelaşi timp feţele de lumina lanternelor.

Convinşi că erau singuri, cei doi bărbaţi îşi îndreptară din nou atenţia asupra prizonierului lor. Unul din ei îi smulsese amărâtului căluşul din gură şi-l îndesă în buzunar.

Omul scoase câteva sunete, niciunul coerent. Părea să fie beat.

Bărbatul cel scund îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi scoase apoi un revolver din haină, în vreme ce tovarăşul lui desfăcea legăturile prizonierului. Scoase apoi o sticlă aproape goală din geantă şi apăsă în jurul ei mâinile bărbatului pe jumătate inconştient, după care îi împroşcă puţin din lichidul rămas pe haine şi în jurul gurii.

Reuben era pe punctul de a sări în picioare şi de a se năpusti asupra celor doi, însă Stone îi puse o mână pe braţ. Al doilea bărbat era şi el înarmat – pistolul i se vedea bine în tocul de la curea. Membrii Camel Club nu aveau nicio şansă. Dacă îşi trădau prezenţa în clipa asta, erau ca şi morţi.

Între timp, bărbatul cu revolverul în mână îngenunche lângă prizonier. Îi luă mâna dreaptă şi i-o aşeză în jurul pistolului. Poate din cauza senzaţiei metalului rece, captivul deschise ochii. Îl privi fix pe omul de lângă el, apoi strigă dintr-odată:

— Îmi pare rău! Nu, te rog! Îmi pare rău!

Bărbatul cel scund vârî pistolul printre dinţii nenorocitului, apăsându-i cerul gurii. Prizonierul scoase un horcăit scurt, apoi celălalt îi forţă degetul pe trăgaci. La auzul împuşcăturii, cei

patru membrii Camel Club închiseră ochii.

Când îi deschiseră din nou, continuară să privească stupefiaţi cum arma şi sticla erau aşezate lângă cadavru. Un săculeţ de plastic fu scos din rucsacul purtat de celălalt bărbat şi aşezat apoi lângă arma crimei. În cele din urmă, o coală îndoită de hârtie fu îndesată în buzunarul hanoracului mortului.

Odată treaba terminată, cei doi bărbaţi mai aruncară o privire în jur, iar membrii Camel Club se pitiră şi mai bine în tufişuri.

Un minut mai târziu, ucigaşii erau pe drumul de întoarcere. În clipa în care sunetul paşilor li se pierdu în depărtare, cei patru camarazi scoaseră cu toţii deodată un oftat de uşurare. Cu un deget lipit de buze, Stone îi conduse în tăcere afară din ascunzătoare, în luminiş.

Reuben se ghemui lângă cadavru. Clătină din cap şi spuse cu voce joasă:

— Cel puţin a murit instantaneu. Dacă asta mai e vreo consolare atunci când eşti ucis. Aruncă apoi o privire sticlei aproape goale. *Dewar's.* Se pare că l-au îmbătat pe nenorocit ca să nu poată riposta.

— Are vreun act de identitate asupra lui? întrebă Stone.

— Ne aflăm la scena unei crime! spuse Caleb cu vocea tremurându-i. N-ar trebui să atingem nimic!

— Are dreptate, îl aprobă Reuben.

Îi aruncă o privire lui Milton care făcea mişcări frenetice cu mâinile, derulându-şi în tăcere ritualul obsesiv-compulsiv. Reuben oftă.

— Ar trebui să ne cărăm dracului cât mai repede de-aici, Oliver, asta ar trebui să facem.

Stone îngenunche lângă el şi vorbi încet, dar cu gravitate:

— Am asistat la o execuţie făcută să pare o sinucidere, Reuben. Ăia erau asasini profesionişti şi aş vrea să aflu cine a fost victima lor şi ce anume ştia omul ăsta de a meritat să fie ucis.

În timp ce vorbea, îşi înfăşură în jurul mâinii o batistă, scotoci prin buzunarele mortului şi scoase un portofel. Îl deschise cu mare grijă şi toţi cei patru prieteni priviră permisul de conducere care se vedea într-un compartiment. Reuben scoase bricheta şi o aprinse, ca Stone să poată citi informaţiile de pe permis.

— Patrick Johnson, citi Stone. Locuia în Bethesda.

Stone puse portofelul la loc, căută în celălalt buzunar şi

scoase bucata de hârtie pe care ucigaşul o lăsase acolo. La lumina pâlpâitoare a brichetei, citi cu voce joasă:

— „Îmi pare rău. E mult prea mult. Nu mai pot trăi cu aşa o povară. Asta e singura cale. Îmi pare rău. Foarte rău.” Şi e semnată Patrick Johnson.

Caleb îşi scoase cu gesturi încete pălăria, din respect pentru mort, şi mormăi o rugăciune.

Stone continuă:

— Scrisul e foarte lizibil. Probabil că poliţia va presupune că biletul a fost scris înainte ca bărbatul să se îmbete şi să ajungă într-o fază sinucigaşă.

— A spus că-i pare rău, zise Reuben, chiar înainte să-l omoare.

Stone clătină din cap.

— Cred că se referea la *altceva* pentru care îi părea rău. Cuvintele din bilet sunt doar un subterfugiu, un ultim strigăt de disperare tipic pentru un sinucigaş.

Stone puse biletul la loc. În timp ce făcea asta, simţi cu degetele încă un obiect în buzunarul mortului. Scoase o insignă micuţă şi roşie şi o privi cu ochii mijiţi în întuneric.

— Ce-i aia? întrebă Reuben apropiind bricheta.

— Şi dacă se întorc? întrebă Caleb într-o şoaptă şuierătoare.

Stone puse insigna înapoi şi începu să pipăie hainele lui Johnson.

— Sunt îmbibate de apă.

Reuben arătă spre punguţa de plastic.

— Asta ce crezi că e?

Stone căzu câteva clipe pe gânduri.

— Cred că-i înţeleg scopul, la fel ca pe cel al hainelor ude de altfel. Dar Caleb are dreptate, ar trebui să plecăm.

O luară din loc, apoi însă îşi dădură seama că Milton nu era cu ei. Se întoarseră şi-l găsiră aplecat deasupra mortului, numărând, cu mâna întinsă deasupra cadavrului.

— Hm, Milton, chiar trebuie să plecăm, spuse Caleb pe un ton impacientat.

Cu toate astea, Milton părea să fie atât de traumatizat, încât nu se putea opri din numărat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! gemu Reuben. Hai să stăm cu toţii acuma şi să numărăm până se-ntorc ăia şi ne dau şi *nouă* câte o bomboană din aia de plumb!

Stone puse o mână hotărâtă pe braţul lui Reuben şi se apropie de Milton. Privi atent chipul lui Patrick Johnson. Era tânăr, deşi moartea începuse deja să-i subţieze chipul. Stone îngenunche, puse blând o mână pe umărul lui Milton şi-i spuse încetişor:

— Nu mai putem face nimic pentru el acum, Milton. Şi deşi ştiu că te linişteşte să numeri, că te face să te simţi în siguranţă, gândeşte-te că întreaga senzaţie se va spulbera dacă se întorc bărbaţii ăia doi. Adăugă apoi sec: Ei au arme, Milton, şi noi nu avem.

Milton se opri, îşi înăbuşi un suspin şi spuse cu voce tremurândă:

— Nu-mi place violenţa, Oliver. Strânse şi mai tare rucsacul la piept, apoi arătă spre cadavru: Nu-mi place *asta!*

— Ştiu, Milton. Nici unuia nu ne place.

Stone şi Milton se ridicară împreună. Cu un oftat de uşurare, Reuben îi urmă pe cărarea ce ducea spre barca lor.

Warren Peters, bărbatul care trăsese glonţul fatal pentru Patrick Johnson, înainta pe potecă spre barca lor, când, dintr-odată, se opri în loc.

— La dracu'! spuse el în şoaptă.

— Ce-i? întrebă Tyler Reinke privind îngrijorat în jur. O şalupă de poliţie?

— Nu. Era cât pe-aci să facem o mare greşeală. Peters luă cu mâna nişte pământ şi nişte pietriş de pe jos. Când l-am băgat la-nmuiat, apa i-a curăţat tălpile pantofilor. Dacă ar fi ajuns până aici prin pădure, n-ar fi avut tălpile curate. FBI-ul o să-şi dea seama de asta.

Cei doi făcură degrabă cale întoarsă până la cadavru. Peters se ghemui lângă picioarele bărbatului ucis şi-i apăsă pământ şi pietriş pe tălpile pantofilor.

— Bine că ţi-ai dat seama! zise Reinke.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă scăpăm din vedere amănuntul ăsta.

Îşi termină treaba şi dădu să se ridice, însă privirea îi căzu dintr-odată pe ceva.

— Fir-ar al dracului! exclamă Peters cu dinţii încleştaţi. Arătă spre biletul pe care îl băgase în buzunarul victimei. Un colţ ieşea în afară. Ştiu sigur că l-am îndesat până la fund, fiindcă nu

voiam să se vadă. Aşa că, de ce se vede acum?

Îndesă biletul înapoi în buzunar, apoi îşi privi întrebător partenerul.

— Să se fi apropiat vreun animal de cadavru?

— După doar câteva minute? Şi de ce ar fi fost un animal interesat de hârtie, când avea atâta carne?

Se ridică, scoase o lanternă din buzunar şi verifică pietrişul de pe jos.

— Probabil te-ai înşelat în legătură cu hârtia, spuse Reinke. N-ai îndesat-o atât de adânc cât ai crezut.

Peters continua să cerceteze zona. Dintr-odată, înlemni.

— Ce mai e acum? întrebă nerăbdător tovarăşul său.

— Ascultă! auzi?

Reinke rămase nemişcat, fără să scoată niciun sunet, apoi gura i se deschise.

— Fuge cineva. Pe-acolo!

Arătă fix spre o potecuţă ce ducea în direcţia opusă celei de pe care tocmai veniseră.

Cei doi îşi scoaseră armele şi o luară la goană în direcţia din care se auzeau sunetele.

CAPITOLUL 10

Stone şi ceilalţi tocmai săriseră în barca lor şi o împinseseră de la mal. Ceaţa era acum destul de deasă cât să le creeze probleme de orientare. Erau probabil la vreo trei metri distanţă de insulă, în Little Channel, când cei doi bărbaţi apărură dintre copaci şi îi văzură.

— Trage de vâsle cât poţi de tare şi ţine faţa în jos! îi spuse Stone lui Reuben, care oricum nu avea nevoie de astfel de îndemnuri. Umerii lui laţi şi braţele groase i se mişcau într-un efort herculean şi bărcuţa se îndepărta de ţărm ca o săgeată. Stone se întoarse spre ceilalţi ocupanţi ai bărcii şi le spuse în şoaptă: ”Nu-i lăsaţi să vă vadă feţele. Caleb, scoate-ţi pălăria!

Se aplecară cu toţii numaidecât, iar Caleb îşi scoase de pe cap pălăria cu boruri rotunde şi o aşeză între genunchii pe care nu şi-i putea opri din tremurat. Milton reîncepuse să numere din secunda în care urcaseră în barcă. Cei doi bărbaţi de pe ţărm ţinteau cu atenţie, însă ceaţa le îngreuna foarte mult eforturile. Traseră amândoi, însă gloanţele aterizară pleoscăind în apă, la jumătate de metru de barcă.

— Trage, Reuben, trage! strigă îngrozit Caleb, lăsându-şi şi mai jos capul.

— Da’ ce dracu’ ţi se pare că fac? pufni uriaşul, cu faţa acoperită de sudoare.

Urmăritorii ţintiră cu multă atenţie şi traseră încă de două ori. Un glonţ îşi atinse ţinta şi lovi barca. O aşchie se înfipse în braţul drept al lui Stone. Sângele i se scurse pe degete, apoi pe copastia bărcii. Bărbatul îşi acoperi repede rana cu aceeaşi batistă pe care o folosise ca să caute prin buzunarele lui Patrick Johnson.

— Oliver! strigă Milton disperat.

— N-am nimic, îl linişti Stone. Nu te ridica!

Cei doi bărbaţi de pe insulă, dându-şi seama de inutilitatea demersului lor, dispărură în fugă.

— Se duc după barca lor, îi avertiză Stone.

— În cazul ăsta, avem o problemă, comentă Reuben. Fiindcă barca *lor* are motor. Eu vâslesc cât pot de repede, dar nu mai am prea multă benzină în rezervor.

Stone îl trase de mânecă pe Caleb.

— Caleb, ia tu o vâslă şi eu o iau pe cealaltă.

Reuben se dădu la o parte şi cei doi bărbaţi începură să tragă

de vâsle cu toată forţa de care erau în stare.

În mod normal, după ce ieşeau din golfuleţul insulei, o luau spre nord pe râu, după care se întorceau la locul din care plecaseră. Acum însă nu-şi mai doreau decât să ajungă cât mai repede la ţărm, ceea ce însemna că trebuiau s-o ţină direct spre est. Trecură pe lângă punctul cel mai vestic al insulei şi se întoarseră spre Georgetown.

— Pe toţi dracii! exclamă Reuben.

Se uita spre insulă şi auzise un motor de barcă.

— Vâsliţi ca şi cum vieţile voastre ar depinde de asta! urlă către Stone şi Caleb. Fiindcă aşa şi este!

Văzând că Stone şi Caleb începeau să obosească, Reuben îi dădu la o parte şi apucă din nou vâslele, trăgând cu toată forţa lui impresionantă.

— Cred că ne-ajung din urmă, spuse Caleb cu respiraţia întretăiată.

Un glonţ ateriză chiar lângă el, iar Caleb, îngrozit, se întinse pe fundul bărcii, alături de Milton.

Stone lăsă capul în jos în clipa în care un alt glonţ trecu pe lângă ei, apoi îl auzi pe Reuben scoţând un strigăt.

— Reuben?

Se întoarse spre prietenul lui.

— E-n regulă. E doar o zgârietură, dar uitasem cât de tare ustură. Apoi, adăugă sumbru: Ne-au prins, Oliver. Nenorociţii o să aibă *cinci* cadavre în seara asta.

Stone privi spre luminile care sclipeau în depărtare. Deşi râul era destul de îngust aici, din cauza ceţii erau încă prea departe ca să poată vedea ce se întâmpla cineva de pe ţărm. Aruncă o privire peste umăr, la barca din spatele lor. Putea desluşi acum siluetele celor doi bărbaţi de la bord. Îşi aminti sângele rece şi stilul profesionist în care fusese executat nefericitul Patrick Johnson. Stone văzu ţeava pistolului în propria lui gură, auzi bubuitura împuşcăturii…

Dintr-odată însă, barca cu motor viră brusc, îndepărtându-se de ei.

— Ce dracu’…? făcu Reuben.

— Trebuie să fie şalupa poliţiei. Ascultaţi! şopti Stone, arătând undeva spre sud şi făcându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Poliţia? strigă Caleb pe un ton uşurat. Repede! Atrageţi-le atenţia!

— Nu! spuse ferm Stone. Vreau să rămâneţi cu toţii cât mai tăcuţi cu putinţă. Reuben, nu mai vâsli.

Reuben îi aruncă prietenului său o privire curioasă, dar se opri şi rămase cu vâslele în apă.

— O s-avem mare noroc dacă nu vin direct peste noi, mormăi el coborând vocea.

Auzeau acum clar huruitul motorului puternic. Prin ceaţă, vedeau girofarurile verzi ale ambarcaţiunii aruncându-şi luminile la doar zece metri de ei. Poliţiştii de la bord n-ar fi putut auzi zgomotul celeilalte ambarcaţiuni din cauza uruitului propriului motor şi nici nu ar fi putut vedea barca cu vâsle, care nu avea lumini. Membrii Camel Club îşi ţinură respiraţia şi priviră şalupa de patrulă depărtându-se cu încetineală. Când în sfârşit nu o mai văzură, Stone spuse:

— Hai, Reuben, du-ne la ţărm!

Caleb se ridică.

— De ce n-ai vrut să alertăm poliţia?

Stone aşteptă să vadă conturul ascuţit al ţărmului înainte de a-i răspunde:

— Suntem în larg, pe o barcă pe care n-ar trebui s-o avem şi venim dintr-un loc unde nu aveam ce căuta la ora asta. Un bărbat a fost ucis şi cadavrul lui a rămas pe Roosevelt Island. Dacă spunem poliţiei că am fost martori la o crimă, recunoaştem că am fost acolo. Le putem spune că am văzut doi bărbaţi care au încercat apoi să ne omoare, dar nu putem dovedi nimic.

Fu rândul lui Milton să intervină:

— Dar tu şi Reuben aţi fost răniţi!

— La mine nu e decât o zgârietură, iar pe Reuben abia dacă l-au atins. Aşa că nu avem nicio dovadă certă că am fost atacaţi cu gloanţe. Prin urmare, poliţia nu va şti decât că există un cadavru, care a fost adus cu o barcă pe insula pe care ne aflam noi. Barca pe care o avem în posesia noastră ar fi putut fi foarte bine întrebuinţată în acest scop şi nu se va mai găsi nicio altă ambarcaţiune prin preajmă, fiindcă putem fi siguri că barca cu motor va fi dispărut demult până apucăm noi să dăm explicaţii. Nu suntem genul de oameni cărora poliţia să le acorde prea multă credibilitate. Aşa că, după părerea voastră, care ar fi cel mai probabil rezultat dacă am merge să le spunem ce s-a întâmplat?

Îi privi întrebător pe fiecare în parte.

— Ne-ar vârî după gratii şi-ar azvârli cheia cât colo, mormăi Reuben în timp ce-şi rupea o bucată de cămaşă şi o lega în jurul rănii superficiale de pe braţ. Ce-aş vrea eu să ştiu e de unde şi-au dat nenorociţii ăia seama, aşa, dintr-odată, că suntem pe insulă.

— Probabil că ne-au auzit, spuse Stone. Ori s-au întors din cine ştie ce alt motiv şi au observat că ceva nu era-n regulă. Poate că nu am pus biletul sau insigna la loc aşa cum trebuia.

— Nu ne-ai spus ce fel de insignă era, observă Caleb.

— Era insigna purtată în mod obişnuit de agenţii Serviciului Secret.

— Crezi că era un agent? întrebă Reuben în timp ce se apropiau de ţărm.

— Tot ce se poate… sau avea vreo legătură.

Odată ajunşi la mal, traseră barca din apă şi o ascunseră într-un fost şanţ de canalizare, lângă dig.

— Şi acum ce facem? întrebă Reuben în timp ce străbăteau străzile tăcute din Georgetown.

Stone pocni din degete.

— Aflăm cine era bărbatul pe care l-au ucis. Aflăm motivul pentru care cineva a vrut să-l omoare. Şi aflăm *cine* l-a omorât.

Reuben îl privi neîncrezător.

— Şi eu care credeam că ideea ta de a-l da jos pe Carter Gray era treabă grea! Pentru Dumnezeu, omule, îţi dai seama ce spui?

— Da, îmi dau, răspunse Stone impasibil.

— Dar de ce trebuie musai să facem ceva? întrebă Caleb.

Stone îl privi fix.

— Oamenii care ucid în felul ăsta au obiceiul de a elimina toate pistele răzleţe, ceea ce înseamnă că vor face tot ce le stă în putere ca să ne ia urma şi să ne omoare şi pe noi. La poliţie nu putem merge, din motivele pe care vi le-am prezentat. Aşa că sugestia mea este…

— Să ajungem la ei înainte de a ajunge ei la noi, îl întrerupse Reuben.

Stone o luă din loc, iar ceilalţi membri ai Camel Club veniră repede în urma lui.

CAPITOLUL 11

În clipa în care camioneta ieşi dintr-o curbă a drumului, în faţă le apăru pancarta sofisticată, scrisă cu litere reflectorizante a câte treizeci de centimetri fiecare.

BINE AŢI VENIT ÎN BRENNAN, PENNSYLVANIA, ORAŞUL ÎN CARE S-A NĂSCUT PREŞEDINTELE JAMES H. BRENNAN

O statuie de lemn a lui Brennan fusese montată lângă aceste cuvinte. Asemănarea era destul de bună. Bărbatul care ocupa scaunul pasagerului din camionetă îşi privi cei doi însoţitori şi zâmbi. După care ridică o armă imaginară, ţinti spre capul lui Brennan şi „trase”, trimiţând gloanţele direct în creierul celui mai puternic om de pe planetă.

Camioneta înaintă spre centru. Cu o populaţie de cincizeci de mii de locuitori şi devenind rapid una dintre cele mai importante comunităţi din Pittsburgh, Brennan avea motive să spere într-o puternică revenire la viaţă, iar noile locuri de muncă, afacerile şi construcţiile care apăreau la tot pasul prin oraş erau o mărturie a faptul că visul începuse să devină realitate. Cea mai mare parte a acestei speranţe se baza pe faptul că urbea era oraşul natal al foarte popularului preşedinte în funcţie.

Nici măcar turnul de apă, de multă vreme nefolosit, din mijlocul oraşului, nu scăpase avântului spre măreţie. Mai întâi, edilii oraşului intenţionaseră să pună pe turn o fotografie a lui Brennan şi a sigiliului preşedintelui Statelor Unite. Când li se spusese că o astfel de manifestare nu ar fi nici legală, nici de bun-gust, pictaseră în schimb pe zid stelele şi dungile, evidenţiind astfel legătura dintre bărbat şi oraş.

Şi cei trei bărbaţi din camionetă erau, la rândul lor, foarte interesaţi de şeful executiv al naţiunii americane, însă din cu totul alte motive.

Cei trei indivizi erau înalţi şi posedau genul acela de supleţe al celor nefamiliarizaţi cu dieta occidentală compusă din grăsimi saturate şi zahăr. Doi erau arabi, celălalt persan, deşi renunţaseră la atributele bărbaţilor din Orientul Mijlociu: îşi răseseră bărbile şi adoptaseră un stil tipic studenţesc, şi anume blugi largi, pulovere, pantofi sport şi tupeu cât încape. Erau înscrişi ca studenţi cu frecvenţă redusă la colegiul comunităţii locale, unde studiau, chipurile, ingineria. În realitate, fiecare dintre ei era expert în anumite domenii ştiinţifice care aveau de a face cu presiunea barometrică, devierea vântului, coeficienţii

de rezistenţă a aerului precum şi cu alte elemente ezoterice cum ar fi efectul Coriolis şi precizia giroscopică.

Doi dintre bărbaţi erau din Afghanistan şi erau bine trecuţi de treizeci şi cinci de ani, deşi arătau mult mai tineri. Cel de-al treilea bărbat, persanul, avea treizeci de ani şi venea din Iran. Profesorii şi colegii de la universitate credeau că sunt din India şi din Pakistan. Cei trei musulmani aflaseră că, pentru majoritatea vesticilor, noţiunea de „Orient Mijlociu” se extindea la mai bine de trei miliarde de oameni, de la indieni la musulmani, fără a se acorda prea multă atenţie nuanţelor de naţionalitate sau apartenenţă etnică. Şi nu s-ar fi putut spune că erau ceva nemaivăzut în Brennan. În decursul ultimilor zece ani, foarte multe persoane din Orientul Mijlociu veniseră în Statele Unite, mai ales în principalele metropole sau în zonele din jurul acestora. Multe dintre noile afaceri din Brennan erau deţinute de harnicii saudiţi, pakistanezi şi indieni.

Când ajunseră în apartamentul lor, foarte aproape de Main Street, găsiră pe cineva aşteptându-i. Bărbatul nu se uită la ei în clipa în care intrară, ci continuă să privească pe fereastră.

Avea aproape şaizeci de ani, deşi era la fel de zvelt şi de vânos ca cei trei bărbaţi mai tineri. Era caucazian şi american, deşi, judecând după respectul imediat pe care îl manifestară faţă de el cei trei tovarăşi, era, în mod clar, liderul acestei mici organizaţii. Musulmanii i se adresau, respectuos, cu numele de Captain Jack. Îşi alesese acest nume după marca preferată de băutură. Captain Jack locuia lângă Brennan, într-o casă închiriată pe drumul spre Pittsburgh. Venise aici cu intenţia de a căuta locaţii pentru „afacerea” pe care se gândea s-o înceapă. Şi acesta fusese un pretext ideal pentru a cerceta multe dintre proprietăţile vacante din zonă.

Captain Jack se uita prin binoclu la spitalul Mercy, situat pe cealaltă parte a străzii. Ridicată imediat după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, clădirea era albă şi turtită, construită cu mult prea puţină imaginaţie arhitecturală. Era singurul spital din zonă şi tocmai de aceea îi atrăsese interesul lui Captain Jack.

Exista o intrare de urgenţă în partea din spate a spitalului, dar spaţiul era foarte îngust şi, odată intrat, aveai de străbătut un drum lung până la zona de recepţie. Aşa că până şi ambulanţele îşi lăsau cel mai adesea pacienţii la intrarea din faţă, folosindu-se de rampa pentru cărucioarele cu rotile, de lângă trepte.

Pentru Captain Jack, acesta era un element esenţial, de o asemenea importanţă chiar, încât înregistrase pe o cameră video un întreg ciclu de douăzeci şi patru de ore de astfel de sosiri şi plecări. Aveau de asemenea şi planurile spitalului Mercy, pe etaje, şi ştiau fiecare intrare şi fiecare ieşire din clădire, de la cele mai evidente până la cele mai obscure.

Continuă să urmărească un pacient care era coborât dintr-o ambulanţă şi introdus în clădire pe o targă pe la intrarea din faţă. Traiectoria era excelentă aici, îşi zise Captain Jack. Iar zonele înalte erau aproape întotdeauna de preferat în acest gen de afaceri.

Se aşeză şi îi privi pe cei trei bărbaţi: unul dintre ei începuse să lucreze ceva pe un laptop în vreme ce ceilalţi doi se apucaseră să studieze nişte manuale de echipamente.

— Situaţia curentă? întrebă el.

Îi răspunse iranianul, din spatele laptopului:

— Am trecut pe alt site de *chat.* Se uită la o bucăţică de hârtie lipită de ecran. În seara asta e *Pe aripile vântului.*

— Nu se numără printre preferatele mele, spuse sec liderul lor.

— Ce-i aşa de grozav la un vânt care suflă? comentă un afgan.

Aleseseră un site de discuţii despre filme, pe care erau postate cincizeci dintre cele mai bune filme americane ale tuturor timpurilor. Era foarte puţin probabil ca agenţiile de aplicare a legii să monitorizeze nişte oameni care trăncăneau despre filme pe net, aşa că metoda de codare folosită era relativ simplă. Apoi, a doua zi, aveau să se mute la un alt film.

— Toată lumea înaintează conform programului? întrebă Captain Jack, scărpinându-şi barba ţepoasă.

Mai existau câteva echipe operaţionale în Brennan. Autorităţile le-ar fi denumit, desigur, celule teroriste, dar Captain Jack era de părere că nu făceau decât să despice firul în patru. Şi echipele operaţionale ale americanilor de peste ocean ar fi putut fi la fel de bine numite celule teroriste de către oamenii împotriva cărora erau îndreptate. El ar fi trebuit să ştie cel mai bine. Făcuse parte din multe astfel de echipe. După ce trecuse însă peste sfârâiala patriotică, înţelesese adevărul: o meserie ca cea a lui Captain Jack nu trebuia făcută decât pentru cine era dispus să plătească mai mult. Această simplă

schimbare de filosofie îi simplificase infinit viaţa.

Iranianul citea printre replicile de pe *chat.* Făcuse asta de atâtea ori, încât putea descifra în minte mesajele codate.

— Toată lumea e prezentă şi totul se desfăşoară conform planului. Adăugă apoi cu o notă de oarecare surprindere: Până şi femeia avansează bine. Foarte bine.

Americanul zâmbi la acest comentariu.

— Femeile sunt mult mai capabile decât le credeţi voi, Ahmed. Cu cât înţelegi mai repede lucrul ăsta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— Mai trebuie acu' să-mi spuneţi că bărbaţii sunt sexul slab, zise dispreţuitor Ahmed.

— Ei, începi să te apropii de ceva ce se numeşte înţelepciune.

Captain Jack se uită la cei doi afgani. Erau amândoi tadjici şi făcuseră parte din Alianţa Nordului, înainte de a fi recrutaţi pentru această misiune. Le vorbi în limba lor maternă, *dari.*

— Încă vă mai vindeţi fetele la nuntă, în ţara voastră?

— Sigur că da, răspunse unul. Ce altceva să facem cu ele?

— Vremurile se schimbă, prietene, zise Captain Jack. Nu mai suntem în secolul al XIV-lea.

Aici, se amestecă şi cel de-al doilea afgan:

— Nu avem nimic împotriva femeilor moderne, câtă vreme îşi ascultă bărbaţii. Dacă fac asta, nu sunt probleme. Sunt libere.

„Liber" era aici un termen relativ, Captain Jack ştia asta.

În Afghanistan, dacă o femeie cerea divorţul, pierdea totul, inclusiv copiii. O soţie adulteră, chiar şi una al cărei soţ îşi mai luase încă o nevastă, era executată, uneori chiar de propria familie. Bărbaţii din vieţile lor controlau totul: dacă mergeau sau nu la şcoală, dacă lucrau în afara casei, cu cine să se căsătorească. Nu erau reguli impuse de regimul talibanilor sau de islam, dar nici nu erau condamnate de acestea. Aveau la bază vechi obiceiuri tribale afgane.

— Nu e vorba doar despre femei, spuse primul afgan. Şi eu trebuie să-mi ascult tatăl, chiar dacă nu sunt de acord cu el. Cuvântul lui e lege. E o chestiune de respect, de onoare.

„Da, aşa este, îşi spuse Captain Jack în gând. Şi-ncearcă numai să schimbi o asemenea mentalitate, care există şi se aplică de mii de ani!"

Captain Jack se ridică în picioare.

— Nu avem mult timp până să sosească echipa de înaintare.

— O să fie gata, chiar de-o fi să lucrăm douăzeci şi patru de ore pe zi, declară solemn Ahmed.

— Sunteţi la şcoală, aţi uitat? le aminti Captain Jack.

— La frecvenţă redusă.

— *Brennan,* Pennsylvania. Credeam că numai tiranii denumesc localităţi după ei, zise unul dintre afgani.

Captain Jack zâmbi.

— Nu *Brennan* a făcut asta, locuitorii au schimbat numele oraşului. La urma urmei, suntem într-o ţară democrată!

— Şi asta îl face pe Brennan în mai mică măsură dictator? comentă celălalt afgan.

Zâmbetul lui Captain Jack dispăru de pe buze.

— Sincer, nu-mi pasă. Tot ce trebuie să ţineţi voi minte este că nu avem decât o singură şansă.

De cealaltă parte a străzii, la spitalul Mercy, un doctor de la Urgenţe se plimba pe un coridor cu unul dintre administratorii spitalului. Medicul era o achiziţie recentă şi foarte bine-venită la Mercy, fiindcă spitalul avea, de regulă, probleme de personal. În timp ce înaintau, doctorul aruncă o privire iritată către un agent de pază înarmat, care stătea lângă uşă.

— Agenţi *înarmaţi?* întrebă el. Chiar credeţi că este necesar?

Administratorul ridică din umeri.

— Mă tem că da. Depozitul nostru de medicamente a fost prădat de două ori în ultimele şase luni. Nu ne permitem încă o spargere.

— De ce nu mi s-a spus acest lucru înainte să accept să vin aici?

— Sincer, nu este chiar un amănunt pe care să-l strigăm în gura mare.

— Dar credeam că Brennan este un oraş liniştit, spuse doctorul.

— Oh, chiar este. Dar ştii cum e, droguri sunt peste tot. Dar nimeni n-o să încerce nimic câtă vreme avem gardieni înarmaţi.

Medicul aruncă o privire peste umăr către agentul de pază care stătea ţeapăn, cu spatele la zid. După expresia feţei lui, doctorul nu părea să împărtăşească optimismul colegului său.

După ce bărbaţii se îndepărtară pe coridor, un Adnan al-Rimi în uniformă, cu înfăţişarea radical schimbată după „decesul” suferit în zona rurală a Virginiei, se duse să patruleze o altă zonă

a spitalului. Erau mulţi astfel de „morţi” pe străzile oraşului Brennan, chiar în acea clipă.

CAPITOLUL 12

La periferia oraşului Brennan, Pennsylvania, exista un complex comercial deloc impresionant, ai cărui puţini chiriaşi erau o casă de amanet, câteva afaceri de familie, cu chirii mici, o societate de garantare pentru cauţiune şi un local unde se putea mânca pui prăjit. Toate celelalte spaţii de închiriere erau goale, cu excepţia unui singur birou. Ferestrele unităţii erau încă acoperite, deoarece PUZ[1]-ul clădirii nu fusese încă eliberat. La drept vorbind, nimeni nu se apucase măcar de el şi nici nu avea să se-apuce vreodată.

Într-o cameră undeva în fund, în spatele unei partiţii improvizate cu ajutorul unei plăci din pal melaminat, se aflau doi arabi şi încă un bărbat. Unul din arabi era inginer specializat în instrumente medicale, iar celălalt era chimist, dar amândoi se mai pricepeau la multe alte lucruri. Cel de-al treilea, un fost membru al Gărzii Naţionale a Statelor Unite, stătea pe un scaun şi privea nervos diversele piese de echipament frumos întinse pe o masă lipită de perete; erau acolo chei, şurubelniţe electrice, fire de izolaţie şi multe alte piese mult mai sofisticate. Fostul membru al Gărzii Naţionale privea neliniştit spre ceea ce fusese cândva mâna lui dreaptă. Îi făcuseră un fel de suport din ciotul rămas, de care fusese ataşat un schelet strălucitor cu degete de metal.

— Relaxează-te! îl sfătui chimistul, punând blând mâna pe umărul bărbatului agitat.

Inginerul scoase un obiect dintr-o cutie lungă şi îl ridică. Părea să fie o mână de om.

— E făcută din silicon. Ţi-am copiat modelul venelor, am simulat culoarea naturală a pielii tale şi ţi-am potrivit chiar şi culoarea părului de pe piele. Carcasa metalică şi partea interioară prinsă de încheietură sunt legate prin circuite interne, cu putere de mişcare şi flexibilitate în toate cele cinci degetele. Modelele mai vechi nu asigurau decât mobilitatea degetului mare, a arătătorului şi a inelarului. Şi utilizatorii reuşeau chiar şi să scrie cu ele, aşa că noua generaţie se apropie foarte mult de proprietăţile unei mâini umane adevărate. Îşi ridică propria mână lângă proteză. Vezi şi tu că nu e decât cu vreo doi centimetri mai lungă decât normal.

---

[1] Planul Urbanistic Zonal (n. tr.)

Bărbatul dădu din cap şi zâmbi. Era limpede ce gândea: într-adevăr, proteza arăta ca o mână adevărată.

Chimistul continuă:

— Ai o încheietură solidă şi ţi-au rămas suficienţi muşchi; asta o să-ţi fie de mare ajutor. Electrozii montaţi în mâna interioară vor avea o legătură solidă cu muşchii.

— Da, sunt un mare norocos, ce să zic! rosti bărbatul cu amărăciune.

Mâna de silicon fu montată peste scheletul metalic, apoi prinsă cu atenţie. După ce terminară, îi cerură bărbatului să execute nişte exerciţii simple.

— Când îţi împingi muşchii încheieturii în sus, explică inginerul, mâna se deschide. Când îţi relaxezi muchii încheieturii, mâna se închide. Încearcă să faci asta.

Bărbatul făcu ce i se ceruse de vreo douăsprezece ori, în vreme ce savanţii îl urmăreau cu atenţie. Cu fiecare exerciţiu, devenea mai stăpân pe mişcare.

Chimistul dădu din cap aprobator.

— E bine. Începi să te obişnuieşti. Dar trebuie să mai exersezi. Cât de curând, vei putea s-o faci fără să te gândeşti. O să ţi se pară firesc.

Bărbatul din scaun îşi frecă mâna falsă cu cârligul de oţel montat în locul celeilalte mâini.

— Pare adevărată când o pipăi? întrebă el. Eu nu pot să-mi dau seama.

— Cineva care dă mâna cu tine o să-şi poată da seama că nu e adevărată, spuse inginerul, în clipa în care va simţi textura şi temperatura rece a pielii, dar din toate celelalte puncte de vedere arată cât se poate de reală.

Bărbatul păru dezamăgit de această explicaţie şi-şi ridică privirea de deasupra noii lui mâini.

— Nu vei mai fi niciodată cum ai fost, spuse sec chimistul. Dar e mai bine decât ce aveai înainte şi-ţi putem face şi cealaltă mână, dacă vrei.

Bărbatul scuturâ din cap, ridicându-şi cârligul.

— Pe asta vreau să o păstrez. Nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat.

— Ai uniforma? întrebă inginerul.

Bărbatul dădu din cap în timp ce se ridica de pe scaun, continuând să-şi deschidă şi să-şi închidă mâna.

— Asta e *o altă* amintire, nu că aş avea nevoie de ea!
— Ce grad ai avut?
— Sergent. În Garda Naţională.
Îşi deschise din nou mâna.
— Şi după ce se termină?
— O să avem grijă de tine, aşa cum ne-am înţeles, îi răspunse inginerul.
— E plăcut să ştiu că în sfârşit cineva are grijă de mine.
— Ţinem legătura în modul obişnuit.
Îşi strânseră mâinile.
— E plăcut să pot în sfârşit face asta, spuse fostul membru al Gărzii Naţionale.

După ce plecă, cei doi bărbaţi se întoarseră la treabă. Mai era o cutie pe masă, pe care scria ceva în arabă. Unul din bărbaţi o deschise. Înăuntru, învelită în plastic, era o canistră de oţel inoxidabil. În canistră era o sticlă umplută cu un lichid. Bărbatul scoase sticla şi o ridică în lumină.

Ştia prea bine că, după statistica FBI-ului, cele mai letale substanţe din lume erau, în ordinea descrescătoarea a efectului lor, plutoniul, toxina botulinică şi ricinul. Lichidul din fiola de sticlă nu era nici pe departe la fel de mortal ca oricare dintre aceste otrăvuri. Şi totuşi, substanţa era foarte eficientă.

Proteza pe care tocmai i-o montase fostului membru al Gărzii Naţionale avea un compartiment interior. Când era apăsat un buton minuscul montat în piele şi când încheietura era îndoită într-un mod special, compartimentul se deschidea şi orice lichid s-ar fi găsit în interior era emanat prin porii artificiali.

În timp ce-şi continuau treaba, chimistul spuse:
— E tare-nverşunat băiatul ăsta de la Garda Naţională.
— Tu nu ai fi? îi răspunse celălalt.

CAPITOLUL 13

Tom Hemingway stătea în modestul său apartament de lângă Dealul Capitoliului. Îşi scosese costumul, şi pusese nişte pantaloni scurţi şi un tricou şi era în picioarele goale. Deşi se făcuse foarte târziu, nu se simţea obosit. De fapt, adrenalina îi alerga prin vene. Tocmai primise vestea: Patrick Johnson era mort. Hemingway nu simţea nicio remuşcare. Johnson fusese singurul vinovat pentru ceea ce i se întâmplase. Dar existaseră martori la execuţie, martori care scăpaseră. Desigur, acest amănunt ar fi putut schimba totul.

Se duse în dormitor, descuie un seif camuflat în duşumea, scoase un dosar şi se aşeză la masa din bucătărie. În dosar se aflau fotografiile a mai bine de douăzeci de bărbaţi şi femei. Toţi musulmani. Autorităţile i-ar fi clasificat drept „inamici ai statului”. Adunarea laolaltă a acestor oameni era rodul a doi ani de muncă din viaţa lui Tom Hemingway. Iar pentru aceia din grup care se intersectaseră în vreun fel cu legea, Hemingway înfăptuise un miracol: făcuse ca viii să pară morţi.

Tatăl lui Hemingway, onorabilul Franklin T. Hemingway, fusese om de stat, pe vremea când aceste cuvinte încă mai aveau un sens. Avansase în rang până când ajunsese să fie numit ambasador în câteva dintre ţările cu cele mai mari probleme diplomatice de pe pământ. Înainte de moartea sa prematură, fusese aclamat drept unul dintre cei mai mari pacifişti ai generaţiei sale, un om dedicat şi onorabil, mereu în slujba ţării.

Tom Hemingway reuşise să accepte în cele din urmă moartea violentă a tatălui său. Ştia însă că era ceva peste care nu va putea trece niciodată, şi nici nu trebuia. Îşi iubise şi-şi respectase părintele, din exemplul lui învăţase ce înseamnă bunătatea şi compasiunea. Spre deosebire de mulţi alţi ambasadori care-şi „cumpăraseră” posturile cu uriaşe donaţii de campanie şi care nici măcar nu se obosiseră vreodată să deprindă limba şi cultura ţărilor în care activau, Franklin Hemingway învăţa, împreună cu familia lui, limba şi istoria fiecărei ţări unde era trimis. Aşa se făcea că Tom Hemingway înţelegea şi aprecia atât lumea islamică, cât şi pe cea asiatică în general, mult mai bine decât, probabil, oricare alt american.

Tom Hemingway nu îmbrăţişase însă cariera diplomatică a tatălui său, fiindcă nu considerase că avea temperamentul

necesar unei astfel de vocaţii. Intrase în schimb în lumea spionajului, începând cu Agenţia Naţională de Securitate, înainte de a se transfera la CIA, de unde îşi continuase ascensiunea. Părea o carieră importantă şi chiar onorabilă pe care o practicase cu etica profesională pe care i-o insuflase tatăl său.

Devenise un foarte bun agent de teren şi fusese trimis în câteva dintre cele mai periculoase locuri din lume. Supravieţuise, uneori pe muchie de cuţit, atentatelor împotriva lui. Ucisese, la rândul său, în numele guvernului pe care îl reprezenta. Ajutase la orchestrarea unor lovituri care crescuseră popularitatea membrilor aleşi ai guvernului. Supraveghease operaţiuni care conduseseră la instabilitate în fragilele ţări din lumea a treia, pentru că se considerase că acest lucru era cea mai eficientă modalitate de a menţine o atmosferă favorabilă Statelor Unite. Făcuse tot ce i se ceruse şi chiar mai mult.

Şi, în cele din urmă, totul fusese în zadar. Preţioasa lui activitate fusese doar praf în ochi, alimentată mai degrabă de interese de afaceri decât de ţeluri naţionale, nereuşind să facă nimic mai mult decât să transforme o situaţie proastă într-una şi mai proastă. Lumea era în acest moment mai aproape de distrugere decât o văzuse vreodată, iar Tom Hemingway văzuse multe.

Motive erau multe, pornind de la alarmante crize de apă, petrol, gaze, oţel, cărbune sau alte resurse naturale. Ţări bogate precum Statele Unite, Japonia şi China îşi luau partea leului din aceste preţioase resurse, lăsând doar resturi pentru naţiunile cele mai sărace. Dar la mijloc era ceva mai mult decât istorica şi complexa dispută dintre cei care au şi cei care nu au. Era o chestiune fundamentală de ignoranţă şi intoleranţă. Hemingway privise întotdeauna ignoranţa şi intoleranţa ca pe două surori gemene, fiindcă cel mai adesea le găseai împreună şi aproape niciodată nu găseai una, ignoranţa, fără să fie prezentă şi malefica ei soră, intoleranţa.

La vârsta de patruzeci de ani, tatăl lui Hemingway ajutase la instaurarea păcii în zone care nu cunoscuseră până atunci decât războiul. La aceeaşi vârstă, fiul lui pusese umărul la distrugerea păcii în ţări din întreaga lume, lăsându-le pe majoritatea răvăşite. Fusese o revelaţie devastatoare, având în vedere originea lui.

Apoi îşi luase răgazul să analizeze opţiunile şi un plan

prinsese contur încetul cu încetul. Mulţi ar fi considerat drept naivitate ceea ce intenţiona el să facă. Nu aşa funcţionează lumea, i-ar fi argumentat. Eşti din start sortit eşecului, ar fi concluzionat. Şi totuşi, erau aceeaşi oameni care săvârşiseră atrocităţi în diverse părţi ale lumii sub pretextul că vor să ajute. Comiseseră aceste „crime” pentru motive barbare cum ar fi banii şi puterea şi se aşteptau să poată acţiona întotdeauna după bunul lor plac, fără ca aceia pe care îi nedreptăţiseră să aibă vreodată şansa de a le cere socoteală. Şi cine era naivul atunci? îşi zise Hemingway.

Ocupaţia lui „oficială” îi permisese în ultimii ani să străbată Orientul Mijlociu în lung şi-n lat. În acest timp îşi conturase încetul cu încetul piesele puzzle-ului, se întâlnise cu oameni de al căror ajutor avea nevoie. Găsise sceptici cu duiumul, apoi însă un bărbat, un om pentru care avea un profund respect şi care fusese prieten de-o viaţă cu tatăl său, acceptase să îl ajute. Bărbatul îi dăduse lui Hemingway nu doar acces la oameni, ci şi fondurile necesare pentru a construi o operaţiune complexă. Hemingway nu credea nicio secundă că bărbatul nu avea la rândul său propriile motive pentru a face ceea ce făcea. Totuşi, Tom Hemingway, american get-beget, cu toate cunoştinţele lui de limbă, cultură şi religie, nu avea nici cea mai mică şansă de a descoperi de unul singur un secret de o asemenea amploare. Şi, chiar dacă suferea de un anumit idealism care se apropia periculos de mult de naivitate, era totuşi brutal de realist în ceea ce privea modalitatea cea mai eficientă în care planul lui putea fi dus la bun sfârşit.

Îşi dorea adesea ca tatăl său să mai fi fost încă în viaţă, ca să-i poată cere sfatul. Cu toate astea, ştia ce i-ar fi spus Franklin Hemingway: „E greşit! Nu face asta!” Dar fiul îşi pusese în cap să o facă.

Şi care era adevărata lui motivaţie? Hemingway îşi pusese deseori această întrebare pe parcursul desfăşurării procesului. Găsise mai multe răspunsuri de-a lungul timpului. Concluzionase în cele din urmă că nu o făcea pentru ţara lui şi nu o făcea nici pentru Orientul Mijlociu. O făcea pentru o *planetă* din ce în ce mai privată de o a doua şansă. Şi poate că o făcea şi ca pe un tribut pentru părintele lui, care fusese un om al păcii, dar sfârşise într-o moarte violentă, fiindcă oamenii refuzau cu încăpăţânare să se înţeleagă unii pe alţii.

Poate că era atât de simplu şi, în acelaşi timp, atât de complex.

CAPITOLUL 14

Cadavrul lui Patrick Johnson fu descoperit devreme a doua zi dimineaţă, de către un grup de elevi de clasa a cincea şi de către profesorii lor de la o şcoală elementară din Maryland, care voiau să înveţe mai multe despre Teddy Roosevelt. Din nefericire, aflaseră mai mult decât se aşteptaseră.

Mai târziu în acea zi, Alex Ford îşi conducea spre muncă maşina cu însemnele guvernamentale, gândindu-se la ceea ce avea de făcut. Cel puţin, activitatea la WFO nu era deloc monotonă. Măcar atât! Şeful WFO, agentul special responsabil – sau SAIC[1] – credea că agenţii cu experienţă vastă în toate domeniile de interes pentru Serviciu erau agenţi mai buni, tocmai din acest motiv. Alex se potrivea, de cele mai multe ori, acestei concepţii. Executase deja două misiuni de supraveghere în acea săptămână, în cadrul a două cazuri în desfăşurare, mai asigurase şi un transport de prizonieri preţ de câteva ore, stătuse de gardă în timpul câtorva vizite ale unor demnitari străini şi fusese chemat o dată în afara programului deoarece făcea parte din Detaşamentul de Gardă menţinut douăzeci şi patru de ore pe zi, timp de şapte zile pe săptămână la sediul WFO.

Detaşamentul de Gardă, parte a Detaşamentului de Protecţie şi Pază al Serviciului Secret, era solicitat ori de câte ori cineva venea la Casa Albă, bătea la poartă şi insista să-l vadă pe preşedinte fără a avea o programare, lucru care se întâmpla mult mai frecvent decât s-ar fi putut crede. Era un individ care îşi făcea apariţia cam o dată la şase luni şi-i informa pe gardieni că aceea era casa „lui” şi că toţi cei prezenţi îi încălcau proprietatea. Iar acest gen de activitate părea să crească pe timp de lună plină, descoperiseră băieţii de la Serviciul Secret. Un astfel de comportament bizar le câştiga oaspeţilor nepoftiţi o vizită din partea agenţilor Serviciului Secret, câteva programări la psihiatru şi, posibil, o excursie după gratii la spitalul St. Elizabeth, în funcţie de cât de sărită de pe fix se dovedea a fi persoana în cauză.

Alex parcă maşina, intră în sediul WFO, salută cu un gest din cap o femeie cu şolduri late care stătea de pază în hol, îşi trecu cartela de identificare prin aparatul montat în ascensor şi urcă

[1] Special Agent in Charge

apoi la etajul patru, unde se afla Departamentul de Forţe Speciale pentru Zona Metropolitană. O parte dintre sarcinile de serviciu ale lui Alex, ca şi în cazul multor altor agenţi veterani ai WFO, se legau de activitatea în cadrul Forţelor Speciale. Unitatea colabora îndeaproape cu poliţia de stat din Virginia şi Maryland şi cu alte agenţii de aplicare a legii în cadrul a sute şi mii de cazuri de escrocherii şi înşelătorii financiare. Asta era partea bună. Partea proastă era că infractorii deveniseră într-atât de activi, încât unitatea de forţe speciale avea un volum de lucru mai mare decât ar fi fost rezonabil.

Serviciul ocupa trei niveluri din clădire şi Alex se îndreptă spre biroul lui de lucru situat într-o zonă deschisă, fără separeuri, de la etajul patru. Găsi un e-mail de la Jerry Sykes, ATSAIC-ul lui – asistentul agentului special responsabil – în care-i comunica să urce la etajul şase de îndată ce sosea.

Hm, asta era ceva mai puţin obişnuit, îşi zise Alex. Încălcase cumva, fără să-şi dea seama, drepturile civile ale cuiva cu o seară în urmă, când îi arestase pe cei doi prostovani care jefuiau ATM-ul?

Alex luă liftul până la etajul şase, coborî şi înaintă de-a lungul coridorului, salutându-i din cap pe cei pe care îi cunoştea. Trecu pe lângă un panou montat pe peretele coridorului pe care erau fotografii magnetice ale tuturor agenţilor WFO, aranjaţi în grupuri în funcţie de misiunile lor curente. Era o modalitate eficientă, chiar dacă nu de cel mai înalt nivel tehnologic, de a ţine socoteala tuturor oamenilor. Mai exista şi un backup electronic, fiindcă unii poznaşi mai schimbau uneori fotografiile agenţilor pe panou, mutându-i la alte misiuni. Aşa se făcea că un agent trecut la Criminalistică se putea trezi dintr-odată, cel puţin conform panoului, repartizat la cumplita muncă de birou din Divizia de Recrutare.

Câteva fotografii stăteau agăţate cu susul în jos; asta însemna că respectivul agent părăsea WFO pentru o misiune în altă parte. Erau de asemenea buline roşii şi albastre pe multe fotografii. Acest lucru nu avea scopul de a-i separa pe agenţii democraţi de republicani, deşi unii agenţi încercau să vândă povestea asta rudelor şi prietenilor veniţi în vizită; îi separa de fapt pe agenţii din Virginia de cei care locuiau în Maryland.

Sykes se ridică de la birou în clipa în care Alex apăru în cadrul uşii.

— Ia loc, Alex! spuse Sykes, arătându-i un scaun.

Alex se aşează şi-şi deschise nasturii de la sacou.

— Ei, am dat de belea sau e doar o vizită de curtoazie?

Alex zâmbi şi, din fericire, Sykes îi rânji la rândul lui.

— Am auzit de fapta ta de eroism de noaptea trecută. Ne sunt foarte dragi agenţii care lucrează *fără plată* în afara programului, aşa ca tine. Să ştii că poţi să faci asta mai des.

— Ce să zic, n-aş refuza o creştere de salariu drept mulţumire.

— Vrabia mălai visează! Am o jucărie nouă pentru tine, ceva foarte tare. Bătu cu degetul într-un dosar de pe birou. Chestia asta a venit glonţ de la Centru, direct aici, la SAIC, şi băieţii noştri mi-au pasat-o mie.

Alex îi aruncă o privire îndoielnică.

— Sunt şi aşa destul de încărcat, Jerry. Atâta timp cât oamenii vor folosi bani, alţi oameni vor încerca să-i fure sau să-i falsifice.

— Lasă asta deocamdată. Ce-ai zice să te ocupi de o crimă?

— Nu-mi amintesc să fi citit aşa ceva în fişa postului meu, spuse Alex încet.

— Uită-te ce scrie pe insignă şi pe statul de plată. Scrie „Securitate internă” mai nou, nu „Departamentul de Trezorerie”, aşa că avem multe bunătăţi în desagă pe care să le-mpărţim.

Sykes aruncă o privire spre dosar.

— Un bărbat pe nume Patrick Johnson a fost găsit în dimineaţa asta pe Roosevelt Island, împuşcat în gură, cu un revolver şi o sticlă de whisky, băşca un bilet de sinucigaş în buzunar.

— Şi cine-i tipul ăsta? întrebă Alex.

— Lucra la N-TAC, răspunse Sykes, referindu-se la National Threat Assessment Center[1]. Cu alte cuvinte, e unul de-al nostru. Şi aici intervii tu.

— Dar N-TAC nu mai face parte din Serviciul Secret, nu după ultimele împărţiri. E la NIC acum. De care, de altfel, ţin mai nou aproape toate departamentele.

— Aşa e, dar tot ne-a mai rămas pe mustăţi ceva din laptele ăsta, iar Johnson, cel puţin teoretic, a fost angajat atât la Serviciul Secret, cât şi la NIC.

— Împuşcat în gură, probabil beat, cu revolverul la faţa locului şi un bilet. Ce e de investigat?

---

[1] Centrul Naţional de Evaluare a Ameninţărilor (n. tr.)

— Ce-i drept, până acum pare să fie o sinucidere şi probabil că aşa o să şi rămână. Fiindcă s-a petrecut pe o proprietate federală şi omul a fost angajat federal, FBI-ul şi Poliţia Parcurilor sunt implicate în anchetă. Dar vrem pe cineva care să aibă grijă şi de interesele noastre. Dacă a fost o sinucidere, ne putem descurca. Dar, dacă-i vorba de altceva, ei bine, în cazul ăsta trebuie să investigăm. Şi asta e treaba ta.

— De ce Roosevelt Island? L-a speriat aşa de tare T.R.?

— Asta va trebui să afli tu. Dar nu te lăsa dat la o parte de ăia de la FBI.

— Spune-mi, Jerry, de ce am tocmai eu bafta asta? întrebă Alex. Nu se ocupă Divizia de Inspecţii de astfel de treburi?

— Ba da, dar tu-mi eşti mai simpatic, răspunse Sykes sarcastic. Şi după atâta timp petrecut la pază, ai nevoie de ceva mult mai serios.

— Ciudat, tot asta mi-au spus şi-atunci când *m-au trecut* la pază.

— Cine-a zis că viaţa-i cinstită?

— În niciun caz cineva cu insignă, i-o întoarse Alex.

Sykes adoptă o mină sobră.

— I-ai văzut pe puştii de pe-aici. Sunt buni, sunt deştepţi şi muncesc pe brânci, dar media lor de experienţă este sub zece ani. A ta e de trei ori mai mare. Şi dacă tot vorbim de bebeluşi, ia-o şi pe Simpson cu tine. Boboaca asta trebuie să spargă gheaţa.

— Sunt curios, zise Alex, Simpson are pe cineva sus?

— De ce? întrebă Sykes, deşi lui Alex i se păru că vede un zâmbet într-un colţ al gurii bărbatului.

— Fiindcă am impresia că fâţei ăsteia nu i se dă nicio misiune de rahat.

— Tot ce-ţi pot spune este că Simpson are norocul de a fi rudă cu un ştab mare de tot şi de-aia lumea are tendinţa să fie ceva mai blândă cu *fâţa asta.* Tu să nu faci aşa. Uite dosarul. Scena crimei te aşteaptă. Şo pe ei!

În timp ce Alex se ridica, Sykes adăugă:

— Ni s-a cerut un raport complet în cazul ăsta. Vreau e-mailuri zilnice, *detaliate.* Şi, ca să ştii şi tu, se vor duce direct la SAIC şi la Centru.

— Bine.

— Cum ţi-am spus, Alex, este o treabă importantă. Trateaz-o

ca atare.

— Am înţeles ideea, Jerry.

Alex se întoarse la biroul lui, îşi puse sacoul pe spătarul scaunului şi deschise dosarul. Primul lucru pe care-l găsi fu o fotografie a lui Patrick Johnson în care arăta cât se poate de viu.

Alături erau nişte rânduri scrise de mână care îl informau că Johnson era logodit şi urma să se căsătorească. Dedesubt erau trecute numele, precum şi numărul de telefon al logodnicei. Alex presupuse că femeia fusese deja informată de moartea bărbatului. Activitatea de serviciu a lui Johnson părea una standard.

Johnson activase la divizia N-TAC a Centrului Naţional de Informaţii, sau NIC, cum îl denumeau birocraţii de la Casa Albă. Pe scurt, N-TAC aduna informaţii şi strategii pe care poliţiştii le puteau utiliza pentru a preveni orice, de la asasinarea preşedintelui până la atacuri teroriste de orice natură. Niciun agent al Serviciului Secret nu-şi dorea vreodată să *aresteze* un asasin. Asta ar fi însemnat că persoana pe care o păzeai era moartă.

Alex îşi aminti lupta colosală care izbucnise în clipa în care NIC îşi exprimase clar intenţia de a îngloba divizia N-TAC în imperiul său. Serviciul Secret ripostase viguros, dar, în cele din urmă, preşedintele fusese de partea lui Gray şi a NIC. Totuşi, fiindcă Serviciul avea o relaţie atât de specială cu preşedintele, reuşise să păstreze anumite legături cu N-TAC, şi tocmai de aceea Johnson aparţinuse şi de Serviciul Secret, chiar dacă numai teoretic.

Alex răsfoi restul dosarului, făcându-şi însemnări mentale. În cele din urmă se ridică şi-şi luă haina. O pescui şi pe Simpson în drum spre ieşire.

Jackie Simpson era mignonă, cu părul şaten-închis, piele măslinie şi trăsături puternice, dominate de o pereche de ochi albaştri răvăşitori. Deşi boboacă la Serviciul Secret, nu era câtuşi de puţin novice în ceea ce privea munca de detectiv. Activase aproape opt ani ca ofiţer de poliţie înainte de a se alătura Serviciului. Când vorbea, nimeni nu putea să nu remarce accentul sudic, în cazul ei, Alabama. Era îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare închisă şi-şi purta arma la centură, aproape de mâna stângă.

Alex ridică din sprânceană văzându-i tocurile groase, înalte de

şapte-opt centimetri, dar tot era cu douăzeci de centimetri mai scundă decât el. Apoi privirea îi alunecă spre batista roşie, care-i ieşea din buzunarul de la piept. O astfel de cochetărie o putea ucide. Alex mai ştia şi că pistolul ei era o piesă adaptată pentru care reuşise, nu se ştie cum, să obţină aprobarea. Serviciul Secret agrea uniformitatea atunci când venea vorba de armele agenţilor, în eventualitatea în care ar fi trebuit să facă schimb de muniţie în cazul unei acţiuni armate.

Ca majoritatea celor proaspăt angajaţi, fata era plină de entuziasm şi dădea dovadă de o îngrijorătoare lipsă de tact. Când o informase despre noua lor misiune, replica ei fusese:

— Mişto!

— N-a fost *mişto* pentru Patrick Johnson, îi atrase Alex atenţia.

— N-am zis în sensul ăsta.

— Mă bucur s-aud. Hai să plecăm!

Alex mergea repede, lăsând-o pe Simpson să alerge cu paşi mărunţi în urma lui.

CAPITOLUL 15

Djamila, bona, schimbă scutecul bebeluşului, apoi îşi îndreptă atenţia şi admirabila răbdare către sarcina de a-i hrăni pe cei doi fraţi ai băieţelului de un an, aceştia din urmă în vârstă de doi, respectiv trei ani. După ce termină, se jucă puţin cu ei apoi îi băgă pe băieţi în pat, pentru un pui de somn. Îşi scoase covoraşul de rugăciuni din geanta pe care o adusese cu ea şi se pregăti de *salat,* rugăciunea islamică, trecând prin ritualul spălării, *wudu,* începând cu faţa, continuând cu capul, mâinile, braţele până la coate şi picioarele până la glezne. Desculţă, Djamila se întoarse cu faţa spre *qibla,* în direcţia Meccăi, şi-şi făcu rugăciunea. Era un ritual pe care-l îndeplinea de cinci ori pe zi, începând cu două ore înainte de răsăritul soarelui şi terminând cu ultima rugăciune la căderea nopţii, când dispărea ultima rază de soare. Era a doua rugăciune a Djamilei în acea zi, pe care o făcea la amiază, când soarele începea să coboare din vârful cerului.

La câteva minute după ce termină, mama băieţilor, Lori Franklin, coborî de la etaj şi-şi admiră mulţumită casa frumos întreţinută, apoi privi către băieţii ei care dormeau duşi, fiecare în patul lui, în spaţioasa cameră de joacă. Franklin nu avea decât treizeci de ani şi era foarte atrăgătoare, cu o siluetă zveltă, dar cu unduiri plăcute şi cu muşchi bine lucraţi. Avea la ea o geantă mică.

— Vă duceţi la club, domnişoară? întrebă Djamila.

— Da, Djamila. Un meci de tenis şi mai vedem ce-o să mai urmeze.

Râse uşor şi trase mulţumită aer în piept, aşa cum fac adesea oamenii tineri, cu bani. Dădu din cap, privind spre fiii ei.

— Văd că armata a capitulat deja.

— Da, sunt băieţi buni. Se joacă mult şi dorm duşi.

— Sunt băieţi buni *cu tine.* Cu mine nu sunt deloc aşa de buni, cum n-au fost nici cu cele trei bone pe care le-am avut înaintea ta. Acum pot şi eu să am o viaţă, chiar dacă soţul meu munceşte douăzeci de ore pe zi. Bărbaţii, Djamila… Nu poţi trăi cu ei, dar nici fără banii lor.

— În ţara mea, bărbatul este capul familiei, observă Djamila în timp ce strângea nişte jucării şi le punea într-o cutie. Datoria unei femei este să-şi ajute soţul, să ţină casa în ordine şi să aibă grijă de copii. Dar trebuie să te măriţi cu un bărbat pe care să-l

respecţi şi ale cărui dorinţe să le poţi îndeplini cu inima uşoară. Soţul nu e stăpânul tău, Dumnezeu este.

Americanca îşi dădu ochii peste cap.

— N-ai tu grijă, bărbaţii sunt şi aici nişte regi, Djamila, sau cel puţin aşa cred. Râse din nou. I-am dăruit lui George familia pe care şi-o dorea. Şi îi îndeplinesc *dorinţele* atunci când are nevoie de asta. Nu-i o afacere chiar aşa de rea.

— Să înţeleg că nu vă întoarceţi după-amiază, spuse Djamila încruntându-se, grăbindu-se să schimbe subiectul. Uneori, francheţea angajatoarei ei o deranja.

— O să mă-ntorc la timp ca să pregătesc cina. George e iar plecat din oraş. Poţi să mănânci şi-n timpul zilei acum, nu? S-a terminat perioada aia cu postul tău?

— A trecut Ramadanul, da.

— Nu pot niciodată să ţin minte în ce perioadă este.

— Asta pentru că se schimbă. Ramadanul se sărbătoreşte în a noua lună a anului islamic. Atunci a primit Mohamed prima dezvăluire a Coranului de la îngerul Gabriel. Dar musulmanii folosesc calendarul lunar, aşa că Ramadanul vine mai devreme în fiecare an. Părinţii mei au sărbătorit Ramadanul şi pe timp de iarnă şi pe timp de vară.

— Eu, una, n-aş vrea să sărbătoresc Crăciunul în iulie. Şi nu cred c-aş putea vreodată să postesc ca tine. Djamila, nu poate fi sănătos!

— Ba este chiar *foarte* sănătos. Femeile însărcinate sau care alăptează nu trebuie să postească. *Sawm,* sau postul cum îi spuneţi dumneavoastră, curăţă corpul de gândurile rele. Este un moment de purificare şi de concentrare. Îmi place foarte mult şi nu-mi este foame deloc. Mănânc *abur* înainte de răsărit şi, după ce apune soarele, pot să mănânc o masă. Nu e un sacrificiu aşa de mare.

Djamila nu mai menţionă că o masă americană tipică făcea cât trei de-ale ei.

— Apoi, când se termină Ramadanul, sărbătorim. Se numeşte *'id al-fitr.* Ne îmbrăcăm în haine noi şi facem schimb între noi de mâncare bună şi ne vizităm prietenii şi familia. E foarte frumos.

— Eu tot zic că-i nesănătos. Lori Franklin privi pe fereastră. E o zi frumoasă. Ce-ar fi să duci băieţii în parc şi să-i laşi să mai ardă ceva calorii? În felul ăsta, casa o să fie ceva mai liniştită când mă-ntorc.

— O să-i duc, domnişoară. Îmi place foarte mult să conduc.

— Femeile nu au voie să conducă în ţara ta, nu-i aşa?

Djamila ezită, apoi spuse:

— E adevărat că o femeie nu poate să conducă o maşină în Riyadh, dar asta e o lege locală, care nu are nicio legătură cu islamul.

Franklin o privi cu milă.

— Nu trebuie să le cauţi scuze. Erau multe lucruri pe care nu aveai voie să le faci acolo. Ştiu. Mă uit şi eu la televizor. Căsătorii forţate şi bărbaţi cu mai multe neveste. Şi vă obligă să vă acoperiţi corpurile cu toate voalurile alea... Şi nu aveţi acces la educaţie. Nu aveţi niciun fel de drepturi.

Djamila lăsă o clipă capul în jos, pentru ca Franklin să nu vadă indignarea care-i apăruse pe chip. Când ridică din nou privirea, se forţă să zâmbească şi spuse cu o voce veselă:

— Ce spuneţi dumneavoastră nu ţine de islamul pe care-l cunosc eu, sau pe care-l cunosc majoritatea musulmanilor. Femeile musulmane nu sunt obligate să se mărite. Este un contract între un bărbat şi o femeie, prin urmare şi între familiile lor. Dacă intervine un divorţ, Doamne fereşte, femeia are dreptul la o mare parte din averea bărbatului. E dreptul ei prin lege, înţelegeţi. Şi un bărbat poate avea mai multe soţii, dar numai dacă le poate întreţine pe toate în mod egal. Dacă un bărbat nu este foarte bogat, el nu are decât o soţie. Iar islamul spune că toată lumea trebuie să înveţe, bărbaţi şi femei. Eu am primit o educaţie bună. Cât despre haine, Coranul nu spune să porţi asta sau asta. Le spune atât bărbaţilor, cât şi femeilor să fie modeşti şi decenţi în felul în care se îmbracă. Dumnezeu este iubitor. Ştie că, dacă un om crede în el, omul acela va face alegerea corectă. Unele femei aleg să poarte văl şi *abaya,* haina pe care voi o numiţi mantie de corp. Altele nu.

— Ei, aici este *cu totul* altfel, Djamila. În America, poţi să faci tot ce vrei. Absolut orice. De-asta e ţara noastră aşa de grozavă.

— Da, am auzit asta. Şi totuşi, este chiar întotdeauna bine să faci *absolut* tot ce vrei?

Franklin zâmbi.

— Cu siguranţă, Djamila. Mai ales dacă nu eşti prins.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, răspunse Djamila, dar nu credea nimic din toate astea.

— Femeile sunt cele care conduc de fapt ţara asta, Djamila. Îi

lăsăm doar pe bărbaţi să-şi închipuie că ei o fac.

— Dar nici femeile din America nu au avut drept de vot până în secolul XX, nu este aşa?

Franklin păru puţin dezumflată în faţa acestui comentariu, dar dădu repede din mână, cu nonşalanţă:

— Asta a fost demult! Să spunem doar că am recuperat timpul pierdut. Şi cu cât femeile musulmane o să înţeleagă mai repede lucrul ăsta, cu atât mai bine o să fie pentru ele.

Djamila alese să nu răspundă. Fusese instruită să nu discute astfel de subiecte cu angajatoarea ei, dar erau momente când nu se putea stăpâni.

Franklin continuă:

— Aş vrea să te răzgândeşti şi să vii să locuieşti cu noi. Casa asta-i uriaşă!

— Mulţumesc, dar, deocamdată, aşa vrea să păstrăm lucrurile aşa cum sunt.

— Bine, fac oricum vrei tu. Nu-mi pot permite să te pierd.

Suflă câteva săruturi către familia ei adormită şi plecă. În timp ce ieşea de pe alee, Franklin se uită la camioneta albă parcată acolo. Nu se gândise niciodată că era oarecum ciudat că o femeie care, înainte de a veni în Statele Unite nu condusese niciodată o maşină, apăruse la interviul pentru slujbă cu propria camionetă şi cu permis de conducere valid. Totuşi, Franklin avea şi aşa prea multe pe cap ca să-şi mai ocupe mintea şi cu o astfel de neconcordanţă lipsită de importanţă.

Adevărul era că nu se ducea să joace tenis sau cărţi la clubul de la ţară. În gentuţa pe care o luase cu ea avea un neglijé de o transparenţă care-ţi tăia răsuflarea. Avea deja pe ea bikinii asortaţi şi nu văzuse niciun motiv de a-şi pune sutien pentru activitatea pe care avea de gând să o desfăşoare în acea după-amiază. Singura ei problemă avea să fie să-şi convingă foarte tânărul amant să nu-i sfâşie hainele de pe corp.

Djamila se duse la fereastră şi-şi privi patroana demarând în Mercedesul ei model sport. Într-o după-amiază, când George Franklin îşi luase o zi liberă ca să petreacă mai mult timp cu fiii lui, Djamila o urmărise pe Lori Franklin până la club, unde o văzuse urcându-se în maşina unui bărbat care nu era soţul ei. Djamila îi urmărise până la un motel. Bănuia că tot acolo se ducea şi acum patroana ei. La urma urmei, era cam dificil să joci tenis fără paletă, iar racheta lui Lori Franklin rămăsese agăţată

într-un cui în garaj.

Cu siguranţă, bărbaţii nu erau regi în America! Era concluzia la care ajunsese Djamila după doar câteva săptămâni petrecute în State. Erau nişte păcălici. Iar femeile lor erau târfe.

După ce băieţii se treziră, Djamila îi duse în parc, unde se jucară până la epuizare. Djamila zâmbi privindu-l pe băiatul cel mare care alerga, cu multă satisfacţie, în cerc, în jurul fraţilor lui. Djamila îşi dorea fii, mulţi fii. Apoi zâmbetul îi păli. Se îndoia că va trăi suficient de mult ca să apuce să devină mamă.

Le dădu băieţilor de mâncare dintr-un coş de picnic pe care-l pregătise. Apoi, Djamila fu nevoită să alerge după băiatul cel mare, Timmy, ca să-şi recupereze telefonul şi cheile de la maşină. I le mai luase şi altă dată, când îşi lăsase geanta într-un loc la îndemâna micuţului. Dar nu se supăra; toţi copiii sunt curioşi. Îi sui pe băieţi în camionetă, unde aceştia adormiră numaidecât. Apoi îşi scoase covoraşul şi-şi făcu rugăciunea de după-amiază lângă maşină. Adusese cu ea o sticlă de apă şi un castron mic pentru ritualul de spălare.

În timp ce băieţii dormeau, se plimbă prin Brennan, Pennsylvania. Cum se întâmplase în multe cazuri din această zonă, oraşul exista numai pentru că zeii căilor ferate hotărâseră, cu mult timp în urmă, să pună aici o gară. Trenurile mai transportau pe atunci şi câţiva pasageri, dar în special cărbune şi cocs pentru fabricile de oţel şi porturile din est. Acum Brennanul se reconstruia şi devenea o suburbie dichisită a Pittsburgh-ului. Oraşul avea magazine şi restaurante nostime, case vechi, recondiţionate, şi un strălucitor country-club, nou-nouţ.

Djamila se oprea des ca să facă fotografii cu o cameră digitală puţin mai mare decât degetul ei arătător. În timp ce fotografia, vorbea într-un reportofon micuţ, descriind lucruri care n-ar fi trebuit să prezinte importanţă pentru o bonă născută într-o ţară străină care se plimba cu trei băieţi adormiţi în maşină. Şi totuşi, totul avea foarte mare importanţă pentru ea. Apoi se plimbă prin zona de la periferia oraşului, acordând o deosebită atenţie configuraţiei drumurilor.

În cele din urmă, parcă în faţa unei frumoase clădiri din piatră, ridicată departe de drum şi ascunsă în spatele unui zid jos, făcut din piatră extrasă din cariera locală. Foarte frumoasă casă, îşi zise, dar mult prea mare. În America, totul era prea

mare: de la mese, la case, la maşini şi la oameni. Singurele lucruri care nu erau mari erau hainele. Djamila văzuse în ultimele luni mai multe funduri, burţi şi sâni decât văzuse până atunci în întreaga ei viaţă. O dezgustau.

Djamila prefera *jilbab*-ul şi *khimar*-ul care-i înveleau trupul, prefera concurenţa a trei sau patru soţii în locul acestei „libertăţi”.

Se uită la cei trei copii adormiţi şi se încruntă. Da, patronii ei o dezgustau cu banii lor şi căsătoria lor lipsită de dragoste. Până şi copiii de pe bancheta din spate o dezgustau într-o anumită măsură fiindcă aveau să crească şi să se creadă, într-o bună zi, stăpânii lumii, pentru simplul motiv că erau americani. Băgă maşina în viteză şi demară.

Djamila o să dea raportul diseară, de pe computerul ei, pe site-ul de filme. Conform orarului pe care-l învăţase pe dinafară, camera de chat din acea seară era dedicată unui film intitulat *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Era un nume ciudat pentru un film, dar ştia deja că americani erau ciudaţi. Da, ciudaţi, violenţi şi, cel mai înspăimântător, total imprevizibili.

CAPITOLUL 16

Oliver Stone se întorsese la căsuţa lui şi încerca să doarmă, dar, din cauza evenimentelor petrecute în acea noapte, îi era imposibil. Făcu un foc micuţ ca să alunge răcoarea din aer şi citi până se iviră zorii, deşi gândurile continuau să i se îndrepte spre moartea lui Patrick Johnson. Sau, mai bine zis, *uciderea* lui Patrick Johnson.

Îşi făcu apoi o cafea şi mâncă un mic dejun frugal. După care îşi dedică următoarele ore sarcinilor de îngrijire a cimitirului. În timp ce plivea buruienile, tundea iarba, strângea gunoaiele şi curăţa bătrânele pietre de mormânt, se tot gândea cât de aproape fuseseră el şi prietenii lui de a-şi pierde propriile vieţi cu o noapte în urmă. Era un sentiment pe care-l avusese de multe ori în trecut şi pe care învăţase să-l ţină sub control. De data asta însă, senzaţia se încăpăţâna să nu treacă atât de uşor.

După ce-şi termină treaba, se duse în casă şi făcu un duş. Privindu-şi imaginea în oglindă, Stone luă o hotărâre. Doar că nu avea şi uneltele necesare pentru a-şi pune hotărârea în practică. Caleb şi Reuben erau cu siguranţă la muncă în momentul ăla. Şi nu avea încredere că Milton ar fi făcut o treabă destul de bună.

Nu-i mai rămânea decât o singură alternativă. Se îndreptă spre Cartierul Chinezesc.

— Adelphia? strigă Stone patruzeci şi cinci de minute mai târziu.

Stătea în faţa apartamentului ei, situat deasupra unei spălătorii.

— Adelphia? strigă din nou.

Se întrebă dacă nu cumva femeia plecase deja. Apoi auzi sunet de paşi apropiindu-se şi Adelphia deschise uşa, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri şi un pulover lung, cu părul prins la spate într-un coc. Îi arunca o privire piezişă.

— Cum ştii tu unde eu stau? îi ceru socoteală.

— Tu mi-ai spus!

— Oh! îl privi încruntată. Cum fost întâlnirea? întrebă ea iritată.

— Sincer, au fost câteva surprize.

— Ce vrei anume, Oliver?

Stone îşi drese vocea şi dădu drumul minciunii.

— M-am gândit la sfatul pe care mi l-ai dat în legătură cu felul în care arăt. Aşa că mă întrebam dacă ai putea încerca să mă

tunzi. Presupun c-aş putea să fac treaba asta şi singur, dar mă tem că aş arăta chiar mai lamentabil decât în clipa de faţă.

— Nu chiar aşa rău arăţi tu!

Comentariul păru să-i iasă pe gură înainte ca femeia să-şi dea seama. Tuşi încurcată, apoi îl privi oarecum surprinsă.

— Deci, tu ascultă sfatul meu?

Stone dădu din cap.

— Vreau să-mi cumpăr şi nişte haine noi. Mă rog, noi în sensul c-o să fie noi pentru mine. Şi pantofi.

Femeia îl privi suspicioasă.

— Şi barba? Chestia aia care face tu să pari, cum îi zice, piticu' ăla Barbă-Cot?

— Da, o să dispară şi barba. Dar pe-asta pot s-o rad şi singur.

Adelphia dădu din mână în semn de neîncredere.

— Nu, eu rad! De multe ori am visat fac dispară barbă asta! Îi făcu semn să intre în apartamentul ei. Hai, hai, acum facem! Înainte ca tu răzgândit.

Stone o urmă şi privi în jur. Apartamentul Adelphiei era foarte curat şi bine organizat, lucru care-l surprinse. Femeia părea mult prea impulsivă şi lăsa impresia că are o personalitate mult prea fragmentată pentru a fi în stare să se descurce într-o asemenea ordine.

Îl conduse în baie şi arătă spre toaletă.

— Şezi!

Stone o ascultă în vreme ce Adelphia se agita căutând instrumentele necesare. Din locul în care stătea, Stone vedea o etajeră pe hol, pe care erau aranjate cărţi cu tot felul de tematici, câteva dintre ele în limbi pe care Stone nu le recunoştea, deşi petrecuse ani buni hoinărind prin lume.

— Ştii toate limbile astea, Adelphia? întrebă el, arătând spre cărţi.

Femeia se opri şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Şi de ce aşa cărţi aş ţine dacă n-aş putea să *citesc* în ele? Aşa mare apartamentul meu pare că ţin lucruri care nu folosesc?

— Aici îţi dau dreptate.

Adelphia îi aduse un cearşaf, pe care i-l înnodă după gât.

— Cât tuns vrei tu?

— Deasupra urechilor şi pe la gât cred că-i de-ajuns.

— Eşti sigur de asta?

— Sută la sută!

Femeia se puse pe tăiat. După ce termină, îi pieptănă părul ca să-l aşeze şi-i aplică puţin gel ca să potolească nişte zulufi neastâmpăraţi din faţă. Îşi înfipse apoi foarfecele în barba deasă, aducând-o repede la o dimensiune mult mai rezonabilă. După care luă un alt obiect.

— Asta eu folosesc pe picioarele mele, spuse ea, ridicând un aparat de ras pentru femei. Dar bun şi pentru faţa ta.

Când îşi văzu noua înfăţişare într-o oglindă micuţă pe care Adelphia i-o înmână după ce termină, Stone aproape că nu se recunoscu. Îşi trecu mâna peste pielea de pe faţă, pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Odată eliminată claia de păr încâlcit de pe cap şi din barbă, observă că avea o frunte înaltă, brăzdată de riduri, şi un gât neted şi subţire.

— Frumoasă faţă ai tu, spuse Adelphia cu sinceritate. Şi gâtul la tine ca pielea de bebeluş. Eu nu gât frumos am. La mine gât de femeie bătrână. Ca la curcan.

— Cred că ai trăsături foarte plăcute, Adelphia, spuse Stone. Continua să se privească în oglindă aşa că nu o văzu când roşi şi-şi coborî repede privirea.

— Ai avut vizitator noapte trecută.

Stone ridică privirea spre ea.

— Un vizitator? Pe cine?

— Un bărbat în costum. Nume la el Fort, sau ceva cam aşa. Nu amintesc exact. A zis să-ţi spun că el trecut pe-acolo.

— Fort?

— Am văzut vorbind cu oamenii ăia, de pe partea cealaltă a străzii. Îl cunoşti, Oliver. Omul Secret.

— De la Serviciul Secret? Vrei să spui Ford? Agentul Alex Ford?

Adelphia îl împunse cu degetul.

— Asta e! Mare bărbat el. Mai înalt ca tine.

— A spus ce voia?

— Doar că transmite salut.

— Pe la ce oră a venit?

— Arăt eu a măsurător de timp? Spun că zis salut. Ezită. Cred că la miezul nopţii venit. Nimic altceva nu ştiu.

Cu mintea acum preocupată de această veste, Stone se ridică grăbit şi-şi dădu jos cearşaful.

— Aş vrea să te plătesc, începu el, dar femeia dădu din mână

că nici nu voia s-audă. Trebuie să pot face ceva, insistă Stone, ca să-ţi răsplătesc amabilitatea.

Adelphia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Este un lucru pe care poţi faci. Făcu o pauză, apoi îl privi fix, curioasă să-i vadă reacţia. Mergem la cafea odată. Adăugă apoi cu o strâmbătură: Când nu ai întâlnire mare la mijloc de noapte.

Stone era puţin surprins, dar hotărî că nu putea ieşi nimic rău de la o discuţie şi-o cafea.

— Bine, Adelphia. Cred că e timpul să facem şi lucruri de astea.

— Atunci asta bun.

Îi întinse mâna bărbăteşte. Stone fu surprins să constate cât de puternice erau degetele ei lungi.

Câteva minute mai târziu, pe stradă, Stone se gândi la vizitatorul din toiul nopţii. Alex Ford fusese mai apropiat de Stone decât oricare alt agent din Serviciul Secret. Aşa că vizita lui ar fi putut fi o simplă coincidenţă.

Se duse la un magazin Goodwill. Acolo, cu banii pe care îi dăduse Reuben, îşi cumpără două perechi de pantaloni dintr-un material subţire, o pereche de pantofi zdraveni, şosete, cămăşi, un pulover şi un blazer albastru decolorat. Vânzătorul, pe care-l cunoştea bine, îi dădu gratis şi două perechi de chiloţi nou-nouţi.

— Arăţi cu câţiva ani mai tânăr, Oliver! comentă el.

— Mă şi simt mai tânăr. Zău că da! răspunse Stone.

Se întoarse în Lafayette Park cu noile cumpărături ca să se schimbe repede înăuntrul cortului. Totuşi, când se pregătea să intre în micul lui sanctuar, o voce îi strigă din spate.

— Unde-ţi închipui că te duci, prietene?

Stone se întoarse şi văzu un agent al Serviciului Secret fixându-l cu privirea.

— Cortul ăsta e deja ocupat, spuse agentul, aşa că şterge-o!

— Domnule ofiţer, ăsta e cortul *meu,* răspunse Stone.

Bărbatul se apropie.

— Stone? Tu eşti?

Oliver zâmbi.

— Cu ceva mai puţin păr şi fără barbă, dar da, eu sunt.

Ofiţerul clătină din cap.

— La cine-ai fost în vizită, la Elizabeth Arden?

— Cine asta e, Elizabeth? strigă o voce de femeie.

Se întoarseră amândoi şi o văzură pe Adelphia apropiindu-se vijelios spre ei, săgetându-l pe Stone cu priviri acuzatoare. Era îmbrăcată în aceleaşi haine ca mai devreme, dar avea acum părul desfăcut, lăsat să-i cadă pe umeri.

— Nu te grăbi să construieşti vreo teorie a conspiraţiei, Adelphia, spuse glumeţ gardianul. E doar un centru de înfrumuseţare, unde te duci ca să arăţi mai bine. S-a dus nevastă-mea acolo o dată, şi, pe legea mea, la cât a costat, prefer să o am aşa cum este.

Chicoti şi o luă din loc, în vreme ce Adelphia se apropia de Stone.

— Vrei să mergi acum la o cafea şi să vorbim? întrebă femeia.

— Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Totuşi, putem merge după ce mă întorc.

— Mai vedem, răspunse Adelphia pe un ton dezamăgit. Şi eu am lucruri de făcut. Nu pot aştept după tine tot timpul. Am slujbă.

— Nu, sigur că nu, zise Stone, dar femeia se răsucise deja pe călcâie şi se îndepărta nervoasă.

Stone intră în cort, se schimbă, şi-şi puse restul hainelor proaspăt achiziţionate în rucsac. Se plimbă o vreme prin parc, până când găsi ce căuta într-un coş de gunoi: un ziar din acea dimineaţă. Nu se menţiona nimic despre descoperirea vreunui cadavru pe Roosevelt Island; în mod evident, fusese găsit prea târziu şi ştirea nu mai apucase să apară în ziarul de dimineaţă. Găsi un telefon cu fise şi-l sună pe Caleb la biroul lui din Clădirea Jefferson a Bibliotecii Congresului.

— Ai auzit ceva, Caleb? În ziare n-a apărut încă nimic.

— Am ascultat ştirile toată dimineaţa. N-au spus decât că Roosevelt Island este închisă din cauza unei investigaţii de natură necunoscută. Poţi să vii aici pe la unu ca să vorbim despre asta?

Stone acceptă, apoi adăugă:

— Ai luat măsuri de precauţie?

— Da. Şi ceilalţi la fel. Reuben e la serviciu, dar m-a sunat într-o pauză. Am vorbit şi cu Milton. Nu mai iese din casă. E de-a dreptul îngrozit.

— Frica e o reacţie firească la ceea ce-am văzut noi. Apoi, Stone îşi aminti: Hm, Caleb, s-ar putea să nu mă recunoşti din primul moment. Mi-am schimbat niţel înfăţişarea. Mi s-a părut

necesar, fiindcă am cele mai mari şanse să fi fost văzut de ucigaşi.

— Înţeleg, Oliver.

Stone ezită, apoi adăugă:

— De vreme ce acum sunt destul de prezentabil, crezi c-ar fi posibil să ne întâlnim în camera de lectură şi nu în afara clădirii? Mereu mi-am dorit să văd locul ăla, dar n-am vrut, ştii tu, să te fac de râs la muncă.

— Oliver, n-am ştiut niciodată! Sigur că poţi!

În timp ce se îndrepta spre Biblioteca Congresului, Stone se gândea la ucigaşii lui Patrick Johnson. Aveau să-şi dea seama curând că martorii nu se duseseră la poliţie. Şi ar fi putut vedea în asta o oportunitate care să conducă la dispariţia simpaticului lor Camel Club.

CAPITOLUL 17

Alex îşi scoase maşina din George Washington Parkway, demară în viteză de-a lungul râului Potomac şi opri în cele din urmă în parcarea pentru Roosevelt Island. Singura cale de acces din parcare pe insulă era un pod lung, pietonal.

De jur împrejur, se vedeau o sumedenie de maşini de poliţie şi de vehicule federale fără însemne oficiale. Era prezentă şi o echipă de la Departamentul de Medicină legală a districtului Columbia precum şi un echipaj de legişti de la FBI. Alex ştia că va trebui să facă faţă unui adevărat maraton de costume şi uniforme pentru a-şi îndeplini misiunea.

— Cam multă agitaţie, comentă Simpson.

— Da, o să fie amuzant să-i vedem pe băieţii de la Birou certându-se cu cei de la Poliţia Parcurilor pentru jurisdicţia cazului. Poliţia D.C. o să-ncerce să se bage şi ea în seamă, dar fără prea mari şanse.

Păşiră pe pod şi-i arătară gardianului documentele oficiale.

— Serviciul Secret? spuse poliţistul în uniformă cu o expresie relativ confuză.

— Ne-a trimis preşedintele. O chestiune strict secretă, răspunse Alex, fără să se oprească din mers.

O luară pe poteca marcată şi ajunseră repede la locul crimei. Pe măsură ce se apropiau, Alex prindea din zbor frânturi de

conversaţii ce se derulau pe fundalul unei cacofonii de sonerii de telefoane mobile descărcate de pe internet. Alex se mândrea cu faptul că telefonul lui *suna* pur şi simplu atunci când îl apela cineva.

Cei doi agenţi se opriră în zona pavată din faţa statuii fostului preşedinte şi Alex privi cu atenţie în jur, înregistrând mental toate personajele implicate în investigarea omuciderii.

Ofiţerii de la D.C. şi de la Poliţia Parcurilor ieşeau în evidenţă din cauza uniformelor şi a atitudinii lor care impunea un oarecare respect. Şi tehnicienii legişti erau uşor de reperat. Indivizii în costume care se învârteau de colo-colo cu nasul pe sus ca şi când ar fi fost pe tarlaua lor erau, fără doar şi poate, de la FBI. Şi totuşi, mai era un alt grup de bărbaţi în costume pe care Alex nu-i putea identifica.

Se îndreptă spre un ofiţer de la Poliţia Parcurilor. Era întotdeauna o strategie bună să-i câştige pe băieţii cu uniforme de partea lui.

— Alex Ford, de la Serviciul Secret. Dumneaei este agent Simpson.

Poliţistul le strânse mâinile.

Alex arătă din cap înspre cadavru.

— Ce avem până acum?

Poliţistul ridică din umeri.

— O sinucidere, cel mai probabil. Se pare că tipul s-a împuşcat în gură. Dar nu putem şti sigur decât după ce iese raportul de autopsie. Tipul e complet înţepenit. Nu-i putem deschide gura fără să stricăm ceva.

— Ăia de-acolo sunt de la FBI? întrebă Alex, înclinând capul spre doi bărbaţi în costum care stăteau în picioare lângă cadavru.

— Cum de ţi-ai dat seama? spuse poliţistul cu o expresie amuzată.

— Le ies pelerinele de Superman de sub sacouri, răspunse Alex, iar interlocutorul său chicoti, încântat de glumă. Dar băieţii de acolo cine sunt? întrebă Alex arătând spre ceilalţi bărbaţi pe care-i observase mai devreme şi care vorbeau discret între ei.

— Băieţii lui Carter Gray, de la NIC, spuse poliţistul. Probabil că se chinuiesc să înţeleagă ce are al-Qaeda împotriva lui Teddy Roosevelt.

Alex râmji, apoi spuse:

— Pot să te rog să ne comunici şi nouă tot ce afli? Între noi fie vorba, am un şef din ăla constipat rău de tot!

— Cum să nu! Dar să ştii că nu avem un interes prea mare în cazul ăsta, deocamdată. Are portofelul asupra lui şi am găsit un bilet de adio şi o armă de mână din care s-a tras un singur foc. Şi se pare că a dat pe gât mai bine de trei sferturi dintr-o sticlă de whisky. Iar revolverul e înregistrat pe numele lui. O să verificăm amprentele ca să confirmăm dacă se potrivesc cu ale decedatului.

— I-aţi găsit urme de praf de puşcă pe mâini? întrebă Simpson.

— Nimic evident. Dar arma pare foarte nouă şi bine întreţinută. Şi, chiar şi cu un revolver, nu e obligatoriu să rămână urme.

— Semne de luptă? întrebă Alex, dar poliţistul scutură din cap.

— Încă un singur lucru, interveni Simpson. A venit cu maşina până aici?

— Nu am găsit niciun vehicul în parcare, spuse poliţistul.

— În cazul ăsta, e posibil să-l fi împuşcat cineva, apoi să fi plecat cu maşina, spuse Simpson. Dar, presupunând că a fost o sinucidere, cum să fi ajuns până aici?

— Există un pod pietonal în capătul de nord al parcării care traversează GW Parkway şi se leagă de Heritage Trail şi de Chain Bridge, spuse poliţistul. Podul are şi o bandă pentru biciclete care se termină în parcarea insulei. Dar nu credem că a ajuns aici în felul ăsta. L-ar fi văzut cineva, dacă trecea pe acolo. Ezită o clipă, apoi continuă: Avem o altă teorie. Are hainele ude, prea ude ca să fie doar de la rouă.

Alex pricepu în sfârşit.

— Ce? Vrei să spui că *a înotat* până aici?

— Aşa s-ar părea.

— De ce? Dacă era deja în apă şi voia să se omoare, de ce n-a ales să-şi doarmă somnul de veci pe fundul râului Potomac?

— Păi, dac-a traversat înot doar Little Channel, dinspre Virginia, nu-i o distanţă chiar aşa de mare, le atrase atenţia poliţistul.

— Mda, făcu Alex. Dar, dacă vii din direcţia aia, de ce să n-o iei pe pod ca să traversezi Little Channel, în loc să te chinui să-l treci înot? Şi, dacă zici că era beat criţă, s-ar fi înecat.

— Nu şi dacă a băut sticla de whisky *după* ce-a ajuns aici, răspunse poliţistul. Şi mai e ceva.

Îi strigă ceva unui membru al echipei de legişti care cercetau zona. Bărbatul îi aduse un obiect pe care poliţistul îl ridică în faţa celor doi:

— Am găsit asta!

Era o punguţă de plastic, pentru depozitarea dovezilor, în care se afla o altă punguţă de plastic, de acelaşi fel.

Alex şi Simpson o examinară cu atenţie. Alex găsi primul răspunsul:

— A folosit-o ca să-şi bage revolverul înăuntru, să nu i se ude când a înotat până aici.

— Ai dat răspunsul corect! Un revolver .22, cu muniţia corespunzătoare.

— Am înţeles că există şi un bilet de adio, zise Alex.

Poliţistul îşi scoase agenda.

— Mi-am notat cuvânt cu cuvânt.

Le citi celor doi agenţi de la Serviciul Secret conţinutul biletului, iar Simpson şi-l notă la rândul ei în agendă.

— Aveţi biletul original? întrebă Alex.

— Dar dumneata cine eşti? se auzi dintr-odată o voce stridentă.

Alex se răsuci pe călcâie şi se trezi în faţa unui bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat într-un costum din două piese de la Brooks Brothers, cu cravată uni, de culoare închisă, şi pantofi cu bombeuri lucitoare, cu model.

Alex îi arătă documentele şi se prezentă, fără să o uite nici pe partenera lui.

Bărbatul abia dacă se sinchisi să arunce o privire documentelor, apoi îi informă pe un ton de superioritate:

— Eu sunt agent special Lloyd, de la FBI. Avem deja o echipă de agenţi de la NIC, care să reprezinte interesele Serviciului.

Alex îşi luă postura impunătoare, de reprezentant al legii.

— Nu fac decât să urmez ordinele, domnule agent Lloyd. Şi, ca să v-o spun pe şleau, nouă, ăstora de la Serviciul Secret, ne place să ne reprezentăm singuri interesele. Sunt convins că Biroul poate înţelege că N-TAC este o zonă sensibilă, având în vedere că noi aparţinem acum de Securitatea Internă şi nu de Trezorerie.

Alex ştia că Securitatea Internă avea mult mai multă

prestanţă decât avusese vreodată Trezoreria în cercurile instituţiilor de aplicare a legii. Şi, dacă nu din alte motive, gorila de patru sute de kilograme a FBI-ului înclina să respecte gorila de cinci sute de kilograme în care se transformase recent Securitatea Internă.

Lloyd părea tentat să riposteze cu un comentariu înţepător, apoi păru să se răzgândească. Ridică din umeri.

— N-aveţi decât! Du-te să te joci de-a Sherlock Holmes. Cadavrul e acolo. Ai grijă doar să nu contaminezi locul crimei.

— Apreciez bunăvoinţa dumneavoastră, domnule agent Lloyd. Tocmai întrebam ce s-a întâmplat cu biletul care a fost găsit.

Lloyd făcu semn către un alt agent FBI în costum, care-i aduse numaidecât hârtia în cauză.

— O să cercetăm hainele şi restul obiectelor, poate găsim amprente, însă eu, unul, nu sunt prea încrezător. Este clar o sinucidere.

Simpson se amestecă în discuţie:

— Stofa nu e un material prea bun pentru păstrarea amprentelor latente, dar s-ar putea să avem ceva noroc cu geaca. Mai ales că a fost udă şi vremea de azi-noapte a fost perfectă pentru conservarea amprentelor. Băieţii tăi au la ei echipament *superfume?* Nimic nu scoate la iveală amprentele din astfel de suprafeţe mai bine decât cianura.

— Nu ştiu dacă au sau nu, zise Lloyd.

— Poate ar fi mai bine să duceţi hainele la laborator. Le puteţi testa într-o cameră cu accelerare calorică sau într-un *megafume.* Ştiu că FBI-ul are astfel de echipamente. Arătă spre bilet. Băgaţi-l într-o cameră calorică cu *ninhydrin* sau DFOSPRAY şi o să scoată imediat la iveală tot ce ascunde.

— Mulţumim pentru sfat, răspunse sec Lloyd, deşi era vădit impresionat de cunoştinţele femeii despre depistarea amprentelor.

Alex o privi pe Simpson cu respect, apoi se uită din nou la Lloyd. Privirea întunecată a agentului FBI era aţintită asupra femeii.

— Va trebui să confirmaţi că biletul a fost scris de el, adăugă Alex.

— Ştiu şi eu asta, spuse Lloyd.

— Pot să fac testul în laboratoarele noastre. Şi ne putem ocupa tot noi şi de eventualele amprente de pe bilet.

— FBI-ul are cele mai bune echipamente! se răţoi Lloyd.

— Dar laboratoarele noastre sunt mult mai puţin încărcate. Suntem în aceeaşi echipă, agent Lloyd.

Acest comentariu păru să atingă un punct sensibil al încăpăţânatului agent FBI. După câteva clipe de gândire, atitudinea i se schimbă total.

— Apreciez ajutorul, agent Ford.

— Spune-mi Alex. Şi ea e Jackie! adăugă Alex, arătând cu capul spre Simpson.

— De acord. Eu sunt Don. Să ştii că o să profităm de oferta voastră. Ce-i drept, laboratoarele FBI-ului chiar sunt foarte aglomerate din cauza numeroaselor activităţi teroriste. Dar va trebui să semnezi de primire. Şefii ţin morţiş la treaba asta.

Alex semnă apoi examină cu atenţie hârtia prin punga de plastic, înainte să i-o dea lui Simpson.

— Aşadar, ce motiv de sinucidere avem? Am auzit că urma să se însoare.

— Păi numai asta-i de-ajuns ca să-i determine pe unii să-şi ia zilele, spuse poliţistul.

Toată lumea râse la acest comentariu, cu excepţia lui Simpson care, preţ de-o clipă, păru pe punctul de a-şi scoate arma şi de o descărca în bărbaţii din jur.

— E prea devreme ca să putem spune, zise Lloyd. O să facem cercetări, dar, din câte se pare, Patrick Johnson s-a sinucis.

— Nu există urme care să indice că ar mai fi fost şi altcineva aici? întrebă Simpson.

— Poate c-au fost, îi răspunse poliţistul, dar au venit cincizeci de copii şi-au tropăit peste ele. Era încă ceaţă aici azi-dimineaţă. Aproape că s-au împiedicat de cadavru. S-au speriat de moarte. N-o să putem identifica urme de paşi sau de altă natură pe dalele de piatră de aici.

— Pe ce potecă a venit? întrebă Alex.

— Probabil că pe aia, răspunse poliţistul, arătând spre stânga. Dacă a traversat înot Little Channel, pe acolo ar fi trebuit să vină, după ce ieşea dintre copaci şi tufişuri.

— Am început să-i căutăm maşina pe mal, adăugă Lloyd. Locuia în Bethesda, Maryland. În mod sigur a venit cu maşina până undeva, suficient de aproape cât să ajungă înot pe insulă. Dacă i-am găsi maşina, ne-am putea da seama pe unde anume a intrat în apă.

Alex privi spre latura dinspre statul Virginia.

— Băieţi, dacă a traversat înot Little Channel, nu avea unde în altă parte să-şi lase maşina, decât în parcare.

Poliţistul ridică din umeri.

— Dar n-a lăsat-o acolo. Decât dacă cineva l-a adus, poate, la locul sinuciderii, apoi a plecat. Chestia asta n-are prea multă logică.

— Şalupa poliţiei patrulează în mod regulat pe aici, remarcă Simpson.

Lloyd dădu din cap.

— Aşa este, chiar a trecut pe aici aseară. Dar ceaţa era atât de deasă, că poliţiştii n-au văzut nimic. În niciun caz nu puteau să vadă pe cineva înotând în apă.

— De cât timp e mort? întrebă Alex.

— Medicul legist crede că de aproximativ douăsprezece ore.

— Vă puteţi gândi la vreun motiv anume pentru care a ales Roosevelt Island?

— E un loc retras, liniştit, dar totuşi foarte aproape. Şi poate că era un admirator al preşedintelui Roosevelt! adăugă Lloyd.

Agentul FBI le aruncă o privire băieţilor de la NIC, se încruntă, apoi se-ntoarse din nou spre Alex.

— Mergem la NIC să le punem câteva întrebări. Să vedem dacă are cineva idee ce motiv ar fi avut Johnson să se sinucidă. S-ar putea ca băieţii ăştia – arătă spre oamenii de la NIC – să fie de-acum şi mai paranoici decât au fost până acum.

— Crezi că Johnson făcea ceva ce n-ar fi trebuit la NIC? întrebă Alex.

— Mi-e greu să spun, mai ales că nu ştiu cu ce anume se ocupă băieţii de la NIC, comentă Lloyd în timp ce se răsucea pe călcâie.

— Nu eşti singurul, mormăi Alex. Îi făcu semn lui Simpson să îl urmeze lângă cadavru. Crezi că ai stomacul destul de rezistent pentru asta? o întrebă el.

— Am fost detectiv la Omucideri în Alabama. Am văzut suficiente împuşcături şi cadavre.

— Nu ştiam că Bama e un ţinut atât de violent.

— Glumeşti? Sunt mai multe arme în Alabama decât în toată armata Statelor Unite.

Alex se ghemui şi se uită la cadavrul lui Johnson. Îi pipăi un braţ înţepenit. Mâneca era îmbibată de apă şi corpul rigid.

Din urechi, nas şi gură îi ieşeau dâre de sânge uscat.

— Fractură în partea inferioară, deduse Simpson. Sângele se prelinge din baza craniului fracturat. Medicul legist a găsit probabil glonţul în spatele capului. Fiindcă a fost doar un .22, a trebuit să-l îndese bine de tot pentru o traiectorie curată.

— Sunt câţiva stropi de sânge pe mânecă, dar o singură picătură mică pe mâna dreaptă, adăugă Alex. Cam ciudat.

— Da, însă uneori sângerarea este mai mică, dacă glonţul rămâne în cap.

— Probabil că ai dreptate. Alex strigă peste umăr: Unde aţi găsit arma şi biletul?

Îi răspunse poliţistul:

— Arma era în partea dreaptă a corpului, cam la cincisprezece centimetri distanţă. Biletul era în buzunarul din dreapta al hanoracului.

În clipa în care se ridică, Alex simţi o durere ascuţită săgetându-i gâtul. Aşa păţea aproape întotdeauna când se ridica prea brusc. Simpson îl privi îngrijorată.

— Te simţi bine?

— Mi-am întins un muşchi mai demult, la yoga. Ce-ţi spune instinctul tău de detectiv la Omucideri în Alabama?

Simpson ridică din umeri.

— Din experienţă, am învăţat că prima părere formată despre cauza morţii este de obicei cea corectă.

— Nu asta te-am întrebat. Ce-ţi spune *instinctul?*

Femeia vorbi repede:

— Că mai avem încă multe de aflat înainte să închidem acest capitol. N-ar fi primul caz când părerea iniţială se dovedeşte a fi greşită. Arătă spre băieţii de la NIC. Mă îndoiesc că vor fi foarte cooperanţi.

Alex se uită spre ei. Dacă exista o agenţie care să ascundă mai multe secrete chiar decât CIA şi NSA, aceasta era NIC. Parcă şi vedea blocajele instalate sub pretextul unei chestiuni de securitate naţională, faţă de care nimeni nu putea comenta nimic. Deşi era adevărat că şi Serviciul Secret folosea uneori tactica asta, Alex avea încredere că agenţia lui invoca această autoritate cu mult mai mult temei. Nu era nici pe departe la fel de confortabil atunci când cei de la NIC le răspundeau cu aceeaşi monedă.

— Ei bine, *tu* ce crezi? îl întrebă Simpson.

Alex studie terenul preţ de câteva clipe lungi, apoi o privi fix.

— N-aş vrea să par prea egoist, dar presimt că treaba asta o să-mi dea nişte bătăi de cap de care, sincer, nu am nevoie în acest moment din carieră.

În vreme ce Alex şi Simpson părăseau Roosevelt Island, cei doi bărbaţi pe care-i identificaseră ca aparţinând de NIC se apropiară în grabă de ei.

— Am înţeles că sunteţi de la Serviciul Secret, spuse bărbatul înalt şi blond.

— Aşa este, răspunse Alex. Agenţii Ford şi Simpson, în misiune WFO.

— Eu sunt Tyler Reinke şi acesta este Warren Peters. Suntem de la NIC. Având în vedere că Johnson era angajat al ambelor agenţii, cred că cel mai bine ar fi să lucrăm împreună.

— Ei, e cam devreme să discutăm despre asta, dar pe mine, unul, nu mă deranjează să vă spun ce aflu, atâta vreme cât primesc ceva în schimb, răspunse Alex.

Reinke zâmbi.

— Noi numai aşa jucăm.

— În cazul ăsta, ne puteţi aranja să discutăm cu oamenii cu care lucra Johnson?

— Cred că da, zise Peters. Cunoaşteţi pe cineva la NIC?

— Sunteţi primii oameni pe care-i întâlnesc şi care recunosc că lucrează acolo.

Atât Reinke, cât şi Peters părură uşor deranjaţi de acest comentariu.

— Uitaţi cartea mea de vizită, spuse Alex. Anunţaţi-mă când aranjaţi întâlnirea.

Arătă spre punga cu biletul din mâna lui Simpson.

— O să facem şi o comparaţie cu scrisul din bilet, ca să fim siguri că este al lui Johnson.

— Chiar voiam să vorbim despre bilet. Avem mulţi experţi grafologi în echipa noastră. Pot termina treaba destul de repede.

— Şi Serviciul Secret o poate termina foarte repede, i-o întoarse Alex.

— Dar la NIC există sute de mostre cu scrisul lui Johnson. Nu încerc decât să grăbesc puţin lucrurile. Cooperarea este esenţială în ziua de azi, nu-i aşa?

— Biletul ăsta este o dovadă într-o investigaţie de omucidere,

se amestecă Simpson. S-ar putea ca medicul legist să nu fie de acord să îl luaţi. Una e să-l dea la FBI sau la Serviciul Secret, şi alta la NIC. Agenţiile noastre au depus un jurământ de apărare a legii.

— Şi agenţia noastră la fel, spuse Reinke. Şi deja am vorbit cu medicul legist şi i-am atras atenţia că la mijloc sunt interese de securitate naţională. N-a avut nimic împotrivă să-l luăm noi, atâta vreme cât se respectă procedurile legale.

— Sunt convins că l-aţi speriat de moarte! zise Alex. Se gândi preţ de câteva clipe, apoi ridică din umeri. Bine. Anunţaţi-ne cât mai repede. Şi verificaţi şi dacă există amprente.

După ce Peters completă documentele necesare, luă cu mare băgare de seamă biletul.

— Carter Gray o să fie gata de luptă. Probabil că deja este.

— Îmi dau seama, răspunse Alex.

După ce oamenii de la NIC plecară, Simpson întrebă din nou:

— Ei, dar despre ei ce crezi?

— Cred că sunt nişte dobitoci care o să-mi arunce cartea de vizită în primul coş de gunoi.

— Atunci, de ce le-ai dat biletul?

— Fiindcă faptul că NIC deţine o probă materială într-o investigaţie criminalistică ne dă nouă excelentul pretext să mergem acolo şi să vedem cu ochii noştri ce se petrece.

CAPITOLUL 18

Carter Gray se trezise la şase şi jumătate şi doar patruzeci şi cinci de minute mai târziu ajungea la sediul NIC. În holul de la intrare erau expuse mai multe fotografii sumbre, alb-negru, pe lângă care fiecare angajat trebuia să treacă în fiecare zi. Una dintre acestea înfăţişa turnurile World Trade Center cuprinse de flăcări. Fotografia de alături captura grafic molozul şi spaţiul gol rămas în locul unde se înălţaseră cândva turnurile. Pentagonul schilodit se vedea în cea de-a treia fotografie, cu gaura săpată în partea din faţă de avionul de la American Airlines. O a patra fotografie înfăţişa sinistrul crater din câmpul din Pennsylvania, ultimul loc de odihnă al blestematului zbor United Airlines. Fotografia de lângă aceasta prezenta în detaliu faţada Casei Albe, înnegrită şi ştirbită în locurile unde două grenade cu propulsie loviseră şi reuşiseră chiar să pătrundă în Camera de Est a casei preşedintelui, iar o a şasea fotografie înfăţişa dezastrul produs în urma atacului cu bombă din Oklahoma City.

Sinistrele fotografii se înşirau pe o parte a holului de la intrarea în sediul NIC, apoi îşi continuau traseul pe peretele opus. Pentru cei mai mulţi însă, ultima fotografie era cea mai devastatoare. Aproape toate victimele din acel atentat nu împliniseră încă şaisprezece ani, iar vieţile le fuseseră curmate de un grup de patru sinucigaşi care detonaseră simultan bombele de corp în timpul unei ceremonii speciale, organizate în străinătate, în onoarea celor mai buni şi mai inteligenţi copii din Statele Unite. Puştii câştigaseră o excursie în Franţa pentru rezultatele excepţionale la învăţătură şi pentru comportamentul exemplar în cadrul comunităţilor de acasă. Se întorseseră în SUA acoperiţi de capacele sicrielor în loc de premii.

— Să nu uităm niciodată, le spusese Gray într-un discurs oamenilor lui. Şi să facem tot ce putem pentru ca astfel de tragedii să nu se mai repete.

NIC ţinea o statistică neoficială a numărului de vieţi şi de bunuri care fuseseră salvate în urma misiunilor de stopare a potenţialelor atacuri teroriste din Statele Unite şi din alte ţări. Numărul estimativ de morţi preîntâmpinate se ridica la 93 000 de americani şi 31 000 de străini, iar valoarea proprietăţilor salvate la aproape o sută de miliarde de dolari. Nimeni în afara celor mai înalte cercuri ale Serviciului Secret nu ştia de existenţa acestor statistici. Cu siguranţă, publicul american nu

avea să le afle niciodată, şi asta din motive întemeiate. Dacă ar fi aflat cât de multe atentate fuseseră prevenite sau oprite în ultima secundă, cetăţenii americani n-ar mai fi ieşit probabil niciodată din case.

Gray luă liftul până la acelaşi etaj la care urcase noaptea precedentă, dar intră de această dată într-o altă încăpere. Aici se aflau cinci bărbaţi şi două femei, aşezaţi în jurul unei mese dreptunghiulare, de conferinţă. Gray se aşează şi el, apoi deschise laptopul din faţa lui.

— Rezultatele nopţii trecute? întrebă el.

— Al-Omari refuză să coopereze, îi răspunse unul dintre subalterni.

— N-aş putea spune că mă surprinde.

— În legătură cu fiul lui al-Omari, domnule, vreţi să-l ridicăm?

— Nu. Băiatul poate să rămână cu mama lui. Un copil are nevoie măcar de *un* părinte.

— Am înţeles, domnule, spuse bărbatul, înţelegând sentinţa la moarte ce tocmai fusese pronunţată pentru nefericitul tată.

— Aveţi o săptămână. Folosiţi orice mijloace disponibile pentru a extrage cât mai multe informaţii utile de la domnul al-Omari.

— S-a făcut, spuse una dintre femei.

— Care e situaţia lui Ronald Tyrus, rezidentul nostru neonazist? întrebă Gray.

— Am început deja interogatoriul.

— Şi ceilalţi?

— Kim Fong ne-a dat o informaţie confirmată în legătură cu un transport de explozibil de ultimă generaţie despre care se presupune că nu poate fi detectat de dispozitivele cu raze X din aeroporturi. După spusele lui, transportul va ajunge în Los Angeles săptămâna viitoare.

— Luaţi-i urma până la cumpărător. Vreau să ştiu cine-l produce, cu ce echipamente şi cine-l finanţează – tot tacâmul. Ceilalţi?

— Niciunul nu vrea să coopereze. Bărbatul făcu o pauză. Aplicăm strategia de ieşire obişnuită?

Toţi cei din încăpere mai lucraseră împreună cu Gray şi în alte ocazii şi-i purtau o mare admiraţie. Luaseră împreună hotărâri şi întreprinseseră acţiuni ilegale, adeseori chiar imorale. De-a lungul anilor, aceşti oameni cu o educaţie deosebită şi o

pregătire de excepţie primiseră ordine de a găsi şi ucide diverse persoane considerate drept inamici ai Statelor Unite; şi duseseră cu conştiinciozitate la îndeplinire aceste ordine, pentru că aceasta le era meseria. Cu toate astea, moartea unei alte fiinţe umane, deşi, cu siguranţă, nu reprezenta nimic nou pentru niciunul dintre membrii acestui grup, le trezea întotdeauna o atenţie încărcată de respect.

— Nu, răspunse Gray. Daţi-le drumul, dar ţineţi-i sub urmărire. Şi aveţi grijă să se audă unde trebuie, prin canale discrete, că au stat de vorbă cu autorităţile.

— În cazul ăsta, vor fi cu siguranţă omorâţi de propriii oameni, comentă cea de a doua femeie prezentă.

Gray dădu din cap.

— Filmaţi crimele. Le vom folosi în interesul nostru. Cel puţin, dacă nu-i convingem să treacă de partea noastră, crimele între teroriştii fac întotdeauna audienţă maximă la ştirile de seară. Şi acum, prezentaţi-mi ultimele evenimente.

Bărbatul în atribuţiile căruia revenea această sarcină era cel mai tânăr din încăpere. Cu toate astea, din multe puncte de vedere, avea mai multă experienţă pe teren decât cea mai mare parte a agenţilor cu mult mai în vârstă. Tom Hemingway arăta la fel de strălucitor şi era îmbrăcat la fel de fără cusur ca în seara în care Alex îl întâlnise în Barul LEAP. Era o adevărată stea în ascensiune la NIC, considerat un expert fără pereche în chestiuni legate de Orientul Mijlociu. Avea şi vaste cunoştinţe despre Orientul Îndepărtat, datorită faptului că-şi petrecuse douăzeci de ani din viaţă în aceste două regiuni, alături de tatăl său care fusese ambasador al Statelor Unite mai întâi în China, apoi în Iordania şi, pentru o scurtă perioadă de timp, în Arabia Saudită, înainte de a se întoarce în China.

Graţie îndelungatelor călătorii în care-şi însoţise părintele, Tom Hemingway era unul dintre puţinii agenţi din serviciile secrete americane care vorbeau mandarina, ebraica, araba şi persana. Citise Coranul în original, în arabă, şi cunoştea lumea musulmană mai bine decât oricare alt american, cu excepţia tatălui său. Toate aceste calităţi, împreună cu o fenomenală forţă fizică şi mentală şi un adevărat har pentru spionaj, îi alimentaseră ascensiunea rapidă până la poziţia curentă de membru al cercului privat al lui Gray.

Hemingway apăsă o tastă pe computer şi un ecran montat pe

peretele îndepărtat al camerei prinse viaţă, înfăţişând o hartă detaliată a Orientului Mijlociu, preluată prin satelit.

— După cum se poate vedea, începu el, agenţii de teren CIA şi NIC au făcut progrese semnificative în Iran, Libia, Siria, Bahrain, Irak, Emiratele Arabe Unite şi Yemen, precum şi în noua Republică Kurdă. Ne-am infiltrat în peste douăzeci şi cinci de organizaţii teroriste cunoscute, unde am pătruns în celule de cel mai înalt nivel. Toate acestea ne vor aduce câştiguri substanţiale.

— Merge mai bine atunci când agenţii nu sunt toţi blonzi cu ochi albaştri şi nici nu vorbesc nicio boabă de arabă, comentă sec unul dintre ceilalţi bărbaţi.

— Timp de ani de zile, doar asta am avut, i-o întoarse Gray. Şi nici acum nu avem nici pe departe suficienţi agenţi care să vorbească araba.

— Kabul şi Tikrit nu sunt în topul destinaţiilor de vacanţă în ziua de azi, comentă un bărbat.

— În ce stadiu sunt pierderile în momentul de faţă? întrebă Gray.

— Doi agenţi ucişi pe lună, răspunse Hemingway. Mai mulţi decât au fost vreodată, dar, pentru mai multe rezultate e nevoie să ne asumăm mai multe riscuri, adăugă el.

— Nu pot sublinia suficient cât de important este să-i scoatem pe oamenii ăştia în siguranţă de pe teren, răspunse Gray.

În jurul mesei se auzi un murmur de aprobare deloc entuziast. În unele zone din Orientul Mijlociu problema presupuşilor spioni era tranşată foarte direct. Filmau decapitarea persoanei şi o arătau întregii lumi, pentru a-i descuraja pe alţi doritori să ia locul agentului eliminat. Se dovedise o strategie extrem de eficientă.

— În aceste zone pierdem doisprezece soldaţi pe zi, şapte zile pe săptămână, sublinie Hemingway. Şi cu noul front care tocmai s-a deschis la graniţa cu Siria, numărul victimelor nu poate decât să crească. Între timp, mişcările musulmane pentru independenţă din Cecenia, Kashmir, Thailanda şi Mindanao ameninţă să permită ideologiei islamice radicale să se extindă în asemenea măsură, încât riscăm să scăpăm fenomenul de sub control. Iar cu Africa este o problemă şi mai mare. Cea mai mare parte a Nigeriei de nord a adoptat o lege *sharia* extrem de strictă. Omoară cu pietre femeile adultere şi le taie mâinile

hoţilor de buzunare. Operaţiunile de recrutare şi pregătire a teroriştilor se fac în cea mai mare parte pe internet şi se folosesc de furturi de identitate şi de alte escrocherii pentru a-şi ascunde mişcările şi a-şi conduce finanţările prin sistemul *hawala* al transferurilor neoficiale de bani. Armata noastră nu are ordin clar de atac. Operaţiunile clandestine, sub acoperire, sunt singura strategie viabilă.

— În Irak este la putere un guvern democrat, ales de popor, spuse un alt bărbat. În ciuda bombardamentelor şi a gloanţelor care zboară de colo-colo, oamenii s-au dus la vot. Şi priviţi ce câştiguri am avut în Liban, Kuwait, Afghanistan şi Maroc. Adevărul este că democraţia începe, încetul cu încetul, să se extindă în regiune. Este un adevărat miracol, un lucru de care atât noi, cât şi comunitatea musulmană putem fi foarte mândri.

Hemingway se uită la Gray.

— Ţara noastră a plătit jumătate de trilion de dolari pentru a se ajunge la alegeri libere în Irak, şi suma este în creştere. În ritmul ăsta, vom da faliment în cinci ani. Iar când kurzii şi-au declarat independenţa, vestea n-a fost deloc bine primită la Bagdad. Sunniţii ar putea fi la doar un pas de a se revolta împotriva controlului şiiţilor. Între timp, membrii exilaţi ai Partidului Baas[1] şi insurgenţii străini continuă să-şi intensifice violenţele. Pe lângă toate astea, se zvoneşte că guvernul irakian le va cere curând Statelor Unite să părăsească zona, fiindcă a căzut la înţelegere cu membrii Baas cu privire la o lovitură de stat fără vărsare de sânge. Apoi membrii Baas vor declanşa o bătălie finală cu insurgenţii care sunt adepţii unei guvernări în stil taliban. La final, situaţia în Irak va fi mai instabilă decât a fost vreodată, cu o legiune de terorişti proaspeţi, gata să ne atace. Aşa că, ce ne-au adus de fapt banii cheltuiţi şi sângele soldaţilor noştri?

— Sunt conştient de toate astea, spuse Gray. Ştiam că va sosi şi această zi. Din nefericire, din punctul nostru de vedere, nu putem părăsi zona. Situaţia este mult prea volatilă.

Hemingway ridică mâinile în aer, exasperat.

— Aşa se întâmplă când avem de a face cu o ţară creată artificial de o putere colonială, între graniţele căreia se înghesuie trei grupuri distincte şi incompatibile. Implementarea unei democraţii care să-i înglobeze pe toţi nu este o politică

[1] Partidul socialist arab al cărui conducător a fost Saddam Hussein (n. tr.)

externă eficientă atunci când ai de a face cu nişte culturi atât de diferite. Democraţia occidentală se bazează pe separarea bisericii de stat. Nu e un concept pe care musulmanii să-l poată accepta cu uşurinţă. Ăsta-i motivul pentru care Mali şi Senegalul sunt singurele naţiuni musulmane considerate întru totul libere.

— Nu noi stabilim politica externă a guvernului, Tom, spuse calm Gray. Noi încercăm doar să facem curat în urmă şi să limităm pagubele. India şi Pakistanul?

Hemingway trase aer în piept.

— Situaţia continuă să se înrăutăţească. Estimările curente cu privire la victimele unui eventual război nuclear între cele două ţări sunt de douăzeci şi cinci de milioane de morţi în prima zi şi alte douăzeci de milioane de răniţi grav. Ar însemna un dezastru la care lumea nu ar putea face faţă, nici dacă şi-ar uni toate forţele. Iar China şi India sunt tot mai apropiate pe zi ce trece, atât din punct de vedere economic, cât şi militar.

— Egiptul? întrebă Gray.

— Gata să răbufnească, la fel şi Indonezia şi Arabia Saudită, răspunse Hemingway. De când cu masacrul de la templul Hatshepsut, turismul egiptean e la pământ. Iar o economie deficitară creează oportunităţi pentru o lovitură de stat.

Gray se lăsă pe spătarul scaunului.

— E de înţeles. Oamenii nu prea vor să plece în vacanţă în locuri unde ar putea fi împuşcaţi sau măcelăriţi.

— Mai e şi problema Coreei de Nord, spuse Hemingway.

Gray dădu din cap.

— Un nebun la putere, a treia putere militară din lume, cu o forţă nucleară ce ar putea ajunge până în Seattle şi a cărei principală marfă de export o reprezintă bancnotele americane contrafăcute. Vreau scenariile la zi, detaliate, la mine pe birou în douăzeci şi patru de ore. Şi acum, narcoterorismul?

Hemingway apăsă o altă tastă şi imaginea de pe ecran se schimbă.

— În zonele evidenţiate, teroriştii din Orientul Mijlociu sunt în legătură cu carteluri de droguri din Orientul Îndepărtat – într-o legătură foarte strânsă. Există chiar şi situaţii când au preluat în totalitate operaţiunea. Republicile din Asia Centrală sunt practic în implozie. Producţia de droguri este partea cu cea mai rapidă dezvoltare a economiei. Şi, având în vedere că aceste ţări au fost ani de zile depozitele de deşeuri toxice ale Uniunii Sovietice,

s-ar putea să ne trezim curând cu teroriști din Orientul Mijlociu care vând heroină *radioactivă* în State.

— Ironic, dacă ne gândim că musulmanii nu se ating nici măcar de alcool, darămite de droguri, spuse un bărbat.

Hemingway clătină din cap.

— Mi s-a întâmplat să mă aflu în avion cu saudiți care-și dau jos *hijab*-ul și scot băutura din secunda în care aparatul s-a ridicat în aer.

— Îți mulțumesc pentru raport, Tom, spuse Gray, apoi se întoarse către un alt bărbat. Lista asta cu atacuri viitoare este precisă?

— Da, domnule. A fost întocmită pe baza unor dovezi foarte credibile.

— Știu din experiență că termenul ăsta se confundă adesea cu dovezi *incredibile,* spuse Gray. Ca de obicei, agenților de pe teren trebuie să li se asigure cea mai mare libertate posibilă, pentru a se putea acomoda diverselor tactici ale inamicului. Acțiunile de blocare sunt încurajate, ori de câte ori este posibil. Ne vom ocupa de toate detaliile la celălalt capăt.

Toți cei din cameră înțelegeau astfel cuvintele lui Gray: omorâți-i și nu vă faceți griji în legătură cu aspectele legale sau politice.

Gray ceru apoi un raport în legătură cu frontul de terorism intern, raport pe care îl primi numaidecât. Erau menționate grupări de rezerviști și culte religioase.

— Spuneți-mi ultimele evenimente de pe glob, ordonă Gray în continuare.

Și o ținu tot așa timp de două ore, luând pe rând o potențială criză politică după alta. Și totuși, în orice clipă, aceste atente analize ar fi putut zbura pe fereastră dacă vreo altă clădire sau lider mondial s-ar fi clătinat sau vreun avion ar fi explodat în aer.

Gray tocmai se pregătea să pună capăt întâlnirii când una din femei, care părăsise încăperea după ce fusese chemată de urgență, se întoarse și-i întinse un dosar nou.

Timp de două minute, Gray citi cu atenție cele patru pagini. Când ridică privirea, era vădit nemulțumit.

— S-a întâmplat azi-noapte. Poliția și FBI-ul investighează de la 8.45 azi-dimineață. Și eu aflu abia acum?

— Nu cred că potențiala importanță a cazului a fost apreciată

atât de repede pe cât ar fi trebuit.

— Patrick Johnson? întrebă Gray.

— Este analist la…

— Asta ştiu şi eu! spuse Gray, pierzându-şi răbdarea. Scrie în raportul pe care tocmai mi l-ai dat. Lăsând la o parte felul în care a murit, chestiunea are vreo legătură cu munca lui?

— FBI-ul conduce investigaţia.

— Asta nu mă linişteşte câtuşi de puţin, spuse sec Gray. Avem măcar nişte oameni de-ai noştri la faţa locului? În mod inexplicabil, în raport nu se menţionează acest aspect.

— Da.

— Vreau să-mi prezentaţi istoria întregii vieţi a lui Johnson într-o oră. Daţi-i drumul!

Femeia ieşi valvârtej pe uşă. După ce plecă, Gray se ridică şi traversă holul, intrând într-o altă sală de conferinţe, unde aşteptau reprezentanţi ai CIA, NSA şi ai Securităţii Interne. În următoarea oră, Gray îi ascultă pe agenţi prezentând cazul şi puse o serie de întrebări care-i făcu pe jumătate dintre oamenii din încăpere să se simtă incomodaţi, iar pe ceilalţi, puternic intimidaţi.

După aceea, se duse în biroul lui, o cameră modestă, înghesuită între alte două, mult mai mari, folosite pe post de centre de comandă în situaţii de urgenţă, care erau puternic animate în cea mai mare parte a timpului. În biroul lui nu existau niciun fel de obiecte personale, la fel cum lipsea de altfel şi omniprezentul, în general, panou cu onoruri. Gray nu avea timp să stea să se gândească la victoriile din trecut. Aşezat la birou, privi preţ de câteva clipe peretele în care ar fi trebuit în mod normal să fie ferestrele. El fusese cel care hotărâse să le elimine din proiectul sediului NIC. Ferestrele erau o slăbiciune, o cale de acces pentru spioni, o sursă de distragere a atenţiei. Şi totuşi, nu fusese o decizie uşoară, fiindcă Gray iubea cu pasiune natura şi exterioarele. Şi totuşi, îşi petrecea „anii de aur” într-un loc fără ferestre şi privat de lumina soarelui, încercând să preîntâmpine distrugerea lumii lui. Era ironic, îşi spuse aproape zâmbind, că cea mai puternică agenţie de securitate şi spionaj creată vreodată nu putea vedea nici măcar ce se petrecea în propria curte.

Un sunet se auzi din calculator. Apăsă o tastă şi începu să citească despre Patrick Johnson cu mult interes.

CAPITOLUL 19

Departamentul de Cărţi Rare din Clădirea Jefferson a Bibliotecii Congresului adăpostea mai bine de opt sute de mii de volume preţioase. Pentru mulţi bibliofili, nestemata supremă a acestui tezaur literar o reprezenta Colecţia Lessing J. Rosenwald de cărţi şi tipărituri deosebit de vechi. Multe dintre piesele acestei colecţii erau clasificate drept „incunabule”, ceea ce însemna că fuseseră create înainte de 1501, fără avantajele tehnologiei apărute odată cu presa de tipărit Gutenberg. Colecţia Rosenwald, împreună cu mai bine de o sută altele asemănătoare, este păstrată într-o mulţime de camere-seif, lângă sala de lectură a colecţiei de cărţi rare. Doar în acest sanctuar li se permite vizitatorilor să citească şi uneori să atingă volumele care sunt mai degrabă opere de artă decât nişte simple cărţi.

Deşi sala de lectură este deschisă publicului, măsurile de securitate sunt foarte stricte. Întreaga zonă este monitorizată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de camere de luat vederi, cu data şi ora setate să apară în permanenţă pe imagine. Funcţionarii monitorizează utilizarea tuturor cărţilor şi niciun volum nu are voie să părăsească încăperea decât în cazul în care este împrumutat unei alte instituţii ori din ordinul expres al bibliotecarului Congresului. Publicaţiile cele mai rare nu sunt scoase de obicei din sanctuarele lor decât în circumstanţe speciale. În multe dintre aceste cazuri excepţionale, angajaţii bibliotecii manipulează cărţile în vreme ce vizitatorul nu poate decât să citească paginile prezentate de la o distanţă sigură, de câţiva centimetri.

Nu se permite accesul în sală cu genţi sau agende în care ar putea fi eventual ascunse preţioasele tomuri; nu este permisă nici pătrunderea cu pixuri sau stilouri, fiindcă acestea ar putea mâzgăli, la o adică, bătrânele pagini. Doar creioanele şi foile simple de hârtie pot pătrunde în acest loc sacru. Şi chiar şi atunci, unii funcţionari trag nervoşi aer în piept când văd vârfuri de creion apropiindu-se la mai puţin de treizeci de centimetri de preaiubitele lor „pupile”.

Oliver Stone se îndreptă spre camera de lectură de la etajul doi şi păşi prin uşile interioare masive, din piele şi alamă, prevăzute cu vizoare de control. Un al doilea rând de uşi imense, din bronz – despre care unii susţineau că erau anume

prevăzute cu trei panouri, pentru a evidenţia importanţa istoriei tipografiei – erau deschise spre interior. Atunci când sala de lectură era închisă, aceste uşi se pliau peste primele, creând o barieră formidabilă, presupunând că cineva ar fi reuşit să treacă de toate măsurile de securitate electronice şi de gardienii înarmaţi. Încăperea în sine era una dintre cele mai frumoase din Biblioteca Congresului. Fusese creată luând drept model simplitatea georgiană a Sălii Independenţei din Philadelphia, cu intenţia de a crea un mediu liniştitor pentru documentare şi contemplare. Rezultatul fusese într-adevăr obţinut fiindcă, de îndată ce intră în acest spaţiu, Oliver Stone simţi o uluitoare senzaţie de calm.

Caleb Shaw lucra la biroul lui din capătul îndepărtat al încăperii. Cercetător specialist, Caleb era expert în cărţi rare şi avea de asemenea sarcina de a-i ajuta pe vizitatori în cercetările lor. Când îşi zări prietenul, se ridică şi se apropie să-l întâmpine, încheindu-şi din mers vesta tricotată. Încăperea era foarte răcoroasă.

— Oliver, ai avut dreptate, spuse el examinând uimit înfăţişarea schimbată a prietenului său. Nu sunt sigur că te-aş fi recunoscut.

— Să ştii că mă simt chiar bine, spuse Stone, apoi privirea i se opri pe una dintre camerele de supraveghere. Locul ăsta pare foarte bine păzit.

— Trebuie să fie. Este o colecţie de o valoare inestimabilă, singura de acest gen din lume. N-ai crede câte măsuri se iau ca să nu se piardă nimic. Dacă o carte se rătăceşte, nimeni nu are voie să plece până când nu este găsită. Persoana care cumpără cărţile pentru colecţie nu poate să acceseze baza de date şi să modifice schimbările în catalog, iar persoana care accesează baza de date nu poate cumpăra cărţile.

— Fiindcă, dacă nu s-ar proceda aşa, o persoană ar putea să cumpere o carte pentru colecţie şi s-o facă să „dispară” din baza de date, apoi s-o vândă fără ca nimeni să-şi dea seama.

— Întocmai. Dumnezeule, ce dimineaţă am avut! exclamă Caleb. A venit un domn foarte bătrân, nu vreunul dintre obişnuiţii locului, a intrat aşa, de pe stradă. Şi a vrut să vadă un exemplar de-al lui William Blake. Un William Blake! A spus că oricare ar fi la fel de bun. Numai asta şi a fost un semnal de alarmă. Putea la fel de bine să ceară să vadă Biblia Mormonă şi

n-ar fi putut fi mai dubios. Nimeni nu are acces la un William Blake fără aprobare de foarte de sus, aprobare care, te asigur, nu se dă în niciun caz prea des.

— E ceva rar, un Blake?

— „Rar” e o subestimare de proporţii când vine vorba de Blake. E o adevărată minune!

— Şi ce-aţi făcut?

— După ce am discutat ceva mai mult cu el, ne-am dat seama că era probabil un descendent al unuia dintre fraţii Blake. Aşa că am adus câteva dintre lucrările lui cu anluminuri, gravurile, mai exact. Nu i-am dat voie să le atingă, desigur, fiindcă foarte puţini oameni ştiu cum trebuie să te porţi cu o carte veche. Dar povestea a avut totuşi un final plăcut. Domnul a fost de-a dreptul copleşit de întreaga experienţă. Ba chiar, la un moment dat am crezut c-o să înceapă să plângă. Însă, ce-i drept, multe dintre volumele noastre sunt, cu adevărat, de o mare frumuseţe. Cred că de-aia îmi place atât de mult să lucrez aici.

Povestise totul dintr-o suflare, cu entuziasmul omului pasionat de munca lui care de-abia aşteaptă să-şi împărtăşească încântarea cu alţii.

Caleb şi Stone se urcară într-un ascensor pentru personal şi coborâră un etaj mai jos, unde străbătură tunelurile care conectau clădirile Jefferson, Adams şi Madison din complexul Bibliotecii Congresului, ajungând în cele din urmă la bufetul cu autoservire de la parterul Clădirii Madison. Îşi cumpărară de mâncare de acolo şi ieşiră afară, unde se aşezară la o masă de picnic din zona amenajată în faţa Clădirii Madison, cu vedere spre Independence Avenue. Masiva Clădire Jefferson se înălţa de cealaltă parte a străzii şi, chiar în spatele ei, se afla Capitoliul.

— Nu-i o privelişte prea rea, comentă Stone.

— Mă tem că nu ştiu prea mulţi s-o aprecieze.

Stone îşi termină sandviciul, apoi se aplecă spre prietenul lui.

— Patrick Johnson?

— L-am căutat în baza de date a guvernului, dar n-am găsit nimic. Nu am acces la fişierele protejate ca să fac o căutare în profunzime. Tu ai zis că ar fi putut lucra în Serviciul Secret, după insigna pe care ai găsit-o la el. Dacă-i aşa, mă depăşeşte. Mă tem că agenţiile guvernamentale de securitate şi bibliotecile nu au prea multe baze de date în comun.

— S-a mai întâmplat ceva între timp. Îl ştii pe agentul ăla de

la Serviciul Secret, cu care mă am eu bine? Alex Ford? A trecut aseară pe la cortul meu, să-mi facă o vizită.

— Aseară? Şi crezi că există vreo legătură?

— Nu-mi dau seama cum ar putea să fie, având în vedere că a trecut pe acolo înainte să aibă loc crima. Dar nu-mi dă pace chestia asta.

Se auzi un bâzâit. Caleb îşi scoase telefonul mobil şi răspunse. Pe măsură ce asculta, expresia chipului i se animă. După ce închise, zise:

— Era Milton. A reuşit să intre în baza de date a Serviciului Secret.

Stone făcu ochii mari de uimire.

— A reuşit să facă asta? Aşa de repede?

— Milton poate să facă orice cu un computer, Oliver. Ar putea face o avere din operaţiuni ilegale pe internet. Acum trei ani, a intrat în baza de date a Pentagonului fiindcă, mi-a spus, voia să se asigure că n-au de gând să arunce-n aer unul dintre oraşele noastre pentru ca apoi să dea vina pe terorişti şi să facă din asta un pretext de război împotriva islamului.

— Cu siguranţă, pare un scenariu la care s-ar gândi Milton. Ce a găsit?

— Johnson lucra ca supervizor al managementului de informaţii la NIC.

— NIC? La Carter Gray.

— Exact.

Stone se ridică.

— Vreau să-i suni pe Reuben şi pe Milton. Spune-le să se pregătească de plimbare diseară. Şi-o să avem nevoie de maşina ta. Poţi să mă iei din locul obişnuit. Cu Reuben ne întâlnim la Milton. Casa lui e cea mai aproape de destinaţia noastră.

— Şi care e destinaţia?

— Bethesda. Casa răposatului Patrick Johnson.

— Dar, Oliver, cu siguranţă va fi poliţie acolo. Se investighează o crimă.

— Nu, îl corectă Stone. În clipa de faţă e o investigaţie *criminalistică* şi, mai mult ca sigur, poliţia crede că are de a face cu o sinucidere. Dar, dacă sunt agenţi pe-acolo, poate reuşim să prindem din zbor nişte informaţii preţioase. Oh, şi Caleb, adu-l pe Goff.

Caleb îşi privi prietenul îndepărtându-se cu o expresie nedumerită. Goff era *câinele* lui. Totuşi, Caleb se obişnuise cu cererile bizare ale lui Oliver. Îşi aruncă gunoaiele într-un coş şi se întoarse în lumea cărţilor rare.

CAPITOLUL 20

De îndată ce părăsiră Roosevelt Island, Tyler Reinke şi Warren Peters se îndreptară direct spre NIC. Lăsară biletul „sinucigaşului” la laborator, pentru comparaţie cu mostre din scrisul lui Patrick Johnson şi pentru a fi verificat de amprente. Le spuseră băieţilor că exista posibilitatea ca pe hârtie să fie amprente latente care ar fi eliminat ipoteza sinuciderii. Asta spuseseră, dar, desigur, interesele lor erau cu totul altele. Dacă vreunul dintre martorii de noaptea trecută atinsese biletul şi numele lui se găsea în baza de date a NIC, Peters şi Reinke ar fi avut o ocazie rară de a afla identitatea martorilor şi de a elimina pistele ce ar fi putut conduce către ei.

După care se duseră în Georgetown, parcară maşina şi o luară pe jos de-a lungul râului.

— Nu s-au dus la poliţie, zise Peters. Am fi aflat dacă se duceau.

— Şi aşa o să câştigăm nişte timp, răspunse Reinke.

— Cât de mult crezi că au văzut?

— Hai să punem răul în faţă şi să presupunem că au văzut suficient cât să ne poată, la o adică, identifica.

Peters se gândi câteva clipe.

— Bine, să mergem pe teoria că nu s-au dus să povestească la poliţie ce-au văzut fiindcă se aflau pe insulă cu nişte afaceri ilegale sau pentru că le e frică, din cine ştie ce alt motiv.

— Tu ai stat în faţa bărcii. Cât de bine i-ai văzut?

— Era atâta ceaţă că n-am văzut mare lucru. Altfel n-am mai avea acum problema asta.

— Ai văzut ce barcă aveau?

— Una veche, de lemn, suficient de lungă cât să încapă cel puţin patru.

— Atâţia ai văzut?

— Doar doi, poate trei. Nu sunt foarte sigur. E posibil să-l fi atins pe unul. Mi s-a părut că aud pe cineva strigând. Unul dintre ei era bătrân. Ţin minte că am văzut o barbă căruntă. Şi nişte haine destul de ponosite.

— Un vagabond?

— Poate. Da, e posibil.

— Acum trebuie să avem grijă şi cu poliţia, FBI-ul şi Serviciul Secret.

— Asta am ştiut-o de la bun început, răspunse Peters. Orice

moarte este investigată.

— Dar atunci nu luaserăm în calcul martorii. Ce părere ţi-a făcut individul ăsta, Ford?

— Nu-i un începător. Probabil că a lucrat cu cei mai buni. O să aflăm mai multe despre el şi despre partenera lui mai târziu. Deocamdată, îmi fac mai multe griji în legătură cu FBI-ul.

Când ajunseră pe malul râului, Reinke spuse:

— Ştim că s-au dus în direcţia asta. Am mai trecut pe aici şi mai devreme, azi-dimineaţă, ca să caut barca. N-am găsit-o, dar trebuie să fie prin zonă. Eu o iau spre nord, tu du-te spre sud. Strigă dacă vezi ceva.

Cei doi bărbaţi se despărţiră, îndreptându-se în direcţii opuse.

Logodnica lui Patrick Johnson se oprise în sfârşit din plâns, suficient cât să răspundă celor câteva întrebări standard pe care i le adresau Alex şi Simpson, aşezaţi în faţa femeii devastate, în sufrageria ei. FBI-ul trecuse deja pe acolo pentru interogatoriu şi Alex se îndoia că agentul Lloyd dăduse dovadă de prea mult tact şi compasiune. Se hotărî să încerce o abordare mai blândă.

Anne Jeffries locuia într-un apartament cu două camere din Springfield, Virginia, unde o chirie de o mie opt sute de dolari pe lună îţi asigurau un spaţiu modest, cu un dormitor şi o toaletă. Era o femeie de înălţime medie, uşor plinuţă, cu o faţă durdulie cu trăsături mici. Avea părul lung şi negru şi dinţii albiţi chimic, de un alb ameţitor.

— Trebuia să ne căsătorim la anul, pe întâi mai, spuse Jeffries. Era îmbrăcată într-o helancă mototolită, părul îi era răvăşit, nu era machiată şi la picioare avea un morman de batiste de hârtie folosite.

— Şi nu ştiaţi să fi avut vreo problemă? întrebă Alex.

— Niciuna, răspunse femeia. Eram foarte fericiţi împreună. La lucru totul mergea perfect.

Rostea totuşi fiecare propoziţie de parcă ar fi fost o întrebare.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă Simpson.

— Sunt director de dezvoltare pentru o organizaţie de sănătate nonprofit cu sediul în Old Town, Alexandria. Lucrez acolo de aproape doi ani. E o poziţie foarte bună. Şi Pat îşi adora slujba.

— Vă vorbea despre serviciul lui? întrebă Alex.

Jeffries lăsă şerveţelul.

— Nu, nu prea. Adică, ştiam că lucrează pentru Serviciul Secret, sau ceva de genul ăsta. Ştiam că nu e agent, cum sunteţi dumneavoastră. Dar nu vorbea niciodată despre ce anume făcea. Nu-mi spunea nici măcar unde se duce. Îmi spunea de multe ori gluma aia, că dacă mi-ar spune ar trebui să mă omoare. Doamne, ce replică tâmpită!

Ridică şerveţelul şi ochii i se umplură cu un nou şuvoi de lacrimi.

— Da, e o glumă proastă, o aprobă Alex. După cum sunt sigur că ştiţi, logodnicul dumneavoastră a fost găsit pe Roosevelt Island.

Jeffries se opri din plâns şi trase adânc aer în piept.

— Acolo am avut prima noastră întâlnire. La un picnic. Îmi amintesc încă exact ce mâncare am adus şi ce vin am băut.

— Carevasăzică e posibil să se fi sinucis în locul unde aţi avut prima întâlnire? întrebă Simpson. Asta ar putea însemna ceva.

Schimbă o privire cu Alex.

— Nu aveam probleme! exclamă femeia, simţindu-le suspiciunea.

— Poate nu din punctul dumneavoastră de vedere, spuse Simpson destul de rece. Uneori se dovedeşte că, pe oamenii pe care credem că-i cunoaştem cel mai bine, nu-i cunoaştem de fapt deloc. Realitatea rămâne însă că am găsit o sticlă de whisky şi o armă cu amprentele lui.

Jeffries se ridică şi începu să se mişte prin micuţa încăpere.

— Ascultaţi, n-o să-mi spuneţi acum că Pat ducea o viaţă dublă!

— Toţi avem secrete, insistă Simpson. Iar faptul că s-a sinucis acolo unde aţi avut prima voastre întâlnire, ei bine... s-ar putea să nu fie o coincidenţă.

Jeffries se răsuci pe călcâie şi o sfredeli cu privirea pe Simpson.

— Nu şi Pat! Nu avea secrete care să-l facă să-şi ia viaţa.

— Dacă aţi fi ştiut, n-ar mai fi fost secrete, nu-i aşa? zise Simpson.

— În bilet spunea că-i pare rău, interveni Alex, aruncându-i lui Simpson o privire furioasă. Aveţi idee pentru ce ar fi putut să-i pară rău?

Jeffries căzu înapoi în fotoliu.

— Cei de la FBI nu mi-au spus nimic despre asta.

— Nu erau obligaţi să vă spună, dar eu m-am gândit că poate aţi vrea să ştiţi. Aveţi idee la ce s-ar fi putut referi?

— Nu.

— Era supărat în legătură cu ceva? Aţi observat vreo schimbare în felul de a se purta? continuă Alex.

— Nimic de genul ăsta.

— Arma pe care a folosit-o era un revolver Smith & Wesson, de calibru.22. Înregistrat pe numele lui. L-aţi văzut vreodată?

— Nu, dar ştiam că şi-a cumpărat o armă. Au avut loc mai multe spargeri în cartierul lui. Şi-a luat pistolul pentru apărare. Eu, una, nu suport armele. După ce ne căsătoream, eram hotărâtă să-l conving să renunţe la el.

— Când aţi vorbit ultima oară cu el? întrebă Alex.

— Ieri după-amiază. A spus că mă sună mai târziu, dacă are timp. Dar n-a mai sunat.

Părea pe punctul de a izbucni din nou în plâns, aşa că Alex o întrebă repede:

— Aveţi idee la ce lucra aşa de târziu? V-a spus ceva, chiar dacă numai în trecere?

— V-am spus că nu vorbea cu mine despre serviciul lui.

— Nu avea probleme cu banii, cu vreo fostă iubită, ceva de genul ăsta?

Femeia scutură din cap.

— Şi dumneavoastră ce făceaţi aseară, între unsprezece şi două dimineaţa? întrebă Simpson.

Jeffries o privi uluită.

— Asta ar trebui să însemne ceva?

— Cred că e o întrebare destul de clară.

— Aţi spus că Patrick s-a sinucis, aşa că ce mai contează unde eram *eu?*

Alex interveni în discuţie. Nu-i plăceau câtuşi de puţin tehnicile de interogare ale partenerei sale.

— Tehnic vorbind, este o *omucidere,* categorie în care putem include orice, de la sinucidere la crimă. Încercăm doar să stabilim unde se aflau toate persoanele care ar putea avea legătură cu cazul. Vom pune multor oameni aceeaşi întrebare. Nu-i daţi prea mare importanţă.

Încet, expresia sfidătoare din ochii lui Anne Jeffries se înmuie.

— Ei bine, am plecat de la muncă pe la şase şi jumătate. Ca de obicei, traficul a fost îngrozitor. Mi-a trebuit o oră şi zece

minute ca să parcurg câţiva kilometri. Am dat nişte telefoane, am mâncat ceva, după care m-am întors în Old Town ca să mă întâlnesc cu femeia care-mi face rochia de mireasă.

Aici se opri şi izbucni în plâns. Alex îi întinse un şerveţel curat şi împinse mai aproape de ea paharul cu apă pe care femeia şi-l turnase mai devreme. Îl bău aproape pe nerăsuflate, apoi continuă:

— Am terminat cu ea în jur de nouă şi jumătate. Atunci m-a sunat o prietenă care locuieşte în Old Town şi ne-am întâlnit să bem ceva la Union Street Pub. Am stat acolo aproximativ o oră, la palavre. Apoi m-am întors acasă. Am fost în pat înainte de miezul nopţii.

— Cum o cheamă pe prietenă? întrebă Simpson şi-şi notă numele.

Cei doi agenţi se ridicară să plece, însă Jeffries îi opri.

— Corpul lui… Nu mi-au spus unde este.

— Presupun că este la morga D.C., zise încet Alex.

— Aş putea… Vreau să spun, credeţi că ar fi posibil să îl văd?

— Nu e nevoie să faceţi asta. L-au identificat deja, preciză Simpson.

— Nu la asta m-am referit. Vreau… vreau doar să-l văd. Făcu o pauză, apoi adăugă: Este… este foarte desfigurat?

— Nu, răspunse Alex. Să văd ce pot face. Apropo, familia lui locuieşte în apropiere?

— Sunt din California. Am vorbit eu cu părinţii lui. Vin cu avionul, împreună cu fratele lui Pat. Ridică privirea spre el: Chiar eram foarte fericiţi împreună.

— Sunt sigur de asta, spuse Alex, îndreptându-se spre uşă împreună cu Simpson.

Odată ajuns afară, îşi confruntă partenera.

— Ce dracu’ tehnică de interogare a mai fost şi asta?

Simpson ridică din umeri.

— Eu am fost poliţistul rău, tu ăla bun. A mers destul de bine. Probabil spune adevărul. Şi nu ştie nimic.

Alex se pregătea să-i răspundă, când îi sună telefonul.

Ascultă preţ de câteva clipe, apoi se-ntoarse spre Simpson.

— Să mergem!

O luă din loc la pas iute.

— Încotro? întrebă femeia, ţinându-se cu greu după el.

— M-a sunat Lloyd, de la FBI. Crede că au aflat motivul

regretelor lui Patrick Johnson.

CAPITOLUL 21

Când Alex şi Simpson ajunseră la reşedinţa lui Patrick Johnson din Bethesda, fură surprinşi, din două motive. Unu, nu exista nicio dovadă vizibilă a prezenţei autorităţilor, nici măcar o maşină de poliţie sau vreun perimetru încercuit cu bandă galbenă. Două maşini Suburban parcate pe alee erau singurul indiciu că cineva se afla la faţa locului.

A doua surpriză fu însăşi casa.

Alex se opri pe trotuarul din faţă, îşi puse mâinile în şold şi cercetă cu privirea casa, construită pentru o singură familie. Nu era foarte mare, dar nici nu era legată de altă casă, iar cartierul se afla la doar câteva minute distanţă de zona centrală.

— La salariul lui Johnson, mă aşteptam să găsesc cel mult un apartament de două camere, ca al logodnicei lui, spuse Alex. La dracu', are până şi grădină. Cu *iarbă!*

Simpson scuturã din cap.

— Când am venit la WFO şi habar n-aveam ce preţuri au casele în D.C., am vizitat câteva şi m-am interesat doar aşa, de amuzament. Asta de-aici face pe puţin un milion de dolari.

Înăuntru, agentul Lloyd îi aştepta.

— De unde avea bani pentru o astfel de casă? întrebă Alex.

Lloyd dădu din cap.

— Şi nu-i doar o casă. În garaj are un QX56 nou-nouţ. Face peste cincizeci de mii. Şi i-am găsit şi cealaltă maşină. A lăsat-o în Virginia, lângă râu, înainte să se ducă să înoate. Un Lexus sedan, încă patruzeci de mii.

— Vindea secrete? întrebă Simpson.

— Nu. Credem că avea o sursă mai sigură de venituri ilegale.

— Droguri, zise repede Alex.

— Vino să vezi singur.

În timp ce-l urma la etaj, Alex îl întrebă pe Lloyd:

— Şi-a schimbat Biroul tehnicile de investigaţie?

— Am ordine speciale în cazul ăsta.

— Stai să ghicesc! Fiind vorba de NIC, discreţia e mai importantă decât orice altceva.

Lloyd nu răspunse, însă zâmbi.

În dressingul dormitorului principal era o scară retractabilă, care conducea la o trapă de acces în mansardă. Pe podeaua dressingului văzură grămezi întregi de săculeţi de plastic transparenţi, plini cu un praf alb.

— Cocaină? întrebă Simpson.

Lloyd scuturǎ din cap.

— Heroinǎ. E de zece ori mai valoroasǎ decât cocaina.

— Şi logodnica lui nu ştia nimic? De unde-şi închipuia cǎ are atâţia bani?

— N-am întrebat-o încǎ, fiindcǎ am vorbit cu ea înainte sǎ gǎsim asta. Dar o s-o întreb, îi asigurǎ Lloyd.

— Cum ţi-ai dat seama aşa de repede cǎ-i vorba de droguri? întrebǎ Alex.

— Când am vǎzut unde locuia, am introdus numele lui Johnson în SEISINT şi am aflat detaliile despre felul cum a achiziţionat casa. A cumpǎrat-o anul trecut pentru 1,4 milioane de dolari, iar jumǎtate din sumǎ a plǎtit cu bani gheaţǎ, dintr-o sursǎ pe care n-am reuşit s-o identificǎm. A cumpǎrat maşinile în rate dar a plǎtit creditele imediat, folosind, din nou, un cont bancar cǎruia nu-i putem lua urma. Mi-am dat seama cǎ nu poate fi vorba decât de o moştenire, de trafic de droguri sau de vânzare de secrete. Cea mai probabilǎ mi s-a pǎrut varianta cu drogurile. Aşa cǎ am adus un câine de la DEA. A început sǎ latre ca apucat când a intrat în dormitor. Nu am gǎsit nimic pânǎ când n-am vǎzut trapa spre pod. Am ridicat câinele acolo şi bingo! Le ţinea îndesate între grinzi şi pusese nişte panouri de izolare peste ele.

— Ei, în cazul ǎsta, presupun cǎ-i mai bine cǎ vindea droguri decât sǎ-şi fi vândut ţara, spuse Simpson strâmbând din nas.

— Nici nu sunt sigur cǎ avea acces la secrete care sǎ merite vândute, rǎspunse Lloyd. Bine mǎcar cǎ am eliminat pista asta. Dar şi aşa, o sǎ fie o nebunie destul de mare. La naiba, parcǎ şi vǎd titlul din *The Post:* „Carter Gray, şef al Serviciului Secret sau mogul în traficul de droguri?”

Lui Alex i se pǎru cǎ omologul lui de la FBI aştepta cu nerǎbdare fiecare bulgǎre de noroi aruncat în singura agenţie federalǎ de aplicare a legii care rivaliza cu a sa în termeni de buget şi trecere la nivel înalt. Spuse:

— Acum, întrebarea este: oare chiar s-a omorât fiindcǎ era un traficant de droguri care urma sǎ se însoare cu o femeie respectabilǎ şi, brusc, nu a mai putut suporta remuşcǎrile, sau i-au fǎcut felul partenerii de „afaceri”, care-au încercat apoi sǎ mascheze crima într-o sinucidere?

— Eu aş merge pe ipoteza cu sinuciderea, spuse Lloyd. A

murit în locul în care el şi iubita lui au avut prima întâlnire. Traficanţii s-ar fi mulţumit să-i facă o gaură-n cap în timp ce era la volan sau dormea în patul lui. Subterfugiul ăsta cu crima mascată-n sinucidere e mult prea sofisticat pentru ei.

Alex se gândi la spusele colegului său, apoi zise:

— Aţi mai găsit şi altceva în legătură cu drogurile? Un registru de tranzacţii, o listă cu locuri de întâlnire, fişiere în calculator, ceva de genul ăsta?

— Încă mai căutăm. Dar nu cred c-ar fi fost atât de nesăbuit încât să ţină aşa ceva în casă. O să vă informăm în legătură cu tot ce găsim, ca să puteţi închide dosarul.

În timp ce se întorceau la maşina lor, Simpson se uită la partenerul ei.

— Ei, s-a terminat repede cu bătăile de cap de care ziceai că n-ai nevoie. Felicitări.

— Mersi, răspunse scurt Alex.

— Dar un traficant de droguri la NIC? Povestea asta tot o să facă valuri.

— Aşa pică uneori cărţile.

— Deci, ne întoarcem la WFO?

Alex dădu din cap.

— O să trimit e-mailurile către superiori, o să fac un raport mai detaliat după ce prietenul Lloyd ne trimite restul informaţiilor şi-apoi m-apuc din nou să salt falsificatori şi să stau de pază pe la uşi, pregătit să prind vreun eventual glonţ.

— Sună de-a dreptul palpitant!

— Sper că vorbeşti serios, fiindcă asta te aşteaptă mult timp de-aici înainte.

— Nu mă plâng. Eu am vrut să vin aici, nu m-a obligat nimeni.

Totuşi, nu era foarte convingătoare.

— Ascultă, Jackie, de obicei îmi văd de treaba mea, dar uite un sfat cât se poate de sincer dacă vrei să ai o carieră sănătoasă în Serviciul Secret, din partea unui veteran care le-a văzut pe toate.

— Ascult.

— Fă-ţi partea de muncă de rahat, indiferent pe cine ai acolo sus. Unu, o să te-ajute să devii un agent mai bun. Doi, când o să pleci din Serviciu, o să ai cel puţin un prieten.

— Nu zău? Şi pe cine, mă rog? zise Simpson, iritată.

— Pe mine.

CAPITOLUL 22

Pe heliportul mic, Gray se urcă într-un elicopter Sikorsky VH-60N. Era acelaşi model ca acela folosit de preşedinte, cunoscut drept Marine One, deşi în anii următori acesta din urmă avea să fie înlocuit cu un Lockheed, versiunea Martin. Gray lua de obicei elicopterul Sikorsky atunci când mergea la Casă Albă pentru întâlnirile cu Brennan, motiv pentru care unele surse, anonime fireşte, îi botezaseră aparatul de zbor „Marine One and a Half[1]". Exista totuşi o deosebire esenţială între zborurile lui Gray şi cele ale lui Brennan. Când preşedintele decola de pe baza aeriană Andrews, de pe Camp David sau de oriunde altundeva, erau trei modele VH-60N în convoi. Două serveau pe post de momeală, reducând la unu la trei şansele de reuşită ale vreunui eventual asasin cu rachetă sol-aer. Carter Gray era pe cont propriu, din acest punct de vedere. La urma urmei, existau mulţi secretari în cabinet, dar preşedintele era numai unul.

În mod tradiţional, Marine One era singurul elicopter care putea ateriza la Casa Albă. Dar, în ciuda protestelor vehemente ale celor din Serviciul Secret, Brennan îi acordase acest privilegiu şi lui Gray, scutindu-l astfel de timpul pe care l-ar fi pierdut zilnic cu deplasarea de la Loudoun County, căci timpul ţarului serviciilor de informaţii era extrem de preţios. Totuşi, murmurele de protest din partea Serviciului Secret nu încetaseră niciodată. Era de înţeles că nu le plăcea să vadă ceva zburând deasupra reşedinţei din 1600 Pennsylvania Avenue, decât dacă îl transporta la bord pe preşedinte.

La o viteză de 150 de noduri, călătoria era rapidă şi lipsită de trepidaţii, deşi, la cât era de ocupat, Gray oricum nu le-ar fi băgat de seamă. Traversă iute curtea Casei Albe, pe deplin conştient de faptul că lunetiştii împrăştiaţi pe acoperişurile din jur îşi exersau ţinta pe scăfârlia lui. Intră în Aripa de Vest şi-i salută din cap pe cei pe care îi cunoştea. Până în 1902, în această zonă fuseseră sere. Teddy Roosevelt hotărâse în cele din urmă că avea nevoie de un spaţiu privat, departe de copii şi de adevărata menajerie de animale de companie, pentru a-şi putea desfăşura în mod eficient activitatea de lider al naţiunii. Succesorul lui, trupeşul William Taft, extinsese şi mai mult Aripa

[1] One and a half - unu şi jumătate (n. tr.)

de Vest şi transformase Biroul Oval într-un reper stabil în viaţa tuturor viitorilor preşedinţi americani.

Vizita zilnică a lui Gray fusese deja programată şi aprobată. Nimeni nu intra neanunţat în Biroul Oval, nici măcar prima doamnă. Brennan îl primea întotdeauna pe Gray în Biroul Oval, şi nu în Camera Roosevelt, adiacentă, cum făcea de cele mai multe ori în cazul altor vizitatori.

Preşedintele ridică privirea. Era aşezat la biroul de opt sute de kilograme, construit din lemnul navei britanice HMS *Resolute,* pe care vânătorii de balene americani o descoperiseră în mijlocul gheţurilor, abandonată de echipajul ei. Corabia fusese reparată de guvernul Statelor Unite şi trimisă înapoi în Anglia, ca un gest de curtoazie. Regina Victoria răspunsese în aceeaşi manieră, oferind acest birou cadou preşedintelui Rutherford B. Hayes. Din acel moment, biroul Resolute, cum i-a rămas numele, fusese folosit de toţi preşedinţii americani, cu excepţia unei scurte perioade când fusese la Institutul Smithsonian.

Gray îşi ridicase antenele din prima secundă în care intrase în Aripa de Vest. Văzuse pe net reportajele în legătură cu moartea lui Patrick Johnson. Apăruseră şi mai multe în decursul după-amiezii. Pe ultimul îl primise chiar în timpul drumului cu elicopterul. Mai primise şi o informaţie de ultimă oră din partea FBI-ului, prin care era anunţat că fuseseră descoperite droguri ascunse la reşedinţa lui Johnson. Aflase şi de implicarea agenţilor Ford şi Simpson de la Serviciul Secret în această investigaţie. Când auzise numele lui Simpson, îşi permisese un zâmbet, lucru extrem de rar. Ar fi putut fi asul lui din mânecă, dacă s-ar fi întâmplat să aibă nevoie de unul.

Cum se cădea oricărui as al spionajului, Gray avea ochi şi urechi în Casa Albă şi fusese deja informat că Brennan era îngrijorat din cauza afacerii Johnson şi a posibilelor efecte negative pe care povestea le-ar fi putut avea asupra campaniei sale de realegere. Aşa că nu îi dădu ocazia şefului său să deschidă vorba despre acest subiect.

De îndată ce se aşezară unul în faţa celuilalt, Gray spuse:

— Domnule preşedinte, înainte de a începe şedinţa de astăzi, aş vrea să discutăm despre nefericitul aspect al morţii lui Patrick Johnson, pe Roosevelt Island.

— Mă mir că nu m-ai sunat mai devreme în legătură cu asta, Carter.

Se simţea o iritare în vocea preşedintelui pe care Gray o înţelegea, dar care nu-i şi plăcea.

— Voiam să cunosc toate amănuntele cazului înainte de a-l aduce în discuţie, domnule. Ultimul lucru pe care mi-l doresc ar fi să vă fac să vă pierdeţi timpul.

— Cu siguranţă, n-ai fi primul care face asta pe ziua de azi, pufni Brennan.

„El este preşedintele şi eu sunt la discreţia lui”, îşi aminti în gând Gray.

Gray îi expuse pe scurt cazul preşedintelui, relatându-i informaţii pe care nu se îndoia că Brennan le ştia deja. Când ajunse la partea cu descoperirea drogurilor, Brennan ridică mâna.

— Mai sunt şi alţii implicaţi? întrebă el tăios.

— O întrebare bună, domnule preşedinte, şi o întrebare la care nu am primit încă un răspuns satisfăcător. Voi conduce personal o investigaţie internă asupra acestui aspect, ajutat, la cererea mea, de FBI.

Gray detesta ideea de a implica Biroul de Investigaţii, dar prefera ca amestecul să vină la sugestia lui decât a altora.

— Carter, dacă e să se amestece FBI-ul, trebuie să le dai băieţilor mână liberă. Nu ascunzi nimic sub covor.

— Nici nu aş concepe aşa ceva. Totuşi, în acest moment, cazul nu pare să meargă mai departe. Cu alte cuvinte, dacă Johnson făcea trafic de droguri, făcea asta absolut separat de activitatea sa la NIC.

Preşedintele scutură din cap.

— Nu putem face încă această presupunere. Cu ce anume se ocupa la voi?

— Supraveghea fişierele computerizate care conţineau informaţii generale în legătură cu persoanele suspectate de terorism şi cu persoane şi organizaţii deja depistate sau eliminate. Johnson a fost chiar implicat în dezvoltarea sistemului.

— Avea acces la ceva ce merita să fie vândut?

— Mi-e greu să cred. Erau doar informaţii de bază. Multe dintre ele apar chiar şi pe site-ul nostru public. Mai sunt şi informaţii confidenţiale cum ar fi amprente, date ADN şi altele de genul ăsta. Totuşi, fişierele de care se ocupa Johnson nu conţineau, de exemplu, niciun fel de informaţii specifice care ne-

ar fi condus sau urmau să ne conducă la capturarea acestor ţinte.

Preşedintele dădu din cap, se lăsă pe spate şi-şi masă gâtul. Era la birou de la ora şapte dimineaţa şi deja îngrămădise cantitatea a paisprezece ore de muncă în opt. Şi îl aştepta o după-amiază plină, care includea şi un dineu oficial. Apoi, a doua zi pleca spre vest, într-o campanie electorală care era ca şi câştigată, doar pentru că era prea paranoic ca să lase garda jos.

— Ca să ţi-o spun direct, Carter, nu sunt deloc mulţumit de povestea asta. Ultimul lucru care-mi lipseşte acum ar fi un scandal.

— Voi face tot ce-mi stă îmi putere să mă asigur că nu va exista unul, domnule.

— Ar fi fost bine dacă-ţi controlai ceva mai bine angajaţii, îl admonestă preşedintele.

— Sunt întru totul de acord. Gray făcu o pauză, apoi adăugă: Domnule, evident nu putem permite acestui eveniment să ne afecteze activitatea noastră de bază.

Brennan păru surprins.

— Ce-ai spus?

— După cum bine ştiţi, mass-media are un adevărat talent pentru a face din ţânţar armăsar. E o mină de aur pentru vânzarea de ziare, dar nu neapărat o idee bună pentru securitatea naţională.

Brennan ridică din umeri.

— Vorbim de Primul Amendament, Carter. Dreptul la liberă exprimare e sfânt.

Gray se aplecă în faţă.

— Nu spun că n-ar fi. Dar *putem* face ceva în legătură cu scurgerile de informaţii, sau putem să controlăm conţinutul informaţiilor pe care reporterii reuşesc totuşi să le afle. În clipa asta, media ştie cam tot atât cât ştim şi noi. Vor raporta totul şi NIC va da o declaraţie oficială în legătură cu această chestiune. În momentul de faţă, nu are nicio importanţă, dar cu siguranţă nu ar fi în interesul nostru ca misiunea NIC să fie abătută din drum pentru un fleac de genul ăsta.

Se opri din nou, apoi rosti în sfârşit discursul pe care îl exersase în elicopter, în drum spre Casa Albă.

— Nu există decât puţine puncte în care sunteţi vulnerabil politic, domnule. Iar adversarii dumneavoastră sunt atât de

disperaţi în momentul de faţă, încât s-ar agăţa de orice ca să vă lovească. În disperarea lor, ar putea vedea o ocazie în povestea asta. Dacă privim înapoi în istorie, vedem că astfel de strategii au un oarecare procent de succes. Ca să mă exprim *direct,* nu le putem permite adversarilor să se folosească de povestea asta ca să vă învingă în noiembrie. Oricare ar fi adevărul, nu este atât de important încât să vă împiedice să câştigaţi un al doilea mandat.

Brennan reflectă preţ de câteva clipe asupra cuvintelor lui Gray. În cele din urmă, spuse:

— Bine. Împreună, o să ţinem mass-media din scurt. La urma urmei, e vorba de securitatea naţională. Şi, dacă-ţi dă de furcă Biroul sau vreo altă agenţie, anunţă-mă pe mine. Făcu o pauză, apoi continuă cu aplombul unui adevărat politician: Ai dreptate! Securitatea acestei naţiuni nu va fi pusă în umbră de afacerile personale ale unui individ lipsit de importanţă.

Gray zâmbi.

— Cu siguranţă!

„Slavă Domnului că suntem în an electoral!”

Brennan se duse la birou şi apăsă butonul interfonului.

— Spune-i domnului Secretar Decker să intre.

Gray păru surprins:

— Decker?

Brennan dădu din cap.

— Trebuie să discutăm despre Irak.

Decker intră un minut mai târziu. Era puţin trecut de cincizeci de ani, avea păr grizonant, tuns scurt, trăsături frumoase şi un corp suplu pe care şi-l întreţinea alergând opt kilometri pe zi, ori de câte ori se afla în lumea civilizată. Văduv, Decker era considerat unul dintre cei mai râvniţi burlaci din oraş. Deşi nu făcuse niciodată stagiul militar, îşi începuse cariera în industria de apărare, unde avansase cu repeziciune şi câştigase o avere considerabilă, înainte de a face saltul în lumea publică. Şi aici, ascensiunea îi fusese la fel de lină şi inclusese poziţii precum Secretar al Marinei şi Secretar adjunct al Apărării. Era înzestrat cu tot ce-i trebuia unui politician în D.C. – era deştept, bun vorbitor, nemilos, ambiţios şi respectat – iar Gray îl dispreţuia profund. Ca Secretar al Apărării, Decker conducea Pentagonul, segmentul care folosea cea mai mare parte din bugetul alocat serviciilor secrete, un buzunar pe care, cel puţin teoretic, îl

controla Gray. Aşa că, deşi de faţă cu alţii Decker era cooperant şi spunea tot ceea ce trebuia să spună, Gray ştia prea bine că, în culise, Decker complota să-i înfigă cuţitul în spate ori de câte ori avea ocazia. Era şi principalul rival al lui Gray în ceea ce privea trecerea la preşedinte.

Decker deschise conversaţia în obişnuitul său stil repezit:

— Guvernul irakian şi-a exprimat clar dorinţa de a ne vedea plecaţi cât mai curând. Totuşi, există probleme uriaşe în zonă, mai mari chiar decât problema kurzilor care doresc să aibă propria republică. Armata irakiană şi forţele de securitate pur şi simplu nu sunt încă pregătite. Din anumite motive extrem de sensibile, s-ar putea să nu fie niciodată pregătite. Dar prezenţa noastră a început să-i deranjeze. Iar acum irakienii şi-au declarat public poziţia în favoarea exterminării Israelului, urmând sfatul şi exemplul noului lor aliat, Siria. Este o situaţie inacceptabilă, dar pe care ne-ar fi greu s-o respingem, având în vedere că afirmaţiile sunt făcute de un guvern ales în mod democratic.

— Ştim toate astea, Joe, spuse nerăbdător Gray. Şi baasiştii negociază cu guvernul revenirea la putere în schimbul încetării violenţelor, adăugă el, uitându-se direct la preşedinte.

Brennan dădu din cap.

— Dar cum putem părăsi Irakul în felul ăsta? Ultimul lucru pe care ni-l dorim ar fi ca Siria să se alieze cu Irakul şi să lase din nou conducerea în mâinile apropiaţilor lui Hussein. Cum grupările Sharia şi Hezbollah au sediul în Siria, s-ar putea să ne trezim cât de curând că se extind în Irak şi chiar mai departe, adăuga Brennan, referindu-se la cele două organizaţii teroriste antiisraeliene. Iar Franţa a sfâşiat coasta Siriei şi a format Libanul, prin 1920. Siria şi-a dorit întotdeauna teritoriul înapoi şi n-ar fi exclus să-şi unească forţele cu Irakul în acest demers. Apoi, cine ştie, poate revendică şi înălţimile Golan, ceea ce ar declanşa în mod sigur un război cu Israelul. Aşa ceva ar putea destabiliza întreaga regiune chiar mai mult decât în momentul de faţă.

— Ce-i drept, spuse Gray, dacă ar veni şi aici o altă ţară care să ne ia New England şi, prin voinţă unilaterală, să o transforme într-un stat-naţiune independent, şi noi am fi supăraţi, nu credeţi, domnule preşedinte?

— În afară de baasişti, interveni Decker, există şi alte partide

extremiste islamice în Irak care câştigă tot mai mult teren. Dacă ajung la conducere, vor fi cu mult mai periculoase pentru Statele Unite decât a fost vreodată Saddam Hussein. Dar e drept că le-am promis irakienilor că vom pleca atunci când vor avea forţe de securitate adecvate şi ne vor cere în mod oficial să ne retragem. Clipa aceasta aproape că a sosit.

— Spune odată ce ai de spus, îşi pierdu Gray răbdarea.

Decker se uită fix la Brennan.

— Nu am discutat încă toate detaliile acestui aspect cu preşedintele. Îşi drese vocea. Dacă eliminăm o parte din aceste partide extremiste, putem înclina balanţa puterii în favoarea guvernului irakian care convine cel mai mult Statelor Unite şi putem preîntâmpina revenirea baasiştilor la putere. Şi nu uitaţi domnule, că trebuie să ne gândim la cantitatea de petrol în discuţie. Benzina se vinde acum la aproape trei dolari galonul. Avem nevoie de avantajul rezervelor irakiene.

— Să-i eliminăm? Adică să-i asasinăm? spuse Brennan, încruntându-se. Nu mai facem aşa ceva. Este ilegal.

— Este ilegal să asasinezi un şef de stat sau de guvern, domnule preşedinte, îl corectă Gray.

— Exact, îl susţinu Decker. Oamenii despre care vorbim nu intră în această categorie. Din punctul meu de vedere, este aceeaşi situaţie ca atunci când am pus recompensă pe capul lui Ben Laden.

— Dar ţintele despre care vorbiţi sunt membrii desemnaţi ai instituţiilor legislative irakiene, protestă Brennan.

— Insurgenţii îi ucid chiar în momentul ăsta pe parlamentarii *moderaţi*, fără nicio teamă de repercusiuni, îşi reluă Decker argumentaţia. Nu facem decât să egalăm scorurile, domnule. Dacă nu luăm măsuri, în cele din urmă nu vor mai exista moderaţi.

— Dar, Joe, spuse Gray, dacă facem asta, vom declanşa un război civil.

— Vom face în aşa fel încât să pară că a fost provocat de moderaţii irakieni, în semn de răzbunare, şi vina n-o să cadă asupra noastră. M-au asigurat de întreaga lor cooperare.

— Dar un război civil… spuse Brennan.

— Ne va oferi un pretext perfect legitim pentru a ne păstra forţele militare pe teritoriul irakian, răspunse repede Decker, evident mulţumit de sine. Pe de altă parte, dacă le permitem

baasiştilor să revină, aceştia vor anihila întreaga opoziţiei şi Irakul se va întoarce la dictatura de pe vremea lui Hussein. Nu putem permite aşa ceva. Toţi banii cheltuiţi şi toate vieţile pierdute n-ar mai însemna nimic. Şi dacă se-ntâmplă asta în Irak, n-avem niciun motiv să nu credem că şi regimul taliban ar putea să reapară în Afghanistan.

Brennan se uită la Gray.

— Tu ce crezi?

Adevărul era că Gray murea de ciudă că nu se gândise el primul la asta. În mod clar, era unu la zero pentru Decker. „Afurisitul naibii!”

— N-aţi fi primul preşedinte american care să autorizeze o astfel de măsură, domnule, recunoscu el printre dinţi.

Brennan nu părea convins.

— Trebuie să mă gândesc.

— Absolut, domnule preşedinte, răspunse Decker. Dar ţineţi cont că timpul ne presează. Şi, după cum bine ştiţi, dacă Irakul şi Afghanistanul ar cădea din nou sub controlul unor guverne ostile nouă, publicul american ar exploda pur şi simplu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu e o moştenire pe care să v-o doriţi sau pe care să o meritaţi, domnule.

Oricât l-ar fi urât, Gray era nevoit să recunoască, văzând expresia îngrijorată de pe chipul lui Brennan, că Decker făcea un joc perfect.

După ce Decker ieşi din birou, Brennan se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi luă ochelarii de citit.

— Înainte să începem discuţia, aş vrea să-ţi spun ceva, Carter. Mă duc la New York pe 11 septembrie, ca să ţin un discurs comemorativ.

Gray ştia unde voia să ajungă preşedintele, dar nu spuse nimic.

— Voiam să ştiu dacă ţi-ar plăcea să vii cu mine. La urma urmei, tu te-ai zbătut mai mult decât oricine pentru ca acest gen de evenimente să nu se repete.

Nu se mai pomenise să refuze cineva invitaţia unui preşedinte al Statelor Unite de a-l însoţi la un eveniment. Totuşi, lui Gray nu-i păsa de tradiţie sau de protocol când venea vorba de acest subiect sensibil.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar voi participa la o slujbă privată, aici.

— Ştiu că e dureros pentru tine, Carter, dar m-am gândit totuşi să te întreb. Eşti sigur?

— Foarte sigur, domnule preşedinte. Mulţumesc.

— Bine atunci. Brennan făcu o pauză. Ai auzit că vor să dea numele meu oraşului în care m-am născut? întrebă apoi.

— Da, domnule. Felicitări.

Brennan zâmbi.

— E unul dintre acele lucruri care sunt măgulitoare şi jenante în acelaşi timp. Nu sunt chiar atât de vanitos încât să nu-mi dau seama că oraşul speră să profite în urma acestei schimbări mai degrabă decât să aducă un omagiu unui băiat amărât din partea locului care a ajuns cineva. Mă duc până acolo să ţin un discurs şi să strâng câteva mâini. Ce-ar fi să vii cu mine?

Dacă cea mai importantă regulă era să nu refuzi niciodată invitaţia preşedintelui, a doua regulă era să nu îl refuzi niciodată de două ori.

— Mulţumesc. Mi-ar face mare plăcere.

Preşedintele lovi dosarul din mână cu rama ochelarilor.

— Sunt şanse mari să mai rămân aici încă patru ani.

— Chiar foarte mari aş spune, domnule.

— Vreau să fii sincer, Carter. Va rămâne între noi doi.

Gray dădu din cap.

— În ciuda succeselor pe care le-ai avut protejând această ţară, crezi că lumea e mai sigură azi decât în ziua în care am păşit în Biroul Oval?

Gray cântări cu mare atenţie întrebarea, încercând să găsească răspunsul pe care şi-l dorea şeful său. Totuşi, Brennan rămăsese impasibil, aşa că Gray se hotărî să-i spună adevărul.

— Nu, nu este. De fapt, este cu mult mai instabilă.

— Omenii mei mi-au spus că, la rata de consum actuală, planeta ar putea rămâne fără resurse de combustibil în doar cincizeci de ani. N-o să mai călătorim cu avionul, o să mai fie doar câteva maşini electrice şi oraşele o să intre în pene de curent din lipsă de energie. Felul în care comunicăm, muncim, călătorim, ne procurăm mâncarea… totul va suferi schimbări radicale. Iar ţara noastră nu va mai avea posibilitatea de a-şi menţine arsenalul nuclear şi celelalte resurse militare.

— Este, cu siguranţă, o posibilitate.

— Da, dar fără forţă militară, cum ne putem menţine siguranţa, Carter?

Gray ezită câteva clipe, apoi spuse:

— Mă tem că nu am un răspuns pentru dumneavoastră, domnule.

Brennan continuă cu voce stinsă:

— Cred că diferenţa dintre un preşedinte mediocru şi un preşedinte măreţ este *oportunitatea.*

— Aţi făcut treabă bună, domnule preşedinte. Ar trebui să fiţi mândru.

De fapt, după părerea lui Gray, omul nu făcuse nimic special, dar, evident, nu avea cum să-i spună *asta.*

O oră mai târziu, când ieşea din Aripa de Vest, gândurile lui Gray nu se mai îndreptau ca de obicei spre forţele inamice ale Americii sau spre găsirea de modalităţi de a-şi mulţumi şeful. În timp ce urca în elicopter, Gray se gândea la culoarea mov. Fusese culoarea preferată a fiicei lui până la vârsta de şase ani. După care o schimbase cu portocaliu. Când o întrebase ce anume provocase această schimbare, fetiţa îl informase, cu mâinile pe şoldurile ei micuţe şi cu bărbia încăpăţânată ridicată, că portocaliul era o culoare „mai de adult”. Chiar şi azi, amintirea asta îl făcea întotdeauna să zâmbească.

Warren Peters găsi în sfârşit barca în locul în care se ascunseseră membrii Camel Club. Îl chemă numaidecât pe Tyler Reinke, iar acesta veni repede lângă el.

— Eşti sigur că asta e? întrebă Reinke uitându-se la barcă.

Peters dădu din cap.

— Am găsit o urmă de sânge. Înseamnă că am avut dreptate. L-am nimerit pe unul.

— Dacă au luat barca şi au adus-o mai târziu înapoi, e posibil să-i fi văzut cineva.

Peters dădu din cap, apoi privi peste apă.

— Dar s-ar putea să existe o cale mai uşoară să le luăm urma. Johnson avea permisul în buzunar.

— Aşa, şi?

— Şi să presupunem că martorii noştri i-au aflat adresa şi că sunt curioşi…

— Ne-ar scuti de o grămadă de bătaie de cap, fu de acord Reinke. Mergem acolo diseară!

CAPITOLUL 23

Alegându-şi cuvintele cu grijă şi vorbind cât mai pe ocolite cu putinţă, ca să nu-şi enerveze superiorii, Alex îşi scrise raportul şi-l trimise prin e-mail lui Jerry Sykes. Termină şi o serie de alte rapoarte restante şi se hotărî se plece acasă, înainte ca să-l vadă cineva şi să-l fericească iar cu vreo misiune peste program. Alex nu avea niciun chef să-şi mai petreacă încă o seară urmărind cine ştie ce rege sau prim-ministru îndopându-se cu crab cu sos.

Trecu pe lângă un agent care-şi lăsa pistolul într-un dulap cu cheie de pe un perete înainte de a merge să interogheze un suspect.

— Hei, Alex! Ai mai săltat vreun hoţ de ATM-uri? întrebă agentul.

Povestea circulase prin birourile WFO cu viteza pe care numai bârfa de instituţie o poate asigura.

— Nu. N-am mai găsit pe nimeni atât de prost.

— Am auzit că tu şi Simpson faceţi o echipă frumoasă, comentă bărbatul, abia stăpânindu-şi un rânjet.

— Avem momentele noastre.

— Ai auzit de J-Lo?

— Cine n-a auzit? răspunse Alex.

— Ei bine, Simpson e J-*Glo*. Nu ştiai că eşti partener cu o vedetă?

— J-Glo? Ce vrea să-nsemne asta?

— Haide, Alex! Are un *glob* de lumină protectoare în jurul ei. Lumină care se revarsă din înaltul cerului peste pistolul ăla al ei adus din sud. Umblă vorba că te orbeşte de la cel puţin o sută cincizeci de metri. Mă mir că încă mai poţi să vezi.

Agentul se îndepărtă râzând.

La ieşirea din clădire, întâmplarea făcu să dea chiar peste partenera lui.

— Te duci acasă? o întrebă.

— Nu. Mă duc să văd dacă reuşesc să-mi fac vreun prieten. Se pare că pe-aici nu găsesc niciunul.

Dădu să plece, dar Alex îi puse o mână pe umăr.

— Ascultă, ce ţi-am spus mai devreme a fost cu intenţia unei critici constructive, nimic mai mult. Eu aş fi dat bani buni pe sfaturi de genul ăsta la începutul carierei, când nu ştiam cu ce se mănâncă meseria asta.

Preţ de câteva clipe, Simpson păru să fie pe punctul de a-i trage un pumn în faţă, dar, cu un uriaş efort, se stăpâni.

— Apreciez interesul acordat, dar lucrurile stau altfel pentru o femeie. Serviciul Secret rămâne încă o lume a bărbaţilor, în cea mai mare parte.

— Nu spun că nu-i aşa, Jackie. Dar adevărul este că nu faci niciun bine carierei tale dacă îţi laşi superiorii să te trateze altfel decât pe ceilalţi.

Simpson se înroşi la faţă.

— N-am ce face dacă lumea se poartă cu mine cu mănuşi.

Alex scutură din cap.

— Răspuns greşit. Ba *ai* ce-i face. Ba chiar ar trebui să faci tot ce poţi ca asta să înceteze. Se opri, apoi întrebă: Chiar aşa, cine e îngerul tău păzitor?

Simpson nu părea să aibă chef să răspundă.

— Haide, zi-mi şi gata. Oricum, îţi dai seama că pot să aflu.

— Bine! izbucni ea. Tatăl meu este senatorul Roger Simpson.

Alex dădu din cap, impresionat.

— Preşedintele Comisiei de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii! Destul de mare înger, n-am ce zice.

Într-o clipită, Simpson era în faţa lui Alex, aproape suindu-se pe pantofii lui mărimea 45 în avântul atacului.

— Tata nu şi-ar folosi *niciodată* influenţa ca să mă ajute. Şi, dacă vrei să ştii, faptul că sunt singurul lui copil nu mi-a făcut câtuşi de puţin viaţa uşoară. A trebuit să lupt pentru fiecare lucruşor pe care l-am obţinut. Mărturie stau vânătăile şi pielea îngroşată.

Alex se dădu un pas în spate şi întinse o mână ca să o ţină la distanţă.

— Oraşul ăsta nu se ghidează după fapte, ci după aparenţe. Iar impresia generală este că reuşeşti să te sustragi de la misiunile de rahat mai mult decât ar fi cazul. Şi asta încă nu-i tot.

— Nu mai spune!

Alex arătă spre sacoul femeii.

— Porţi de obicei o batistă roşu-aprins în buzunarul de la piept.

— Aşa, şi?

— Şi, pentru un agent din Serviciul Secret, aşa ceva e o mare porcărie. Nu numai că atragi atenţia asupra ta într-o profesie

care se mândreşte că ştie să se menţină în umbră şi nu se remarcă *decât* prin calitatea serviciilor, dar te mai transformă şi într-o ţintă perfectă pentru cineva care ar avea chef să tragă în tine. Aşa că nu numai că ţi-ai pus o etichetă de agent secret, dar ţi-ai mai şi ales una de agent secret *prost.*

Fălcile lui Simpson se încleştară în timp ce privirea-i coborî spre însemnul roşu ca focul, care-i ardea pieptul precum o literă stacojie[1].

— Şi arma ta, continuă Alex, e adaptată. Încă un semn că eşti altfel – a se înţelege *mai bună* – decât restul. Chestia asta nu face o impresie pozitivă printre agenţii de pe-aici, fie ei bărbaţi sau femei.

— Tăticu' mi-a dat arma asta în ziua în care am devenit ofiţer de poliţie.

Alex observă că accentul cântat, de Alabama, devenea tot mai pronunţat pe măsură ce Simpson se înfuria mai tare.

— Foarte bine, pune-l într-o vitrină pe perete şi ia-ţi echipamentul standard al Serviciului Secret.

— Şi ce? Atunci o să dispară toate problemele?

Întrebarea-i ţâşnise din gură cu atâta tupeu, că acum era rândul lui Alex să aibă chef să-i lipească vreo două.

— Nu, atunci o să ai aceleaşi probleme ca toată lumea. N-ai decât s-o iei ca pe o lecţie cu titlul „Viaţa-i o jigodie"! „Şi tu la fel!" adăugă în gând.

Se răsuci pe călcâie şi-o luă din loc. Stătuse destul după boboacă pe ziua aceea. Barul LEAP îl chema tot mai puternic.

Când Alex intră în bar, Kate Adams tocmai îşi încheiase o zi grea de muncă la Departamentul de Justiţie. Era încă destul de devreme, aşa că localul era aproape gol. Alex se apropie hotărât de bar. Kate îl văzuse venind şi, când fundul lui Alex se cocoţă pe scaunul înalt, paharul de martini cu cele trei măsline rotofeie îl aştepta.

— Mi se pare mie sau eşti puţin supărat? îl întrebă ea pe un ton jucăuş, care-i risipi pe dată încordarea.

Mirosurile amestecate de nucă de cocos şi caprifoi pluteau pe deasupra barului de mahon, cuibărindu-i-se în nări. Se întrebă dacă se spălase pe cap înainte să vină la lucru sau dacă ăsta era parfumul ei. Sau poate amândouă. Orice ar fi fost, simţea că-l

[1] Litera stacojie A, însemnul ruşinos al femeilor adulterine (n. tr.)

ameţeşte.

— Supărări la muncă. O să treacă.

Sorbi din pahar, îşi azvârli în gură una dintre cele trei măsline căreia îi urmară repede un pumn de alune culese dintr-un bol de pe bar.

— Ţie cum îţi merge? A mai venit în vizită prietenul tău, Tommy Superspionul?

Kate ridică sprâncenele la acest comentariu.

— Hemingway? Nu l-aş numi chiar prieten.

Privirea pe care i-o aruncă Alex fu atât de sceptică, încât femeia lăsă din mână paharul pe care îl ştergea şi se aplecă peste bar.

— Ai cumva o altă părere pe care doreşti s-o exprimi, agent Ford?

Alex ridică din umeri.

— Nu-i treaba mea, sincer.

— O fată poate să flirteze, fără vreo intenţie serioasă.

Alex luă încă o sorbitură de martini.

— E bine de ştiut.

— Trebuie să recunoşti că e foarte drăguţ, umblat prin lume, inteligent. Are toate calităţile, dacă stau să mă gândesc.

Alex se pregătea să-i întoarcă o replică usturătoare, dar îşi dădu seama că fata nu făcea decât să râdă de el, lucru care o amuza de altfel la culme.

— Da, aşa este. La naiba, până şi eu mă gândeam să-l invit la o întâlnire.

Femeia se aplecă din nou peste bar şi-l apucă atât de strâns de cravată, că Alex se simţi smucit spre ea, vărsându-şi o parte din băutură.

— Ei bine, zise Kate, văd că tu nu eşti în stare să te hotărăşti, atunci o s-o fac eu. Vrei să ieşim undeva?

Alex rămase cu gura căscată, dar avu prezenţa de spirit s-o închidă în clipa următoare.

— Îmi dai o întâlnire?

— Nu ţie, tipului din spatele tău. *Da,* îţi dau o întâlnire.

Alex nu rezistă impulsului de a privi în jur, temându-se să nu i se joace cumva vreo farsă în faţa unui public ascuns care de-abia aştepta să izbucnească în hohote de râs.

— Chiar vorbeşti serios?

Îl trase şi mai tare de cravată.

— Când flirtez, flirtez. Dar când întreb, e cu totul altă treabă.

— Da, vreau să ies cu tine.

— Vezi, n-a fost chiar atât de greu. Acum, dacă am reuşit în sfârşit să trecem de faza asta, ce-ar fi să stabilim o dată? Fiindcă abilităţile tale sociale par să fie cam ruginite, o să-ncep eu. Presupun că-ţi place şi să mănânci, nu doar să bei martini. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

— Aici chiar că mă surprinzi! Eram sigur c-o să fii precaută şi-o să alegi prânzul.

— Sunt într-o dispoziţie mai aventuroasă zilele astea, spuse ea.

Apoi Kate îi dădu drumul încet, foarte încet, lăsându-şi mâna să alunece pe materialul de mătase până când cravata i se desprinse dintre degete şi căzu, eliberată.

Alex se lăsă încet înapoi pe scaun, deloc deranjat, pare-se, de faptul că jumătate din conţinutul paharului de martini era acum pe mâneca hainei.

— Cina mi se pare o idee foarte bună, reuşi să spună fără să mutileze prea rău cuvintele.

— Bine, atunci să fixăm o zi şi o oră. Mie-mi place să rezolv pe loc o problemă. Eşti liber mâine-seară?

Chiar dacă ar fi fost trimis în misiunea de a-l păzi pe preşedinte pe patul de moarte, Alex tot ar fi găsit o modalitate să se sustragă.

— Sună bine.

— Să zicem, pe la şase şi jumătate? Fac eu rezervarea la restaurant, dacă nu cumva vrei să alegi tu.

— Nu, e bine aşa.

— Vrei să ne întâlnim la restaurant sau să vii să mă iei de acasă?

— De la tine ar fi mai bine.

— Eşti foarte amabil, domnule Ford. Nu-ţi pot spune ce plăcere îmi face, după ce am stat toată ziua printre avocaţi. Avocaţii nu pot să cadă niciodată de acord.

— Da, am auzit şi eu asta.

— Ce-ar fi să vii pe la şase?

Îi scrise adresa şi numărul ei de telefon şi i-l întinse peste tejghea. Alex îi dădu o carte de vizită cu adresa de acasă şi numărul de telefon personal scris cu creionul pe spate.

— Îţi place în Manassas? îl întrebă ea, citind adresa.

— Portofelului meu îi place foarte tare.

Se uită la adresa ei şi chipul i se schimonosi într-o expresie caraghioasă.

— R Street? Georgetown?

— Nu-ţi face prea multe speranţe! Nu sunt moştenitoarea unei averi de milioane care se joacă de-a avocata şi barmaniţa. Locuiesc într-o casă stil vagon în spatele conacului. Proprietara domeniului e o văduvă căreia îi place să aibă pe cineva prin preajmă. E chiar foarte drăguţă. Şi foarte energică.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie.

— Dar asta nu înseamnă că nu vrei una. Îi turnă o altă băutură. Din partea casei, fiindcă pe prima se pare c-ai vărsat-o.

Îi întinse un prosop.

— Dacă tot eşti atât de cooperantă, unde lucrează bărbatul perfect şi în ce proiect sunteţi voi doi implicaţi?

Kate îşi duse degetul la buze.

— O chestiune confidenţială, treabă de avocat, înţelegi. Dar, fără să-ţi divulg vreun secret de stat, pot să-ţi spun că lucrez cu agenţia lui, la rugămintea lor, ca să repun în folosinţă o clădire veche. Dar nu cred că vom ajunge la o înţelegere. Ei, acum tu! Ce te-a supărat aşa de tare la muncă?

— Nu auzi şi aşa destule poveşti?

— De-acum suntem oficial împreună. Am intrat în horă, trebuie să joc.

Alex zâmbi.

— Bine atunci… Avem o începătoare la lucru pe care mi-au dat-o parteneră într-o investigaţie. Îl are pe tăticu’ undeva foarte sus şi tăticu’ îi aranjează apele. Încerc să-i explic că nu în felul ăsta îţi faci prieteni în Serviciu.

— Şi nu înţelege ideea?

— Dacă n-o să înţeleagă curând, o să se izbească de un zid mai gros decât şi-ar fi putut imagina.

— Şi la ce caz zici că lucraţi împreună?

— Acum e rândul meu să spun că-i ceva confidenţial.

Dintr-odată, privirea lui Alex se opri pe televizorul cu plasmă montat pe peretele din spatele barului. Pe fundal, se vedea o imagine cu Roosevelt Island în vreme ce o prezentatoare de ştiri cu dinţi mari îi dădea înainte cu o poveste misterioasă despre o sinucidere. Nu se menţiona nimic despre implicarea Serviciului Secret, observă Alex. Pe de altă parte, heroina găsită în casa lui

Patrick Johnson fusese pomenită în repetate rânduri.

— Ăsta e cazul tău? întrebă Kate.

Alex se uită din nou la ea.

— Cum?

— Speram să fie singurul motiv pentru care mă ignori cu desăvârşire.

— Hei, îmi pare rău, zise el mieros. Da, ăsta este. Dar nu-ţi dau detalii.

Întoarseră amândoi din nou privirea spre televizor în clipa în care auziră o voce cunoscută.

Bărbatul prezenta răspunsul oficial al NIC cu privire la tragedie. Şi nu era Carter Gray, care probabil încercase să evite transformarea evenimentului într-o ştire naţională, în cazul în care i-ar fi fost asociată şi prezenţa lui de considerabil interes. Tom Hemingway, pe de altă parte, era sclipitor şi eficient – avea toate calităţile, cum se exprimase Kate mai devreme – şi prezenta ţării poziţia NIC.

Alex se uită la Kate care, pentru prima dată, părea să nu-şi găsească cuvintele. Zâmbi triumfător:

— Te-am prins!

CAPITOLUL 24

Caleb îl luă pe Oliver Stone de lângă Casa Albă în maşina lui veche, un Chevy Malibu de culoare gri-închis, cu o ţeavă de eşapament foarte nărăvaşă. Se îndreptară spre casa lui Milton Farb, aproape de graniţa dintre D.C. şi Maryland, unde trebuia să vină şi Reuben. Stone stătea în faţă, lângă şofer, ţinându-l în braţe pe Goff, câinele lui Caleb, o corcitură mică de provenienţă necunoscută, care fusese botezat după primul şef al Departamentului de Cărţi Rare, Frederick Goff. De îndată ce parcară în faţa casei lui Milton, modestă, dar bine întreţinută, Reuben sări ca un titirez de pe treptele din faţă, veni lângă maşină şi se urcă în ea. Era îmbrăcat ca de obicei în blugi, mocasini şi cu o cămaşă roşie, în carouri, mototolită. O pereche de mănuşi de lucru îi ieşeau din buzunarul de la spate şi avea casca de protecţie în mână.

— Am lucrat câteva ore suplimentare la doc, explică el. N-am avut timp să trec pe acasă.

Privi mirat noua tunsoare a lui Stone şi barba proaspăt rasă.

— Nu-mi spune că te-ai hotărât să reintri în rândul lumii!

— Încerc doar să nu atrag atenţia şi să rămân în viaţă. Milton e gata?

— Prietenul nostru mai întârzie puţin, spuse Reuben, făcându-le cu ochiul.

— Ce face? zise Stone.

— Are musafiri, Oliver. Ai uitat? Noua lui prietenă?

— Ai cunoscut-o? întrebă intrigat Caleb. Poate că are o prietenă şi pentru mine.

Deşi burlac convins, Caleb era întotdeauna deschis spre noi perspective.

— Am văzut-o doar o clipă. Dacă vreţi să ştiţi, este mult mai tânără decât Milton şi e foarte drăguţă, răspunse Reuben. Sper că prostul n-o să se-apuce să-i promită ceva. Eu, unul, am făcut de trei ori drumul la altar, dar a patra oară nu mă mai prindeţi decât, poate, mort de beat. Afurisite femeile astea! Nu poţi trăi fără ele dar, în mod cert, ele nu pot să trăiască totuşi cu mine.

— A treia ta soţie era o femeie chiar foarte drăguţă, remarcă Stone.

— Nu spun că doamnele nu-şi au şi ele rostul lor, Oliver. Sunt doar de părere că relaţiile de lungă durată nu se obţin printr-un angajament legal. M-am distrat de mai multe ori în situaţii

condamnate de acordul căsătoriei decât aş putea număra în câteva vieţi.

— Şi-atunci, care e teoria ta? Interziceţi căsătoriile şi rata divorţurilor va scădea considerabil?

— Şi asta, zise Reuben tăios.

Ridicară cu toţii privirile în clipa în care uşa casei lui Milton se deschise.

— Chiar că e drăguţă! spuse Caleb, uitându-se pe după Stone.

Milton şi femeia se sărutară uşor pe buze, apoi ea coborî treptele până la maşină, un Porsche galben, parcat în faţa Malibu-ului lui Caleb.

— Mă întreb dacă n-o deranjează comportamentul obsesiv-compulsiv al lui Milton, zise Caleb, îngândurat.

Petrecuseră cu toţii sute de ore din viaţă aşteptând să se termine ritualurile lui Milton. Cu toate astea, le acceptaseră ca pe un element al personalităţii prietenului lor. Aveau cu toţii astfel de „elemente”, iar Milton făcuse întotdeauna eforturi să ţină situaţia sub control. După ani de medicaţie, terapie şi spitalizări ocazionale, ducea o existenţă relativ normală, tulburările obsesiv-compulsive manifestându-se doar pentru scurte perioade de timp, când închidea uşile, se aşeza, îşi spăla mâinile, sau în momente intense de stres.

— Nu cred c-o să fie o problemă pentru ea, zise Reuben, arătând cu degetul.

Priviră toţi trei cum femeia loveşte asfaltul cu tocurile, apoi ciocăneşte geamul maşinii cu unghia, numărând şi bolborosind încetişor înainte de a deschide portiera. Apoi trecu printr-un exerciţiu asemănător de verificare a scaunului, înainte de a urca în vehicul. Lăsă o cantitate considerabilă de cauciuc pe asfalt după ce atinse suta de kilometri în şase secunde, doar pentru a apăsa frâna la podea în prima intersecţie. Apoi demară din nou, iar huruitul asurzitor al motorului Porsche-ului îl făcu pe Caleb să tresară.

— Unde dracu’ a cunoscut-o pe femeia asta? La NASCAR? întrebă acesta, privind cu ochii căscaţi de uimire fumul care încă se mai ridica din urmele de cauciuc de pe stradă.

— Nu, ne-a spus că a cunoscut-o la clinica unde-şi trata tulburările de anxietate, le aminti Reuben. Urmează şi ea un tratament tot pentru tulburări obsesiv-compulsive.

Milton închise uşa casei, trecu printr-un scurt ritual şi veni

lângă ei cu rucsacul pe umeri. Urcă în spate, lângă Reuben.

— E frumuşică foc, zise Reuben. Cum o cheamă?

— Chastity, răspunse Milton.

— Chastity[1]? pufni Reuben. De dragul tău, sper să nu fie decât un nume.

Traficul era destul de aglomerat şi, până când ajunseră la casa lui Patrick Johnson, aproape că se lăsase noaptea. Lucru care îi convenea lui Stone. În întuneric se simţea cel mai bine.

Verifică numerele caselor în timp ce înaintau de-a lungul străzii.

— Aşa, Caleb, trebuie să fie următoarea stradă, pe stânga. Parchează aici.

Caleb trase maşina pe dreapta şi se uită la prietenul său.

— Şi acum? întrebă el nervos.

— Aşteptăm. Vreau să studiem puţin terenul, să vedem cine vine şi cine pleacă.

Stone scoase binoclul şi privi prin el în lungul străzii.

— Presupunând că Suburban-urile parcate în faţă sunt ale FBI-ului, înseamnă că a treia casă de pe stânga este cea a lui Johnson.

— Frumoasă deducţie, comentă Reuben, privind în aceeaşi direcţie ca şi prietenul lui.

Între timp, Milton studiase ceva pe laptop.

— S-a raportat că s-a găsit heroină în casa lui, zise el. Şi Roosevelt Island e locul unde Johnson a avut prima întâlnire cu prietena lui. Se speculează că s-ar fi omorât acolo în mod simbolic. Data nunţii se apropia, iar el era conştient că nu va mai putea continua să ducă o viaţă dublă.

— Cum poţi să fii conectat la internet din maşină? exclamă Caleb.

— E totul wireless, răspunse Milton. N-am nevoie de cabluri pentru conexiune. Ştii, Caleb, ar trebui să mă laşi să te introduc în secolul douăzeci şi unu.

— Folosesc şi eu computerul la lucru!

— Doar pentru procesări word. Nu ai nici măcar un cont personal de e-mail, doar pe cel de la bibliotecă.

— Prefer hârtia, stiloul şi timbrul pentru corespondenţa mea, răspunse indignat Caleb.

— Sigur nu vrei să spui pergamentul şi peniţa, frate Caleb?

[1] Castitate

întrebă şi Reuben, rânjind.

Caleb se încinse:

— Şi, spre deosebire de neanderthalienii ăia de pe internet, eu folosesc propoziţii complete şi – slavă Domnului! – punctuaţie! E oare o crimă?

— Nu, Caleb, nu este, îl linişti Stone. Dar hai să încercăm să adoptăm o conversaţie relevantă pentru misiunea noastră din această seară.

— Ca să vezi! Ai fi crezut că un angajat la NIC este suficient de bine puricat cât să iasă imediat la iveală dacă are vreo legătură cu drogurile, spuse Reuben.

— Păi, poate că a fost curat când s-a înrolat şi a intrat în joc abia după o vreme, răspunse Milton. Uitaţi-vă la Aldrich Ames. Avea o ditamai casa şi conducea un Jaguar, dar CIA nu s-a gândit niciodată să-l întrebe cum de şi le putea permite.

— Dar se pare că Johnson vindea droguri, spuse Caleb, nu secrete de stat. A încercat să-şi tragă pe sfoară asociaţii şi aceştia l-au omorât. Pare destul de clar.

— Ţie ţi s-a părut că domnii ăia doi arătau a traficanţi? îl întrebă Stone.

— Având în vedere că nu *cunosc* niciun traficant, nu sunt în măsură să răspund la această întrebare, zise Caleb.

— Ei bine, cunosc *eu* vreo câţiva, zise Reuben, şi, în ciuda părerii generale a bigoţilor, nu sunt cu toţii tineri de culoare care fac parte din bande de cartier şi-şi îndeasă pistoale de nouă milimetri în pantalonii largi, Oliver!

— Nici nu vreau să spun asta. Totuşi, să analizăm faptele. L-au adus în locul în care avusese prima întâlnire. Asta presupune muncă de documentare, dacă nu cumva avea obiceiul să-şi povestească viaţa amoroasă partenerilor săi criminali. L-au adus într-o barcă cu motor atât de *silenţioasă* că nici măcar nu i-am auzit decât după ce au ajuns pe insulă. Acum, asta ar putea fi o tehnologie pe care traficanţii de droguri să o folosească, să zicem, în America de Sud, unde este considerabil mai multă apă. Dar în capitala ţării?

— Cine dracu’ mai ştie ce jucării de înaltă tehnologie se mai folosesc în ziua de azi? zise Reuben.

Stone nu-l luă în seamă şi continuă:

— Pe lângă asta, cei doi ucigaşi au făcut o recunoaştere a zonei în stil militar şi au folosit o tehnică de asasini profesionişti.

Şi cunoşteau foarte bine procedurile de investigaţie legală, aşa că au luat măsuri în consecinţă. Au avut chiar inspiraţia de a aduce o punguţă de luat probe pentru a lăsa impresia că Johnson o folosise ca să nu-şi ude arma în timp ce înota până pe insulă.

— Aşa este, zise Caleb. Dar până şi traficanţii de droguri vor să evite o vacanţă la închisoare.

Stone ignoră şi acest comentariu.

— Şi când şi-au dat seama că au existat martori, nu au stat nicio clipă pe gânduri înainte de a hotărî să ne elimine. Oamenii ăştia sunt asasini profesionişti, dar am mari îndoieli că sunt traficanţi de droguri.

Ceilalţi trei căzură pe gânduri, analizând logica prietenului lor, în timp ce Stone ridică din nou binoclul la ochi.

Tăcerea fu întreruptă câteva clipe mai târziu de Caleb, care-l întrebă pe Milton:

— Cu ce se ocupă Chastity?

— E contabilă. A lucrat pentru o companie mare, dar au dat-o afară din cauza tulburărilor de comportament. Are propria firmă acum. Şi mă ajută şi pe mine, în afacerile mele. Eu nu mă pricep deloc la bani. Ea îmi ţine registrele şi se ocupă şi de marketing. E senzaţională!

— Sunt convins că este, spuse Reuben. Tipele potolite şi retrase, de astea trebuie să te fereşti. Le crezi potolite şi ele *sar* pur şi simplu pe tine. Am ieşit odată cu o femeie, modestă, decentă, cu rochia mai jos de genunchi. Vă jur pe toţi sfinţii, ce putea să facă femeia aia cu gura…

Stone se grăbi să-l întrerupă:

— Nu mi se pare în regulă că au concediat-o pe Chastity din cauza bolii, decât dacă o împiedica să-şi facă treaba.

— Oh, ba şi-o făcea foarte bine! Au spus că făcea compania de râs în faţa clienţilor, ceea ce a fost o scorneală. Doi dintre parteneri pur şi simplu nu o plăceau, unul pentru că nu voia să se culce cu el. I-a dat în judecată şi a câştigat o grămadă de bani.

— Asta-i ţara pe care cu toţii o ştim şi-o iubim, spuse Reuben. Statele Unite ale Avocaţilor. Dar nu lăsa o fată drăguţă şi bogată să-ţi scape printre degete, Milton. Nu-ţi spun s-o iei de nevastă, ferească sfântu’! Dar, dacă un bărbat poate să întreţină o femeie în momentele de restrişte, de ce nu s-ar putea şi invers?

— Îmi cumpără diverse lucruri, spuse încet Milton.
— Zău? făcu Reuben, cu brusc interes. Ce fel de lucruri?
— Software pentru computer, haine, vin. Se pricepe la vinuri.
— Ce fel de haine? insistă Reuben.
— Personale, spuse Milton, înroşindu-se la faţă.

Îşi coborî numaidecât privirea asupra laptopului şi începu şi lovească nişte taste. Reuben se pregătea să spună ceva, dar expresia aspră a lui Stone îi tăie avântul.

În cele din urmă, Stone zise:

— Bun, iată ce vreau să faceţi fiecare dintre voi.

După ce le prezentă planul, Stone îşi puse o căciulă veche pe care o scoase din rucsac, îi legă lesa lui Goff şi coborî din maşină. Avea în buzunar telefonul de rezervă al lui Milton. Reuben şi Caleb trebuiau să rămână de pază în maşină, în vreme ce Milton mergea pe celălalt trotuar, spre casa lui Johnson. Treaba lui era să observe dacă cineva îi acorda lui Stone prea multă atenţie. Îl alesese pe Milton pentru rolul ăsta, fiindcă el stătuse întins pe fundul bărcii în timpul urmăririi, ceea ce însemna că era imposibil ca ucigaşii să-l fi văzut. Dacă sesiza ceva suspect, Milton trebuia să sune pe mobilul din buzunarul lui Stone.

Stone înainta încet de-a lungul străzii, oprindu-se ca să strângă într-o pungă mizeria pe care Goff o lăsase lângă un copac.

— Bravo, Goff! spuse Stone, mângâindu-l. Eşti foarte folositor, mă ajuţi să-mi menţin acoperirea.

Când ajunse în faţa reşedinţei lui Johnson, un bărbat îmbrăcat cu o geacă cu însemnele FBI-ului ieşi din casă cu o cutie mare, sigilată cu bandă oficială.

— O mare tragedie, domnule ofiţer! i se adresă Stone bărbatului, pe un ton întrebător.

Totuşi, bărbatul nu-i răspunse, ci trecu în grabă pe lângă el şi îi dădu cutia unei femei care aştepta într-unul dintre Suburban-uri. Stone îl lăsă pe Goff să amuşineze un copac din faţa casei lui Johnson. În acest timp, avea ocazia să înregistreze multe detalii ale casei şi ale proprietăţilor adiacente. Continuându-şi plimbarea pe stradă, trecu pe lângă un sedan parcat în curbă, cu motorul pornit. Reuşi să se stăpânească şi niciun muşchi nu i se clinti pe faţă în clipa în care văzu cine ocupa locul şoferului.

Privirea lui Tyler Reinke se opri pentru scurt timp asupra lui

Stone, apoi se întoarse din nou spre casa lui Johnson, pe care o supraveghea. Evident, nu îl recunoscuse pe bărbatul pe care fusese la un pas să-l împuşte cu o noapte în urmă. Stone se felicită pentru prezenţa de spirit de a-şi fi schimbat radical înfăţişarea. Acum, întrebarea care se punea era unde se afla al doilea bărbat?

Stone îşi continuă drumul, coti stânga la prima intersecţie şi-l sună numaidecât pe Caleb să-i povestească rapid ce văzuse. Îl sună apoi pe Milton care i se alătură un minut mai târziu.

— Eşti sigur că el e? întrebă Milton.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Acum vreau să ştiu unde este celălalt.

Mobilul sună. Vocea lui Caleb era încordată.

— Reuben tocmai l-a văzut pe celălalt bărbat.

— Unde este?

— Vorbeşte cu agenţii FBI din faţa casei lui Johnson.

— Vino să ne iei, spuse Stone, explicându-i lui Caleb unde se aflau el şi Milton. Nu veni pe strada pe care eşti. Nu vreau să treci pe lângă casă sau pe lângă maşina în care e el. Fă stânga la prima intersecţie, apoi dreapta. Ne întâlnim acolo.

În timp ce aşteptau la locul stabilit, Stone îl urmări pe Milton ridicând o pagină dintr-un ziar suflat de vânt. O împături frumos şi o aşeză într-un coş de gunoi din faţa unei alei de acces spre un garaj.

— Milton, ai atins biletul din buzunarul lui Patrick Johnson aseară? întrebă Stone.

Milton nu răspunse imediat. Totuşi, expresia lui ruşinată era mai mult decât grăitoare pentru Stone.

— De unde-ai ştiut, Oliver?

— Oamenii ăia şi-au dat seama după ceva că eram acolo. Nu cred că ne văzuseră. Cred că s-au întors la cadavru din alt motiv şi au observat că cineva umblase cu biletul şi-l aşezase altfel.

— Eu… Eu…

— Ai vrut doar să verifici, ştiu.

Stone era extrem de îngrijorat dintr-un motiv foarte simplu. Hârtia umedă păstra foarte bine amprentele. Existau amprentele lui Milton prin vreo bază de date? Nu voia să-i pună chiar acum întrebarea asta, de teamă că prietenul lui, şi aşa supărat, ar fi putut face un atac de panică.

Când maşina lui Caleb opri lângă ei, Stone şi Milton urcară

numaidecât. Caleb conduse ceva mai departe, găsi un loc de parcare pe o stradă retrasă şi se strecură acolo.

— Să riscăm să-i urmărim? întrebă Reuben.

— Din păcate, maşina lui Caleb iese prea mult în evidenţă, spuse Stone. Dacă-şi dau seama că ne ţinem după ei şi verifică numărul de înmatriculare, o să ne aştepte direct acasă la Caleb când ne întoarcem.

— Dumnezeule mare! spuse Caleb, strângând volanul în mâini cu o expresie schimonosită de groază. Părea că mai are puţin şi dă la boboci.

— Atunci, ce facem? întrebă Reuben.

— Ai spus că unul din ei vorbea cu FBI-ul, zise Stone. Dar FBI nu stă la discuţii cu orice cetăţean de pe stradă. Credeţi-mă, am încercat. Lucrul ăsta ar putea să însemne că şi ei sunt agenţi federali.

— Şi ar putea foarte bine să fie de la NIC, se amestecă şi Milton. Acolo lucra Johnson.

— M-am gândit atunci la ceva, spuse Stone. Carter Gray! murmură el.

— Nu-i un om cu care să te pui uşor, comentă Reuben.

— La dracu'! şopti Caleb, privind în oglinda retrovizoare. Cred că le văd maşina în spatele nostru.

— Nu vă uitaţi în direcţia aia! le ordonă tăios Stone. Caleb, trage aer în piept şi calmează-te. Reuben, lasă-te puţin în jos ca să nu-şi dea seama cât eşti de înalt, în caz că se uită încoace.

În timp ce vorbea, Stone îşi scoase căciula şi se lăsă să alunece în scaun până când dispăru din vedere.

— Caleb, pot să-ţi vadă numărul de înmatriculare din stradă?

— Nu. Maşinile parcate în faţă şi-n spate sunt prea aproape.

— Foarte bine. Imediat ce ne depăşesc, vreau să aştepţi zece secunde, apoi să ieşi din parcare şi s-o iei în direcţia opusă. Milion, tu eşti destul de bine ascuns acolo în spate. Vreau să te uiţi cu foarte mare atenţie şi să-mi spui dacă se uită spre noi. Şi vreau să-i priveşti cât poţi mai bine.

Caleb trase aer în piept şi-şi ţinu respiraţia în timp ce maşina trecea încet pe lângă ei.

— Nu te uita la ea, Caleb! şopti din nou Stone, din ascunzătoarea lui.

Când maşina coti stânga la următoarea intersecţie, Stone vorbi din nou:

— Milton?

— Nu s-au uitat după noi.

— Bun. Caleb, dă-i drumul!

Caleb scoase încet maşina şi făcu dreapta în intersecţie, în timp ce Stone se ridica la loc în scaun.

— Fiţi cu toţii cu ochii-n patru şi aveţi grijă să nu se întoarcă, spuse Stone. Apoi, se uită din nou la Milton. Ce ai văzut?

Milton le dădu descrierile detaliate ale celor doi bărbaţi, precum şi numărul de înmatriculare de Virginia al maşinii lor.

Reuben se uită la Stone.

— Eu zic că trebuie să mergem la poliţie. O să ne susţinem unul pe altul. O să ne creadă.

— Nu! spuse tăios Stone. Trebuie să ajungem la ei înainte să ajungă *ei* la noi.

— Cum? întrebă Reuben. Mai ales când asasinii sunt *autorităţile?*

— Făcând ceea ce Camel Club făcea cândva atât de bine: căutând adevărul!

— Putem începe prin a le verifica numărul de înmatriculare, se amestecă Milton. Nu era număr guvernamental, aşa că s-ar putea să avem noroc şi să fie maşina personală a unuia din ei.

— Cunoşti pe cineva la DMV care să poată face o verificare? întrebă Reuben.

Milton păru jignit.

— Dacă pot să intru în baza de date a Pentagonului, Reuben, DMV-ul n-ar trebui să fie o provocare prea mare!

CAPITOLUL 25

La sediul NIC exista, la unul dintre nivelurile subterane, o sală de sport dotată cu cele mai moderne şi performante aparate, pe care aproape că nu o folosea nimeni, din lipsă de timp. Cu toate astea, într-o cameră mică, în afara zonei principale, cineva se antrena.

Tom Hemingway purta doar o pereche de pantaloni scurţi, largi pe coapse, un tricou simplu, alb, şi era desculţ. Stătea pe duşumea, cu picioarele încrucişate şi cu ochii închişi. Câteva clipe mai târziu, se ridică şi luă o poziţie de arte marţiale. Cei mai mulţi dintre oamenii care l-ar fi văzut ar fi presupus că Hemingway se pregătea să înceapă un antrenament de kung fu sau de karate. Aceeaşi oameni ar fi fost probabil surprinşi să afle că „kung fu", în traducere ad litteram, înseamnă îndemânare şi iscusinţă obţinute prin muncă susţinută. Astfel că şi despre un jucător de baseball s-ar fi putut spune, de exemplu, că are un „kung fu" bun.

Existau patru sute de tipuri de discipline de arte marţiale care apăruseră în alte ţări decât în China, în vreme ce din acest teritoriu nu porniseră decât trei: Hsing-I Chuan, Pa-Kua Chang şi Tai Chi Chuan. Diferenţa esenţială dintre cele patru sute şi acestea trei era *puterea* prin care întreg trupul era folosit ca mijloc de transmitere a energiei cinetice a atacatorului înspre ţintă. Era, în mare, deosebirea dintre impactul unei palme primite pe obraz în comparaţie cu şocul de a fi izbit de o maşină. O lovitură aplicată de un practicant iscusit al oricăreia dintre aceste arte marţiale considerate „interne" avea puterea de a produce rupturi de organe sau chiar de a ucide.

În timpul anilor petrecuţi în China, Hemingway se simţise atras de aceste arte marţiale interne, dacă nu din alt motiv, cel puţin pentru a-şi crea o identitate care să se potrivească mai bine cu tot ceea ce-l înconjura decât părul lui blond şi ochii albaştri. Deşi practica şi celelalte forme de arte marţiale interne, Hemingway devenise expert în Casa ShanXi, din Hsing-I.

Înainte de a începe antrenamentul propriu-zis, Hemingway stătuse nemişcat timp de aproape o oră, meditând. Acest exerciţiu îi permitea celui care îl practica să îmbrăţişeze intuitiv mediul din jur, simţind orice prezenţă cu mult înainte ca persoana să poată fi văzută. Acest talent îi fusese de multe ori de folos lui Hemingway pe teren. Pe vremea când activase ca

agent CIA, viaţa îi fusese de mai multe ori salvată de această excepţională abilitate de a simţi prezenţa inamicului într-o manieră care sfida cele cinci simţuri.

După ani lungi de exerciţii, încheieturile, tendoanele, ligamentele şi toate grupele de muşchi ale lui Hemingway deveniseră fenomenal de puternice. Zecile de ani de întinderi în executarea răsucirilor şi contorsionări specifice disciplinei îi păstraseră fiecare vertebră în perfectă aliniere cu vecina sa. Simţul lui de echilibru aproape că sfida înţelegerea umană. Stătuse odată timp de şase ore pe muchia de trei centimetri a unui zgârie-nori, la o înălţime de douăzeci şi unu de etaje, în mijlocul unei furtuni, în vreme ce un comando columbian îl căuta prin toată clădirea. Degetele îi erau atât de puternice, încât trebuia să-şi amintească să se tempereze atunci când strângea mâna cuiva şi chiar şi aşa oamenii se plângeau adesea că le zdrobea încheieturile.

Luă apoi poziţia bambusului, manevra critică în Hsing-I. Tehnica bambusului era o tehnică de fizică pură şi totodată centrul din care emana bine-cunoscuta putere Hsing-I. Hemingway ucisese oameni foarte experimentaţi cu o singură lovitură în vector din poziţia bambusului.

Ridică apoi două săbii în formă de semilună, tradiţionalele arme *neijia* pentru stilul de arte marţiale Pa-Kua. Erau armele lui de luptă preferate. Zbură în jurul încăperii folosind mişcări bilaterale extrem de complicate ale celor două săbii curbate, combinate cu exerciţii de picioare uluitor de precise şi o fenomenală forţă centrifugă, elemente caracteristice ale disciplinei Pa-Kua.

După ce termină antrenamentul, Hemingway făcu un duş şi se schimbă în hainele de stradă. În timp ce se îmbrăca, îşi frecă fără să-şi dea seama tatuajul de pe interiorul antebraţului drept. Era format din patru cuvinte în limba chineză. În traducere, însemnau: „Loialitate totală pentru servirea patriei”. Exista o poveste în spatele acestui slogan, care îl intriga pe Hemingway.

Un celebru general din dinastia Song de Sud, pe nume Yueh Fei, servise sub comanda unui mareşal care trecuse în tabăra inamică. După trădarea mareşalului, Fei se întorsese acasă, dezgustat. Acolo, maică-sa îi explicase că prima datorie a unui soldat este faţă de ţara lui. Îl trimisese înapoi în luptă cu cele patru cuvinte tatuate pe spate, ca să şi le amintească veşnic.

Hemingway auzise povestea în copilărie şi nu o uitase niciodată. Îşi făcuse tatuajul în ziua când fusese trimis de CIA într-o misiune extrem de controversată care-l făcuse să se gândească la demisie. Însă în loc să renunţe la carieră, îşi gravase cuvintele pe piele şi-şi continuase treaba.

Hemingway se întoarse la apartamentul lui modest din Capitol Hill şi se duse în bucătărie ca să-şi pregătească un ceai negru *wulong*, preferatul lui. Încinse apa într-un ceainic şi puse două ceşti pe o tavă pe care o duse în sufrageria micuţă.

Turnă lichidul în ceşti, apoi strigă:

— *Wulong*-ul rece nu e prea bun!

Se auzi mişcare în camera alăturată şi un bărbat îşi făcu apariţia în prag.

— Hai, spune, ce m-a dat de gol? Nu m-am dat cu parfum. Mi-am scos pantofii. Îmi ţin respiraţia de treizeci de minute. Ce?

— Ai o aură puternică pe care nu poţi s-o ascunzi, zise Hemingway, zâmbind.

— Uneori mă sperii, Tom, pe cuvântul meu!

Captain Jack îşi dădu capul pe spate şi râse, apoi acceptă o ceaşcă de ceai. Se aşeză, sorbi o înghiţitură şi arătă cu capul spre un peisaj chinezesc, atârnat pe peretele din faţă.

— Drăguţ.

— Am fost chiar în zona înfăţişată în tablou. Tatăl meu a colecţionat operele artistului şi nişte sculpturi din dinastia Shang.

— Fenomenal om, ambasadorul Hemingway! Eu nu l-am cunoscut niciodată, dar am auzit multe despre el.

— A fost un om de stat, spuse Hemingway sorbind din ceai Din păcate, e o specie pe cale de dispariţie în ziua de azi.

Captain Jack rămase tăcut preţ de câteva momente, studiindu-l pe bărbatul din faţa lui.

— Am încercat să citesc poeziile despre care mi-ai vorbit.

Hemingway îl privi pe deasupra ceştii de ceai.

— Colecţia Red Pepper? Şi ce părere ai?

— Că nu ştiu suficient de multă chineză.

Hemingway zâmbi.

— E un mod foarte frumos de comunicare, după ce te obişnuieşti cu ea.

Captain Jack îşi aşeză ceaşca de ceai pe masă.

— Ei, spune! Ce e aşa de important că trebuia să vii personal?

— Carter Gray se va duce la evenimentul din Brennan.

— La dracu'! Ai dreptate că treaba asta trebuia să mi-o spui între patru ochi. În cazul ăsta, cum vrei să procedăm?

— Strategia de ieşire a fost întotdeauna problematică. Din orice unghi am abordat-o, au existat întotdeauna prea multe incertitudini. Acum, cu participarea lui Gray, avem o siguranţă.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Hemingway îi explică planul şi colegul lui păru vădit impresionat.

— Ei bine, cred că o să meargă. De fapt, cred că eşti de-a dreptul genial. Genial şi foarte curajos.

— Asta nu putem spune decât după ce operaţiunea reuşeşte, răspunse Hemingway.

— Nu fi modest, Tom! Hai să-i spunem pe nume! E un plan care va zgudui întreg mapamondul. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar nu-l subestima pe bătrân. Carter Gray a uitat mai multe decât vom şti noi vreodată despre spionaj.

Hemingway îşi deschise servieta. Înăuntru era un DVD. I-l aruncă interlocutorului său.

— Cred c-o să-ţi fie de folos ce vei găsi aici.

Captain Jack îşi trecu degetul peste DVD şi-l privi atent pe Hemingway.

— Am servit douăzeci de ani în Companie, destul de mulţi sub comanda lui Gray. Tu de cât timp eşti în Serviciu?

— Am făcut doisprezece ani de muncă de teren şi am fost doi ani la NSA înainte de asta, răspunse Hemingway. La NIC am venit la un an după ce Gray a preluat funcţia de Secretar.

— Am auzit că te pregătesc pentru poziţia de vârf. Te interesează?

Hemingway scutură din cap.

— Nu văd să fie prea mare viitor acolo.

— Te întorci la CIA, atunci?

— E un acronim inutil[1].

— Aşa-i. Va exista întotdeauna un CIA, chiar şi după WMD[2]-urile irakiene, care n-au existat niciodată.

— Crezi asta? întrebă curios Hemingway.

— Oh, pe vremea când ajutam la susţinerea unor indivizi consideraţi „alternative acceptabile" pentru comunism, în

---

[1] CIA, Central Intelligence Agency – Agenţia Centrală de Informaţii

[2] WMD, Weapons of Mass Distruction – arme de distrugere în masă

majoritate nişte dictatori monstruoşi, sau pe când alimentam cu droguri ghetourile de negri ca să ajut finanţarea ilegală a operaţiunilor de peste ocean, sau când aruncam în aer democraţiile din alte ţări pentru că nu voiau să susţină interesele de afaceri americane, mă gândeam întotdeauna: „Trebuie să existe o cale mai bună de a face asta!” Dar am renunţat la idee cu mult timp în urmă.

— Doar că de data asta, lupta nu mai poate fi câştigată cu soldaţi şi spioni, spuse Hemingway. Nu-i aşa de simplu.

— Atunci, nu poate fi câştigată, răspunse sec Captain Jack, fiindcă e singura cale în care ţările ştiu să-şi soluţioneze neînţelegerile.

— Dostoievski a scris că, deşi nimic nu e mai uşor decât să denunţi un răufăcător, nimic nu e mai greu decât să îl înţelegi.

— Tu şi cu mine mergem de multă vreme pe cărarea asta, dar chiar crezi că vei reuşi vreodată să înţelegi mentalitatea „răufăcătorilor” din Orientul Mijlociu?

— De unde ştii că ei sunt „răufăcătorii” la care mă refer? În mod cert, nu se poate spune că avem mâinile curate când vine vorba despre evenimentele de peste ocean. Adevărul este că tocmai noi am *creat* multe dintre problemele cu care ne confruntăm astăzi.

— Tocmai de aceea nu mai există decât o singură motivaţie care să mai aibă vreo noimă în ziua de azi: banii! După cum ţi-am mai spus, mie nu-mi pasă de nimic altceva. O să mă întorc pe mica şi frumoasa mea insuliţă şi o să dispar pentru totdeauna. E ultima afacere pentru mine.

— Eşti dezarmant de sincer, remarcă Hemingway.

— Ai prefera să-ţi spun că sunt mânat de convingeri idealiste şi că visez să fac o lume mai bună?

— Nu, rămâi la sinceritatea dezarmantă.

— Dar tu? Tu de ce o faci?

— Pentru ceva mai bun decât ce avem acum.

— Iar idealism? Ascultă la mine, Tom, o să ajungi să regreţi ideile astea. Sau o să mori.

— Nu e idealism şi nici măcar fatalism. E doar o idee pusă în practică.

Captain Jack scutură încet din cap.

— Am luptat, cred, pentru şi împotriva tuturor cauzelor din lumea asta. Întotdeauna o să existe un război de un fel sau

altul. La început, oamenii se băteau pentru sol fertil şi apă bună. Apoi, pentru metale preţioase şi pentru cea mai populară formă a neînţelegerilor umane: „Dumnezeul meu e mai bun decât Dumnezeul tău”. Fie că te încrezi în Irimia şi Isus, Allah şi Mohamed sau în Brahma şi Buddha, n-are nicio importanţă. Cineva tot o să-ţi spună că greşeşti şi o să se lupte cu tine pentru asta. Eu, personal, cred în extratereştri şi ducă-se dracului toţi zeii pământeşti. În gigantica schemă a unui trilion de planete ale universului, oricum nu contăm nici cât negru sub unghie. Iar rasa umană e putredă până la măduvă.

— Buddha s-a ridicat deasupra materialului. Isus ne-a învăţat să ne iubim duşmanii. Şi Gandhi la fel.

— Isus a fost trădat şi a murit pe cruce, iar Gandhi a fost ucis de un hindus, enervat de faptul că îi tolera pe musulmani, îi atrase atenţia Captain Jack.

Hemingway începu să se plimbe prin încăpere.

— Îmi amintesc că tata mi-a povestit cum a retrasat Anglia graniţele Indiei, după ce a devenit independentă. Au vrut să-i separe pe hinduşi de musulmani, dar au folosit hărţi învechite. Douăsprezece milioane de oameni au trebuit să-şi mute casele din cauza uriaşei greşeli a Angliei. Şi cinci sute de mii au murit în haosul care s-a iscat. Şi înainte de asta, Irakul era menţinut prin voinţă unilaterală, cauzând multe dintre problemele pe care le vedem astăzi. Mai există încă zeci de astfel de exemple. Ţările puternice le zdrobesc pe cele mai slabe, după care, mai târziu, refuză să-şi asume răspunderea pentru problemele create.

— Nu faci decât să argumentezi teoria mea, Tom, că suntem putrezi până-n măduva oaselor.

— Ce vreau *eu* să spun, este că nu învăţăm *niciodată.*

— Şi ce? Crezi că ai *tu* o soluţie mai bună?

Hemingway nu răspunse. Captain Jack se ridică, dar se opri în faţa uşii.

— Nu cred că ne vom mai vedea vreodată, decât, poate, dacă-ţi faci drum până pe-o insuliţă din sudul Pacificului. În cazul ăsta, eşti bine-venit. Cu condiţia să nu fii urmărit. Atunci, prietene, eşti pe cont propriu.

CAPITOLUL 26

După ce plecă din bar, Alex se duse să mănânce ceva pe fugă la un local din apropiere, strecurându-se între siluetele corpolente a doi poliţişti aşezaţi la tejghea. Schimbă câteva replici de curtoazie cu ceilalţi oameni ai legii şi se puseră reciproc la curent cu bârfele despre ultimele variante de apocalipsă. Preferata lui Alex era: „Orice ar fi, nu vă apropiaţi de metrou în noaptea de Halloween!” Ce şi-ar fi dorit Alex de fapt să facă ar fi fost să sară pe tejghea şi să strige-n gura mare că tocmai primise o invitaţie la cină din partea unei femei frumoase. Dar se mulţumi să îşi termine în tăcere cheesbugerul, cartofii prăjiţi şi felia de plăcintă cu afine, şi să bea o cafea neagră. După care se duse înapoi la WFO ca să-şi verifice e-mailurile.

Sykes nu-i răspunsese nici până acum, deşi Alex primise confirmarea electronică şi ştia că superiorul lui deschisese raportul. Se plimbă pe holurile instituţiei, sperând oarecum să dea peste Sykes şi să-l întrebe cum rămânea cu investigaţia lui. Alex scrisese mii de rapoarte de-a lungul anilor, însă acesta se dusese direct la sediu, lucru deloc obişnuit pentru un agent de teren ca el, pe care nimeni nu-l avea în vedere pentru avansarea într-o poziţie în conducere. Când ştiai că ochii directorului aveau să treacă peste umila ta încercare de compoziţie logică, simţeai cum firele de păr de la ceafă încep să ţi se zburlească.

Trecu pe lângă panoul cu misiunile şi observă că fotografia lui şi a lui Simpson fuseseră mutate sub titlul „Misiune Specială”. Se uită la fata cu pielea măslinie care-l privea din fotografie şi se trezi rostind numele:

— J-Glo!

Poate c-ar fi fost mai bine să se întoarcă în Alabama. Tăticu’ ar fi fost probabil încântat.

Îşi mai omorî ceva timp pe la birou, apoi hotărî că, dacă Sykes ţinea musai să discute cu el, ştia unde să-l găsească.

Odată ieşit pe trotuar, trase în piept o gură din aerul rece al nopţii şi zâmbi gândindu-se la Kate Adams. Apoi începu să coboare strada cu o uşurinţă în mişcări pe care n-o mai simţise de mult timp. Se gândi să se ducă acasă, dar ceea ce-şi dorea de fapt era să stea de vorbă cu cineva. Totuşi, toţi prietenii lui erau agenţi căsătoriţi, ceea ce însemna că fie erau în misiune,

fie petreceau în aceste momente nişte clipe preţioase, şi rare, cu familiile. Iar Alex avea prea puţine în comun cu puştanii proaspăt veniţi la WFO.

Gândul ăsta îl făcu să-şi dea seama că, în următorii trei ani, îl aşteptau nişte decizii importante. O să se retragă pur şi simplu? Sau o să plece la o altă agenţie, o să trăiască din banii de pensie şi-o să pună la ciorap noul salariu? Chestia asta purta numele de „brânză dublă”. Era o treabă cât se poate de legală şi mulţi agenţi o practicau ca să-şi mai rotunjească veniturile din pensii. Era un fel de reglare a conturilor, după ani de muncă subevaluată în sectorul public.

O mare parte din viaţa de adult a lui Alex fusese învăluită în ceaţă. Învăţase cum merg treburile în Serviciu, săltase băieţi răi în cele opt birouri locale unde lucrase, după care fusese transferat la Pază şi Protecţie, unde-şi petrecuse fiecare oră sărind dintr-un avion în altul, alergând din oraş în oraş şi din ţară în ţară. Fusese atât de ocupat gândindu-se mereu la câte cineva, încât nu prea avusese timp să se gândească *la sine.* Şi acum, că sosise timpul să se gândească la viitorul lui, Alex se trezea dintr-odată incapabil să o facă. De unde să înceapă? Ce să facă? Simţi un atac de panică apropiindu-se, şi nu unul care să poată fi alungat cu un pahar de martini.

Stătea paralizat la un colţ de stradă, încercând să-şi hotărască restul vieţii, când îi sună telefonul. Nu recunoscu din prima numele şi numărul afişate pe ecranul celularului, apoi, dintr-odată, îşi aminti. Era Anne Jeffries, logodnica decedatului Patrick Johnson.

— Alo?

— Nu credeţi că aş fi ştiut dacă bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc, cu care urma să-mi petrec tot restul *vieţii* era traficant de droguri? strigă atât de tare femeia, încât Alex îşi îndepărtă telefonul de ureche.

— Domnişoară Jeffries…

— Vă dau în judecată! Dau în judecată FBI-ul şi Serviciul Secret. Şi pe *dumneata!* Şi pe *nemernica* aia de parteneră a dumitale.

— Hei, uşurel, uşurel… Îmi dau seama că sunteţi supărată…

— Supărată? „Supărată” nu descrie nici a mia parte din felul în care mă simt. Nu-i de-ajuns că Pat a trebuit să fie ucis, acum vreţi să-i distrugeţi şi reputaţia!

— Domnişoară Jeffries, nu încerc decât să-mi fac meseria…

— Păstrează-ţi scuzele de doi lei pentru avocat, i-o trânti ea, apoi închise.

Alex băgă telefonul la loc şi trase aer în piept. Se întrebă la cine ar mai fi putut suna femeia în continuare? La *Washington Post? 60 Minutes?* O să se-apuce să-i sune pe toţi şefii pe care-i avusese vreodată bărbatul? Îl sună pe Jerry Sykes pe numărul lui privat. Îi răspunse căsuţa poştală şi Alex lăsă un mesaj detaliat despre scurta, dar exploziva conversaţie cu îndurerata logodnică. Gata, făcuse tot ce putea face. Oricum, probabil că povestea avea să fie curând uitată.

Cu siguranţă, nu avea chef să se ducă acasă acum. Voia să se plimbe. Şi să se gândească.

Drumul îl duse, cum se întâmpla adesea, la Casa Albă. Îi salută pe câţiva dintre ofiţerii în uniformă pe care îi cunoştea şi se opri să schimbe câteva cuvinte cu un agent care stătea într-un Suburban negru şi bea nişte cafea. Alex şi bărbatul din maşină fuseseră colegi la biroul din Louisville, dar drumurile lor o luaseră apoi în direcţii diferite.

POTUS organiza un dineu oficial în acea seară, îi spuse lui Alex prietenul său. Apoi, a doua zi, plecau în campanie în vest, urmată de o ceremonie comemorativă în New York pentru evenimentele din 11 septembrie.

— Îmi place să văd un preşedinte ocupat, răspunse Alex.

Unii şefi executivi munceau pe brânci, deseori chiar câte douăsprezece ore pe zi, după care se schimbau în smoching şi participau la vreun eveniment monden pentru ca apoi să lucreze la telefon, din apartamentele private, până târziu în noapte. Altor preşedinţi le plăcea să treacă prin programul zilei ca gâscă prin apă şi să se retragă cât mai devreme. Alex nu fusese niciodată de părere că preşedinţia unei ţări era o treabă relaxantă.

Intră în Lafayette Park şi fu surprins să vadă o lumină în cortul lui Stone. Poate că reuşise în sfârşit să găsească o persoană cu care să poată sta într-adevăr de vorbă.

— Oliver? strigă el încet, aşteptând în faţa cortului luminat.

Tenda se dădu la o parte şi Alex îl privi uimit pe bărbatul pe care nu îl recunoştea.

— Îmi pare rău, zise Alex, îl căutam pe…

— Agent Ford? spuse Stone, ieşind afară.

— Oliver? Tu eşti?

Stone zâmbi şi-şi frecă faţa proaspăt defrişată.

— Omenii mai au nevoie de-un nou început, din când în când, îi explică el.

— Te-am căutat aseară.

— Mi-a spus Adelphia. Mi-e dor de partidele noastre de şah.

— Mă tem că n-am fost un adversar vrednic de tine.

— Ai evoluat mult de-a lungul anilor, răspunse amabil Stone.

Pe când lucrase în Serviciul de Pază şi Protecţie a preşedintelui, Alex îl vizitase pe Stone ori de câte ori îi permisese programul încărcat. Mai întâi ca să afle despre potenţiale probleme în jurul Casei Albe. Pe atunci, Alex considera că oricine se afla la mai puţin de un kilometru de clădire, fără a deţine o insignă de la Serviciul Secret, era duşmanul lui. Stone nu făcuse nici el excepţie.

Ce-l intrigase cu adevărat pe Alex în legătură cu Oliver Stone era faptul că omul ăsta părea să nu aibă trecut. Auzise zvonuri cum că Stone lucrase la un moment dat pentru guvern. Aşa că Alex intrase în toate bazele de date disponibile încercând să găsească informaţii despre trecutul lui, însă acestea pur şi simplu nu existau. Nu căutase după „Oliver Stone” – evident, un nume fals. Reuşise în schimb să-i ia pe furiş amprentele şi să le introducă în sistemul automat de identificare. Răspunsul fusese negativ. Le căutase apoi în baza de date militară, în computerul cu fişierele Serviciului Secret şi în orice alt loc la care se putuse gândi. Nicăieri nu găsise nicio potrivire. Din punctul de vedere al guvernului Statelor Unite, Oliver Stone nu exista.

Îl urmărise odată pe Stone până la căsuţa lui din cimitir. Se dusese apoi la biserica de care aparţinea cimitirul, dar oamenii de acolo nu-i putuseră spune nimic despre el, iar Alex nu avea niciun temei legal ca să forţeze lucrurile. Îl urmărise de câteva ori lucrând în cimitir şi, după ce plecase, se gândise chiar să intre şi să-i cotrobăie prin casă. Dar era ceva la Stone, un imens sentiment de demnitate şi de profundă sinceritate, care-l făcuse să respingă această idee.

— Ei, spune! Pentru ce ai venit să mă vezi?

— Eram doar în trecere. Adelphia mi-a spus că eşti la o întâlnire.

— Îi place să exagereze. M-am întâlnit cu nişte prieteni la mall. Ne place să ne plimbăm pe acolo, seara. Făcu o pauză,

apoi adăugă: Şi, cum mai stau trebuirile la WFO?

— E plăcut să lucrez iar la cazuri.

— Am auzit că a fost ucis un angajat de-al vostru.

Alex dădu din cap.

— Patrick Johnson. Lucra la National Threat Assessment Center. De fapt, e sub tutela NIC acum, dar eu sunt implicat pentru că Johnson era încă un fel de agent comun.

— *Tu* eşti implicat? zise Stone. Vrei să spui că tu lucrezi la caz?

Alex ezită. Nu părea să existe niciun motiv pentru care să nu-şi recunoască implicarea. Nu era nimic confidenţial.

— Am fost trimis să-mi bag nasul, deşi problema pare să fi fost deja rezolvată.

— N-am auzit.

— Au găsit heroină acasă la Johnson. Se crede că a fost ucis de indivizii cu care lucra.

Nu spuse nimic despre telefonul primit de la Anne Jeffries. Detaliul ăsta nu fusese făcut public.

— Dar *tu* ce crezi? zise Stone, privindu-l printre gene.

Alex ridică din umeri.

— Cine ştie? Şi, sincer, noi nu facem decât să relatăm ce aflăm de la FBI.

— Şi totuşi, a fost ucis un om.

Alex îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare.

— Da, ştiu şi eu asta.

— Te-am urmărit de-a lungul anilor, agent Ford. Eşti un bun observator, eşti muncitor şi ai instincte bune. Cred că ar trebui să-ţi foloseşti talentele astea în acest caz. Dacă ceea ce făcea el ar putea pune în pericol securitatea naţională, atunci o pereche de ochi în plus nu au ce să strice.

— Am făcut cercetările de bază, Oliver. Dacă n-au fost droguri, atunci ce?

— Exact! Dacă nu droguri, atunci ce? Cred că cineva ar trebui să răspundă foarte detaliat la această întrebare. Poate că motivul se află la locul lui de muncă. Gândeşte-te, e uşor să acoperi ceva plantând droguri la individ acasă.

Alex păru că se îndoieşte.

— E foarte puţin probabil. Şi, sincer să-ţi spun, NIC e o cutie cu mult prea multe probleme ca s-o deschidă cineva care vrea să se pensioneze peste trei ani.

— Trei ani nu înseamnă chiar aşa de mult timp, agent Ford. Nici pe departe atât de mult cât anii pe care i-ai petrecut deja servindu-ţi ţara. Şi, din nefericire, cinstit sau nu, *sfârşitul* carierei este de obicei cel pe care ni-l amintim la o persoană.

— Şi, dacă fac vreun pas greşit în cazul ăsta, s-ar putea să nu mai am niciun fel de carieră.

— Dar celălalt lucru important de care trebuie să-ţi dai seama este că sfârşitul carierei este cel pe care *tu* ţi-l aminteşti cel mai bine. Şi vei avea decenii în care poate ai să regreţi. Şi asta chiar că înseamnă mult timp.

Alex îl lăsă pe Stone şi se întoarse agale la maşină. Cuvintele bărbatului aveau noimă. Erau, ce-i drept, aspecte despre moartea lui Patrick Johnson care-i rămăseseră neclare lui Alex. Descoperirea drogurilor apăruse, într-adevăr, ca o mană cerească. Şi mai erau şi alte detalii care nu păreau să se lege. Adevărul era că Alex nu investigase cazul cu prea mare tragere de inimă şi se mulţumise mai degrabă să se ţină în umbra FBI-ului şi să accepte concluziile Biroului.

Iar Stone avusese dreptate şi din alt punct de vedere. Alex îşi continuase activitatea în Serviciul Secret după accident fiindcă nu voise să iasă din schemă cu un certificat de handicap. Ei bine, nici cu o investigaţie în care să facă doar act de prezenţă nu voia să iasă. Era, la urma urmei, vorba de mândrie profesională. Şi dacă preşedinţii Statelor Unite nu aveau voie să-şi îndeplinească de mântuială sarcinile ce le reveneau, nici agenţii Serviciului Secret n-ar fi trebuit să o facă.

Oliver Stone îl urmări pe Alex dispărând în depărtare, apoi se întoarse repede la căsuţa lui din cimitir. De acolo, folosi celularul pe care i-l dăduse Milton ca să-l sune pe Caleb şi să-i comunice ultimele veşti.

— A fost un noroc pe care n-am putut să-l trec cu vederea, îi explică Stone.

— Dar sper că nu i-ai spus că am fost martori la crimă, nu?

— Agentul Ford este poliţist federal. Dacă i-aş fi spus asta, datoria lui ar fi fost clară. Ce sper eu acum e c-o să găsească la NIC ceva ce noi n-am fi avut posibilitatea să descoperim.

— Şi asta n-o să-l pună în pericol? Vreau să zic, dacă NIC îşi elimină propriii angajaţi, nu cred c-ar avea vreo reţinere să omoare şi un agent al Serviciului Secret.

— Agentul Ford este un om capabil. Dar va trebui totuşi să fim îngerii lui păzitori, nu crezi?

Stone închise, apoi, amintindu-şi dintr-odată că nu mâncase nimic la cină, intră în bucătărie şi-şi făcu o supă, pe care o mâncă în faţa unui foc mic. Cimitirele păreau să fie întotdeauna friguroase, indiferent de anotimp.

După aceea se aşeză în vechiul său fotoliu, lângă foc, cu o carte pe care o citea, din colecţia extrem de eclectică pe care Caleb îl ajutase să o strângă. Doar cu atât mai rămăsese: cu prietenii, cărţile, câteva teorii, câteva amintiri.

Privi din nou spre cutia cu albumul de fotografii şi, deşi îşi dădea de la bun început seama că nu făcea bine, lăsă cartea din mână şi-şi petrecu următoarea oră printre amintiri. Stone privi îndelung fotografiile pe care le avea cu fetiţa lui. Într-una, ţinea în mână un buchet de margarete, florile ei preferate. Zâmbi, amintindu-şi cum pronunţa copila cuvântul „magalete”. Mai avea o fotografie în care fata sufla în lumânările de pe un tort. Nu era ziua ei. Avusese nişte copci la mână după ce căzuse peste nişte cioburi, iar tortul era răsplata fiindcă fusese atât de curajoasă. Tăietura îi lăsase în palmă o cicatrice în formă de semilună. Stone i-o săruta ori de câte ori îi lua mâna într-a lui. Avea atât de puţine amintiri, încât se agăţa cu disperare de fiecare dintre ele.

În cele din urmă, gândurile i se întoarseră spre acea ultimă noapte. Casa lor era situată într-o zonă foarte izolată. *Angajatorul* lui insistase asupra acestui lucru. Abia după atac înţelesese Stone motivul cererii.

Îşi aminti scârţâitul uşii deschizându-se. Fără să poată ajunge la copilul lor, el şi soţia lui abia reuşiseră să se strecoare afară pe fereastră când începuseră împuşcăturile înfundate. Stone îşi amintea cum văzuse amortizoarele montate la arme. Buf-buf-buf. Gloanţele îl muşcaseră ca nişte ţânţari ucigaşi. Apoi soţia lui ţipase scurt… şi gata. Era moartă. Stone omorâse doi dintre bărbaţii trimişi să-l execute în acea noapte, folosind chiar propriile lor arme. Apoi reuşise să ajungă într-un loc sigur.

Fusese ultima oară când îşi văzuse soţia şi fiica. A doua zi, era ca şi cum nu existaseră niciodată. Casa fusese golită şi toate semnele odiosului atac fuseseră şterse. Toate încercările de a-şi găsi fiica de-a lungul anilor eşuaseră. *Beth.* Numele ei întreg era Elizabeth, dar îi spuseseră întotdeauna Beth. Fusese un copil

frumos, mândria tatălui ei. Şi o pierduse pentru totdeauna într-o noapte de coşmar, cu zeci de ani în urmă.

Când în cele din urmă aflase adevărul despre acea noapte, Stone fusese chinuit de ideea răzbunării. Apoi, se întâmplase ceva care-l făcuse să mai uite de aceste gânduri. Citise în ziare despre moartea violentă a unui bărbat, un bărbat important, într-o ţară de peste ocean. Crima nu fusese niciodată elucidată. Bărbatul lăsase în urmă o soţie şi copii. Stone recunoscuse amprenta fostului său angajator în întreaga poveste. Era o scenă pe care o cunoştea mult prea bine.

Atunci îşi dăduse seama că nu merita alinarea răzbunării pentru faptul că-i omorâseră soţia şi-i luaseră copilul de lângă el. Şi păcatele lui erau multe, îngrămădite sub mantia dubioasă a patriotismului. Din acea clipă, Stone încetase să mai caute dreptatea pentru ceea ce se întâmplase cu familia lui.

Dispăruse din peisaj şi hoinărise prin lume sub mai multe nume false. Fusese destul de uşor; chiar propriul său guvern îl antrenase cât se poate de bine în această privinţă. După mulţi ani de peregrinări, recursese la ultima opţiune care-i mai rămăsese. Devenise Oliver Stone, un om al protestelor tăcute, care supraveghea cu mare atenţie evenimente importante din America pe care alţii nu păreau să le bage în seamă. Şi totuşi, nu fusese nici pe departe îndeajuns pentru a alina suferinţa pierderii celor două fiinţe atât de iubite. Era crucea pe care avea s-o poarte până la ultima suflare.

Când adormi în scaunul de lângă focul care se stingea încet, lacrimile de pe obraji încă i se mai scurgeau pe paginile lucioase ale albumului.

CAPITOLUL 27

Djamila se trezi la ora cinci dimineaţa, în micul ei apartament de la periferia oraşului Brennan, Pennsylvania. De îndată ce se iveau zorii, trebuia să-şi facă prima rugăciune a zilei. După ce se spălă, îşi scoase pantofii şi-şi acoperi capul, Djamila îndeplini ritualul care presupunea să stea în picioare, să se închine şi să se prosterneze pe covoraşul de rugăciune. Începu prin a recita *shahada,* profesiunea de credinţă musulmană: *La ilaha illa 'Llah,* adică „Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu". După care recită sura de început, primul capitol al Coranului. Invocările erau îndeplinite în tăcere, doar buzele i se mişcau în timp ce forma cuvintele. După ce-şi termină rugăciunea, îşi schimbă hainele şi se pregăti de muncă, apoi se aşeză la micul dejun.

În timp ce privea pereţii micuţei bucătării, Djamila reflecta asupra conversaţiei pe care o avusese cu Lori Franklin cu o zi înainte. Djamila îşi minţise angajatoarea, iar americanca nu avea cum să afle acest lucru. Documentele oficiale arătau că Djamila era din Arabia Saudită. Acest lucru şi faptul că era femeie o ajutaseră să pătrundă foarte uşor în America, chiar şi după evenimentele de la 11 septembrie. În realitate, Djamila era de origine irakiană, sunnită, ca de altfel optzeci la sută dintre musulmani, deşi în Irak sunniţii erau în minoritate. În vremurile de început, sunniţi se certaseră cu şiiţii în principal pe tema succesorului profetului Mohamed. Acum, diferenţele erau cu mult mai numeroase şi mai amare.

Şiiţii credeau că cel de-al patrulea calif dreptcredincios, Ali ibn Abu Talib, ginerele şi totodată vărul lui Mohamed, era adevăratul succesor pe linia de sânge a profetului islamic. Musulmanii şiiţi făceau un pelerinaj la Mazar-i-Sharif, la moscheea albastră unde era îngropat Ali. Musulmanii sunniţi credeau că Mahomed nu-şi numise succesorul şi astfel califii erau cei care duseseră mai departe misiunea profetului, după moartea lui. Sunniţii şi şiiţii erau de acord asupra faptului că niciunul dintre califi nu se ridicase la înălţimea profetului. Totuşi, faptul că trei dintre cei patru califi sfârşiseră în morţi violente era o mărturie a înverşunării cu care populaţia musulmană îşi disputa acest aspect.

În timpul regimului secular al lui Saddam Hussein, Djamilei i se permisese să conducă o maşină, în timp ce în Arabia Saudită

acest lucru nu ar fi fost posibil. Saudiţii urmau o formă foarte strictă a shariei, legea islamică. Această stricteţe le impunea femeilor să fie tot timpul complet acoperite şi le interzicea dreptul la vot sau chiar dreptul de a ieşi din casă fără permisiunea scrisă din partea soţului. Aceste reguli erau atent implementate de vigilenta şi neînduplecata poliţie religioasă.

Exista de asemenea şi infama piaţă din centrul oraşului Riyadh unde, în fiecare zi de vineri, cei care încălcaseră sharia erau pedepsiţi în văzul tuturor. Djamila fusese acolo odată şi privise îngrozită cum cinci oameni îşi pierduseră ambele mâini şi alţi doi capetele. O pedeapsă mult mai blândă era *fallaga,* bătaia de la fund până la tălpi într-un mod care nu lăsa urme, deşi, de cele mai multe ori, victima nu mai era în stare să meargă, din cauza durerilor.

Restul lumii alesese, în cea mare parte, să pretindă că nu are cunoştinţă despre astfel de practici, mai ales după ce regele Ibn Saud, cuceritorul Arabiei şi conducătorul care dăduse numele ţării, angajase geologi care veniseră să caute apă şi descoperiseră în schimb petrol. Cu cel puţin un sfert din rezerva de aur negru a lumii îngropată sub nisipul ţării, o resursă pe care lumea industrializată se grăbise să o valorifice, saudiţii puteau de cele mai multe ori să facă orice voiau, fără teama de repercusiuni.

Totuşi, Djamila nu o minţise în totalitate pe Franklin. Locuind în Bagdad şi fiind sunnită, la fel ca Saddam Hussein, purtase, în general, hainele pe care şi le alesese şi primise într-adevăr o educaţie bună. Cu toate acestea, detestase viaţa sub regimul dictatorului irakian. Pierduse prieteni şi rude care „dispăruseră” după ce vorbiseră deschis împotriva despoticului conducător. În timpul invaziei americanilor în Irak se rugase ca Hussein să fie dat jos de la putere şi rugăciunile îi fuseseră ascultate. Ea şi familia ei îi primiseră la început pe americani ca pe nişte eroi care le redaseră libertatea. După aceea însă, lucrurile începuseră să se schimbe rapid.

Djamila se întorsese într-o zi de la piaţă şi-şi găsise casa în ruine, în urma unui atac aerian rătăcit. Întreaga ei familie, inclusiv cei doi fraţi mai mici, pieriseră. După această tragedie, Djamila se dusese să locuiască la nişte rude din Mosul. Însă acestea căzuseră victime unui atentat cu bombă din timpul unei revolte împotriva prezenţei americanilor în Irak.

Djamila mersese apoi în Tikrit, ca să stea cu o verişoară, dar războiul o obligase să fugă şi de acolo. Din acea clipă fusese un om fără casă, îngroşând rândurile unui număr tot mai mare de oameni care ajunseseră, practic, nomazi, veşnic prinşi în lupta dintre armatele de insurgenţi, pe zi ce trecea mai mari, şi America şi aliaţii săi. Într-una dintre aceste grupări întâlnise un bărbat care vorbea deschis împotriva americanilor, spunând că nu sunt nimic mai mult decât nişte imperialişti avizi după petrol. Susţinea că toţi musulmanii au datoria de a lupta împotriva acestui inamic al islamului.

Ca majoritatea musulmanilor, singurul jihad pe care-l purtase vreodată Djamila fusese „jihadul cel mare", lupta interioară pentru a deveni un bun musulman. Era clar însă că bărbatul acesta vorbea despre un alt jihad, „jihadul cel mic", războiul sfânt, un concept care apăruse în islam prin secolul al şaptelea. La început Djamila nu-l luase în seamă pe bărbat şi considerase prelegerile lui nişte baliverne; totuşi, pe măsură ce situaţia ei devenea tot mai sumbră, îl ascultase cu mai multă atenţie şi pe el, şi pe alţii asemenea lui. Lucrurile pe care le auzea se adăugau la grozăviile la care ea însăşi fusese martoră şi tânăra femeie care pierduse totul începu să întrezărească un sens în această doctrină. Şi curând, disperarea şi deznădejdea ei se transformară în cu totul altceva: în furie.

Nu cu mult după aceea, Djamila se trezise în Pakistan, apoi în Afghanistan, învăţând să facă lucruri la care nici în vis nu s-ar fi gândit până atunci. Cât timp stătuse în Afghanistan, purtase *burka,* îşi ţinuse gura şi ascultase de bărbaţi. Se ducea la piaţă şi curând hainele de pe ea se umflau din cauza lucrurilor pe care le cumpăra şi le ascundea dedesubt. *Burka* avea o plasă în faţa deschizăturii pentru ochi. Era gândită să reducă câmpul vizual periferic al unei femei. Dacă voia să se uite la ceva, trebuia să întoarcă tot capul. În felul ăsta, se spunea, bărbatul îşi putea da întotdeauna seama ce anume atrăgea interesul soţiei lui. Chiar şi după plecarea talibanilor, multe *burka* mai erau încă folosite. Dar nici femeile care renunţaseră la *burka* nu erau cu adevărat libere, vedea Djamila, fiindcă soţii şi fraţii şi, da, chiar şi fiii lor încă le controlau fiecare aspect al vieţii.

După luni de pregătire, plecase în Statele Unite, împreună cu mulţi alţii ca ea, toţi cu documente false şi mistuiţi de dorinţa de a-şi lua revanşa în faţa inamicului care le distrusese vieţile.

Djamila fusese învăţată că tot ce ţinea de America era malefic. Că viaţa şi valorile occidentale erau total opuse credinţei musulmane şi, într-adevăr, aveau ca principală ţintă distrugerea definitivă a islamului. Cum să nu lupte împotriva unui astfel de monstru?

Primele ei săptămâni în America fuseseră împărţite între monotonie şi experienţe uluitoare. O vreme nu avusese mare lucru de făcut, decât să ducă nişte mesaje dintr-o parte în alta. Cu toate astea vedea America, marele duşman, pentru prima dată. Intrase în câteva magazine împreună cu o prietenă afgană. Femeia fusese şocată să vadă fotografii cu oameni pe produsele din rafturi. Sub regimul taliban, acest gen de grafică fusese complet interzisă.

Americanii erau oameni mari, cu o poftă de mâncare colosală şi cu nişte maşini...! Djamila nu mai văzuse niciodată maşini atât de mari. Magazinele erau pline, oamenii purtau tot felul de haine. Bărbaţii şi femeile se îmbrăţişau în plină stradă, ba chiar se sărutau în faţa unor străini, cum era ea. Şi totul se mişca atât de repede, încât Djamila abia putea ţine pasul. Se simţea de parcă ar fi aterizat undeva, departe în viitor. Era îngrozită, dar totodată şi foarte intrigată.

Apoi fusese luată din grupul cu care venise în America şi dusă într-un alt oraş, unde urmase alte antrenamente. Primise o nouă identitate şi recomandări pentru un loc de muncă. Şi primise maşina extrem de specială pe care o conducea acum. Fusese apoi trimisă în Brennan, ca să devină dădaca familiei Franklin. Îi plăcea munca şi adora să aibă băieţii în preajmă, dar, pe măsură ce timpul trecea, îşi dorea tot mai mult să se întoarcă acasă. America pur şi simplu nu era pentru ea.

Djamila aşteptase dintotdeauna cu nerăbdare ziua când va pleca în *hajj,* pelerinajul la cel mai sfânt loc al islamului, oraşul Mecca din regiunea Hejaz, unde se născuse Mahomed. În copilărie, ascultase povestirile familiilor care trăiseră acest eveniment deosebit de important în viaţa unui musulman. Se imagina într-un cerc în jurul Marii Moschei, sau Al-Masjid *al-Haram,* din Mecca, făcându-şi rugăciunile.

Pelerinajul continua în Muzdalifa, unde se ţinea Rugăciunea de Noapte şi de unde se adunau douăzeci şi unu de pietre, simbol al izgonirii cu pietre a lui Satan din Mina. Se petreceau două sau trei zile în Mina, pentru diverse ceremonii, înainte ca

pelerinul să se întoarcă la Mecca. Familiilor care făceau acest pelerinaj li se permitea să adauge termenul „hajj” la numele lor.

Pe când era mică, pe Djamila o fascinaseră poveştile despre sărbătoarea de patru zile care urma, *'id al-adha,* Sărbătoarea Sacrificiului, cunoscută şi sub numele de Sărbătoarea cea Mare. Mai visase şi cum o să-şi picteze pe uşă mijlocul de transport folosit pentru a face călătoria, un vechi obicei egiptean pe care îl împrumutau uneori şi ceilalţi musulmani. Totuşi, Djamila nu avusese şansa de a se duce la Mecca înainte ca în ţara sa să izbucnească războiul. Acum se îndoia că va mai avea vreodată această ocazie. Ce-i drept, era aproape sigură că nu avea nicio şansă de a se mai întoarce în ţara ei altfel decât într-un sicriu.

Îşi strânse lucrurile de care avea nevoie şi coborî la maşină. Aruncă o privire spre portbagajul vehiculului. Ascunsă acolo, era o caracteristică unică pe care niciun producător nu s-ar fi gândit vreodată să o ofere printre dotări.

În centrul oraşului Brennan, Captain Jack semnă achiziţia noii sale proprietăţi, un service auto. Îmbrăcat într-un costum foarte elegant, distinsul „antreprenor” luă cheile, mulţumindu-le vânzătorului şi agentului în timp ce pleca în Audi-ul său decapotabil. Cei doi zâmbiseră, îşi număraseră banii şi-i uraseră noroc. „Noroc şi vouă! ar fi vrut să le spună. Şi mult noroc oraşului Brennan. Cu siguranţă, va avea nevoie!”

Câteva minute mai târziu, Captain Jack îşi parcă maşina lângă bordură, îşi deschise iPAQ-ul, se conectă la internet, apoi intră în camera de *chat.* Filmul de azi era *Vrăjitorul din Oz.* Îşi amintea că îl văzuse în copilărie. Spre deosebire de majoritatea spectatorilor, probabil, el fusese întotdeauna de partea liotei de maimuţe zburătoare ţinute în sclavie. Lăsă un mesaj prin care aranja o întâlnire în parc.

Unitatea de service auto avea să fie unul dintre cele mai importante elemente ale operaţiunii şi aici intervenea femeia. Dacă ea nu-şi juca bine rolul, toate eforturile lui ar fi fost zadarnice. Erau unele lucruri pe care nu le puteai deduce dintr-un e-mail impersonal, cum ar fi să apreciezi dacă cineva are sau nu tăria necesară de a duce o treabă până la capăt.

Uneori trebuia să te duci să te convingi singur.

Era o zi înnorată şi cam răcoroasă, aşa că parcul era aproape

gol. Captain Jack se aşează pe o bancă, îşi citi ziarul şi-şi bău cafeaua. Stătuse jumătate de oră să supravegheze cu atenţie parcul, înainte de a coborî din maşină. Şansele de a fi fost urmărit erau astronomic de mici. Şi totuşi, nu supravieţuiai atât de mult în meseria lui dacă nu ţineai cont de detaliile mărunte, dar cruciale.

Primele pagini erau pline de ştiri foarte importante: piaţa de tranzacţii, uimitor, crescuse în ziua precedentă, după ce cu o zi mai înainte căzuse. Peste tot articole despre fotbal american – război pe gazon, îi spuneau. Ei bine, cel puţin aşa îl numeau nişte oameni care nu văzuseră în viaţa lor ce înseamnă cu adevărat un război. Captain Jack mai află şi că o vedetă de cinema îşi părăsea soţia pentru o altă vedetă de cinema. Apoi citi că un cântăreţ rock fusese prins făcând playback în timpul unui concert live. Şi că trei persoane muriseră într-un atentat cu bombă din Israel, în lupta asta care părea să nu se mai termine. Represaliile nu vor întârzia să apară, declarau oficialii israelieni. Da, aşa avea să fie, Captain Jack ştia. Nu te puneai cu israelienii. Captain Jack era un om foarte curajos, călit în focul multor lupte. Dar până şi el se ferea să se pună în mod direct rău cu israelienii.

Undeva, într-un articol minuscul de pe ultimele pagini, Captain Jack citi cum SIDA continua să ucidă milioane de oameni în Africa. Citi apoi un alt articol despre cum alte milioane muriseră pe acelaşi continent, victime ale unui război civil. Jumătate de lume trăia într-o sărăcie lucie, se spunea în altă parte. Mii de copii mureau zilnic pentru simplul motiv că nu aveau nimic în stomac.

Captain Jack lăsă ziarul deoparte. Nu era un moralist din fire; ucisese mulţi oameni în viaţa lui. Dacă exista un rai şi un iad, ştia prea bine unde avea să-şi petreacă eternitatea. „Dar, zău, un articol despre playback pe prima pagină?”

Auzi mai întâi copiii, dar nu întoarse capul. Ascultă apoi scârţâitul balansoarului şi al roţii care se învârtea părând că n-o să se mai oprească. Zâmbi la ţipetele încântate ale micuţilor.

În cele din urmă, zarva copiilor se mai potoli. Mai trecură câteva minute, apoi auzi portierele maşinii deschizându-se şi închizându-se. Ascultă apoi sunetul paşilor care se apropiau de el. Erau călcături măsurate, calme. Banca aşezată direct în spatele lui scârţâi uşor în clipa când persoana se aşează. Îşi ridică

repede ziarul.

— Cred că Steelers o să câştige cupa anul ăsta, ce zici? întrebă el.

— Nu, eu pun banii pe Patriots, răspunse cealaltă persoană.

— Eşti sigură?

— Sunt foarte sigură pe ceea ce spun. Dacă aş avea îndoieli, n-aş mai spune nimic.

După ce trecură de faza codului de identificare, Captain Jack trecu direct la subiect.

— Lucrurile merg bine la familia Franklin?

— Da, foarte bine, răspunse Djamila.

— Rutina obişnuită? N-a apărut niciun element nou?

— Viaţa lor e simplă. El munceşte tot timpul. Ea se joacă tot timpul.

Îl surprinse asprimea din spatele cuvintelor.

— Oh, aşa crezi?

— Nu cred, ştiu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Americanii mă dezgustă.

— Chiar aşa?

— Sunt nişte porci! Şi sunt răi, toţi până la ultimul!

Bărbatul rosti un cuvânt în arabă, care o făcu pe Djamila să îngheţe.

— Ascultă-mă! spuse ferm Captain Jack. Unii americani sunt răi şi unii musulmani sunt răi. Dar cei mai mulţi dintre ei vor să trăiască în pace, într-o fericire relativă, să-şi facă o casă, să aibă o familie, să se roage la Dumnezeul lor şi să moară cu demnitate.

— Mi-au distrus ţara! Spun că Irakul e aliat cu al-Qaeda şi talibanii. E o nebunie. Hussein şi Ben Laden se urau de moarte, toată lumea ştie asta. Iar cincisprezece din cei nouăsprezece teroriştii implicaţi în atentatul de la 11 septembrie sunt saudiţi. Cu toate astea nu văd tancuri americane pe străzile din Riyadh, doar în Bagdad.

— Vor să dea jos un om pe care tot ei l-au adus la putere, ştiu. Dar irakienii nu deţin o bucată din America, aşa ca saudiţii. În plus, toate „marile” civilizaţii măcelăresc alte civilizaţii care le stau în cale. Poţi să vorbeşti cu indienii americani pe tema asta. Dar, dacă vrei să auzi despre cruzimea musulmanilor faţă de alţi musulmani, du-te să-i vezi pe kurzi.

— Îmi spui asta. Îmi spui asta acum! De ce? De ce?

Vocea lui Captain Jack era calmă, dar totuşi foarte fermă.

— Fiindcă furia pe care o crezi pasiune ar putea distruge toată munca noastră de până acum. Am nevoie să te concentrezi, nu să urăşti. Ura duce la reacţii iraţionale. Nu tolerez o gândire iraţională, mă înţelegi?

Urmă un moment de tăcere.

— Înţelegi?

În sfârşit, Djamila vorbi:

— Da.

— Planul s-a schimbat. Este chiar ceva mai clar acum. Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie. Şi o să exersezi noua rutină iar şi iar, până când o s-o poţi s-o faci şi-n somn.

După ce o informă cu privire la noile detalii, femeia spuse:

— Cum ai spus şi tu, e mai uşor. Aşa o să mă duc la casa familiei Franklin.

— Exact. Dar trebuie să luăm totul în consideraţie. În ziua *aceea*, dacă rutina soţilor Franklin se schimbă din orice motiv, şi este posibil, pentru că nu în fiecare zi soseşte preşedintele în oraşul tău, cineva o să fie în apropiere. Îţi aminteşti ce trebuie să spui?

— Se apropie o furtună, răspunse Djamila. Dar nu cred că va fi necesar.

— Dar dacă *este* necesar, aşa să faci!

Rostise cuvintele apăsat, în arabă.

Djamila ezită o clipă, apoi întrebă:

— Şi dacă vine furtuna?

— Atunci vei face lucrul pentru care ai fost adusă aici. Dacă te prind însă – făcu o pauză – vei avea răsplata ta. Ca *fida'ya.*

Djamila zâmbi privind un petic de cer unde soarele încerca să se strecoare printre nori. Nimeni până atunci nu se referise la ea ca la *fida'ya.*

Încă se mai uita la peticul de cer când Captain Jack plecă.

Aflase suficient.

CAPITOLUL 28

— Credeam că s-a închis cazul, spuse Jackie Simpson în timp ce se îndepărta împreună cu Alex de sediul WFO, în maşina acestuia.

— N-am spus niciodată asta.

— FBI-ul a găsit drogurile, tu ţi-ai scris raportul… Ai zis că te întorci la săltatul de falsificatori şi statul de gardă. Îmi amintesc foarte clar, fiindcă tot atunci mi-ai dat şi nepreţuitele tale sfaturi pentru carieră.

— Am primit un telefon de la Anne Jeffries aseară. A spus că nu crede povestea cu drogurile. A ameninţat că ne dă în judecată.

— Vorbeşte gura fără ea! Şi nu poate să ne dea în judecată pentru că ne-am făcut datoria. La naiba, doar n-o să spună acum că noi am „plantat" heroina acasă la Johnson!

Alex îi aruncă o privire.

— Dar dacă a făcut-o altcineva?

Simpson îl privi la rândul ei, sceptică.

— Să-i „planteze" drogurile? De ce?

— Asta trebuie să aflăm noi. Cazul ăsta n-a avut prea multă noimă de la bun început.

— Ba are cât se poate de multă noimă dacă accepţi ideea că Patrick Johnson făcea o căruţă de bani din trafic de droguri. Urma să se căsătorească şi n-a văzut altă soluţie.

— Dacă nu vedea nicio altă soluţie, de ce-a mai vrut să se însoare, de la bun început?

— Poate, în ciuda felului în care arată, Annie e o superfemeie la pat şi n-a mai vrut să se joace fără un inel pe deget. Aşa că tipul lansează întrebarea, după care începe să aibă îndoieli. Se simte prins în capcană şi ajunge la concluzia că singura cale de ieşire e să înghită un glonţ.

— Glumeşti, nu?

— Nu ştii prea multe despre femei, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, după o vreme, începi să te saturi să fii doar obiectul plăcerii unui bărbat. Femeile vor relaţii permanente, din alea pecetluite cu un diamant. Bărbaţii vor cuceriri.

— Mulţumesc pentru stereotipizarea întregii rase umane. A fost o lecţie foarte informativă.

— În cazul ăsta, uite încă o teorie: Johnson făcea afaceri cu droguri, dar, din cauza apropiatei căsătorii, voia să se retragă din afacere. Doar că ăsta nu-i chiar genul de afacere din care să te retragi când ai chef. Asociaţii i-au făcut cadou de nuntă un glonţ, în loc de un prăjitor de pâine.

— Pe insula unde-au avut prima întâlnire? De unde puteau să ştie?

— Poate de la Anne Jeffries, doamna care vociferează acum atât de tare că iubitul ei n-a fost niciodată implicat în trafic de droguri.

— Crezi că ne minte?

— Ori asta, ori este incredibil de proastă, altfel ar fi ştiut despre droguri.

— Atunci, dacă Jeffries ştia şi n-avea nicio problemă cu asta, de ce s-a mai omorât Johnson?

— Poate că el voia să se retragă, dar *ea* nu voia să-l lase.

Alex scuturã din cap.

— Carevasăzică, noua ta teorie este că logodnica, mână-n mână cu traficanţii, şi-a ucis iubitul?

— E la fel de plauzibilă ca şi teoria ta.

— Nu cred că Anne Jeffries ar putea face diferenţa dintre un kilogram de heroină şi o cutie de zahăr, nici măcar dacă i le-am îndesa pe gât.

— Cum spui tu.

Simpson îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi? Unde mergem acum?

— Ţi-i aminteşti pe tipii pe care i-am cunoscut pe Roosevelt Island? Reinke şi Peters? I-am sunat. Au terminat expertiza grafoscopică, aşa că mi-am zis să mergem să aflăm rezultatele, să ne recuperăm biletul şi să ne mai băgăm niţel nasul prin ce se poate.

— Să ne băgăm nasul? Ştii că, atunci când preşedintele se duce la NIC, Serviciul Secret nici măcar nu are acces la anumite etaje din cauza nivelului extrem de ridicat de securitate?

— Da, ştiu. Încă mă scoate din sărite chestia asta! zise Alex.

— Şi ce te aştepţi să găsim acolo?

— Parte din investigaţia noastră este să aflăm ce anume făcea Johnson la NIC.

— Ce s-a întâmplat cu omul care se temea să n-o dea în bară în ultimii trei ani de carieră?

Alex opri maşina la semafor şi întoarse capul spre ea.

— Dacă mi-e frică să n-o dau în bară, mai bine-mi predau insigna chiar în clipa asta. Şi, fiindcă nu vreau aşa ceva…

— Şi, ia zi, patriotismul ăsta exaltat te-a lovit aşa, dintr-odată?

— Sincer să fiu, mi-a amintit de el un vechi prieten, într-o discuţie pe care am avut-o aseară.

Semaforul se făcu verde şi maşina porni din nou. Alex privi spre Simpson şi abia atunci îl remarcă, fiindcă îşi descheiase jacheta.

— Ăla-i un SIG. 357!

Femeia nu se uită la el.

— Arma cealaltă era puţin cam grea.

Alex mai observă şi că partenera lui nu mai purta controversata batistă roşie din buzunarul de la piept.

Treceau prin partea de vest a Fairfax County, pe Route 7, când Simpson reluă în sfârşit conversaţia.

— Am luat cina cu tata aseară.

— Şi ce mai face bunul senator?

— Minunat! răspunse ea sec.

Alex avu destulă minte să-şi ţină gura.

Când opriră în faţa intrării principale de la sediul NIC, Alex contemplă plin de uimire complexul strălucitor din faţa lui.

— Cât dracu’ e bugetul ăstora?

— Asta-i o informaţie secretă, ca şi în cazul nostru, răspunse Simpson.

Le trebui aproape o oră ca să treacă prin toate punctele de siguranţă şi chiar şi atunci, în ciuda protestelor, fură nevoiţi să predea armele. Cei doi fură apoi escortaţi de doi gardieni înarmaţi şi de un doberman foarte curios, care-i mirosea întruna pantalonii lui Alex.

— Să nu uităm că suntem în aceeaşi echipă, prietene, i se adresă Alex, glumeţ, dulăului.

Gardienii nu schiţară nici măcar un zâmbet.

Cei doi agenţi de la Serviciul Secret fură lăsaţi într-o încăpere micuţă, unde li se spuse să aştepte. Şi aşteptară. Şi aşteptară.

— Mi s-a părut mie sau tocmai am intrat într-o ţară străină? mârâi Alex, mototolind o bucată de hârtie pe care o aruncă, fără să nimerească ţinta, spre un coş de gunoi.

— *Tu* ai vrut să venim aici, pufni partenera lui. Eu, una, am o

grămadă de treabă la WFO şi în clipa asta aş fi putut să lucrez la cariera *mea!*

Înainte ca Alex să apuce să răspundă, uşa se deschise şi în încăpere pătrunse Tyler Reinke, urmat îndeaproape de Warren Peters.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, spuse Alex, uitându-se ostentativ la ceasul de la mână. Mă bucur că aţi reuşit în sfârşit să ajungeţi.

— Scuze pentru întârziere, spuse Reinke, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Scoase o coală de hârtie şi se aşezară cu toţii la masa micuţă din mijlocul încăperii.

— Scrisul de pe bilet se potriveşte cu al lui Patrick Johnson, spuse Reinke. Nu încape nicio îndoială.

Le întinse raportul de expertiză, ca să-l poată analiza şi cei doi agenţi de la Serviciul Secret.

— Nu mă surprinde, zise Alex. Unde-i biletul?

— În laborator.

— Bine.

Alex aşteptă, dar niciunul din cei doi bărbaţi nu spuse nimic.

— Trebuie să-l iau înapoi.

— Da, sigur, zise Peters.

— S-ar putea să dureze ceva timp, adăugă Reinke.

— Speram să spuneţi asta, fiindcă oricum voiam să aruncăm o privire prin biroul lui Johnson şi să discutăm cu câţiva dintre colegii lui. Să vedem cam ce cred ei despre povestea asta.

Cei doi bărbaţi îl priviră fără să clipească.

— Mă tem că aşa ceva nu e posibil, zise Peters.

— Băieţi, vorbim despre o anchetă de omucidere. Am nevoie de puţină cooperare.

— În ceea ce priveşte cooperarea, am făcut analiza grafoscopică în locul vostru. Pe lângă asta, pare cât se poate de clar că omul s-a sinucis. Asta a fost şi concluzia FBI-ului.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, i-o întoarse Alex. Iar investigarea locului de muncă al victimei este o procedură standard.

— Biroul lui Patrick Johnson este într-o zonă restricţionată, de cel mai înalt nivel de securitate, spuse ferm Reinke. Nu se fac excepţii. Nu aveţi acces acolo, am verificat.

Alex se aplecă în faţă şi-l privi pe Reinke direct în ochi.

— L-am păzit pe preşedintele Statelor Unite timp de cinci ani. Am activat în brigăzi antitero pe vremea când tu încă te mai ocupai de majoretele din liceu. Am asistat la întruniri între şefi de state unde s-au discutat aspecte ale implicării acestei ţări care v-ar face pe amândoi să vă udaţi pantalonii şmecheri de la Brooks Brothers.

— Nu îndepliniţi standardele de securitate necesare, spuse din nou Reinke.

— În cazul ăsta, avem o mare problemă, zise Alex. Fiindcă am fost desemnat să investighez acest caz. Acum, putem face asta în mod simplu sau complicat.

— Cum adică? întrebă Peters.

— Adică pot să obţin un mandat ca să cercetez biroul lui Johnson şi să discut cu colegii lui, sau mă puteţi duce chiar acum acolo, fără să mai ţinem cont de standardele de securitate.

Reinke zâmbi şi scuturã din cap.

— Nu există niciun tribunal din ţară care să-ţi dea mandat pentru zona asta.

— Ce? Îmi bagi acum faza cu securitatea naţională? pufni dispreţuitor Alex.

— Serviciul Secret o foloseşte tot timpul, i-o întoarse Peters.

— Nu pentru ceva de genul ăsta. Şi vreau să-ţi amintesc că acum ţinem de Departamentul de Securitate Internă, nu de Trezorerie.

— Aşa-i. Iar directorul de la Securitate Internă îi raportează lui Carter Gray.

— Pe dracu'! Amândoi sunt secretari în cabinet.

Simpson se amestecă în discuţie:

— Hai, n-are rost să vă certaţi acum care din voi are scula mai mare! Începeţi să deveniţi ridicoli!

Uşa se deschise şi atât Reinke, cât şi Peters săriră în picioare ca acţionaţi de-un arc.

Carter Gray apăru în prag. Alex privi mut de uimire cum Gray se duce lângă Simpson, o îmbrăţişează şi-o sărută pe obraz.

— Arăţi minunat, ca întotdeauna, Jackie. Cum îţi mai merge?

— Am avut şi zile mai bune, răspunse fata, apoi îi aruncă o privire încruntată lui Alex şi adăugă: Acesta este partenerul meu, Alex Ford.

Gray dădu din cap.

— Îmi pare bine să te cunosc, Alex.

— Mulţumesc, domnule.

— Am luat cina cu tata aseară, spuse Simpson.

— Eu şi senatorul trebuie să mai mergem la o vânătoare de cerbi împreună. Ultima oară, am prins unul de şase ani. De atunci, n-am mai avut pic de noroc.

— O să-i spun.

— Cu ce te pot ajuta?

Simpson îi spuse că voiau să arunce o privire în biroul lui Patrick Johnson.

— Le-am spus că poziţia lor nu se ridică la standardele de securitate necesare, domnule, se amestecă Reinke.

— Sunt sigur că le-ai spus, zise Gray, uitându-se la Simpson. Haide, Jackie, te conduc personal până acolo. Aruncă o privire către Reinke şi Peters. Asta e tot, rosti el tăios.

Cei doi bărbaţi se făcură pe dată nevăzuţi.

În timp ce Gray îi conducea de-a lungul coridorului, Alex şopti în urechea lui Simpson:

— Dumnezeule mare, nu mi-ai spus că-l cunoşti pe Carter Gray!

— Nu m-ai întrebat.

— Ei? Şi de unde-l ştii?

— E naşul meu.

CAPITOLUL 29

În vreme ce Alex şi Simpson încercau să descopere ceva la NIC, Oliver Stone juca şah într-un parc de lângă Casa Albă. Adversarul său, Thomas Jefferson Wyatt, cunoscut de toată lumea drept T.J., era un vechi prieten care lucra ca bucătar la Casa Albă timp de aproape patruzeci de ani.

T.J. era membru al congregaţiei Metodiştilor Uniţi, care deţinea cimitirul Mt. Zion. El fusese cel care-l ajutase pe Stone să obţină slujba de îngrijitor.

Atunci când vremea le permitea, Stone şi Wyatt jucau adesea şah în ziua liberă a lui Wyatt. De fapt, datorită şahului ajunseseră cei doi să se împrietenească.

Stone făcu o mişcare fără să stea, ca de obicei, prea mult pe gânduri, iar rezultatul se văzu numaidecât, când Wyatt îi captură regina.

— Te simţi bine, Oliver? întrebă Wyatt. Nu-ţi stă în fire să faci o greşeală de genul ăsta.

— Mă preocupă nişte lucruri, T.J.

Se lăsă pe spătarul băncii din parc şi-l privi lung pe prietenul său.

— Se pare că şeful tău actual o să mai stea la Casa Albă încă patru ani.

Wyatt ridică din umeri.

— De la bucătărie, toţi preşedinţii arată la fel, fie ei republicani sau democraţi. Toţi mănâncă. Dar nu mă înţelege greşit. Face o treabă acceptabilă. Se poartă bine cu noi, ne respectă. Îi respectă şi pe băieţii de la Serviciul Secret. Să ştii că nu toţi o fac. Te-ai gândi că trebuie să te porţi frumos cu oamenii gata să încaseze un glonţ pentru tine, zise Wyatt, clătinând din cap. Dar am văzut unele chestii de ţi se face rău!

— Apropo de Serviciul Secret, m-am întâlnit cu agentul Ford aseară.

Wyatt se înseninã la faţă.

— Ei, ăsta da un om cumsecade! Ţi-am spus că, după ce a murit Kitty şi am avut pneumonie, a trecut pe la mine să vadă cum mă simt aproape în fiecare zi când a fost în oraş.

— Îmi amintesc. Stone împinse un nebun în faţă şi spuse: L-am văzut pe Carter Gray aterizând la Casa Albă ieri.

— Băieţilor de la Serviciul Secret nu le place deloc treaba asta. Singurul elicopter care ar trebui să aterizeze aici e Marine

One, cu preşedintele la bord!

— Statutul lui Carter Gray îi permite să-şi stabilească propriile reguli.

Wyatt rânji, se aplecă în faţă şi coborî vocea:

— Am aflat nişte chestii tari despre el, care-o să te dea pe spate.

Stone se aplecă şi el. Partidele lor de şah includeau, uneori, şi o mică bârfă de interior. Angajaţii auxiliari de la Casa Albă aveau de multe ori acces la informaţii confidenţiale, dar erau renumiţi, pe lângă meticuloasa atenţie acordată sarcinilor lor şi mai ales familiei prezidenţiale, în special pentru discreţia de care ştiau să dea dovadă. Lui Stone îi trebuiseră ani de zile până să-l facă pe Wyatt să se simtă suficient de confortabil în prezenţa lui, încât să discute aspecte petrecute la Casa Albă, oricât ar fi fost ele de neînsemnate.

— Preşedintele l-a rugat pe Gray să vină cu el la New York pe 11 septembrie, ştii tu, pentru discursul comemorativ.

Wyatt se opri şi măsură din priviri un trecător.

— Şi? întrebă Stone.

— Şi Gray l-a refuzat fără comentarii!

— Păi, ştii doar ce s-a întâmplat cu soţia şi cu fiica lui, nu?

— Da, ştiu.

Stone o cunoscuse pe Barbara Gray cu zeci de ani în urmă. Era o femeie încântătoare încă de pe atunci, cu o compasiune de care soţul ei nu dăduse niciodată dovadă. Stone o respectase din prima clipă, negăsindu-i ulterior niciun alt cusur decât proasta inspiraţie de care dăduse dovadă când îşi alesese soţul.

— Apoi preşedintele i-a cerut lui Gray să-l însoţească în oraşul ăla din Pennsylvania, care şi-a schimbat numele în Brennan.

— Şi a acceptat?

— Doar nu era să-l refuze de două ori, nu?

— Nu, ai dreptate, îl aprobă Stone.

Amândoi tăcură în timp ce Wyatt studia tabla de joc. Apoi mută, apropiindu-şi tura de calul lui Stone.

În vreme ce-şi cântărea opţiunile, Stone spuse:

— Înţeleg că Gray are destul de multe pe cap în clipa de faţă. Individul ăsta, Patrick Johnson, care-a fost găsit pe Roosevelt Island, lucra pentru NIC.

— Oh, da! Povestea asta a făcut mare vâlvă la Casa Albă.

— Preşedintele e îngrijorat?

— El şi Gray sunt foarte apropiaţi. Orice bulgăre de noroi care îl loveşte pe Gray, o să-l împroaşte şi pe preşedinte. Şi băiatu' nu-i prost. Preşedintele nostru este loial, dar nu prost. T.J. privi în jur. Nu-ţi spun nimic confidenţial. Toată lumea ştie asta.

— Sunt sigur că NIC şi Casa Albă au făcut mari presiuni asupra mass-mediei, fiindcă n-am auzit nimic la ştirile de dimineaţă.

— Ştiu că preşedintele a comandat multe sandviciuri şi cafele azi-noapte. A intrat pe ultima sută de metri în campania electorală şi nu vrea să-i strice nimeni ploile. Iar un cadavru apărut din senin ar putea strica multe.

După ce-şi terminară partida de şah şi Wyatt plecă, Stone rămase o vreme pe gânduri. Carevasăzică, Gray se ducea în Brennan, Pennsylvania? Interesant... Stone fusese de părere că oraşul exagerase cu toată povestea asta, dar se pare că strategia lor dăduse roade în cele din urmă.

Se pregătea să plece, când o văzu pe Adelphia apropiindu-se de el, cu două pahare de cafea. Se aşeză şi-i întinse unul.

— Acum bem cafeaua şi *stăm de vorbă*, spuse ea hotărâtă. Dacă nu cumva ai *întâlnire* de mers, adăugă ea nostimă.

— Nu, nu am nicio întâlnire, Adelphia. Şi-ţi mulţumesc pentru cafea. Făcu o pauză, apoi adăugă: De unde ai ştiut că sunt aici?

— De parcă mare secret asta! Unde mergi când ai jocul de şah? Aici vii, mereu aici. Cu omul ăla negru care lucrează la Casa Albă.

— Nu ştiam că sunt chiar atât de previzibil! spuse el, oarecum îngrijorat.

— Bărbaţii... Bărbaţii mereu previzibili sunt. Îţi place cafeaua?

— E foarte bună. Făcu o pauză, după care comentă: Ştii? Cafeaua asta nu-i ieftină, Adelphia.

— Doar nu beau cafea de o sută de ori într-o zi!

— Ai bani!

Adelphia se uită la hainele lui noi.

— Şi? Şi tu, ai şi tu bani.

— Eu am o slujbă. Şi mă mai ajută şi prietenii mei.

— Pe mine *nimeni* nu ajută. Eu muncesc pentru bani. Pentru toţi.

Stone se miră că n-o întrebase niciodată, aşa că o făcu acum:

— Cu ce te ocupi?

— Sunt *aburitoare* la spălătorie. Muncesc când vreau. Mă

plătesc bine. Şi-mi dau afacere bună la cameră, zise ea. Şi pot cumpăr cafea când vreau.

— Cred că o astfel de slujbă îţi aduce multe satisfacţii, spuse Stone, absent.

Discuţia încetă şi privirile amândurora se îndreptară către ceilalţi oameni din părculeţ.

În cele din urmă, Adelphia rupse tăcerea:

— Şi, jocul de şah? Tu victorios?

— Nu. Am fost învins atât din cauza lipsei de concentrare, cât şi din cauza talentului considerabil al adversarului meu.

— Tatăl meu, el era *foarte* excelent la şah. Era, cum spuneţi voi... Ezită, căutând în mod evident cuvintele în engleză: Tata era, cum spuneţi voi, *wielki mistrz!*

— Mare campion? Nu, vrei să spui *maestru.* Foarte impresionant!

Adelphia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vorbeşti poloneza?

— Puţin.

— Ai fost în Polonia?

— Acum foarte mult timp, spuse el, sorbind din cafea şi privind cum vântul mişca uşor frunzele copacilor de deasupra. Să înţeleg că de acolo eşti? o întrebă el curios; Adelphia nu vorbise niciodată până atunci despre originile ei.

— A fost în Cracovia unde m-am născut, dar apoi familia mea mutat în Bialystok. Eram doar copil, aşa că mers şi eu.

Stone fusese în ambele oraşe, dar nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i împărtăşi acest amănunt.

— Eu nu am fost decât în Varşovia şi, după cum ţi-am spus, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Probabil că înainte să te naşti tu.

— Ha! Frumos lucru la tine spus asta. Chiar dacă minciună! Îşi aşează cafeaua pe bancă şi-l privi lung. Mult mai tânăr arăţi tu acum, Oliver.

— Mulţumită ţie şi minunilor pe care le-ai făcut cu o foarfecă şi o lamă de ras.

— Şi prietenii tăi? Ei nu cred la fel?

— Prietenii mei? o întrebă, privind-o mirat.

— I-am văzut.

O privi din nou.

— Ce-i drept, au venit toţi să mă viziteze în Lafayette Park.

— Nu, vrut să spun la *întâlnire* voastră, eu văzut.

Stone încercă să-şi ascundă uluirea.

— M-ai urmărit la întâlnirile mele? Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

„Ce a văzut? Ce-a auzit?”

Femeia păru să se ruşineze şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, spuse:

— Poate auzit câte ceva, sau poate nu.

— Când a fost asta? întrebă Stone.

— Ei, în sfârşit eu avut atenţie de la tine! Se apropie de el şi chiar îl mângâie pe mână. Nu te teme, Oliver, eu nu spion. Văd lucruri, dar nu aud. Iar lucrurile pe care le văd, ei bine, rămân cu mine totdeauna. Pentru totdeauna.

— Nu că ar fi fost ceva care să merite văzut sau auzit.

— Adevăr cauţi tu, Oliver? zise ea, zâmbind. Cum spune pancarta ta, adevărul vrei tu. Eu dat seama. Eşti aşa om care caută asta.

— Mă tem că, pe măsură ce trec anii, şansele mele de a-l afla sunt tot mai mici.

Adelphia privi dintr-odată spre o persoană care se împleticea pe aleile parcului. Oricine se aflase pe străzile Washingtonului în ultimii zece ani văzuse probabil această lamentabilă scenă. Omul avea cioturi scurte de os şi piele în locul în care ar fi trebuit să fie braţele. Picioarele îi erau sucite într-un mod atât de hidos, încât era o adevărată minune că se putea ţine pe ele. Era de obicei pe jumătate dezbrăcat, chiar şi iarna. Nu purta pantofi. Tălpile îi erau pline de cicatrice şi bătături, cu degetele îndoite într-un mod ciudat. Privirea îi plutea în gol şi saliva i se scurgea de pe bărbie, pe piept. Nimeni nu ştia să fie în stare să vorbească. Un săculeţ îi atârna de o sfoară din jurul gâtului. Pe tricoul zdrenţuit era mâzgălit cu litere ca de copil un singur cuvânt: „Ajutor”.

Stone îi dăduse de multe ori bani amărâtului şi ştia că trăia deasupra unui canal de termoficare de lângă Trezorerie. Încercase să-l ajute, de-a lungul anilor, dar mintea lui era pur şi simplu mult prea departe. Dacă exista vreo agenţie guvernamentală care să fi făcut ceva pentru el, Stone nu aflase.

— Dumnezeule, omul ăla! Bietul om! Inima mea plesneşte la suferinţa lui, spuse Adelphia.

Alergă până la el, scoase nişte bani din buzunar şi-i puse în

săculeţul de la gât. Nenorocitul bolborosi ceva, apoi se apropie împleticindu-se de alţi oameni din parc, care-şi deschiseră şi ei numaidecât buzunarele şi portofelele.

În timp ce Adelphia se întorcea la locul ei de lângă Stone, un bărbat masiv îi apăru în faţă, blocându-i drumul.

— Nu arăt aşa de rău ca ăla, zise el aspru, dar mi-e foame şi trebuie neapărat să beau ceva.

Avea părul slinos, căzut pe faţă, dar nu era sărăcăcios îmbrăcat. Totuşi, trupul lui masiv emana o duhoare insuportabilă.

— Nu mai mult am, răspunse Adelphia, speriată.

— Minţi! O înşfăcă de braţ şi o trase înspre el. Dă-mi dracului nişte bani!

Înainte ca Adelphia să apuce măcar să strige, Stone era lângă ea.

— Dă-i drumul *acum!* spuse pe un ton ferm.

Bărbatul era cu cel puţin douăzeci şi cinci de ani mai tânăr decât Stone şi mult mai masiv.

— Dispari de-aici, tataie! Nu-i treaba ta!

— Femeia asta e prietena mea.

— Ţi-am zis să dispari!

Îşi însoţi cuvintele de o rotire a pumnului, care ateriză direct în bărbia lui Stone. Acesta căzu la pământ, strângându-şi bărbia cu mâinile.

— Oliver! strigă Adelphia.

Şi alţi oameni din parc începuseră acum să strige la bărbat, iar un altul plecase în fugă după un poliţist.

În vreme ce Stone făcea eforturi să se ridice, matahala scoase un cuţit din buzunar şi-l îndreptă spre Adelphia.

— Dă-mi bani sau te tai, târfă-mpuţită!

Stone făcu brusc un salt înainte. Bărbatul îi dădu drumul Adelphiei şi se dădu înapoi împleticindu-se, scăpând cuţitul din mână. Căzu în genunchi, cu toţi muşchii corpului tremurându-i, apoi se prăbuşi pe spate, în iarbă, zvârcolindu-se.

Stone ridică de jos cuţitul şi-l apucă în palmă, într-un mod foarte neobişnuit. Se duse lângă bărbat şi sfâşie gulerul atacatorului, expunându-i gâtul gros şi venele umflate, care-i pulsau. Preţ de o clipă, păru că Stone o să-i taie gâtul de la o ureche la alta, atunci când cuţitul se apropie de una din venele care pulsau. În ochii lui Stone apăru o privire pe care nimeni

dintre cei care-l cunoscuseră în ultimii treizeci de ani nu i-o văzuse vreodată. Totuşi, Stone se opri şi ridică ochii spre Adelphia, care stătea lângă el şi-l privea împietrită, cu pieptul săltându-i sub bătăile inimii. În acea clipă, nu s-ar fi putut spune de care dintre cei doi bărbaţi se temea mai mult.

— Oliver? spuse ea încet. Oliver?

Stone aruncă briceagul la pământ, se ridică şi-şi scutură pantalonii.

— Dumnezeule, sângerezi! strigă Adelphia. Sângerezi!

— N-am nimic, spuse el cu voce slabă, ştergându-şi gura însângerată cu mâneca hainei.

Era o minciună. Lovitura îl duruse foarte tare. Capul îi vâjâia şi simţea un val de greaţă din stomac. Băgă mâna în gură şi scoase un dinte pe care pumnul bărbatului i-l smulsese din rădăcină.

— Tu nu bine! insistă Adelphia, privindu-l.

O femeie se apropie în fugă de ei.

— Vine poliţia. Sunteţi bine?

Stone se întoarse şi văzu un echipaj de patrulare, cu sirena pornită, oprindu-se lângă parc. Se întoarse repede spre Adelphia.

— Sunt sigur că poţi să explici totul poliţiei.

Rosti cam greu cuvintele, fiindcă buza începuse să i se umfle.

Se îndepărtă, împleticindu-se. Adelphia îl strigă, dar nu se întoarse.

Când poliţia se apropie şi începu să-i pună întrebări, Adelphia nu se putea gândi decât la ceea ce văzuse. Oliver Stone îşi înfipsese degetul arătător sub cutia toracică a bărbatului, într-o parte. Această simplă mişcare doborâse la pământ un bărbat masiv şi foarte furios.

Iar felul în care Stone apucase cuţitul avusese asupra ei un impact puternic, dintr-un motiv foarte personal. Adelphia mai văzuse un singur om ţinând cuţitul în felul ăsta, cu mulţi ani în urmă, în Polonia. Bărbatul acela era agent KGB şi venise să-l ridice cu forţa pe unchiul ei care manifestase împotriva Uniunii Sovietice. Nu-şi mai văzuse unchiul în viaţă din acea clipă. Trupul sfârtecat îi fusese găsit într-o fântână părăsită dintr-un sat, la treizeci şi ceva de kilometri distanţă.

Adelphia privi în jur şi scoase un strigăt scurt, de uimire.

Oliver Stone dispăruse.

CAPITOLUL 30

— Aici lucra Patrick Johnson, spuse Carter Gray, cuprinzând încăperea cu un gest larg.

Alex privi încet în jur, înregistrând fiecare detaliu. Era un spaţiu cam de mărimea unei jumătăţi de teren de fotbal, cu o zonă deschisă în centru, înconjurată de spaţii de birou modulare. Pe fiecare birou se vedeau computere cu monitoare cu ecran lat, iar serverele bâzâiau în fundal. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în costume de afaceri fie stăteau la birouri, absorbiţi de munca lor, fie mergeau pe coridoare, vorbind în căşti de telefon şi folosind termeni de jargon pe care nici măcar Alex, cu toţi anii în care ocupase diverse funcţii federale, nu-i înţelegea. Totul părea să fie urgent şi de maximă importanţă.

În timp ce Gray îi conducea spre un grup de birouri modulare dintr-un colţ al încăperii, Alex surprindea imagini cu chipurile de pe monitoare, majoritatea părând a fi originari din Orientul Mijlociu, cu date, probabil pentru fiecare persoană, înşirându-se într-o parte a ecranului. Cu toate astea, nu zări nicăieri nici măcar o bucăţică de hârtie.

— Nu folosim hârtie, spuse Gray.

Alex tresări, uimit de acest comentariu. „De când şi-a trecut şi citirea gândurilor în CV-ul personal?”

— Cel puţin, nu în departamentul ăsta. Mie, unul, încă îmi place să simt hârtia în mână.

Se opri în faţa unui spaţiu modular mai mare decât celelalte, ai cărui pereţi, în loc să fie până la nivelul taliei, ca restul, se ridicau până la doi metri înălţime.

— Ăsta este biroul lui Johnson.

— Înţeleg că era un fel de supervizor, comentă Simpson.

— Da. Mai precis, sarcina lui era să supravegheze schimbările de date din toate dosarele noastre despre terorişti. Când am preluat N-TAC, am combinat dosarele lor cu informaţiile deţinute de noi. S-au completat de minune! Totuşi, se înţelege, nu voiam să eliminăm cu desăvârşire implicarea Serviciului Secret. Tocmai de aceea Johnson era un angajat comun, cum sunt şi alţii de aici.

Gray rostise aceste cuvinte pe un ton mărinimos. Cu toate astea, în timp ce privea în jur, Alex îşi spunea în sinea lui: „Frumos osul ăsta pe care ni l-a aruncat, dar inutil, fiindcă oricum Serviciul Secret nu are niciun pic de control asupra

angajaţilor «comuni»”. Privirea i se opri asupra singurului obiect personal din birou. Era o fotografie micuţă a lui Anne Jeffries, aşezată pe biroul lui Johnson. Alex observă că, aranjată, femeia era chiar foarte drăguţă. Se întrebă dacă Anne Jeffries se întâlnea în acel moment cu un avocat. O clipă mai târziu, li se alătură un alt bărbat.

Tom Hemingway zâmbi, punându-şi mâna pe umărul lui Alex:

— Ei, se pare că mi s-a dus acoperirea, domnule agent Ford.

— Aşa s-ar părea, spuse Alex, strâmbându-se sub strânsoarea bărbatului.

Gray ridică o sprânceană.

— Vă cunoaşteţi?

— Prin Kate Adams, avocata de la DOJ cu care am lucrat, domnule.

Simpson făcu un pas în faţă.

— Eu sunt Jackie Simpson, de la Serviciul Secret.

— Tom Hemingway.

— Îmi pare bine, Tom.

Îl măsură apreciativ pe frumosul Hemingway, până când surprinse privirea dojenitoare a lui Alex.

— Tocmai le arătam biroul lui Patrick Johnson şi le explicam cu ce se ocupa la noi, spuse Gray. Investighează moartea lui din partea Serviciului Secret.

— Dacă doriţi, domnule, pot să-i conduc eu de aici. Ştiu că aveţi o şedinţă.

— Tom se pricepe la computere mult mai bine decât mine, spuse Gray.

Nu era adevărat, dar Gray nu fusese niciodată omul care să se laude cu atuurile lui, fiindcă acest simplu fapt le transforma de cele mai multe ori în slăbiciuni.

— Nu uita să-i transmiţi tatălui tău ce ţi-am spus, Jackie.

Apoi Gray părăsi încăperea.

— Ei, ce anume căutaţi? îi întrebă Hemingway.

— În principal, încercăm să înţelegem ce anume făcea Johnson aici, răspunse Alex. Domnul Secretar Gray a spus că se ocupa de dosarele cu informaţii despre suspecţii terorişti.

— Asta şi încă multe, multe altele. Cred că cea mai potrivită formă de descriere ar fi să îi compar, pe Johnson şi pe ceilalţi supervizori de date, cu controlorii de trafic aerian care au grijă ca toate piesele puzzle-ului să se îmbine cât mai frumos cu

putinţă. Bazele de date sunt completate în permanenţă cu informaţii noi. Şi le adunăm pe toate, din toate părţile. FBI-ul, DEA, Securitatea Internă, ATF, CIA, DIA şi alte agenţii... toate aveau propriile baze de date. Existau multe informaţii suprapuse şi date greşite şi nu exista nicio modalitate prin care o agenţie să poată accesa dosarele celorlalte agenţii. Asta a fost una dintre problemele care au condus la evenimentele din 11 septembrie. Acum *totul* se păstrează aici, dar celelalte agenţii au acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu e cam riscant, spuse Alex, să ţineţi totul într-un singur loc?

— Avem un centru de *backup,* desigur, zise Hemingway.

— Unde este? întrebă Alex.

— Mă tem că informaţia asta e secretă.

„Mda, trebuia să-mi închipui!”

— Şi nu uitaţi că sistemul nostru nu a înlocuit AFIS-ul Biroului, spuse Hemingway, referindu-se la sistemul de identificare după amprente al FBI-ului. Noi vânăm terorişti, nu pedofili sau jefuitori de bănci. Am adus şi câteva companii particulare specializate în depistarea de informaţii şi în alte domenii de expertiză tehnologică.

— NIC a cumpărat companii particulare? întrebă Alex.

Hemingway scutură din cap.

— Nu mai e nevoie ca guvernul să reinventeze roata, dacă aceasta există deja în sectorul privat. Software-ul prelucrează trilioane de biţi de informaţie din numeroase baze de date şi creează şabloane, caracteristici şi comportamente specifice suspecţilor, precum şi modele de activităţi ce pot fi folosite în investigaţii. Agenţii noştri sunt dotaţi cu dispozitive, cum ar fi Palmpilots, care le permit accesul direct la aceste baze de date. Cu o singură căutare, pot accesa toate informaţiile relevante despre un suspect. E de-a dreptul incredibil.

— Cum reuşeşti să supraveghezi o operaţiune atât de amplă, în care se adaugă în permanenţă câte ceva? întrebă Alex.

— Când am primit dosarele tuturor celorlalte agenţii, trebuie să recunosc că am avut ceva de muncă. Şi, dar asta rămâne între noi, au existat câteva hibe şi sistemul a cedat de vreo două ori. Dar totul merge bine acum. Johnson şi alţii ca el aveau sarcina de a se ocupa de asta şi totodată de a se asigura de veridicitatea datelor nou-introduse. Nu e deloc o muncă uşoară.

— Şi nici foarte rapidă, comentă Alex.

— Viteza nu foloseşte la nimic dacă informaţia este greşită, i-o întoarse Hemingway. Deşi încercăm să menţinem totul cât mai la zi şi cât mai corect cu putinţă, perfecţiunea rămâne, desigur, intangibilă.

— Ne-ai putea arăta nişte exemple? întrebă Simpson.

— Sigur.

Hemingway se aşează la biroul lui Johnson şi-şi introduse mâna într-un cititor biometric. Apăsă apoi nişte taste şi pe ecran apărură un chip, un set de amprente şi alte date de identificare.

Alex se trezi privindu-se pe sine şi citind un raport detaliat despre tot ceea ce făcuse, pare-se, încă din ziua în care ieşise din pântecul mamei.

— Sancţiune pentru consum de alcool înainte de vârsta legală, citi Simpson.

— Mi s-a spus că mi-au şters asta din dosar, pufni Alex.

— Şi sunt convins că au şters-o, din dosarul oficial, zise Hemingway. Apropo, ce-ţi mai face gâtul? Se pare că ai suferit o rană destul de urâtă.

— Aveţi şi fişa mea medicală? Ce dracu' s-a ales de confidenţialitate?

— Cred că nu ai citit nota finală din Patriot Act[1]. Hemingway mai apăsă nişte taste şi pe ecran apăru un nou câmp de căutare. Te duci des la Barul LEAP, spuse el, arătând o listă de achitări cu cartea de credit făcute în contul localului. Sunt convins că şi prezenţa încântătoarei Kate Adams este un motiv.

— Carevasăzică, de câte ori îmi folosesc cartea de credit, voi vă daţi seama ce fac?

— De-aia plătesc eu întotdeauna cu bani gheaţă, spuse rânjind Hemingway.

Tastă o serie nouă de comenzi şi pe ecran apărură chipul lui Jackie Simpson, amprentele şi informaţiile generale despre viaţa femeii. Simpson arătă spre monitor:

— Asta-i greşit. M-am născut în Birmingham, nu în Atlanta.

Hemingway zâmbi.

— Vedeţi? Nici măcar NIC nu e infailibil. Voi avea grijă să se corecteze.

---

[1] Patriot Act - document emis la 5.10.2001 în urma atentatelor de la 11 septembrie, care permite îngrădirea temporară a drepturilor cetăţenilor (n. tr.)

— Aveţi şi ceva băieţi răi pe-acolo sau îi spionaţi doar pe poliţişti? întrebă Alex.

Hemingway lovi din nou nişte taste şi un nou chip apăru pe ecran.

— Numele lui este, era, Adnan al-Rimi. A fost ucis de un alt terorist în Virginia. După cum vedeţi, decesul lui al-Rimi este *confirmat.* Asta reprezintă simbolul cu craniul şi oasele încrucişate din colţul din dreapta sus. Niţel cam răsuflat şi nu ştiu a cui a fost ideea, dar reflectă destul de clar statutul curent al persoanei.

Hemingway deschise o fereastră.

— Aici puteţi vedea imaginea amprentei. L-am putut identifica pe al-Rimi după amprentele digitale pe care le aveam la dosar.

— Johnson deţinea informaţii care să fi fost valoroase pentru cineva?

— În termeni largi, cred că orice persoană care lucrează la NIC poate deţine informaţii potenţial valoroase pentru un inamic al ţării, agent Ford. Tocmai de aceea verificăm în amănunt trecutul angajaţilor şi luăm totul la bani mărunţi.

— Mai mult de atât nu se poate, spuse Jackie Simpson.

— Dar brusca *îmbogăţire* a lui Patrick Johnson nu a trezit nimănui semne de întrebare? zise Alex.

Hemingway se întunecă la faţă.

— Ba ar fi trebuit să trezească. O să cadă capete pentru asta.

— Dar nu al tău, remarcă Alex.

— Nu, nu cădea în sarcinile mele, îi răspunse Hemingway.

— Norocul tău. Aşadar, dacă nu drogurile erau sursa de venit a lui Johnson, spui că e puţin probabili să fi vândut secrete de aici?

— Puţin probabil, dar nu imposibil. Dar s-au găsit totuşi droguri la el acasă.

— Am putea discuta cu câţiva dintre colegii lui Johnson?

— Se poate aranja, dar mă tem că discuţiile vor trebui monitorizate.

— Măi să fie! Ca la închisoare, doar că noi suntem băieţii buni, zise Alex.

— Şi noi suntem băieţi buni, i-o întoarse Hemingway.

O oră mai târziu, după ce vorbiseră cu trei dintre colegii lui Johnson, Alex şi Simpson aflară că niciunul dintre ei nu cunoştea detalii despre viaţa personală a fostului agent.

După ce-şi luară înapoi armele, Hemingway îi conduse până la ieşire.

— Mult noroc! le ură, înainte ca uşile automate să se închidă în spatele lor.

— Da, sigur, mulţumim pentru ajutor! mârâi Alex.

Se întoarseră la maşina lor, urmaţi de două matahale înarmate cu mitraliere M-16.

— Vrea vreunul din voi să mă ţină de mână în caz că o iau dintr-odată razna? întrebă Alex, înainte de a le întoarce spatele şi a-şi continua drumul, dezgustat.

— Ei bine, a fost o totală pierdere de timp, spuse Simpson.

— Aşa e nouăzeci la sută din munca de investigaţie. *Tu* ar trebui să ştii asta, zise ţâfnos Alex.

— De ce eşti aşa de nervos?

— Vrei să-mi spui că toată chestia aia nu ţi-a dat fiori? La dracu', mai că mă aşteptam să apară şi o fotografie din noaptea în care mi-am pierdut virginitatea.

— Eu n-am nimic de ascuns. Şi de ce ai fost aşa de mitocan cu Tom?

— Am fost mitocan cu *Tom* fiindcă se-ntâmplă să nu-l înghit pe nenorocitul ăsta.

— Ei, asta explică atunci relaţia ta cu mine.

Alex nu se obosi să-i răspundă. Lăsă însă urme de cauciuc pe asfaltul curat ca lacrima din curtea NIC în clipa în care părăsi oraşul lui Big Brother.

CAPITOLUL 31

Câteva minute după plecarea lui Alex şi Simpson, Hemingway trecu pe lângă Reinke şi Peters pe coridorul NIC şi le făcu un semn scurt din cap. Cincisprezece minute mai târziu, maşina lui Hemingway părăsea sediul NIC. Peste încă zece minute, Reinke şi Peters făceau acelaşi lucru.

Se întâlniră la Tyson's II Galleria, unul dintre cele mai mari malluri, îşi cumpărară cafele şi începură să se plimbe prin mulţime. Folosiseră deja un dispozitiv antisupraveghere ca să se asigure că nici unuia dintre ei nu i se montaseră microfoane şi fiecare depusese mari eforturi ca să se asigure că nu era urmărit. Una dintre principalele reguli ale spionajului era să te asiguri că nu *eşti* spionat de propria agenţie.

— Am încercat să-i oprim şi să nu-i lăsăm să ajungă în biroul lui Johnson, spuse Peters, dar a intervenit Gray.

— Ştiu, răspunse Hemingway. Tocmai de-aia m-am dus eu acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este atenţia lui Carter Gray asupra cazului ăstuia.

— Ce facem cu Ford şi Simpson?

— Dacă se-apropie prea mult, există metode prin care ne putem ocupa de ei, zise Hemingway. Am găsit o amprentă pe biletul lui Johnson şi am verificat-o.

— Şi ai găsit ceva? întrebă Reinke.

— Da.

— Cine este? întrebă Peters.

— E la tine în buzunar.

Hemingway îşi termină cafeaua şi aruncă paharul de plastic. Peters scoase bucata de hârtie pe care Hemingway o strecurase la un moment dat în buzunarul lui. Citi numele: „Milton Farb".

— A lucrat la NIH, cu ani în urmă, explică Hemingway, ca expert în sisteme de calculatoare, dar suferea de nişte tulburări mintale şi a ajuns prin centrele de psihiatrie. Era în cartea de telefon, aşa că n-a fost greu să-i aflu adresa. V-am trimis şi vouă o descriere codată a dosarului. Supravegheaţi-l şi probabil că o să vă conducă la ceilalţi. Dar să nu faceţi nimic fără să vorbiţi mai întâi cu mine. Dacă este posibil, vom încerca să nu-i omorâm.

Se depărtă într-o direcţie în vreme ce Reinke şi Peters o porniră în partea opusă, cu reînnoită energie.

Carter Gray se întoarse în biroul lui, dădu câteva telefoane, inclusiv unul la Casa Albă, după care ţinu o serie de şedinţe scurte. Apoi, Gray se pregăti de o altă sarcină, care avea să-i ia câteva ore. Ori de câte ori preşedintele călătorea şi Gray nu putea să-l însoţească sau să-l întâlnească pe drum, ţineau o videoconferinţă pentru a discuta problemele zilei. Gray petrecea o bună parte a fiecărei zile pregătindu-se pentru această discuţie, deşi ştia că aspectele esenţiale puteau fi, la urma urmei, rezumate în doar câteva cuvinte: „Domnule preşedinte, lumea, aşa cum o ştim, se duce dracului, în parte din cauza propriilor noastre acţiuni, şi nu prea avem ce face în această privinţă. Totuşi, atâta timp cât cheltuim sute de miliarde de dolari pe securitatea internă, vă pot garanta, în limite rezonabile, că majoritatea americanilor vor fi în siguranţă. Cu toate astea, eforturile noastre costisitoare pot fi spulberate de un grup mic de oameni cu suficient tupeu, noroc chior şi plutoniu. Atunci totul se va duce de râpă şi e foarte posibil să murim cu toţii. Aveţi vreo întrebare, domnule?”

În loc să se pregătească pentru discuţia cu Brennan, Gray ar fi preferat să meargă la o plimbare cu maşina. Din nefericire, nu îi era permis. Ca şi în cazul preşedintelui, Secretarul serviciilor de informaţii nu avea voie să conducă personal un vehicul. Era considerat prea important pentru securitatea naţiunii pentru a urca la volanul unei maşini. Şi totuşi, ce şi-ar fi dorit Gray cel mai mult era să meargă la pescuit. Fiindcă în momentul de faţă nu putea face asta cu o undiţă şi momeală, se hotărî să încerce o altă versiune de pescuit, una la care se pricepea foarte bine.

Introduse în laptop o cerere de căutare pentru un nume. În numai cinci minute, obţinu informaţia solicitată. Nimeni nu putea spune că personalul NIC nu era eficient.

Fusese una dintre cele mai bune mişcări ale lui, se gândi Gray, să centralizeze toate bazele de date referitoare la terorişti sub controlul NIC. Făcea ca sistemul să fie mult mai eficient şi-l ţinea la curent cu privire la operaţiunile celorlalte agenţii. Dacă CIA, de exemplu, avea nevoie de o informaţie, trebuia să acceseze una dintre datele de baze de la NIC şi Gray ar fi ştiut pe dată ce anume îi interesează. Sistemul funcţionase de minune, permiţându-i să-şi spioneze colegii sub pretextul eficienţei birocratice.

Afişă imaginile şi informaţiile pe ecrane separate, ca să le

poată vizualiza simultan. Apărură mai multe chipuri de bărbaţi, aproape toţi din Orientul Mijlociu. Toţi fuseseră înregistraţi în baza de date NIC, cu tot cu amprentele digitale, dacă acestea existaseră. Şi toţi erau morţi, mulţi dintre ei ucişi chiar de alţi terorişti. Simbolul cu craniul şi oasele încrucişate din colţul dreapta-sus le confirma soarta. Printre aceştia se numărau un inginer şi un chimist, experţi, printre altele, în fabricarea bombelor. Altul, Adnan al-Rimi, era un luptător curajos, ai cărui nervi nu cedaseră niciodată în focul bătăliei. Alţi şase îşi pierduseră vieţile în clipa în care o bombă explodase în vehiculul în care se aflau. Nu se putuse stabili niciodată dacă fusese o întâmplare, sau bomba fusese pusă acolo intenţionat. Scena crimei fusese îngrozitoare, în loc de cadavre adunaseră *părţi* din trupurile lor.

În afară de Muhammad al-Zawahiri, numele nici unuia dintre aceşti bărbaţi nu se afla pe „lista A” a suspecţilor terorişti, dar America tot se putea considera norocoasă să-i ştie morţi.

Gray nu avea de unde să ştie că fotografiile lui al-Rimi şi ale altor câtorva suferiseră modificări subtile. Şi nici nu erau fotografiile persoanelor care muriseră cu adevărat. Erau o combinaţie digitală între adevăratul al-Rimi, de exemplu, şi mortul identificat drept al-Rimi. Făcuseră acest lucru pentru ca orice eventuală fotografie „anterioară” care ar fi apărut de cine ştie unde să nu pară atât de diferită încât să dea naştere la bănuieli. Fusese nevoie de timp şi de foarte multă iscusinţă. Totuşi, rezultatul era pe măsura eforturilor. În momentul de faţă, oricare dintre aceşti arabi era imposibil de identificat prin baza de date NIC.

Cealaltă idee genială fusese să nu lase în urmă nicio „faţă” pentru identificarea morţilor. Singurele înlocuite în întregime fuseseră, desigur, amprentele, *semnătura* prin care fiecare om fusese identificat. Desigur, în era digitală, nimic nu mai rămăsese de neatins.

Cu toate astea însă, instinctul lui Carter Gray îi spunea că ceva nu era în ordine.

Gray închise dosarul şi hotărî să facă o plimbare pe terenurile NIC. Atâta lucru măcar probabil că-i era permis să facă.

Când ieşi din clădire, privirea i se ridică spre cer şi urmări un zbor Lufthansa 747 înaintând spre aeroportul Dulles. Gândurile îi alunecară spre trecut.

La începuturile carierei sale în CIA, Gray fusese trimis la unitatea de antrenament ultrasecretă, acum abandonată, de lângă Washington, în Virginia, la câteva ore vest de D.C. Clădirea, foarte bine ascunsă în pădurea care o înconjura, era cunoscută în terminologia CIA-ului drept Area 51 A, demonstrând că agenţia avea, într-adevăr, simţul umorului. În mod neoficial însă, era de obicei numită Muntele Morţii.

Închisă de mulţi ani, NIC făcuse de curând demersuri pentru redeschiderea unităţii şi transformarea ei în centru de interogare a suspecţilor terorişti. Totuşi, Departamentul de Justiţie le intuise planurile şi procesul fusese considerabil încetinit. Apoi, după descoperirea infamei „Gitmo" Bay din Cuba, a cumplitei închisori Abu Ghraib din Irak şi a inumanei închisori din Mina de Sare din Afghanistan, planurile de redeschidere a unităţii erau pe punctul de a fi complet respinse.

Totuşi, Gray nu-şi făcea griji. Existau multe alte locuri *în afara* ţării care puteau sluji aceluiaşi scop. Torturarea prizonierilor era ilegală potrivit legilor americane şi internaţionale. Gray depusese mărturie în faţa multor comisii, jurând că agenţiile sale de informaţii respectau cu stricteţe aceste legi şi minţind Congresul, practic, cu fiecare cuvânt rostit. Şi totuşi, chiar credeau toţi acei pioşi legislatori care nu ştiau o boabă de arabă şi nu puteau numi capitalele Omanului şi Turkmenistanului fără ajutor din partea anturajului, că ăsta era mersul lumii?

Serviciile de informaţii erau o afacere murdară, în care oamenii minţeau şi mureau tot timpul. Faptul că însuşi preşedintele Statelor Unite lua în aceste momente în calcul asasinarea unor oficiali aleşi ai unei alte ţări stătea mărturie pentru cât de complicată era, de fapt, politica mondială.

Gray se întoarse în biroul lui. Voia să se mai uite o dată la toţi acei „morţi" despre care avea sentimentul că aveau să joace un rol proeminent în viitor. Şi, dacă se întâmpla asta, Dumnezeu să aibă milă de America!

CAPITOLUL 32

Alex îi trimise lui Jerry Sykes un e-mail cu ultimele evenimente de îndată ce se întoarse la WFO. Spre deosebire de seara precedentă, de această dată primi răspunsul numaidecât. La telefon nu i se ordonase doar să se ducă în biroul lui Jerry

Sykes sau chiar la SAIC. I se ceruse să se prezinte numaidecât la sediul Serviciului Secret unde îl aştepta nimeni altul decât directorul instituţiei.

Asta, îşi zise Alex, probabil că nu era un semn bun. Clădirea era suficient de aproape de WFO ca Alex să o ia pe jos, ceea ce şi făcu. Aerul curat îl ajuta să se gândească la viitorul lui după plecarea din Serviciu, plecare ce ar fi putut veni mai repede decât o anticipase el; cam cu vreo trei ani mai repede.

Se întâlnise faţă în faţă cu actualul director în doar două ocazii. Amândouă fuseseră în cadrul unor evenimente sociale şi cele câteva minute de discuţii lejere fuseseră destul de plăcute. Totuşi, instinctul îi spunea lui Alex că, de data asta, întâlnirea lor n-avea să mai fie la fel de agreabilă.

Câteva minute mai târziu, intra în biroul spaţios al directorului. Jerry Sykes era şi el acolo, încercând parcă să dispară în canapeaua în care se afundase, şi, spre surprinderea lui Alex, Jackie Simpson stătea lângă Sykes.

— Vrei să închizi uşa, Ford? spuse Wayne Martin, directorul Serviciului Secret.

Îi spunea să-nchidă uşa. Ăsta chiar că nu era semn bun. Alex făcu ce i se ceruse, apoi se aşeză, aşteptând ca Martin să înceapă să vorbească. Directorul era un bărbat voluminos, căruia îi plăceau cămăşile în dungi, cu butoni mari. O pornise de jos, trecând prin toate funcţiile, şi era unul dintre agenţii care-l urmăriseră pe John Hinckley după încercarea de asasinat asupra lui Reagan. Studia un dosar din faţa lui. Alex aruncă o scurtă privire hârtiilor şi avu senzaţia că erau o prezentare a activităţii lui în cadrul Serviciului. Hm, treaba asta chiar că nu arăta *deloc* bine.

Martin închise dosarul, se aşeză pe marginea biroului şi spuse:

— Agent Ford, o să trec direct la subiect fiindcă, oricât de greu ţi-ar veni să crezi, am o mulţime de lucruri de făcut astăzi.

— Da, domnule, răspunse automat Alex.

— Am primit un telefon de la preşedinte, cu puţin timp în urmă. Era în Air Force One. Era în avionul lui, îndreptându-se spre o serie de evenimente de campanie şi şi-a făcut timp să mă sune şi să-mi vorbească despre *dumneata.*

Alex simţi că i se scurge tot sângele din corp.

— Preşedintele v-a vorbit despre *mine,* domnule?

— Crezi că poţi să ghiceşti în ce problemă?

Alex îi aruncă o privire lui Sykes, care-şi pironise ochii în podea.

Simpson se uita la el, dar nu părea să aibă chef să-i sară-n ajutor.

— În legătură cu cazul Patrick Johnson?

Alex abia dacă-şi auzise propria voce.

— Bingo! exclamă Martin, izbind biroul cu pumnul şi făcându-i pe toţi cei prezenţi să tresară. Dacă tot vrei să ridici miza, Ford, vrei să mai faci o încercare şi să ghiceşti ce anume *ai făcut* de l-ai determinat pe preşedintele Statelor Unite să ne sune?

Alex nu mai avea pic de salivă în gură, dar era clar că omul voia un răspuns.

— Am investigat moartea lui Patrick Johnson. Asta mi s-a dat ordin să fac.

Nu apucă să-şi termine cuvintele, că Martin începu să scuture din cap.

— FBI-ul este agenţia care conduce investigaţia în acest caz. Din câte am înţeles eu, sarcina dumitale fusese să supraveghezi pur şi simplu această investigaţie pentru a putea apăra interesele agenţiei noastre. Şi singura noastră legătură cu decedatul este că a fost, teoretic, un angajat comun al acestei agenţii şi al celor de la NIC. În realitate însă, se afla întru totul sub controlul şi jurisdicţia NIC. Negi cumva această afirmaţie?

Alex nici nu se obosi să se mai uite la Sykes.

— Nu, domnule.

— Bun. Mă bucur că am lămurit acest aspect. Acum, FBI-ul a găsit droguri acasă la domnul Johnson şi continuă ancheta în această direcţie, care pare să conducă la concluzia că individul vindea aceste droguri, care îi aduceau un venit considerabil. Prin urmare, nu există niciun motiv pentru a stabili o legătură între moartea lui Johnson şi faptul că era angajat la NIC. Îţi dai seama de acest lucru?

— Da, domnule.

— Din nou, foarte bine.

Martin se ridică şi Alex îşi făcu curaj pentru ceea ce avea să urmeze. Nu fu dezamăgit.

Martin explodă:

— Acum, că ne-am lămurit, vrei să-mi spui şi mie ce mama dracului a fost în capul tău când te-ai dus la NIC şi te-ai apucat

să-l interoghezi pe nimeni altul decât pe Carter Gray în legătură cu treaba asta?

Rostise întreaga frază într-un zbieret lung, de sergent de batalion.

După ce îşi recăpătă în sfârşit vocea, Alex spuse:

— M-am gândit că, pentru a acoperi toate aspectele, era de cuviinţă să mă duc şi la NIC. Analizaseră un bilet pentru noi şi…

— L-ai luat sau nu la întrebări pe Carter Gray?

— Nu am făcut *asta,* domnule. El singur a venit şi s-a oferit să ne conducă în biroul lui Johnson. Până atunci, nu discutasem decât cu doi subordonaţi de nivel inferior care nu se dovediseră extrem de cooperanţi.

— Ai ameninţat că o să vii cu mandat ca să poţi efectua o cercetare la NIC?

Inima lui Alex păru să se oprească o clipă.

— Nu făceam decât o treabă de rutină la…

Martin izbi din nou biroul.

— I-ai ameninţat?

Broboane de sudoare apărură acum pe faţa lui Alex.

— Da, domnule.

— Ai aflat ceva util cât ai fost acolo? Ai găsit o armă fumegând? Ai găsit dovezi care să-l implice pe domnul Secretar Gray în cine ştie ce complot abject?

Deşi ştia prea bine că erau doar nişte întrebări retorice, Alex simţi nevoia să-i răspundă superiorului său:

— Nu am aflat nimic care să ne fie de prea mult ajutor în investigaţie. Dar repet, domnule, a fost iniţiativa domului Secretar Gray să ne conducă în sediu. Şi nu am stat împreună decât vreo câteva minute.

— Dă-mi voie să te lămuresc cu privire la politica afacerii noastre, Ford. Domnul Secretar Gray nu a dat întâmplător peste voi la NIC. A fost alertat cu privire la prezenţa voastră şi în legătură cu scopul vizitei voastre şi a coborât la voi. I-a spus preşedintelui că a simţit nevoia să facă asta fiindcă, dacă ar fi aflat presa că NIC nu cooperează într-o investigaţie, atât el, cât şi agenţia lui ar fi fost puşi într-o lumină proastă. După cum ştii, domnul Secretar Gray şi preşedintele sunt extrem de apropiaţi. Aşa că lucrurile care-l pun într-o lumină proastă pe Gray nu-i fac câtuşi de puţin plăcere preşedintelui. Mă urmăreşti?

— Da, domnule.

— Mai ştii şi că, la iniţiativa Secretarului Gray, la NIC se desfăşoară în acest moment o anchetă internă cu privire la cazul Johnson şi că FBI-ul va ajuta în această investigaţie?

— Nu, domnule, nu ştiam asta.

Martin nu părea să-l mai asculte. Ridică o coală de hârtie de pe birou.

— În primul dumitale raport, ajunseseşi la concluzia că domnul Johnson era, probabil, traficant de droguri şi intenţionai să laşi FBI-ul să urmeze această pistă. Asta era tot. Ai trimis raportul seara trecută. Azi de dimineaţă însă, ai dat buzna la NIC cu o grămadă de întrebări care contraziceau concluziile dumitale iniţiale. Întrebarea pe care ţi-o pun eu acum este ce s-a întâmplat de aseară, când ai scris raportul, până azi-dimineaţă, de te-a făcut să te răzgândeşti?

Din felul în care îl privea Martin, Alex îşi dădu brusc seama că omul ştia deja răspunsul. Îi aruncă o privire lui Simpson care se uita acum la tălpile groase ale pantofilor din picioare. De-asta era şi ea aici. „La dracu'!"

Se uită din nou la director.

— Aştept un răspuns, zise Martin.

Alex îşi drese vocea, încercând să mai câştige timp.

— Domnule, analizaseră scrisul din bilet şi am vrut să iau rezultatele.

Martin îl străpunse pe Alex cu o privire atât de tăioasă, încât agentul simţi transpiraţia gâdilându-l la subraţ.

— Nu încerca să-mi vinzi mie gogoşi, băiete! spuse Martin cu o voce joasă şi foarte calmă, ce reuşea să fie mult mai ameninţătoare decât urletele isterice de mai devreme. Directorul se uită la Simpson. Agent Simpson ne-a informat că i-ai spus că *un vechi prieten* te-a convins să-ţi asculţi instinctul în cazul ăsta şi să te implici. Făcu o pauză, apoi spuse: Cine e acest prieten?

Şi uite cum o vorbă scăpată din neatenţie poate să-ţi distrugă întreaga viaţă! Alex se gândea în acelaşi timp cum o să reuşească să-şi plătească ipoteca după ce era dat afară din Serviciu şi cum să-i facă felul lui Jackie Simpson fără să primească pedeapsa cu moartea.

— Nu-mi amintesc această conversaţie cu agent Simpson, domnule.

— S-a întâmplat chiar în dimineaţa asta. Nu cred că Serviciul

are nevoie de agenţi cu o memorie atât de proastă, aşa că n-ai vrea să te mai gândeşti? Ţine cont că sunt *două* cariere pe muchie de cuţit aici, dintre care una abia la început.

Din nou, îi aruncă o privire lui Simpson.

— Identitatea persoanei nu are importanţă, domnule. Luasem deja hotărârea de a continua investigaţia, fiindcă erau mai multe aspecte care nu se legau, atâta tot. Este exclusiv răspunderea mea. Agent Simpson nu a avut nimic de a face cu decizia mea de a merge la NIC. A făcut doar ce i-am spus eu, ba chiar şi-a exprimat dezacordul. Sunt pregătit să accept consecinţele acţiunilor mele.

— Carevasăzică, nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

— Cu tot respectul, domnule, dacă aş considera că are chiar şi cea mai mică legătură cu acest caz, v-aş răspunde.

— Şi nu vrei să mă laşi pe mine să hotărăsc acest lucru?

Din multe motive, Alex nu-i putea mărturisi directorului Serviciului Secret că un bărbat care-şi spunea Oliver Stone, care ocupa uneori un cort în faţa Casei Albe şi care era cunoscut de multă vreme drept un adept al teoriilor conspiraţiei era „vechiul prieten” care-l convinsese să-şi continue investigaţia. Pur şi simplu nu părea o idee bună în momentul de faţă.

Alex îşi umezi buzele, nervos.

— Din nou, cu tot respectul, a fost o discuţie confidenţială şi, spre deosebire de alţii, mie nu-mi place să înşel încrederea oamenilor. Nu se uită la Simpson când spuse aceste cuvinte, dar ştia că nu era nevoie. Aşa că puteţi pune totul asupra mea, domnule.

Directorul se aşeză pe scaun şi se lăsă pe spătar.

— Ai avut o carieră frumoasă până acum, Ford.

— Îmi place să cred asta.

Alex simţi pulsul accelerându-i-se ca la apropierea securii.

— Dar oamenii îşi amintesc *sfârşitul* unei cariere.

Alex aproape că izbucni în râs, fiindcă acestea fuseseră exact cuvintele pe care i le spusese Stone, dintr-un cu totul alt motiv, desigur.

— Aşa am auzit şi eu, domnule. Făcu o pauză, apoi spuse: Înţeleg că sunt transferat la un alt birou teritorial.

Când Serviciul voia să se debaraseze de un agent, îl trimiteau de obicei la câte unul dintre birourile cele mai puţin plăcute ale agenţiei. Deşi, în cazul lui, Alex s-ar fi considerat norocos să fie

aşa. Faptul că refuzase să răspundă la ordinul directorului avea să se concretizeze, probabil, cu demiterea lui imediată din cadrul Serviciului.

— Ia-ţi restul zilei liber. Apoi, începând de mâine, eşti transferat oficial de la WFO şi te întorci la protecţia prezidenţială. Poate nu-ţi strică să mai stai de pază pe la vreo câteva uşi. Sincer să fiu, nu ştiu ce-o să fac în privinţa dumitale. O parte din mine vrea să te zboare chiar în clipa asta din agenţie. Dar ai servit ani buni la noi. Ar fi păcat să nu se aleagă nimic de atâta muncă. Ridică un deget. Dar să fim cât se poate de bine înţeleşi: ţi se interzice să te mai apropii în vreun fel de cazul Patrick Johnson, indiferent ce-o să-ţi mai spună „vechiul tău prieten”. Ai pricepui?

— Absolut, domnule.

— Acum, dispari de-aici!

CAPITOLUL 33

Djamila îi făcu baia bebeluşului în timp ce Lori Franklin se juca veselă cu ceilalţi doi băieţi în spaţiul frumos amenajat în curtea din spate. Mai târziu, în timp ce-l îmbrăca pe micuţ, Djamila îi privi pe cei trei prin fereastra camerei copiilor. Lori Franklin nu petrecea suficient de mult timp cu copiii ei, cel puţin după părerea Djamilei. Totuşi, până şi irakiana era nevoită să admită că timpul pe care mama îl petrecea cu băieţii ei era foarte plăcut. Le citea, desenau împreună, jucau tot felul de jocuri, petrecea răbdătoare ore în şir cu cei trei băieţi care creşteau şi se transformau cu fiecare zi. Era evident că Lori Franklin îşi adora copiii. Acum îl dădea în leagăn pe fiul mijlociu în timp ce-l căra în spate pe cel mare. Începură apoi să se alerge prin curte, prăbuşindu-se în cele din urmă unul peste altul. Râsetele lor vesele ajungeau până la Djamila şi, după câteva clipe de împotrivire zadarnică, Djamila se trezi râzând şi ea, prinsă în acest spectacol care-i încălzea inima. Fii! Îşi dorea mulţi fii care să crească înalţi şi puternici şi să aibă grijă de mama lor la bătrâneţe.

Djamila se opri brusc din râs şi plecă de la fereastră. Nimănui n-ar trebui să i se permită să nu aprecieze ceea ce are. În special americanii, care aveau totul.

Mai târziu, în timp ce Djamila şi Franklin pregăteau prânzul, americanca închise uşa frigiderului cu o expresie nedumerită.

— Djamila, e mâncare *cuşer* aici.

Djamila îşi şterse mâinile pe un prosop.

— Da, domnişoară. Am cumpărat de la magazin. Am folosit banii mei. Pentru mesele mele aici.

— Djamila, nu asta e problema. O să-ţi plătim mâncarea. Dar, credeam că ştii, mâncarea cuşer e evreiască.

— Da, domnişoară, ştiu asta.

Expresia lui Franklin era şi mai nedumerită.

— Îmi scapă mie ceva? O musulmană mănâncă mâncare evreiască?

— Evreii sunt oameni ai Cărţii. Vreau să spun că sunt menţionaţi în Coran. La fel şi creştinii, domnişoară. Iar pe Isus islamul îl recunoaşte ca pe un profet foarte important, doar că nu ca pe un Dumnezeu. Nu există decât un singur Dumnezeu. Şi doar Mohamed a transmis oamenilor adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Dar David şi Ibrahim, căruia voi îi spuneţi Abraham,

sunt profeţi importanţi şi pentru islam. Îi respectăm pentru ceea ce au făcut. Ibrahim şi fiul lui, Ishmael, au construit Kaaba şi au iniţiat *hajj*-ul, pelerinajul la Mecca.

Franklin păru că-şi pierde răbdarea.

— Mulţumesc pentru lecţia de teologie, dar ce legătură au toate astea cu mâncarea?

— Musulmanii trebuie să mănânce mâncare considerată permisă, *halal,* şi să evite să consume mâncare nepermisă, *haram.* Regulile astea vin din Coran şi *fatwa* şi din alte legi islamice. Nu avem voie să bem alcool sau să mâncăm carne de porc, de câine sau de maimuţă, sau de la orice animal care n-a murit de mâna omului. Nu putem să mâncăm decât carne de la animalele care au copită despicată şi care rumegă, şi doar peşti care au aripioare şi solzi, la fel ca evreii. Evreii îşi pregătesc hrana într-un mod pe care musulmanii îl acceptă. De exemplu, scurg tot sângele din carne. Noi, musulmanii, nu putem să bem sânge sau să avem sânge în mâncare. Iar evreii nu omoară animalul prin fierbere sau prin electrocutare, deşi nu spun de trei ori *Allahu akbar,* adică „Mare e Dumnezeu", atunci când sacrifică animalul. Dar noi, musulmanii, îl recunoaştem pe Dumnezeu rostindu-i numele înainte de a mânca. Şi Dumnezeu n-o să-i lase pe oamenii lui să moară de foame, dacă nu găsesc mâncare *halal.* Spui numele lui Dumnezeu peste mâncare şi e *halal.* Nu toţi musulmanii acceptă să mănânce de la evrei, dar, dacă nu găsim *halal,* mâncăm şi cuşer.

Lori Franklin se încrunta la dădaca ei.

— Ei, mă tem că nu înţeleg asta. Orice ziar aş deschide, tot găsesc cel puţin un articol despre evrei şi musulmani care s-au măcelărit pe undeva. Ştiu că nu-i aşa de simplu, dar te gândeşti că, dacă mâncaţi aceiaşi mâncare şi sunt şi ei pomeniţi în Biblia *voastră,* ar trebui să găsiţi o cale să vă înţelegeţi.

Djamila împietri.

— Nu la *mâncare* suntem noi diferiţi. Aş putea spune multe…

— Da, bine… sincer, n-am chef să intru-n asta. Mă întâlnesc cu George după masă. Şi-a uitat biletele pentru zborul de diseară. Zău, tare uituc mai e George al meu! Ai crede că o persoană care lucrează la o bancă de investiţii are o memorie mai bună.

După ce mâncară de prânz şi Lori Franklin plecă, Djamila sui copiii în maşină şi merseră în parc. Pe drum, gândurile i se

îndreptară spre evenimentele din trecutul ei recent.

Cunoscuse tineri care se pregătiseră cu ea în Pakistan şi care ţineau nişte „jurnale de sacrificiu”, sacrificiul *lor!* Vesticii, ştia, le numeau jurnale de sinucigaş. Citise în ziare despre astfel de jurnale care fuseseră găsite după ce tinerii muriseră pentru islam. Djamila se gândise cum va arăta ultima zi din viaţa ei. În mintea ei, îşi imaginase la ce-o să se gândească atunci când va sosi clipa, la cum o să reacţioneze. Avea multe întrebări şi unele îndoieli care o nelinişteau. Va fi curajoasă? Se imaginase nobilă şi stoică, dar oare aşa avea să fie? Va ajunge pe loc în paradis? O va plânge cineva? Dar aceste gânduri o făceau să se simtă vinovată, pentru că dragostea ei pentru Dumnezeu ar fi trebuit să-i fie îndeajuns; cum era pentru toţi musulmanii.

În circumstanţe normale, ar fi fost de neconceput ca o femeie să fie adusă într-o celulă teroristă, alături de bărbaţi, fiindcă existau reguli stricte şi obiceiuri tribale care le interziceau bărbaţilor şi femeilor care nu erau rude să se afle în acelaşi loc. Cu toate astea, devenise curând un lucru evident că bărbaţii musulmani erau repede luaţi în vizor în America, în timp ce femeile musulmane erau tratate cu ceva mai multă lejeritate. Aşa că musulmanii începuseră să recruteze un număr din ce în ce mai mare de femei.

Djamila se apropiase de unul dintre bărbaţii cu care se antrenase. Ahmed era iranian, lucru care îi trezise pe loc suspiciuni, fiindcă nu existase niciodată armonie între Iran şi ţara ei. Cu toate astea, Ahmed îi descria o lume în Teheran complet diferită de ceea ce i se spusese în Irak.

— Oamenii vor să fie fericiţi, îi spunea el. Dar nu pot fi fericiţi dacă nu sunt liberi. Poţi să-l iubeşti şi să-l preamăreşti pe Dumnezeu fără ca alţii să-ţi dicteze cum să-ţi trăieşti fiecare secundă a vieţii.

Îi povestise apoi că femeile din Iran aveau voie să conducă, să voteze şi chiar ocupau locuri în parlament. Nu erau obligate să-şi acopere chipul în întregime, doar părul şi trupul, şi uneori chiar se fardau. Îi spusese şi că antenele satelit începuseră să fie aduse ilegal în ţară într-un număr tot mai mare şi că, lucru şi mai uimitor, bărbaţii şi femeile stăteau în maşini şi ascultau muzică la radio. Dacă ştiai unde să te duci şi ce să spui, puteai să ocoleşti regulile şi pe molahi. Puteai avea şansa de a-ţi trăi viaţa, chiar dacă pentru scurt timp, îi mărturisise el. Djamila îl

asculta cu mare atenţie, ori de câte ori vorbea.

Îi mai spusese Djamilei şi că numele ei, care însemna „frumoasă” în arabă, i se potrivea foarte bine. Foarte bine, repetase, cu respect şi admiraţie, ferindu-şi privirea de a ei. Acest comentariu o făcuse foarte fericită. Îi deschidea calea pentru un viitor pe care nu şi l-ar fi imaginat posibil. Totuşi, bărbatul vorbea adesea şi despre moartea lui care se apropia, ba chiar îşi nota în jurnal ziua şi ora la care plănuise să moară pentru Dumnezeu. Dar nu-i arătase niciodată data pe care o alesese.

Djamila nu ştia dacă-şi împlinise sau nu această dorinţă. Nu ştia, fiindcă fusese trimis de acolo. Citea adesea ziarele, căutându-i numele sau fotografia care să-i confirme moartea, dar nu le văzuse niciodată. Djamila se întrebă dacă el citea vreodată ziarele, uitându-se după fotografia *ei* sau încercând să afle de moartea *ei.*

Fusese un poet al cărui vis modest era să-şi vadă versurile tipărite, ca să le poată citi şi alţi arabi. Poeziile lui descriau tragedii despre care Djamila ştia că se petrecuseră în anii de violenţă şi suferinţă trăiţi în Iran. Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese fusese:

— Când cineva a pierdut totul în afară de viaţa lui, nu înseamnă că acea viaţă este mai valoroasă, înseamnă că *sacrificiul* acelei vieţi devine mai puternic. Să mori pentru Dumnezeu! Nu există alt scop mai măreţ în viaţă.

Nu uitase niciodată aceste cuvinte. Îi dădeau putere şi dădeau un sens vieţii ei.

Coranul spunea că orice bărbat sau femeie care a dus o viaţă virtuoasă, cu credinţă în Dumnezeu, ajunge în paradis. Dar Djamila aflase că singurul mod în care unui musulman i se *garanta* intrarea directă în paradis era să moară ca martir într-un război sfânt islamic. Dacă aşa era, şi Djamila se ruga în fiecare zi să fie adevărat, atunci era dispusă să facă acest sacrificiu. Viaţa de după trebuia să fie mai bună. Dumnezeu nu putea permite altfel; de asta era sigură.

Uneori, Djamila şi-l imagina pe poetul ei alăturându-i-se în paradis, unde puteau trăi împreună în pace eternă. Gândul acesta era unul dintre puţinele care-i mai puteau încă aduce un zâmbet pe buze. Da, Djamilei i-ar fi plăcut să-l revadă, chiar foarte mult. În viaţă sau după moarte, nu avea importanţă

pentru ea. Nici cea mai mică importanţă.

CAPITOLUL 34

Stone se întoarse la căsuţa lui şi se curăţă, îşi puse nişte gheaţă pe faţă şi se odihni, aşteptând ca umflătura să i se retragă. După care folosi celularul împrumutat şi-i contactă pe Reuben şi Caleb. Stabiliră o întâlnire pentru acea seară. Nu reuşi însă dea de Milton.

După aceea îşi făcu de lucru prin cimitir şi ajută doi vizitatori să găsească drumul până la mormântul pe care îl căutau. Cu mulţi ani în urmă, biserica ţinuse registre cu oamenii care ajungeau aici, dar acestea se pierduseră. Pe parcursul ultimilor doi ani, Stone luase la rând fiecare piatră de mormânt şi document oficial pentru a recrea o listă corectă. Studiase şi istoria cimitirului Mt. Zion şi îşi asumase rolul de ghid intern, relatând povestea grupurilor de oameni în trecere pe acolo.

După ce termină cu vizitatorii şi se întoarse la treabă, îşi simţi faţa arzându-i. Nu din cauza contuziilor recente, ci mai degrabă de ruşine. Fusese o prostie din partea lui să facă asta, mai ales de faţă cu Adelphia. Încă mai simţea greutatea cuţitului în mâna lui „Ce prostie!”

Mai târziu, se hotărî să ia metroul până acasă la Milton. Stone voia să afle dacă prietenul lui reuşise să ia urma numărului de înmatriculare. În plus, voia să se asigure că Milton era bine. Şi oamenii cu care aveau de a face puteau să ia urma unei amprente la fel de repede ca Milton.

Mergea pe stradă, îndreptându-se spre staţia de metrou Foggy Bottom, când auzi un claxon în spate. Se întoarse. Era agentul Ford. Conducea un Crown Vic. Trase pe dreapta şi coborî fereastra.

— Vrei să te duc undeva cu maşina?

Alex observă numaidecât rănile prietenului său.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat?

— Am căzut.

— Eşti bine?

— Mândria mi-e rănită mai mult decât faţa.

Stone urcă în maşină şi Alex o luă din loc.

După ce aşteptă o perioadă de timp pe care o consideră acceptabilă, Stone spuse în cele din urmă:

— Mă gândeam la conversaţia noastră de aseară. Cum merge ancheta?

— Merge atât de bine, că am fost trimis înapoi la pază şi

protecţie.

— Agent Ford…

— Ştii, Oliver, după atâţia ani, cred că poţi să-mi spui Alex.

— Sper că n-ai avut probleme pentru că mi-ai ascultat sfatul, Alex.

— Sunt băiat mare. Şi, întâmplător, ai avut dreptate. Doar că n-am avut toate informaţiile şi acum plătesc preţul.

— Ce informaţii?

— Mă tem că nu pot să-ţi spun. Încotro te duci, apropo?

Stone îi spuse.

— Vizitez nişte prieteni, adăugă el.

— Sper că sunt nişte prieteni sus-puşi. Dintr-ăştia nu ai niciodată îndeajuns.

— Mă tem că nu am *niciunul* dintr-ăştia.

— Nici eu nu am. Dar, la dracu', se pare că boboaca mea de parteneră – şi folosesc termenul de „parteneră" cu foarte mari rezerve – se pare că are mai mulţi prieteni de genul ăsta. Ba chiar astăzi mi-a spus că naşul ei este nimeni altul decât Carter Gray.

Stone se uită la el.

— Cine e partenera ta?

— Jackie Simpson.

Stone înţepeni.

— Fiica lui Roger Simpson?

— De unde-ai ştiut?

— Ai spus că are prieteni în poziţii înalte şi cine poate fi mai sus decât Roger Simpson? A lucrat la CIA, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Nu ştiam asta, dar presupun că aşa se explică interesul lui pentru serviciile de informaţii.

Stone se uita pe fereastră.

— Câţi ani are femeia?

— Cine, Jackie? Vreo treizeci şi cinci.

— Şi e la început de carieră în Serviciile Secret?

— A fost poliţistă în Alabama înainte să se transfere la noi.

— Cum e?

— Păi, în clipa de faţă, e în topul listei mele de oameni de rahat. Pur şi simplu m-a dat în gât azi-dimineaţă.

— Voiam să te întreb cum *arată?*

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate, spuse Stone.

— E micuţă, cu părul negru, ochi albaştri şi cu un accent foarte tărăgănat atunci când e nervoasă. Nu cedează niciodată şi-ţi spune totul verde-n faţă. Nu poţi s-o ţii în frâu.

— Înţeleg. E frumoasă?

— De ce? Te gândeşti să-i dai o întâlnire? zise Alex, rânjind.

— Bătrânii sunt întotdeauna curioşi când vine vorba de femei tinere, răspunse Stone zâmbind.

Ford ridică din umeri.

— E drăguţă, dacă reuşeşti să treci peste atitudine.

„Treizeci şi cinci de ani, îşi spuse Stone. Păr negru, ochi albaştri şi mult tupeu."

— L-ai întâlnit vreodată pe Carter Gray? întrebă Stone.

— L-am cunoscut azi, spuse Alex.

— Şi ce zici?

— E un bărbat de-a dreptul impresionant.

— Şi de-aia ai avut probleme? Fiindcă ai dat peste Gray?

— Să spunem doar c-am fost foarte deştept şi i-am lăsat pe cei doi agenţi de la NIC să facă expertiza grafologică a biletului de adio pe care l-am găsit asupra victimei. Credeam că o să-mi ofere un pretext ca să mă duc şi să-mi bag nasul pe-acolo. În loc de asta, mi-am luat-o fix în frezăr. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Stone nu mai auzise ultima parte. Se gândea doar că Alex spusese că le dăduse celor de la NIC biletul de adio. „Erau oare amprentele lui Milton pe el?"

— Şi te-au ajutat cu ceva agenţii de la NIC?

— Nu în mod deosebit. Ştii ceva? Nu sufăr spionii! Pe cuvântul meu! Puţin îmi pasă dacă sunt de la Centrul Naţional de Informaţii, de la CIA sau de la DIA. Nu ţi-ar spune adevărul nici dacă viaţa mamelor lor ar depinde de asta.

— Nu, nu ţi-ar spune, şopti aproape neauzit Stone.

Cam la jumătatea distanţei până la destinaţia lui, Stone îl rugă pe Alex să-l lase să coboare.

— Pot să te duc până unde trebuie să ajungi, Oliver, spuse Alex. Directorul mi-a dat restul zilei liber, ca să meditez asupra păcatelor mele.

— Simt nevoia să merg pe jos.

— Să ştii că ar trebui să te duci la doctor, cu vânătaia aia.

— O să mă duc.

În clipa în care maşina lui Alex se îndepărtă, Stone scoase

mobilul şi îl sună pe Milton. Pe deoparte, îl neliniştea să afle că agentului de la Serviciul Secret i se luase cazul, dar cel puţin ştia că nu va mai fi în pericol. Stone nu putea spune însă acelaşi lucru despre el şi prietenii lui.

Vocea lui Milton îi întrerupse gândurile.

— Alo?

— Milton, unde eşti?

— Acasă la Chastity.

— De cât timp eşti acolo?

— De azi-dimineaţă. De ce?

— Când ai plecat de acasă, ai observat pe cineva?

— Nu.

— Nu te întoarce acasă. Vreau să ne întâlnim în altă parte. Stone se gândi repede. La Union Station. Poţi să ajungi acolo cam într-o jumătate de oră?

— Cred că da.

— O să te-aştept lângă librărie. Ai reuşit să afli ceva despre numărul de înmatriculare?

— N-a fost nicio problemă. Am numele şi adresa. Este…

— Spune-mi când ne vedem. Şi, Milton, vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie. Trebuie să te asiguri că nu te urmăreşte nimeni.

— Ce ai aflat? întrebă Milton nervos.

— O să-ţi spun când ne vedem. Oh, şi încă ceva. Vezi, te rog, ce poţi să afli despre Jackie Simpson, fiica senatorului Simpson. Este agent al Serviciului Secret.

Stone închise, apoi îi sună pe Reuben şi pe Caleb. După care se îndreptă spre cea mai apropiată staţie de metrou şi, câteva minute mai târziu, stătea la intrarea librăriei B. Dalton, care ocupa o mare parte din masiva piaţă Union Station. În timp ce răsfoia câteva cărţi, Stone arunca întruna priviri către ieşirea metroului, de unde presupunea că trebuia să apară Milton.

Când acesta apăru dintr-o altă direcţie, Stone îl privi întrebător.

— M-a adus Chastity cu maşina, explică Milton. Ce-ai păţit la faţă?

— N-are importanţă. Chastity e aici?

— Nu, i-am spus să se întoarcă acasă.

— Milton, eşti absolut sigur că nu ai fost urmărit?

— Imposibil, la modul cum conduce Chastity!

Stone îl conduse la o patiserie, vizavi de librărie. Cumpărară cafele şi se aşezară la o masă retrasă, dintr-un colţ.

Milton îşi scoase mobilul şi apăsă un buton.

— Pe cine suni? întrebă Stone.

— Pe nimeni. Telefonul meu are funcţie de înregistrare. Tocmai mi-am amintit că trebuie să o sun pe Chastity mai târziu, în legătură cu ceva, şi îmi înregistrez un memento. Şi telefonul pe care ţi l-am dat poate să facă asta. Şi are şi cameră foto.

Milton înregistră mesajul, apoi lăsă telefonul deoparte.

— Cum îl cheamă? întrebă Stone.

— Tyler Reinke. Locuieşte lângă Purcellville. Am şi adresa.

— Cunosc zona. Ai aflat unde lucrează?

— Am căutat în toate bazele de date pe care pot să le accesez şi, crede-mă, pot să accesez destul de multe. Dar nu am găsit nimic despre el.

— Asta ar putea însemna că într-adevăr lucrează la NIC. Cred că acolo nici măcar *tu* nu poţi să intri.

— Se poate.

— Ai găsit ceva despre Jackie Simpson?

— Destul de multe. Ţi-am printat totul.

Îi întinse lui Stone un dosar.

Oliver îl deschise şi privi fotografia scoasă la imprimantă a femeii. Alex avusese dreptate, îşi zise Stone. Atitudinea înţepată i se putea ghici din trăsături. Era notată şi adresa. Jackie Simpson locuia aproape de WFO. Stone se întrebă dacă mergea pe jos la birou. Închise dosarul, îl băgă în rucsac şi-i spuse lui Milton că NIC avea biletul lui Johnson pe care era posibil să fi existat amprentele lui.

Milton oftă lung.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să ating hârtia aia!

— Crezi că mai eşti în baza de date a NIH?

— Probabil că da. Şi m-a luat în vizor şi Serviciul Secret când am trimis scrisoarea aia imbecilă lui Ronald Reagan. Eram atât de supărat din cauza reducerilor lui de buget la sectorul de sănătate mintală…

Stone se aplecă în faţă.

— Voiam să ne întâlnim diseară, la apartamentul lui Caleb, ca să discutăm situaţia, dar acum nu ştiu dacă mai e indicat.

— Atunci, unde să ne întâlnim?

Chiar atunci, telefonul lui Stone sună. Era Reuben şi era foarte

agitat.

— M-am întâlnit cu un vechi prieten la o bere, zise el. Am luptat împreună în Vietnam şi am intrat în acelaşi timp la DIA. Am auzit că tocmai s-a pensionat şi mi-am zis să ies la un pahar cu el, să văd dacă i s-a mai descleştat gura. Ei bine, mi-a spus că NIC a călcat pe bătături toate agenţiile cerându-le să-i predea dosarele despre terorişti. Au luat chiar şi dosarele de la CIA. Gray şi-a dat seama că, dacă poate controla fluxul de informaţii, poate controla totul.

— Carevasăzică, acum toate agenţiile trebuie să apeleze la NIC pentru acest gen de informaţii?

— Da. Şi în felul ăsta NIC ştie exact la ce anume lucrează fiecare.

— Dar, oricum, NIC are drept de supraveghere prin lege, Reuben.

— La dracu'! Cui îi pasă ce zice legea? Chiar crezi că CIA o să spună vreodată tot adevărul despre ceea ce face, Oliver?

— Nu, recunoscu Stone. Să spună adevărul ar însemna de multe ori să-şi bată singuri cuie-n talpă. Nu s-a întâmplat niciodată. Spionii mint întotdeauna.

— Întâlnirea de diseară rămâne la Caleb? întrebă Reuben.

— Nu sunt sigur că este…

Vocea lui Stone se pierdu.

— Caleb? zise el încet.

— Oliver? spuse Reuben. Mai eşti acolo?

— Oliver? Eşti bine? întrebă Milton îngrijorat.

Stone vorbi repede.

— Reuben, unde eşti?

— În cocioaba dezgustătoare pe care o numesc „palatul" meu. De ce?

— Poţi să mă iei de la Union Station şi să mă duci la depozitul meu?

— Sigur, dar nu mi-ai răspuns. Ne mai vedem la Caleb?

— Nu, cred că mai bine… Stone privi în jur. Ne vedem aici, la Union Station.

— Union Station, repetă Reuben. Nu-i un loc tocmai retras, Oliver.

— N-am spus că ţinem şi întrunirea aici.

— Nu prea pricep ce vrei să spui, mârâi Reuben.

— Îţi explic mai târziu. Tu vino aici cât poţi de repede. Te

aştept în faţă.

Stone închise mobilul şi se uită la Milton.

— De ce te duci la depozit? întrebă acesta.

— Îmi trebuie ceva de acolo. Ceva ce ar putea să facă în sfârşit puţină lumină în toată povestea asta.

CAPITOLUL 35

— Nu pare să fie nimeni acasă, spuse Tyler Reinke, privind din maşină intrarea casei lui Milton.

Se uită la un dosar despre Milton Farb pe care-l adusese cu el.

— Ce-i drept, îţi compromiţi cariera când ameninţi să-i otrăveşti jeleurile preşedintelui Reagan, adăugă Reinke amuzat. Poate că de-asta nu s-a dus la poliţie. Ştia că are dosar.

— Ce vreau eu să ştiu, zise Peters, este ce făcea pe Roosevelt Island în toiul nopţii.

— Propun să mai aşteptăm niţel, apoi să mergem în cercetare. Dacă se ascunde, poate găsim ceva prin casă care să ne dea un indiciu unde se află.

— Între timp, cred c-ar mai trebui să facem o excursie în Georgetown. Poate că cineva a văzut totuşi ceva în noaptea aia, spuse Peters.

— Şi n-ar strica să ne mai uităm o dată şi la barcă, dacă tot suntem acolo, adăugă Reinke.

Captain Jack îşi potrivi pălăria şi mângâie cu un deget trandafirul galben de la rever în timp ce inspecta interiorul noii sale achiziţii. Era un garaj mare, cu trei zone de lucru spaţioase. Totuşi, locul era acum gol, cu excepţia unui singur vehicul care se bucura de întreaga atenţie a „mecanicilor” lui. Ahmed, iranianul, îşi şterse fruntea ieşind din trapa săpată în duşumeaua atelierului.

— Cum merge? întrebă Captain Jack.

— Ne încadrăm în timp. Ai vorbit cu femeia?

— Piesa e la locul ei şi aşteaptă, spuse Captain Jack. Şi să nu mă mai întrebi încă o dată, Ahmed, adăugă el, aruncându-i bărbatului o privire piezişă.

Iranianul dădu scurt din cap şi coborî la loc. Curând, huruitul motorului umplu hala şi Captain Jack păşi afară, în lumina soarelui.

Ahmed mai aşteptă câteva clipe, apoi ieşi din trapă, se duse la masa de lucru şi scoase un cuţit cu lamă lungă de sub o cârpă uleioasă pe care îl ascunsese printre nişte unelte. Aşează cuţitul sub un covoraş din spatele vehiculului, apoi puse covoraşul la loc.

Afară, Captain Jack se urcă în Audi-ul lui şi se duse la apartamentul din faţa spitalului Mercy. Îi deschise unul dintre

afgani.

— Armele sunt aici? întrebă Captain Jack.

— Le-am adus una câte una în pungi de supermarket, aşa cum ne-ai spus.

— Arată-mi!

Bărbatul îl conduse lângă un televizor cu ecran mare, dintr-un colţ al încăperii. Împreună, dădură televizorul la o parte şi afganul folosi apoi o şurubelniţă ca să desprindă mocheta, scoţând la iveală o ascunzătoare în podea. Cimentul fusese tăiat şi înlocuit cu o placă de furnir. Sub placa de furnir, Captain Jack văzu că nişte bucăţi scurte de frânghie fuseseră prinse de îmbinările podelei, la intervale de zece centimetri. Deasupra funiilor, sprijinite pe ele, erau două puşti cu lunetă gata asamblate, cu capacitate de lovire a ţintei la mare distanţă.

— Am auzit de M-50-uri, dar n-am folosit niciodată o astfel de armă, spuse Captain Jack.

— Au dispozitiv de ochire digital, aşa că nu au reflexie vizibilă. Folosesc cartuşe de douăzeci şi unu de milimetri cu senzori de mediu încorporaţi şi detectori multitermici.

Afganul îngenunche şi arătă spre o parte a puştii.

— Are încorporat şi un sistem de neutralizare a reculului, care anulează convulsia muşchilor.

— N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva ca să fac o treabă, spuse nonşalant Captain Jack.

— În plus, beneficiază de tehnologie *camoflex,* ceea ce înseamnă că îşi schimbă culoarea ca să se confunde cu mediul înconjurător la simpla atingere a acestui buton. Magazia este o capodoperă nanotehnologică şi poate face o reîncărcare în mai puţin de 0,00001 minute. Cam mult pentru treaba asta, dar şi ce dacă? Mai avem şi două MP-5-uri cu o cadenţă de aproximativ două mii de focuri pe minut.

La începutul carierei, Captain Jack făcuse impardonabila greşeală de a introduce în calcul presiunea barometrică – numărul dat de obicei la prognoza meteo – *înainte* de a face ajustarea pentru altitudine. Totuşi, trăgătorii au nevoie de presiunea barometrică exactă, corespunzătoare altitudinii. Fusese o greşeală uriaşă, fiindcă aerul rece este mai dens decât cel cald şi viteza sunetului este şi ea mai mică în aer rece, un element critic atunci când ai de a face cu muniţie supersonică. Din cauza acestei greşeli, glonţul rănise doar, în loc să ucidă, un

rezultat inacceptabil atunci când încerci să asasinezi un şef de stat.

— Unde aţi ascuns muniţia? întrebă Captain Jack.

Afganul se duse în spatele televizorul cu ecran lat şi-i deşurubă panoul din spate. Frumos aranjate înăuntru, erau zeci de cutii cu muniţie pentru MP-5 şi M-50.

— După cum vezi, nu prea ne uităm la televizor, spuse afganul, deşi comentariul era de prisos.

— Dar *celelalte* două puşti pe care o să le folosiţi şi muniţia lor? Astea sunt cele mai importante.

— Se află sub celelalte scânduri din duşumea. Sunt gata pregătite. Ne-am antrenat mai bine de cincizeci de ore cu ele. Nu te teme, n-o să ratăm.

— Vremea se anunţă frumoasă pentru ziua jocului, dar e destul de instabilă prin părţile astea.

Afganul ridică din umeri.

— Nu e chiar aşa de greu să tragi de la distanţa asta. Am atins cu uşurinţă ţinte la o distanţă de trei ori mai mare, pe timp de ploaie şi în vreme ce adversarii trăgeau la rândul lor.

Captain Jack ştia că nu era o simplă bravadă din partea bărbatului; îndemânarea lui de trăgător era motivul pentru care se afla acolo.

— Dar n-ai mai lucrat niciodată *chiar* în felul ăsta, zise el. Raza şi traiectoria sunt puţin diferite.

— Crede-mă, ştiu asta foarte bine.

Captain Jack intră în baie şi-şi privi chipul deghizat în oglindă. Îşi scoase pălăria şi-şi examină părul des, grizonant şi mustaţa şi barba scurtă de aceeaşi culoare. Îşi scoase ochelarii fumurii şi din oglindă îl priviră o pereche de ochi albaştri. O cicatrice mică îi apăruse într-o parte a nasului, care era acum lung şi gros. În realitate, barba şi părul erau false. Captain Jack era de fapt chel şi complet bărbierit, cu ochi căprui şi fără nicio cicatrice, iar nasul, deşi lung, era subţire.

Îşi puse la loc pălăria şi ochelarii. Dispăruse de multe ori în viaţa lui, uneori chiar în timp ce se afla în serviciul altora, inclusiv al guvernului Statelor Unite. Altădată fusese pe cont propriu, vânzându-şi talentul de trăgător şi nervii de oţel celui care oferea mai mult. Dar, după cum îi spusese şi lui Hemingway, de data asta avea să dispară pentru totdeauna.

Ieşi din oraş, ducându-se la locul unde avea să aibă loc

ceremonia, la doar zece minute distanţă de centru. Şi totuşi, multe se puteau întâmpla în zece minute.

Captain Jack nu se opri la locul amenajat, ci trecu încet pe lângă el, cercetând cu privirea diverse repere pe care demult şi le întipărise în memorie. Locul destinat ceremoniei era înconjurat de un grilaj alb, cu o deschidere doar cât să permită accesul unei maşini şi cu numeroase puncte de acces pentru pietoni. Două coloane de cărămidă înalte de câte doi metri încadrau intrarea pentru maşină, iar coloana oficială avea să fie nevoită să treacă printre ele la intrare şi la ieşire. Spaţiul era însă cam îngust pentru Fiară.

Captain Jack cercetă din priviri linia de copaci care împrejmuia perimetrul, încercând să intuiască locurile unde aveau să stea ascunşi agenţii de pază americani. Câţi aveau să fie oare? Zece? Douăzeci? Era greu de spus în ultima vreme, chiar şi când aveai cel mai bun acces la informaţii. Americanii aveau să poarte costume de camuflaj, contopindu-se atât de bine cu peisajul înconjurător încât ai fi putut călca pe ei, înainte să-ţi dai seama că sunt acolo. Da, oamenii lui aveau să moară cu siguranţă în această misiune sfântă. Cel puţin o să fie o moarte rapidă şi nedureroasă. Astfel de gloanţe trase de la distanţă mare, mai ales în cap, te omoară mai repede decât poate creierul să reacţioneze. Moartea fedainului însă nu avea să fie nici pe departe atât de blândă.

Captain Jack îşi imagină coloana oficială intrând în perimetru şi pe preşedinte ieşind din Fiară. Va face cu mâna, va strânge mâinile alegătorilor, îi va bate pe alţii pe umăr, se va îmbrăţişa cu nişte persoane oficiale apoi va fi escortat către tribuna apărată de geamuri antiglonţ şi antibombă în acordurile marşului *Hail to the Chief* interpretat de fanfară.

Motivul interpretării acestui cântec ori de câte ori un preşedinte al Americii sosea într-o adunare se datora soţiei preşedintelui James Polk, care era furioasă că soţul ei, foarte mic de statură şi lipsit de prestanţă, era adesea cu desăvârşire ignorat în clipa în care îşi făcea intrarea. Aşa că Sarah Polk ordonase ca marşul să fie cântat ori de câte ori soţul ei intra într-o încăpere. De atunci, toţi preşedinţii urmaseră exemplul impetuoasei femei.

Cu toate astea, originea cântecului era chiar şi mai amuzantă, cel puţin după părerea lui Captain Jack. Construit în jurul

poemului epic al lui Walter Scott, *Domniţa Lacului*[1], descria sfârşitul unei căpetenii scoţiene, trădate şi apoi ucise de duşmanul său de moarte, regele Iacob al V-lea. În mod ironic, cântecul care vestea sosirea preşedintelui Statelor Unite relata, de fapt, asasinarea unui şef de stat. În ultima parte a Cântului Cinci, poemul ridica o întrebare asupra căreia, după părerea lui Captain Jack, toţi politicienii ar fi trebuit să reflecteze profund: „Oh, cine şi-ar dori să fie-al vostru rege?”

— Eu nu, murmură el pentru sine. Eu nu.

Fostul membru al Gărzii Naţionale se aşeză pe scaun şi-şi privi mâna cea nouă, în vreme ce cei doi bărbaţi îl supravegheau cu atenţie.

— Acum că am adăugat compartimentul, să începem să exersam mişcările.

Americanul îşi mişcă mâna şi încheietura aşa cum i se arătase, dar nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să exersezi. Curând, o să fii expert.

Două ore mai târziu, făcuseră progrese considerabile. Cei trei bărbaţi luară o pauză, se aşezară şi începură să vorbească.

— Şi zici că eşti şofer de camion? întrebă chimistul.

Fostul soldat dădu din cap, ridicându-şi cârligul şi mâna falsă.

— Nu-i o meserie pe care s-o pot face cu protezele astea, fiindcă trebuie să ajut şi la descărcarea mărfii.

— Cât timp ai stat în Irak înainte de accident?

— Optsprezece luni. Mai aveam doar patru luni de serviciu, cel puţin aşa credeam. Apoi am primit ordin că misiunea ni se mai prelungeşte cu încă douăzeci şi două de luni. Patru ani! Înainte să se-ntâmple toate astea, eram căsătorit, aveam o soţie şi copii, şi o viaţă bună în Detroit. Apoi, dintr-odată, m-am trezit că strâng bani să-mi cumpăr vestă antiglonţ şi GPS, fiindcă Unchiul Sam nu mai avea caşcaval. După care o mină lângă Mosul mi-a sfârtecat ambele mâini şi o bucată din piept. Patru luni am zăcut în spitalul Walter Reed. Când m-am întors acasă, am aflat că nevastă-mea îmi intentase divorţ. Slujba nu mai era demult… şi m-am trezit practic în stradă. Făcu o pauză şi clătină din cap: Mi-am făcut porţia în Golful Persic şi am încasat toate surprizele pe care ni le trimitea Saddam. După ce am fost lăsat la vatră, m-am înscris în Garda Naţională ca să am un ban acolo

[1] The Lady of the Lake

până-mi găseam ceva mai ca lumea de lucru. Am stat o vreme la Gardă, până mi-am luat permisul şi am început să conduc camioane. Apoi, după o grămadă de ani, armata mi-a bătut la uşă şi mi-a spus că demisia mea din Garda Naţională n-a fost niciodată înregistrată „oficial”. Le-am spus, nu foarte politicos, să se ducă dracului. Dar, ce să vă spun, m-au luat practic cu forţa, în timp ce ţipam şi mă zbăteam. Apoi, un an şi jumătate mai târziu, bum! Adio mâini, adio viaţă. Propria ţară mi-a făcut asta.

— Acum e rândul tău să le-o plăteşti, spuse inginerul.

— Da, aşa este, spuse încântat fostul membru al Gărzii Naţionale, îndoindu-şi mâna.

*

Adnan al-Rimi se plimba pe coridoarele spitalului Mercy, înregistrând metodic, cu privirea-i neobosită, toate detaliile din jur. Un minut mai târziu, se întoarse la intrarea principală a spitalului, chiar în clipa în care o pacientă în vârstă era adusă pe o targă, cu o perfuzie înfiptă în braţ.

Adnan păşi afară şi trase în piept aerul cald. În partea stângă a scărilor de la intrarea spitalului era o rampă pentru tărgi şi pentru cărucioarele cu rotile. Al-Rimi coborî treptele până pe trotuarul din faţa spitalului. Erau paisprezece trepte. Se întoarse şi le urcă la loc, numărând în gând secundele. Şapte secunde la pas normal, poate jumătate de timp dacă cineva le-ar fi urcat în fugă.

Intră din nou în spital, atingându-şi cu braţul arma pe care o purta într-o parte. Era un revolver .38, o porcărie americană, din punctul lui de vedere. Fusese singura armă pe care i-o putuse oferi compania de pază. Nu avea nicio importanţă, ştia prea bine, cu toate că armele erau o parte esenţială din viaţa lui Adnan. Avusese nevoie de ele de când ţinea minte, doar pentru a putea supravieţui.

Se duse până la oficiul asistentelor şi se opri pe exact a patra dală, numărând chiar din mijlocul încăperii. Apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse la intrarea principală. Oricine l-ar fi privit ar fi presupus, în mod firesc, că-şi făcea pur şi simplu rondul. Îşi număra paşii în gând, salutând în acelaşi timp din cap două asistente care trecură pe lângă el. Lângă intrarea principală făcu dreapta, îşi numără paşii şi pe acest coridor, se întoarse, deschise uşa care dădea spre scara de ieşire, coborî două etaje

continuând să numere, apoi se trezi în coridorul de la subsol, în aripa de vest a spitalului. Acest coridor se unea cu un altul care ducea spre nord, apoi se deschidea într-o curte din spatele clădirii. O alee de asfalt ducea până în şoseaua principală din spatele spitalului. Din cauza proastei canalizări, zona era deseori inundată, chiar şi după o ploaie moderată, un motiv în plus pentru care toată lumea prefera să intre prin faţă.

În timp ce stătea acolo, Adnan îşi repetă de mai multe ori în minte o anume manevră. După ce termină, se duse la o uşă dublă, o descuie, pătrunse înăuntru şi o închise la loc în urma lui. Se afla acum în camera unde se afla centrala electrică a spitalului, dar şi generatorul de rezervă. Firma de pază şi protecţie îi dăduse informaţiile de bază despre această încăpere, în caz că ar fi apărut vreo urgenţă. Îşi suplimentase puţinele informaţii citind manuale întregi despre fiecare piesă de echipament din încăpere. Dar numai una îl interesa cu adevărat. Era lângă un perete, vizavi de generator. Deschise cutia cu o altă cheie şi studie atent comenzile dinăuntru. Nu era o treabă prea grea, concluzionă el.

Încuie încăperea şi se întoarse în spital ca să-şi continue rondul. Trebuia să facă asta în fiecare zi, până avea să sosească ziua *aceea.*

Puţin mai târziu, tura lui Adnan se sfârşi. Bărbatul îşi schimbă uniforma în vestiarul spitalului şi plecă pe bicicletă până la apartamentul lui, aflat la aproximativ trei kilometri distanţă. Îşi pregăti o masă alcătuită din lipie, curmale, ful[1], măsline şi o bucată de carne *halal* pe care o găti pe aragazul din micuţa lui bucătărie.

Familia lui Adnan crescuse animale şi cultivase curmale în Arabia Saudită, ceea ce nu era puţin lucru pentru o ţară cu doar unu la sută teren agricol, dar întâmpinaseră mari greutăţi. După moartea tatălui său, familia al-Rimi se refugiase în Irak, unde cultivase grâu şi crescuse capre. Adnan, fiul cel mai mare, devenise patriarhul familiei. Se făcuse măcelar, tăind carnea în conformitate cu regulile islamice, ca să fie *halal,* iar banii pe care îi câştigase din această activitate fuseseră extrem de bine-veniţi.

Adnan stătea în apartamentul lui, privind pe fereastră cu o cană de ceai în mână, gândindu-se la vremurile de demult.

[1] O varietate de fasole, originară din Orient (n. tr.)

Capre, oi, găini şi vite... atâtea animale care-şi pierduseră viaţa sub lama ascuţită a cuţitului său. Trebuia să le reteze gâturile în timp ce rostea numele lui Dumnezeu. Adnan nu atingea niciodată coloana vertebrală când sacrifica animalul, din două motive: era mai puţin dureros pentru animal şi nu oprea mişcările convulsive care ajutau la scurgerea sângelui din carne, aşa cum cerea legea islamică. Aceeaşi lege spunea că niciun animal nu putea fi martor la moartea altuia şi animalele trebuiau să fie bine hrănite şi odihnite. Era ceva cu totul şi cu totul diferit de metodele crude şi barbare folosite în măcelăriile americane. Da, americanii se pricepeau de minune să ucidă cât mai mult şi cât mai repede, îşi spuse Adnan.

În timp ce-şi sorbea ceaiul, Adnan se lăsă din nou în voia amintirilor. Luptase în războiul de zece ani dintre Iran şi Irak, în care musulmanii se omorâseră între ei cu miile, într-unele dintre cele mai cumplite lupte corp la corp pe care le văzuse vreodată istoria. După ce acest conflict se sfârşise, viaţa lui Adnan revenise la normal. Se căsătorise, îşi întemeiase o familie şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să nu-i dea megalomanului Saddam Hussein şi oamenilor lui niciun motiv să-i facă vreun rău, lui sau familiei sale.

Apoi avusese loc atentatul de la 11 septembrie, Afghanistanul fusese implicat şi guvernul taliban căzuse la scurt timp după aceea. Pe Adnan nu-l interesa personal nimic din toate acestea. America fusese atacată şi ripostase. Ca majoritatea irakienilor, Adnan nu simpatiza regimul taliban. Viaţa continua în Irak. Şi, chiar şi după instaurarea embargoului internaţional asupra ţării lui, Adnan tot era în stare să-şi asigure un trai modest. Apoi, Statele Unite declaraseră război Irakului. Ca toţi conaţionalii lui, Adnan aşteptase cu groază să înceapă să cadă bombele şi rachetele. Îşi trimisese familia departe, într-un loc sigur, dar el rămăsese să lupte, fiindcă era ţara lui adoptivă şi urma să fie atacată de o altă naţiune.

Când sosiseră avioanele americane, Adnan privise uluit de groază cum Bagdadul se transformase într-o uriaşă minge de foc. Americanii le numiseră victime colaterale, dar, pentru Adnan, erau bărbaţi, femei şi copii spulberaţi de bombe în propriile case. Sosiseră apoi tancurile şi trupele americane. Iar finalul fusese evident pentru Adnan, încă din prima clipă. Americanii erau mult prea puternici. Cu armele lor îi puteau

ucide de la mii de kilometri distanţă. Tot ce-şi dorise vreodată Adnan fusese să lupte cu arma lui, cu pistolul şi cu mâinile goale. Şi auzise că americanii aveau arme care puteau să plece din Statele Unite şi să şteargă Orientul Mijlociu de pe faţa pământului câteva clipe mai târziu. Lucrul ăsta îl înspăimânta. Cum să poţi învinge un asemenea demon?

Totuşi, după ce Hussein fusese dat jos de la putere, Adnan sperase. Dar speranţa i se transformase curând în disperare, după ce se instauraseră violenţa şi moartea, iar societatea civilă practic dispăruse. Iar când prezenţa americanilor se transformase de fapt în ocupaţie, Adnan simţi că datoria lui devenise extrem de clară. Luptase împotriva lor, omorând în luptă şi mulţi dintre ai lui, lucru care îl dezgusta, dar pentru care reuşea să găsească justificări. Ucisese iranieni în timpul războiului dintre cele două ţări. Ucisese arabi şi americani în Irak. Măcelărise animale folosindu-şi cuţitul. Adnan avea impresia că în întreaga viaţă nu făcuse altceva decât să ia vieţile altora.

Iar acum, propria viaţă era singura care mai rămăsese. Soţia şi copiii lui erau morţi. Părinţii, fraţii şi surorile se stinseseră şi ei. Adnan era singurul care mai rămăsese aici, pe pământ, în vreme ce familia lui era acum în paradis.

Şi iată-l în Statele Unite, în patria duşmanului. Avea să fie ultima lui faptă de glorie, episodul final dintr-o viaţă petrecută atacând şi ferindu-se de atacuri. Adnan era obosit: trăise optzeci de ani în doar jumătate de timp. Trupul şi mintea lui nu mai puteau îndura.

Îşi termină ceaiul, dar continuă să privească pe fereastră la un grup de copii care alergau pe terenul de joacă al unui complex de apartamente. Copii albi, şi negri, şi cafenii jucându-se împreună. La vârsta lor, diferenţele de culoare şi cultură nu aveau nicio importanţă. Din păcate, Adnan ştia că asta avea să se schimbe odată ce deveneau adulţi. Întotdeauna se schimba.

CAPITOLUL 36

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule? întrebă Tom Hemingway intrând în biroul lui Carter Gray.

Se zvonea că acesta era singurul loc din NIC care nu se afla sub permanentă supraveghere electronică.

Gray era aşezat la biroul lui. Îi făcu semn lui Hemingway să intre.

— Închide uşa, Tom.

Timp de jumătate de oră, cei doi discutară despre diverse evenimente geopolitice care se apropiau, despre situaţia câtorva crize mondiale şi despre părerea lui Hemingway în legătură cu o serie de operaţiuni strict secrete în desfăşurare în acel moment în Orientul Mijlociu şi îndepărtat. Apoi, conversaţia se îndreptă spre alte aspecte.

— Agenţii de la Serviciul Secret care au fost azi aici? întrebă Gray.

— Am cooperat cu ei în totalitate, cel puţin în termenii acceptaţi de NIC pentru „cooperare totală”. Sper că am făcut bine că v-am scos din povestea aia.

— Da, ai făcut bine. Agenţii cu care s-au întâlnit iniţial şi cu care am discutat?

— Warren Peters şi Tyler Reinke. Amândoi sunt băieţi buni. Au fost desemnaţi să reprezinte interesele NIC în timpul investigaţiei. Cred că au analizat nişte dovezi găsite la locul faptei ca să-i ajute pe agenţii de la Serviciul Secret.

— Am discutat cu preşedintele despre Ford şi Simpson. Nu cred c-o să se întoarcă.

— Am înţeles că Simpson este fina dumneavoastră?

— Da. Jackie este singurul copil al lui Roger Simpson. Am fost onorat când m-a rugat să fiu naşul ei, deşi nu sunt sigur că m-am achitat de sarcina asta aşa cum ar fi trebuit.

— Se pare că s-a descurcat bine.

— O iubesc ca pe o fiică. Gray păru puţin jenat de aceste cuvinte şi se grăbi să-şi dreagă vocea şi să schimbe subiectul: Am solicitat un audit intern în legătură cu moartea lui Patrick Johnson. Va fi implicat şi FBI-ul.

Hemingway dădu din cap.

— Cred că e o mişcare bună. Nu cred că va conduce la niciun rezultat, dar trebuie să luăm măsurile care se cuvin.

Gray îl privi printre pleoape.

— Şi de ce crezi că nu va conduce la niciun rezultat, Tom?

— O casă şi maşini pe care nu şi le permitea? Droguri găsite la el în mansardă? Pare destul de evident. Şi n-ar fi prima dată când se întâmplă.

— Este prima dată când s-ar întâmpla *aici*, spuse Gray. L-ai cunoscut bine pe Johnson?

— Pe cât de bine îi cunosc pe oricare dintre supervizorii de date. Tot ce pot spune cu siguranţă este că făcea o treabă excelentă.

— Cum ţi s-a părut?

Hemingway se gândi înainte să răspundă.

— Din contactul limitat pe care l-am avut cu el, mi-a lăsat impresia unui om care-şi dorea mai mult decât putea obţine.

— Profundă observaţie despre un om pe care susţii că nu-l cunoşteai prea bine.

— Afirmaţia asta este valabilă pentru cel puţin jumătate dintre oamenii de aici. Ca să v-o spun pe şleau, toţi îşi doresc să ajungă în poziţia dumneavoastră. Dar nu vor reuşi niciodată şi lucrul ăsta îi enervează.

Gray se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am analizat bine dosarul lui Johnson. Nu există nimic acolo care să indice că ar fi trecut de partea cealaltă. Eşti de acord?

Hemingway dădu din cap.

— Pe de altă parte, acelaşi lucru poate fi spus despre aproape toţi oamenii care s-au întors împotriva acestei ţări. Este o chestiune mai degrabă psihologică şi mai puţin legată de conturile bancare.

— Mai sunt şi alte persoane aici, care l-au cunoscut pe Johnson mai bine decât mine.

— Am discutat cu ele, spuse Gray. Am vorbit şi cu logodnica lui. Susţine că nu există pic de adevăr în povestea cu drogurile.

— Nu e de mirare că-i ia apărarea.

— Tom, din câte-mi amintesc, centralizarea bazelor de date ale serviciilor de informaţii a fost finalizată acum patru luni. Aşa este?

— Da, cu menţiunea că abia recent am terminat integrarea dosarelor de la Administraţia Securităţii Transporturilor, TSA, din birourile lor de cercetare, coordonare şi operare. Întârzierea a fost cauzată, printre altele, de o serie de obstacole legislative la Securitatea Internă.

— Mai există hibe semnificative în sistem?

— Nu. Şi, după cum sunt sigur că vă amintiţi, baza de date a celor de la TSA a fost destul de consistentă. Conţinea, printre altele, programele pentru siguranţa zborurilor, înregistrarea călătorilor şi US VISIT[1]. Mai ales programul US VISIT ne-a dat multe bătăi de cap, deoarece conţinea informaţii detaliate despre viaţa persoanelor, amprente digitale şi fotografii ale călătorilor străini. Băieţii de la ACLU au avut cu ce să se distreze. Au susţinut în gura mare violarea intimităţii în faţa oricărui tribunal dispus să-i asculte. Dar locul programului este aici, şi l-am obţinut, în cele din urmă. Înainte, datele erau împrăştiate în mai bine de zece departamente, fără a exista posibilitatea de integrare. Nu v-ar veni să credeţi de câte ori am găsit aceeaşi informaţie repetată în diverse locuri. Ca urmare, cea mai mare parte nu putea fi utilizată.

— Ce-i drept, astfel de situaţii au fost printre principalele cauze ale tragediei de la 11 septembrie, spuse Gray.

— Că veni vorba, înţeleg că preşedintele v-a rugat să-l însoţiţi mâine la evenimentul comemorativ din New York.

— Bârfa de birou… e mai bună decât orice mecanism de spionaj inventat vreodată! Da, m-a rugat, şi da, l-am refuzat. Ca întotdeauna, prefer să ţin o ceremonie extrem de privată în memoria celor care şi-au pierdut viaţa în acea zi.

— Am mai auzit şi că vă duceţi la Brennan, în Pennsylvania.

Gray dădu din cap, deschise sertarul biroului şi scoase o carte.

— Cât de bine cunoşti Biblia, Tom?

Hemingway era obişnuit cu bruştele schimbări de subiect în conversaţiile cu Gray.

— Am citit versiunea King James. Cum am citit şi Coranul, Talmudul şi Cartea Mormonilor.

— Foarte bine. Care este singurul element comun care se regăseşte în toate?

— Violenţa! răspunse Hemingway, fără să stea pe gânduri. Oamenii spun despre Coran că incită la violenţă. Nu spun nimic despre creştini. Dacă-mi amintesc eu bine, Deuteronomul îndeosebi e plin de foc şi pucioasă. *Veţi face cutare şi cutare…*

— Cel puţin e perseverent. Şi totuşi, Coranul le dictează adepţilor săi să nu-şi ia singuri vieţile, principiu care nu se

[1] Programul biometric de identificare la intrarea şi ieşirea din SUA (n. tr.)

împacă prea bine cu ideea de atentate sinucigaşe. Adevărul este că nu promite câtuşi de puţin paradisul, ba chiar ameninţă cu iadul pe cel care-şi curmă singur viaţa.

— Coranul spune asta doar atunci când moartea este *în afara* cauzei lui Allah. Nu se aplică şi celor care mor *pentru* cauză. Şi există suficiente referiri la uciderea necredincioşilor în Coran, ca de altfel şi în scrierile şi tradiţiile locale, care să poată, la o adică, justifica ideea că a ucide un necredincios şi a-ţi lua propria viaţă sunt două chestiuni cât se poate de permise. Cât despre cei care mor pentru cauză, se crede că nu mor cu adevărat şi se spune că cei dragi nu trebuie să-i plângă. Asta este diferenţa dintre islamism şi creştinism.

— Corect. Dar există şi o mare asemănare între aceste două religii.

— Care anume, domnule?

Gray lăsă Biblia la o parte.

— În ambele, morţii *învie!*

CAPITOLUL 37

Casa spaţioasă pe care Captain Jack o închiriase în suburbia oraşului Brennan era situată departe de şoseaua principală, fără nicio altă clădire în imediata apropiere. Era dotată şi cu un amplu sistem *home theater,* o dotare de care Captain Jack profita chiar în acel moment.

Captain Jack introduse în aparat DVD-ul pe care i-l dăduse Hemingway, dar nu-l porni încă, aşteptând ca invitaţii care sosiseră acolo în acea zi să-şi ocupe locurile. Niciunul nu mânca floricele de porumb; nu le fuseseră servite niciun fel de gustări. Nu era un moment de relaxare la cinema.

Captain Jack aşteptă câteva minute, studiindu-şi echipa. Erau oameni buni, capabili. Fuseseră călăiţi de o viaţă în care nu avuseseră parte de prea multe momente de fericire sau de lucruri pe care alţii le luau ca pe un firesc al sorţii, cum ar fi mâncarea sau apa curată, un pat şi o viaţă liberă de persecuţii continue şi de constanta ameninţare a unei morţi violente. Adunaţi aici erau inginerii şi fabricanţii lui de bombe, trăgătorii lui, lunetiştii, fedainii, mecanicii, oamenii lui din interior şi cei care supravegheau totul din umbră. Djamila însă nu era acolo. Misiunea ei era complet separată. Şi, la drept vorbind, Captain Jack nu ştia, cum ar fi reacţionat bărbaţii dacă ar fi ştiut că o femeie juca un rol crucial în operaţiunea lor. Doar câţiva dintre oamenii lui ştiau de implicarea ei şi americanul considera că cel mai bine era ca lucrurile să rămână aşa.

Înfăţişarea bărbaţilor se schimbase. Se tunseseră sau îşi lăsaseră părul lung. Se bărbieriseră. Slăbiseră sau se îngrăşaseră. Toţi purtau haine occidentale. Unii îşi puseseră ochelari, alţii îşi vopsiseră părul. Deşi niciuna dintre imaginile lor „reale” nu mai rămăsese în baza de date NIC, operaţiunea era mult prea importantă pentru a o periclita cu detalii mărunte, dar posibil cruciale. Chiar dacă fotografiile de la NIC fuseseră modificate, tot ar fi putut fi recunoscuţi de agenţii de la serviciile americane care îi văzuseră, cu ani în urmă, în carne şi oase.

Păşi în faţa adunării şi li se adresă tuturor pe nume, în semn de respect şi camaraderie. Ceru rapoartele la zi şi fiecare bărbat răspunse succint şi cât se poate de clar.

Captain Jack, Tom Hemingway şi o a treia persoană îi aleseseră pe cei de faţă dintr-o mare de oameni pusă la dispoziţie de acest al treilea personaj, un bărbat în care

amândoi aveau încredere. Nu-i aleseseră pe cei mai violenţi şi pătimaşi musulmani din grup. În mod ironic, stăpânirea de sine era calitatea de care aveau nevoie mai mult decât de orice altceva pentru reuşita planului lor.

Teroriştii implicaţi în evenimentele de la 11 septembrie proveniseră din medii diferite. Paisprezece dintre cei cincisprezece bărbaţi care-i însoţiseră pe cei patru „piloţi” de avioane fuseseră din Arabia Saudită. Proveneau din familii de clasă mijlocie care nu se remarcaseră prin vreo activitate politică sau de propagandă religioasă deosebită. Şi totuşi, acei tineri îşi părăsiseră casele şi familiile, se antrenaseră alături de al-Qaeda, deveniseră islamişti radicali şi susţinători ai jihadului şi-şi îndepliniseră ordinele cu o precizie militară, fără îndoială cu speranţa că se îmbarcau astfel într-o călătorie sigură spre paradis. Bărbaţii care deturnaseră avioanele de la 11 septembrie nu trebuiseră să ia singuri nicio decizie; totul fusese planificat de către altcineva. Dar ceea ce avea să se întâmple în Brennan era cu totul diferit. Fiecare om trebuia să se implice enorm în ceea ce urma să se întâmple.

Aşa că Hemingway şi Captain Jack căutaseră bărbaţi mai în vârstă, cât de cât educaţi, care avuseseră cândva o viaţă normală. Oamenii aceştia nu se antrenaseră în taberele al-Qaeda. Nu-şi sacrificau vieţile din motive asociate de obicei acestei grupări. Şi, deşi unii dintre ei mai avuseseră întâlniri cu agenţiile de securitate americane sau europene şi lăsaseră în urmă fotografii şi amprente, motiv pentru care fusese nevoie să li se şteargă urmele la NIC, niciunul nu ajunsese până acolo cât să i se publice fotografia în ziarele de pe întreg mapamondul. Cei mai tineri dintre ei aveau treizeci de ani, cei mai în vârstă cincizeci şi doi, iar media de vârstă era de patruzeci şi unu de ani. Bărbaţii de acolo, deşi erau obişnuiţi să ucidă, nu ardeau de nerăbdare să ia viaţa unui om. Fiecare dintre ei pierduse cel puţin trei membri de familie apropiaţi în războaie sau în alte conflicte de-a lungul anilor. Ba chiar şase dintre ei îşi pierduseră în întregime familia în diverse acte de violenţă. Se oferiseră să participe la această misiune din alte raţiuni decât cele considerate tipice teroriştilor din Orientul Mijlociu. Într-adevăr, toţi aceşti bărbaţi se considerau soldaţi, nu terorişti. Şi acest lucru se potrivea mai bine ideii de „război sfânt” asupra căreia insistase Hemingway.

— Ţineţi minte, le spuse Captain Jack oamenilor lui. În timp ce noi stăm aici şi ne organizăm, undeva, într-o altă încăpere, sunt mult mai mulţi oameni care pun la cale strategii care să ne zădărnicească eforturile. Sunt foarte buni în meseria lor, aşa că noi va trebui să fim mult mai buni decât ei. Va trebui să fim perfecţi. Făcu o pauză, privindu-i pe rând pe fiecare în ochi. O singură greşeală în lanţul evenimentelor şi totul se va prăbuşi. Aţi înţeles?

Toţi bărbaţii dădură din cap, într-un acord mut.

Captain Jack trecu încă o dată în revistă detaliile ceremoniei. Armata compusă din membri ai Serviciului Secret şi ai poliţiei locale avea, probabil, registre voluminoase cu detalii despre pregătirea vizitei preşedintelui. Captain Jack şi echipa lui nu-şi permiteau acest lux. O singură pagină pierdută ar fi putut avea rezultate catastrofale. Aşa că toate amănuntele trebuiau memorate. Ca să fie cât se poate de clar, Captain Jack vorbea când în arabă, când în engleză, apoi iar în arabă, în funcţie de subtilitatea informaţiilor pe care voia să le comunice.

— Înainte ca preşedintele să pună piciorul în oraş, o echipă a Serviciului Secret o să sosească în Brennan ca să pregătească evenimentul şi să organizeze cea mai elaborată şi securizată coloană oficială din lume. În mod obişnuit, coloana oficială se compune din douăzeci şi şapte de vehicule printre care se numără escorte de la poliţia locală, o dubiţă de telecomunicaţii, un vehicul de presă, o dubiţă pentru VIP-uri, o ambulanţă, o maşină de intervenţie în caz de urgenţă în care se află un echipaj SWAT şi două „Fiare”. Într-una va fi preşedintele, iar în cealaltă, agenţi de la Serviciul Secret. Toate drumurile de la aeroport la locul ceremoniei din Brennan vor fi minuţios verificate şi, în ziua vizitei, închise. Preşedintele va intra din dreapta scenei şi tot pe acolo va ieşi. Când va vorbi, se va afla în spatele unui ecran din sticlă antiglonţ şi antibombă cunoscut sub numele de Blue Goose. Mai mulţi lunetişti de contraatac vor fi poziţionaţi în copacii din jurul perimetrului. Ori de câte ori o să se mişte, preşedintele va fi în permanenţă flancat de un zid de agenţi. Locul unde se află preşedintele e cunoscut sub numele de „zona de ucidere”, iar Serviciul Secret ia conceptul extrem de în serios. Va fi foarte multă lume şi vor fi instalate detectoare la fiecare punct de intrare pietonală. Avem şi noi exact aceeaşi aparatură pe care o va folosi Serviciul Secret şi am făcut teste la

cel mai înalt nivel de detectare. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trăgătorii pot să treacă prin aceste puncte fără teamă. Ţineţi minte că agenţii Serviciului Secret vor fi foarte atenţi la ţinută şi comportament – mai exact, îi vor lua în vizor pe cei care nu se integrează în peisaj, care nu participă la ceremonie şi care fac notă discordantă cu mulţimea. Fiindcă sunteţi în majoritate arabi, o să vă studieze cu şi mai multă atenţie. Au o întreagă bază de date cu asasini, cu profiluri elaborate până la cele mai nesemnificative detalii. După cum ştiţi, fotografiile voastre nu se mai află în dosarele americanilor şi înfăţişarea voastră a fost fundamental schimbată, aşa că riscul de identificare este extrem de scăzut. Dar ăsta nu este un motiv ca să fiţi neglijenţi. Aşa că vi se va spune cum să vă îmbrăcaţi şi cum să vă purtaţi la ceremonie şi va trebui să respectaţi totul întocmai, până la cel mai mic detaliu, fără excepţie. Când o să intraţi în perimetru, o să arătaţi a doctori, avocaţi, profesori, comercianţi, mici întreprinzători, cetăţeni respectabili în ţara care v-a adoptat.

Captain Jack făcu o pauză, ca să-i fixeze cu privirea pe fiecare în parte.

— Imaginile pe care vi le voi arăta vă vor demonstra cu câtă seriozitate tratează Serviciul Secret misiunea.

Apăsă un buton de pe telecomanda din mână şi ecranul prinse viaţă. Tom Hemingway îi dăduse colegului său o înregistrare video disponibilă publicului larg despre Serviciul Secret şi tehnicile lor de protecţie generale, apoi nişte imagini rare ale unor tentative de asasinat, şi, lucru şi mai rar, o înregistrare a unui antrenament al agenţilor Serviciului Secret în unitatea Beltsville, din Maryland. Beltsville era locul unde agenţii învăţau să facă întoarceri spectaculoase cu maşinile, să nimerească ţintele cele mai dificile şi unde exersau tehnicile de protecţie iarăşi şi iarăşi, până când gândirea era complet eliminată din procedeu şi înlocuită cu reflexe musculare brute.

Bărbaţii priviră uluiţi imaginile care prezentau atentatele la vieţile lui Gerald Ford şi Ronald Reagan. Asasinarea lui John Kennedy nu fusese inclusă pe DVD. Preşedinţii nu mai circulau acum în maşini decapotabile. Şi toate greşelile făcute în acea zi în Dallas de către agenţii Serviciului Secret şi de către politicienii mult prea zeloşi fuseseră de mult corectate.

— Remarcaţi, comentă Captain Jack, că acţiunile agentului sunt aceleaşi în fiecare situaţie. Preşedintele este înconjurat din

toate părţile şi cărat de la locul faptei aproape pe braţe, cu cea mai mare viteză. În cazul lui Reagan, a fost urcat în limuzina prezidenţială şi a dispărut în doar câteva secunde. Pe 11 septembrie, când s-a crezut că un avion se îndrepta spre Casa Albă, Serviciul Secret l-a evacuat pe vicepreşedinte din biroul lui; se spune că nici n-a mai atins pământul cu picioarele până când n-a fost la loc sigur. *Viteza!* Ţineţi minte asta. Sunt antrenaţi să se mişte repede. Agenţii acţionează conform unor rutine standard, fără să mai piardă vremea să gândească. Nimic nu poate fi mai rapid decât impulsul. Iar impulsul lor cel mai important este să salveze viaţa preşedintelui. Sunt dispuşi să sacrifice orice pentru asta, inclusiv propria viaţă. Putem conta pe această certitudine. Nu-i putem depăşi numeric, nici din punct de vedere al armelor sau al tehnologiei. Dar *putem* să înţelegem psihologia care îi defineşte şi să o folosim în avantajul nostru. Adevărul este că, în afară de elementul-surpriză, acesta este *singurul* avantaj pe care îl avem. Şi va fi suficient dacă, în acea zi, vom fi *perfecţi.*

Rulă încă o dată această parte a înregistrării, oprind-o, cadru după cadru, pentru ca oamenii lui să ţină minte toate detaliile. Urmară multe întrebări, lucru pe care americanii îl considerau întotdeauna de bun augur.

Apoi, pe ecran apăru o imagine cu locul de desfăşurare a ceremoniei. Captain Jack, folosind un indicator cu laser, analiză fiecare detaliu în parte, scoţând în evidenţă elementele strategice generale, punctele de intrare şi ieşire şi poziţiile Fiarei şi ale celorlalte vehicule din coloana oficială.

— Observaţi că limuzina prezidenţială este întotdeauna parcată într-un loc cu punct de ieşire neobstrucţionat. Este un element critic în planurile noastre.

Repartiză apoi fiecăruia dintre oamenii lui care aveau să fie prezenţi la ceremonie în acea zi câte un număr şi le arătă respectivele numere pe ecran, indicând astfel poziţia fiecăruia.

Indică apoi ambulanţa.

— Este de maximă importanţă ca acest vehicul să fie eliminat. Voi, cei responsabili de această sarcină, trebuie să faceţi tot posibilul pentru asta.

Următorul cadru înfăţişa un bărbat zvelt, cu părul alb şi cu ochelari. Captain Jack explică:

— Preşedintele călătoreşte însoţit de medicul său personal,

bărbatul pe care îl vedeţi aici, dr. Edward Bellamy. Va fi pe podium, alături de preşedinte. El trebuie eliminat primul. Este obligatoriu, nu putem admite eşecul.

Următorul cadru prezenta o simulare a cordonului roşu care trebuia să delimiteze culoarul oficial. Captain Jack îşi puse degetul pe ecran şi-l plimbă de-a lungul cordonului, încet şi cu mare atenţie, de parcă ar fi fost un chirurg care executa o incizie de mare precizie.

— Acesta este coşmarul Serviciului Secret. Dacă ar depinde de ei, n-ar permite în veci aşa ceva. Dar seva vieţii în politică este să strângi mâini şi să pupi bebeluşi, rosti Captain Jack. Aici, lângă linia marcată de cordon, e punctul lui cel mai vulnerabil. Dar este şi o sabie cu două tăişuri, pentru că tot aici sunt şi gărzile de corp în alertă maximă.

În următoarea imagine apăru fostul membru al Gărzii Naţionale căruia oamenii lui Captain Jack îi dăduseră o mână nouă. Era îmbrăcat în uniformă din cap până-n picioare. Era o fotografie ceva mai veche în care apărea cu două cârlige în locul ambelor mâini.

Captain Jack continuă:

— Nu putem utiliza niciun mijloc de comunicare electronică în perimetrul de desfăşurare a ceremoniei, fiindcă Serviciul Secret va împânzi zona cu aparate de bruiaj şi dispozitive de interceptare. Prin urmare, veţi comunica aşa cum se făcea pe vremuri, prin intermediul ochilor şi urechilor. Arătă spre bărbatul de pe ecran. Acesta este personajul-cheie. Va purta uniforma pe care o vedeţi. Dar vor fi şi alţi bărbaţi în uniformă acolo, aşa că trebuie să fiţi siguri că nu faceţi o greşeală. Fiecare dintre voi va primi o copie după acest DVD şi un DVD-player portabil. Studiaţi-l timp de patru ore în fiecare zi ca să puteţi reţine toate trăsăturile bărbatului şi toate celelalte elemente pe care vi le prezint în această seară. Aveţi însă grijă: pe bărbatul acesta trebuie să-l depistaţi din vreme şi nicio clipă nu trebuie să-i pierdeţi din ochi poziţia. Organizatorii evenimentului au aranjat ca toţi soldaţii americani mutilaţi în luptă să se afle în primul rând de după cordonul roşu, în semn de cinste. Un gest foarte frumos din partea edililor oraşului. Şi care, cu siguranţă, ne va fi nouă de un real ajutor.

Se uită la chimistul şi inginerul din grup care-i montaseră fostului membru al Gărzii mâna cea nouă.

— Ni s-a confirmat că efectul dorit va dura mai puţin de două minute.

Cei doi dădură din cap şi Captain Jack continuă:

— După ce se-ntâmplă asta, punem numaidecât în aplicare următorul plan!

Pocni din degete în timp ce vorbea.

— Secvenţa de tragere 1. Apoi fedainii A şi B. Apoi secvenţa de tragere 2, urmată de fedainii C şi D. Apoi secvenţa de tragere 3. Şi ultimul fedain. Şi secvenţa de tragere 4. După cum ştiţi, fiecare trăgător are ţinte precise. Dacă vreuna dintre ţinte rămâne neatinsă în timpul secvenţei de care aparţine, următoarea secvenţă trebuie să o adauge la responsabilităţile ei. Toate ţintele trebuie doborâte, fără excepţii. Toţi agenţii vor purta veste antiglonţ de ultimă generaţie, la fel ca majoritatea poliţiştilor, aşa că aveţi grijă unde ţintiţi. Ne-am înţeles?

Se opri şi-şi privi oamenii încă o dată, pe rând, lucru pe care îşi propusese să-l facă în mod constant în acea seară. Bărbaţii îi răspunseră unul câte unul, dând din cap. Repetă secvenţa de atac iar şi iar, apoi fiecare dintre bărbaţi i-o reproduse întocmai, confirmând de asemenea secvenţa din care făceau parte.

— Din cauza razei limitate de acţiune a armelor noastre, veţi vedea pe grila de poziţii că toţi trăgătorii sunt aşezaţi la mai puţin de trei rânduri distanţă de culoarul oficial, de cele mai multe ori chiar în rândul al doilea. Veţi sosi la eveniment la orele stabilite, suficient de devreme cât să vă puteţi ocupa locurile în poziţiile desemnate.

Captain Jack se opri şi-şi privi oamenii timp de un minut întreg. Ceea ce urma să spună era, din multe puncte de vedere, esenţa subiectului.

— Fiecare dintre voi trebuie să-şi dea seama că, de îndată ce veţi deschide focul, veţi fi, aproape sigur, ucişi de lunetişti. Mulţimea din jur vă va oferi o oarecare protecţie, dar sunt mici şanse ca acest lucru să fie suficient. Din informaţiile primite ştim că lunetiştii vor folosi puşti Remington de serie 700, cu muniţie de .308. Trăgătorii americani cu care vă veţi confrunta pot să nimerească centrul unui cerc de zece centimetri de la o distanţă de o mie de metri.

În sală se auzi un murmur de apreciere la adresa iscusinţei adversarilor. Interesantă reacţie, îşi zise Captain Jack, având în vedere ce le spunea. Nu-i putea lăsa să aleagă între viaţă şi

moarte când avea să sosească momentul. Captain Jack voia ca oamenii lui să acţioneze şi-atât, la fel ca agenţii pregătiţi de Serviciul Secret. Şi fiecare om în parte trebuia să înţeleagă că pierderea propriei vieţi era preţul pe care îl plătea pentru a participa la această zi istorică pentru islam.

— După cum ştiţi, glonţul care vă va lovi vă va duce direct în paradis. Va fi o răsplată pe deplin meritată.

Rosti aceste cuvinte în arabă.

Captain Jack se uită acum la fiecare dintre fedaini în parte. Le dăduse acest nume ca pe un titlu de onoare. Termenul în arabă era *fida'i* şi însemna la origine „aventurier". Acum ajunsese să desemneze luptătorii arabi de gherilă, cunoscuţi sub numele de „oameni de sacrificiu". Era foarte probabil că toţi oamenii lui Captain Jack aflaţi în perimetrul de desfăşurare a ceremoniei aveau să moară, aşa că toţi ar fi meritat, poate, acel titlu. Cu toate astea, o parte din oamenii lui Captain Jack aveau să moară *cu siguranţă.* Aşa că niciunul dintre colegii lor nu protestase atunci când Captain Jack îi numise fedaini în timp ce el prezenta detaliile misiunii.

După prezentare, Captain Jack îi conduse la subsol, într-o încăpere ce fusese izolată fonic de către fostul proprietar, care o folosise pe post de studio de înregistrări. Era încă un motiv pentru care Captain Jack închiriase casa, deşi armele pe care aveau să le folosească nu erau chiar atât de zgomotoase. Improvizaseră aici un poligon de tragere. Fiecare bărbat îşi primi armele şi muniţia. Timp de două ore, exersară pe ţinte în vreme ce Captain Jack le distrăgea atenţia în momente neaşteptate cu elemente sonore şi video, fiindcă ştia că, odată ce începeau împuşcăturile, totul în jur avea să se transforme în haos.

Deşi Adnan al-Rimi nu avea să fie la locul ceremoniei, participase la această întâlnire fiindcă era genul de om care insista să cunoască fiecare aspect al unei misiuni. Luptase alături de Captain Jack în Orientul Mijlociu, iar americanul avea încredere în Adnan, în măsura în care un om ca el putea avea încredere în cineva.

Adnan stătea în spatele iranianului pe nume Ahmed, care locuia în apartament cu cei doi afgani, vizavi de spitalul Mercy. Se ocupa de vehiculul din garaj. Nici Ahmed nu avea să fie la locul ceremoniei, dar, la fel ca şi Adnan, insistase să participe la întrunirea din acea seară. Ahmed tot mormăia ceva pentru sine.

Ceva din ceea ce spuse îi atrase atenţia lui Adnan, dar irakianul nu păru surprins. I se adresă în arabă:

— Limba mea este persana, răspunse Ahmed. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vorbeşte în persană, Adnan.

Adnan nu-i răspunse. Nu-i plăcea că tânărul îi ordona să-i vorbească în limba *lui.* Iranienii, concluzionase cu mult timp în urmă Adnan, erau o specie cu totul şi cu totul diferită de musulmani. Se îndepărtă de bărbatul mai tânăr. Totuşi, privirea continuă să i se întoarcă spre el şi, cu urechea ciulită, încerca să prindă cuvintele furioase ale iranianului.

La jumătate de oră după ce-i plecară şi ultimii oameni, Captain Jack luă maşina şi se duse în Pittsburgh. Bărbatul cu care se întâlnea îl aştepta în holul celui mai scump hotel din oraş. Distinsul domn părea puţin cam obosit din cauza zborului lung şi a decalajului de fus orar. Urcară cu liftul până la un apartament cu vedere asupra întregului oraş.

Deşi vorbea fluent engleza, bărbatul deschise conversaţia în limba lui maternă, coreeana. Captain Jack îi răspunse în aceeaşi limbă.

În timp ce stătea la discuţii cu colegul său nord-coreean, Captain Jack se gândea la cuvintele unui om pentru care avea o mare admiraţie: „Cunoaşte-ţi duşmanul şi cunoaşte-te pe tine însuţi; astfel, într-o sută de bătălii nu vei fi în pericol”. Generalul chinez Sun Tzu scrisese aceste cuvinte într-o carte intitulată *Arta războiului.* Deşi vechi de secole, sfatul rostea un adevăr valabil până-n ziua de azi.

CAPITOLUL 38

Stone şi Milton trebuiră să se uite de două ori la motocicleta care parca în faţa lor, în piaţa Union Station. Reuben îşi ridică pe frunte ochelarii de protecţie şi-şi frecă ochii injectaţi.

— Reuben, ce s-a întâmplat cu maşina ta? întrebă Stone, uluit.

— Am găsit minunăţia asta într-un cimitir de fier vechi, dacă vă vine să credeţi! Mi-a trebuit un an s-o pun la punct.

— Ce este? întrebă Stone.

— Este o motocicletă Indian Chief 1928, cu ataş, răspunse numaidecât Milton.

— De unde-ai ştiut? zise Reuben, privindu-l uimit.

— Am citit un articol despre modelul ăsta acum şase ani şi jumătate, în *Antique Motocycle Magazine,* în timp ce aşteptam să intru la dentist. Trebuia să-mi fac o coroană provizorie.

— O coroană provizorie? întrebă Reuben.

— Da, presupune izolarea cu o foiţă de cauciuc şi frezarea smalţului de pe dinte, lăsând un suport de dentină cu un diametru de aproximativ doi milimetri, fără a expune însă nervul. Coroana permanentă este făcută apoi din porţelan. E chiar foarte frumoasă. Vedeţi?

Deschise gura şi le arătă.

— Îţi mulţumim pentru lecţia de stomatologie, *dr.* Farb, spuse Reuben, pierzându-şi răbdarea.

— Oh, ştii bine că nu sunt doctor, Reuben! răspunse Milton, nereuşind să înţeleagă sarcasmul prietenului său.

Reuben scoase un oftat lung, apoi îşi trecu mândru privirea peste motocicleta cu ataş, roşie în dungi.

— Are motor cu o capacitate cilindrică de o mie de centimetri cubi. I-am reparat transmisia şi magnetoul. Ataşul nu e autentic; e o copie din fibră de sticlă, dar nu rugineşte şi e mult mai uşor. Am cumpărat majoritatea pieselor de pe eBay şi un prieten de-al meu a avut nişte bucăţi de piele în plus, pe care le-am folosit ca să restaurez scaunul din ataş. Şi e ataş de stânga, chestie pe care n-o s-o vedeţi prea des. În starea în care e acum, s-ar vinde pe mai bine de douăzeci de mii de dolari şi eu n-am băgat în ea nici a zecea parte. Nu că aş avea de gând să o vând, să nu mă-nţelegeţi greşit, dar nu se ştie niciodată.

Îi întinse lui Stone o cască neagră, cu ochelarii de protecţie ataşaţi.

— Şi eu unde trebuie să mă aşez? întrebă Stone.

— În ataş, desigur! La ce dracu' îţi închipui că foloseşte? Crezi că-i ghiveci pentru flori?

Stone îşi puse casca şi-şi potrivi ochelarii, apoi deschise uşiţa, intră în ataş şi se aşează. Era un spaţiu foarte îngust pentru un bărbat de înălţimea lui.

— Gata, să mergem! zise Reuben.

— Stai puţin! exclamă Stone. Ar trebui să ştiu ceva despre motociclete?

— Da. Dacă roata ataşului se desprinde de pe sol, poţi să-ncepi să-ţi spui rugăciunea.

Reuben apăsă pedala şi porni motorul. Îl ambală de vreo două ori, îi făcu cu mâna lui Milton, apoi demarară în trombă din Union Station.

Reuben intră cu motocicleta pe Constitution Avenue. Trecură pe lângă Memorialul Veteranilor din Vietnam, unde fostul soldat Reuben execută un salut respectuos în faţa zidului, înconjurară apoi Lincoln Memorial şi trecură peste Memorial Bridge, ajungând în Virginia. De acolo, o luară spre sud pe George Washington Parkway, pe care localnicii îl numeau pe scurt GW Parkway. În timp ce mergeau, atrăgeau privirile curioase ale oamenilor din vehiculele pe care le depăşeau.

Stone observă că, într-un anumit unghi, îşi putea întinde picioarele aproape complet. Se lăsă pe spate şi privi râul Potomac ce se întindea la stânga lor, pe care o barcă cu motor tocmai depăşise două ambarcaţiuni cu vele prinse într-o întrecere. Soarele era cald, briza plăcută şi răcoroasă şi, pentru câteva momente, Stone renunţă să se mai gândească la puzderia de pericole care-i pândeau pe cei patru membri ai Camel Club.

Reuben arătă spre un indicator şi strigă, ca să acopere uruitul motorului:

— Ţii minte că, timp de ani de zile, pe indicatorul ăsta a scris „Lady Bird Johnson *Memorial* Park"?

— Da. Până când i-a informat cineva că doamna nu murise încă, strigă Stone la rândul lui. Aşa că au găsit un alt LBJ, care *să fie* mort.

— Ce-mi place eficienţa guvernului nostru! strigă Reuben. Nu le-au trebuit decât vreo zece ani ca să îndrepte lucrurile. Bine că nu plătesc taxe, altminteri chestia asta m-ar călca pe nervi.

Priviră amândoi un avion cu reacţie decolând de pe Aeroportul Naţional Reagan şi îndreptându-se spre nord. Făcu apoi o întoarcere largă şi ajunse în cele din urmă cu faţa spre sud, aceeaşi direcţie în care mergeau şi ei. Câteva minute mai târziu, pătrundeau în Old Town Alexandria, unul dintre locurile istorice cele mai pitoreşti din ţară. Adăpostea nu doar una, ci două case din copilărie ale generalului Robert E. Lee, precum şi o biserică protestantă ale cărei bănci fuseseră onorate de însuşi respectabilul posterior al lui George Washington. Era un oraş bogat, cu case vechi, dar frumos restaurate, cu străzi pavate cu piatră cubică, cu magazine minunate şi restaurante de lux, plin de viaţă şi cu o faleză îmbietoare de-a lungul râului. Tot aici se găsea sediul tribunalului specializat în falimente.

Când trecură pe lângă această clădire, Reuben spuse:

— Afurisit loc! De două ori am avut treabă aici.

— Caleb cunoaşte nişte oameni care te-ar putea ajuta în privinţa banilor. Şi sunt sigur că şi Chastity ţi-ar putea oferi nişte sfaturi utile.

— Sunt sigur că drăguţa de Chastity mi-ar putea oferi multe, dar cred că Milton s-ar supăra rău de tot pe mine, strigă Reuben, făcându-i şmechereşte cu ochiul. Şi n-am nicio problemă cu banii pe care îi *am,* Oliver. Singura mea problemă e cum să fac rost de mai mulţi.

Făcu stânga şi intrară pe o străduţă lăturalnică ce cobora spre râu, intersectându-se în cele din urmă cu Union Street. Reuben găsi un loc de parcare şi Stone ieşi din ataş, cu ceva greutate.

— Ce dracu’ ai păţit la faţă? întrebă Reuben, care, evident, abia acum îi observase vânătăile.

— Am căzut.

— Unde?

— În parc. Am jucat şah cu T.J., după care am băut o cafea cu Adelphia. M-am împiedicat de o rădăcină de copac la plecare.

Reuben îşi prinse prietenul de umăr.

— Adelphia? Oliver, femeia aia e dusă cu pluta. Ai noroc că nu ţi-a turnat otravă în cafea. Ascultă la mine, într-o noapte o să te urmărească până acasă şi-o să-ţi taie gâtul. Făcu o pauză, apoi adăugă, coborând vocea: Sau şi mai rău, o să-ncerce să te seducă.

Reuben se cutremură doar imaginându-şi-o pe Adelphia în postura de seducătoare.

Trecură pe lângă Union Street Pub, apoi traversară şi se îndreptară spre un magazin din colţul străzii. Deasupra uşii scria: „Libri Quattuor Sententiarum”.

— De unde dracu’ a mai părut şi asta? întrebă Reuben, arătând spre pancartă. Ştiu că n-am mai trecut pe aici de ceva vreme, dar locul ăsta nu se numea *Librăria lui Doug?*

— Nu era un nume care să atragă genul de clienţi pe care şi-l doreau, aşa că l-au schimbat.

— *Li-bri Quat-tuor Senten-tiarum?* Ce să zic, sună mult mai bine! Ce înseamnă?

— E în latină. Înseamnă *Patru cărţi de propoziţii.* A fost un manuscris din secolul al doisprezecelea care i-a aparţinut lui Peter Lombard şi pe care Sfântul Toma d’Aquino l-a cuprins apoi în 1526 în colecţia de prelegeri despre *Epistolele* Sfântului Pavel. Unii învăţaţi sunt de părere că lucrarea lui d’Aquino este cea mai rară carte din lume. Şi mai există o lucrare, chiar şi mai veche, care ar putea fi legată de asta şi care ar fi, în cazul ăsta, şi mai specială. Prin urmare, este un nume foarte potrivit pentru o librărie de cărţi rare.

— Sunt impresionat, Oliver. Nici măcar nu ştiam că ştii latină.

— Nici nu ştiu. Caleb mi-a povestit. De fapt, a lui a fost şi ideea de a schimba numele librăriei. După cum ştii, i-am făcut cunoştinţă cu proprietarul. M-am gândit că poate iese ceva din asta, având în vedere experienţa lui Caleb în domeniul cărţilor rare. La început, le-a dat doar câteva sfaturi, însă acum se pare că-l interesează să cumpere afacerea.

Intrară în magazin însoţiţi de clinchetul unui clopoţel prins de arcada uşii solide, din lemn de stejar. Înăuntru, pereţii erau netencuiţi, lăsând să se vadă cărămida şi piatra veche, iar deasupra se puteau admira grinzile mâncate de cari. Picturi în ulei, de calitate, împodobeau din loc în loc pereţii, în vreme ce etajerele cu ornamente bogate şi dulapurile masive gemeau sub greutatea volumelor vechi, toate atent etichetate şi adăpostite în dosul unor uşi de sticlă.

Într-o cameră separată, o tânără drăguţă stătea în spatele unui bar mic şi pregătea cafele pentru nişte clienţi însetaţi. Un anunţ de pe perete îi ruga pe clienţi să nu intre cu băuturile în sala cu cărţi rare.

Un bărbat micuţ, cu început de chelie, îmbrăcat într-un blazer albastru, pantaloni largi şi un pulover alb, pe gât, ieşi de după

tejghea cu braţele întinse şi un zâmbet larg întipărit pe chipul bronzat.

— Bine aţi venit! Bine aţi venit la *Libri Quattuor Sententiarum,* le strigă el, rostind complicatele cuvinte fără să se poticnească deloc.

Apoi îl văzu pe Reuben, se opri şi se uită la Stone.

— Oliver?

Stone îi întinse mâna.

— Bună, Douglas! Ţi-l aminteşti pe Reuben Rhodes?

— Douglas? mârâi Reuben mai mult pentru sine. Ce s-a întâmplat cu *Doug?*

Douglas îl îmbrăţişă cu căldură pe Stone şi-i strânse mâna lui Reuben.

— Oliver, arăţi, ei bine, arăţi foarte schimbat. Bine, dar schimbat. Îmi place noul tău stil. Îmi place chiar foarte mult. *Muy chic. Bellissimo!*

— Mulţumesc. Caleb mi-a spus că afacerea merge bine.

Douglas îl apucă pe Stone de cot şi îl conduse într-un colţ mai retras al încăperii.

— Caleb e un giuvaier, o comoară, o minune!

— Şi eu care credeam că e cam prostovan, pufni Reuben, uşor dispreţuitor.

Douglas continuă, entuziasmat:

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Oliver, pentru că mi-ai făcut cunoştinţă cu Caleb. Afacerea e înfloritoare. Înfloritoare! Am început prin a vinde reviste porno din portbagajul maşinii şi acum, uită-te la mine! Am un apartament în Old Town, un iaht cu vele, de zece metri, o casă de vacanţă în Dewey Beach şi un plan de vânzări de patru sute de mii.

— Toate prin puterea cuvântului scris, zise Stone. Remarcabil!

— Da’ chestii porno mai vinzi? se interesă Reuben.

— Hm, Douglas, aş vrea să mă uit la lucrurile *mele,* în spaţiul pe care mi l-a amenajat Caleb, spuse Stone în şoaptă.

Douglas păli la faţă şi înghiţi în sec.

— Oh, desigur, desigur. Poţi să te duci. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie numai să-mi spui. Am un cappuccino şi nişte biscuiţi nemaipomeniţi astăzi. Din partea casei, ca întotdeauna.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Douglas îl îmbrăţişă încă o dată pe Stone, apoi se grăbi să întâmpine o femeie care intrase în librărie îmbrăcată într-o

haină de blană lungă până-n pământ, în ciuda vremii deloc răcoroase.

Reuben privi cărţile din jur.

— Cei mai mulţi dintre scriitorii ăştia au murit probabil fără nicio leţcaie şi ăsta-şi cumpără apartamente şi iahturi şi face patru sute de mii de dolari de pe urma muncii lor.

Stone nu-i răspunse. Deschise o uşă micuţă aflată într-o parte a magazinului şi-şi conduse prietenul pe un şir de trepte înguste care coborau la subsol. Trecu printr-un coridor scurt şi intră pe o uşă de lemn pe care scria: „Accesul permis doar personalului autorizat”. Închise uşa în urma lor şi făcu stânga pe un alt coridor. Apoi Stone scoase din buzunar o cheie veche cu care deschise o uşă cu arcadă din capătul holului, prin care pătrunseră într-o cameră mică, îmbrăcată în lambriuri foarte vechi, de lemn. Aprinse lumina şi se apropie de un şemineu masiv, montat într-un perete. Sub privirile lui Reuben, Stone îngenunche şi băgă mâna în partea de sus a şemineului, de unde scoase o bucăţică de metal de care era prins un inel mic, de sârmă. Se auzi un clichet clar şi un panou se deschise în peretele de lângă şemineu.

— Tare-mi mai plac uşile astea secrete! spuse Reuben deschizând panoul proaspăt expus.

În spatele acestuia era o încăpere lungă de vreo trei metri şi lată cam de doi, destul de înaltă ca Reuben să poată sta drept, fără să se aplece de spate. Stone scoase o lanternă mică din buzunar şi păşi înăuntru. Cei trei pereţi rămaşi erau acoperiţi de etajere. Pe fiecare dintre aceste etajere erau registre şi agende frumos aranjate, câteva cutii de metal încuiate şi mai multe cutii de carton sigilate cu bandă adezivă.

În timp ce Stone căuta prin registre şi agende, Reuben întrebă dintr-odată:

— De ce nu ţii toate astea la tine acasă?

— Locul ăsta are sistem de alarmă în vreme ce casa mea nu e păzită decât de fantomele morţilor.

— Dar cum poţi fi sigur că *Douglas* nu vine să-şi bage nasul pe aici când nu eşti prin zonă?

Stone continua să examineze jurnalele în timp ce vorbea.

— I-am spus că am montat capcane şi că nimeni în afară de mine nu ştie cum să intre aici fără să declanşeze bombele; ceea ce, desigur, l-ar trimite pe dată în lumea celor drepţi.

— Şi te-a crezut?

— Nu are nicio importanţă. Douglas e un laş, aşa că n-o să afle niciodată adevărul. În plus, i-am spus lui Caleb să-i strecoare câteva aluzii cum că aş fi, de fapt, un maniac cu tendinţe criminale, care a fost eliberat din greşeală dintr-un spital de boli nervoase. Cred că de-aia mă îmbrăţişează de fiecare dată când mă vede. Ori vrea să se pună bine cu mine, ori mă verifică, să vadă dacă nu am vreo armă. Ah, am găsit!

Stone scoase un jurnal legat în piele şi îl deschise. Era plin de articole de ziar, tăiate şi lipite cu atenţie în registru. Citi pe rând paginile, în vreme ce Reuben aştepta nerăbdător. În cele din urmă, Stone închise jurnalul şi scoase încă două catastife de pe raft. În spatele acestora, se afla o servietă de piele, cu o diagonală de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri. Stone o băgă în rucsac, împreună cu jurnalul.

La ieşire, Reuben se duse şi luă trei biscuiţi de la tânăra drăguţă, îmbrăcată în negru.

— Eu sunt Reuben, zise el, îndreptându-şi ţanţoş spatele şi trăgându-şi burta.

— Bravo ţie! i-o reteză scurt fata, grăbindu-se să plece.

— Cred că i-am căzut cu tronc drăguţei de la bar, zise Reuben mândru ca un cocoş, când se întoarseră la motocicletă.

— Da, îmi imaginez c-a fugit aşa de repede ca să le povestească prietenelor despre tine, i-o întoarse Stone.

CAPITOLUL 39

Alex Ford avu nevoie de aproape o oră ca să aleagă cu ce să se îmbrace la întâlnirea din acea seară cu Kate Adams. Şaizeci de minute jenante, umilitoare pentru orgoliul lui, în care-şi dădu seama cât timp trecuse de când fusese ultima oară la o întâlnire. În cele din urmă optă pentru un blazer albastru, o cămaşă cu guler alb, nişte pantaloni kaki şi o pereche de pantofi sport. Se pieptănă, îşi rase pentru a doua oară în acea zi barba care începuse deja să-i crească, se îmbrăcă, mestecă vreo două bomboane mentolate şi-şi spuse că trebuia să se mulţumească totuşi cu matahala cam trecută care-l privea din oglindă.

Traficul din D.C. ajunsese în acea fază critică când nu mai exista oră sau direcţie în care să poţi conduce fără să dai peste vreun ambuteiaj şi Alex se temea ca nu cumva să întârzie. Totuşi, avu noroc cu un accident de pe Interstate 66, care lăsase drumul liber în faţă. Ieşi pe Key Bridge, traversă râul Potomac, făcu dreapta pe M Street şi se trezi curând pe 31st Street din elegantul Georgetown. Locul primise numele unui rege britanic şi anumite elemente din zonă păstrau acea demnitate aristocrată pe care unii o cataloghează drept snobism. Totuşi, în principala zonă comercială care se întindea din M Street până în Wisconsin Avenue, atmosfera era modernă şi plină de viaţă. O mulţime de puşti sumar îmbrăcaţi împânzeau străzile înguste vorbind la mobile şi examinându-se reciproc din priviri. Cu toate astea, în partea de nord a Georgetownului, spre care se îndrepta Alex, locuiau familii celebre, extrem de bogate, iar aici nu puteai zări nici măcar un singur tatuaj sau piercing.

Pe măsură ce lăsa în urmă conac după conac, Alex începu să devină din ce în ce mai emoţionat. Păzise, de-a lungul anilor, oameni dintre cei mai puternici, dar Serviciul se mândrea că este o agenţie de elită, deşi formată din oameni obişnuiţi, fără prea mari pretenţii. Alex îmbrăţişa din toată inima această mentalitate şi ar fi preferat oricând o masă la tejgheaua barului de la colţul străzii decât un hotel cu multe stele din Paris. Ei, asta era acum, îşi spuse, nu avea cum să mai dea înapoi.

Drumul se termina în R Street, lângă masiva vilă Dumbarton Oaks. Alex făcu stânga şi merse pe stradă până când găsi casa pe care o căuta.

„Mda, se pare că n-a glumit când mi-a descris-o”, îşi zise Alex privind clădirea uriaşă de cărămidă, acoperită cu plăci de

ardezie. Intră pe aleea circulară, coborî din maşină şi privi în jur. Era un spaţiu aranjat în conformitate cu tipicul zonei, cu toate tufişurile tăiate la aceeaşi înălţime şi în aceeaşi formă, acoperite cu flori de vară târzii care se prezentau în toată splendoarea lor simetrică şi viu colorată. Muşchiul creştea din abundenţă în jurul dalelor de piatră care conduceau spre poarta arcuită de lemn prin care se intra în curtea din spate. În cazul unor astfel de domenii, probabil că li se spunea „terenurile din spate”, îşi zise Alex.

Se uită la ceas şi descoperi că ajunsese cu vreo zece minute mai devreme. Poate că partenera lui nici nu era încă gata. Se pregătea să se mai plimbe prin cartier, ca să-şi omoare timpul, când auzi o voce veselă strigându-l.

— Iu-hu! Tu eşti băiatul de la Serviciul Secret?

Se răsuci şi văzu o femeie micuţă şi aplecată de spate, cu un coş de flori atârnat de braţ. Se uita fix la el. Purta o pălărie de soare cu boruri largi, de sub care ieşeau nişte bucle de păr albe ca florile de bumbac. Purta pantaloni bej, de pânză, şi o cămaşă de blugi cu mânecă lungă, lăsată pe dinafară. O pereche de ochelari mari de soare îi acoperea aproape întreaga faţă. După cum arăta, Alex fu de părere că trebuia să aibă în jur de optzeci şi cinci de ani.

— Doamnă?

— Ce-i drept, eşti şi înalt, şi drăguţ! Eşti înarmat? N-ar strica, având în vedere că ieşi cu Kate.

Alex privi în jur, întrebându-se în prima clipă dacă nu cumva Kate îi juca o farsă şi o angajase pe bătrânica asta ca să-i facă numărul. Nu văzu pe nimeni, aşa că se întoarse din nou spre femeie.

— Eu sunt Alex Ford.

— Din *familia* Ford?

— Îmi pare rău, mă tem că nu mă aşteaptă nicio moştenire impresionantă.

Femeia îşi scoase mănuşa, o îndesă în buzunarul de la pantaloni şi-i întinse mâna. Alex i-o strânse, dar bătrâna nu-i dădu drumul la sfârşit. Îl trase înspre casă.

— Kate nu e gata încă. Haide, intră să bei ceva şi să stăm de vorbă, Alex.

Alex se lăsă condus de femeie fiindcă, sincer vorbind, nu ştia ce altceva ar fi putut face. Bătrânica emana un miros puternic

de mirodenii şi unul chiar şi mai puternic de fixativ.

Când ajunseră în dreptul casei şi intrară înăuntru, îi dădu în sfârşit drumul la mână şi spuse:

— Unde-mi sunt manierele? Eu sunt Lucille Whiteny-Houseman.

— Din *familia* Whitney-Houseman? zise la rândul lui Alex, rânjind.

Femeia îşi scoase ochelarii şi-i răspunse cu un zâmbet cochet.

— Tatăl meu, Ira Whitney, nu a inventat industria de marketing, a făcut doar o avere de pe urma ei. Dragul meu soţ, Bernie, odihnească-se în pace – adăugă uitându-se la tavan şi făcându-şi cruce – provenea dintr-o familie care şi-a făcut averea din comercializarea nu tocmai legală de băuturi alcoolice. Iar Bernie a fost procuror înainte să ajungă judecător federal. Ce pot să-ţi spun e că întrunirile de familie erau deosebit de interesante.

Îl conduse într-o sufragerie foarte spaţioasă şi-l pofti să ia loc pe o canapea mare, aşezată lângă un perete. Îşi aranjă florile într-o vază de cristal şi se întoarse spre el.

— Acum, că tot vorbeam de băuturi, spune-mi care-i otrava ta?

Se duse şi deschise un cabinet micuţ, înăuntrul căruia era un bar complet.

— Păi, doamnă… vă folosiţi amândouă numele?

— Spune-mi Lucky. Toată lumea îmi spune aşa fiindcă am avut noroc toată viaţa.

— Vreau un pahar de apă minerală, Lucky.

Femeia se-ntoarse spre el, încruntată.

— Ştiu să prepar multe cocktailuri, tinere, dar „apă minerală” nu se numără printre ele, îi spuse ea pe un ton dojenitor.

— Păi, în cazul ăsta, rom şi Cola.

— O să-ţi prepar un Jack cu Cola, drăguţule, cu mai mult Jack.

Îi aduse băutura şi se aşeză lângă el, la rândul ei cu un pahar în mână. Îl ridică.

— Un Gibson. M-am îndrăgostit de băutura asta după ce l-am văzut pe Cary Grant comandând una în tren, în *La nord, prin nord-vest.* Noroc!

Ciocniră şi Alex sorbi din pahar. Tuşi. Parcă femeia uitase cu desăvârşire să mai adauge şi cola în whisky. Privi în jur, cercetând încăperea. Era mare cât aproape toată locuinţa lui şi

era foarte frumos mobilată.

— O cunoşti de mult timp pe Kate? întrebă el.

— De vreo şapte ani, deşi nu locuieşte cu mine decât de trei. E minunată. Isteaţă foc, frumoasă, pătimaşă, dar sunt sigură că ştii deja toate astea. În plus, face cele mai bune *mameloane cu unt* pe care le-am gustat vreodată.

Alex aproape că se înecă cu băutura.

— Poftim?

— Nu te agita, drăguţule, e o băutură specială. Baileys şi whisky scoţian. La urma urmei, doar e barmaniţă, nu?

— Oh, aşa e.

— Ei, ia spune, eşti unul dintre agenţii ăia care-l păzesc pe preşedinte?

— Sincer, începând de mâine, da, asta sunt, zise Alex.

— I-am cunoscut pe toţi preşedinţii începând cu Harry Truman, spuse femeia cu importanţă. Am votat cu republicanii timp de treizeci de ani, apoi douăzeci de ani cu democraţii. Dar acum sunt prea bătrână ca să mai fac diferenţa, aşa că am trecut la independenţi. Dar l-am adorat pe Ronnie Reagan. Ce băiat fermecător! Am dansat cu el la unul dintre balurile lui. Dar, dintre toţi preşedinţii pe care i-am cunoscut, recunosc că cel mai mult mi-a plăcut Jimmy Carter. Era un bărbat bun, cu bun-simţ. Un adevărat gentleman, chiar dacă visa poate la prea multe. Şi asta nu poţi s-o spui despre toţi, nu-i aşa?

— Nu, presupun că aşa este. Să înţeleg, aşadar, că îl cunoşti pe preşedintele Brennan?

— Ne-am cunoscut, dar sunt sigură că nu m-ar mai recunoaşte. De mult nu mai am nicio influenţă în sfera politică. Deşi am avut şi eu momentele mele, în tinereţe. Georgetown era locul ideal pentru asta. Kate Graham, Evangeline Bruce, Pamela Harrington, Lorraine Cooper, le-am cunoscut pe toate. Ce dineuri am mai dat! Am făcut politică stând la cafele şi la câte o ţigară, deşi doamnele erau cel mai adesea separate de bărbaţi. Dar nu întotdeauna. Îşi coborî vocea şi îl privi ridicându-şi sprâncenele extrem de subţiri şi parcă desenate. Şi de ce partide de amor aveam parte, Dumnezeule mare! Dar nu orgii sau alte porcării de genul ăsta, drăguţule! La urma urmei, vorbim despre persoane din guvern, oameni aflaţi în funcţii publice... E greu să te trezeşti la prima oră a dimineţii şi să munceşti până în noapte după ce ţi-ai irosit somnul pe o orgie.

Chestiile astea te seacă de energie, ascultă la mine.

Alex îşi dădu dintr-odată seama că gura i se deschisese tot mai mult pe măsură ce o asculta. O închise repede.

— Hm, şi Kate locuieşte în casa din spate?

— Eu mi-am dorit întotdeauna să se mute aici – la urma urmei, am opt dormitoare – dar nu vrea. Îi place să aibă spaţiul ei, aşa ca toate femeile. Şi poate să vină şi să plece când vrea. Îl bătu pe picior: Carevasăzică, e prima ta întâlnire cu ea. Drăguţ! Unde mergeţi?

— Nu sunt sigur. Kate a ales localul.

Femeia îi prinse din nou mâna şi îl privi fix în ochi.

— Bine, drăguţă, văd că trebuie să-ţi dau nişte sfaturi. Până şi unei femei moderne îi place ca bărbatul să mai preia controlul din când în când. Aşa că data viitoare, alege *tu* localul. Fii foarte hotărât în privinţa asta. Femeile nu suportă bărbaţii fără iniţiativă.

— Bine, dar cum pot să ştiu când o să vrea să preiau eu controlul şi *altădată?*

— Oh, n-o să ştii! O s-o dai în bară, aşa cum fac toţi bărbaţii.

Alex îşi drese vocea.

— Şi, merge des la întâlniri?

— Aha, vrei să mă tragi de limbă despre Kate, nu-i aşa, drăguţule? Ei bine, Kate nu apare cu cineva mai des de o dată la câteva luni. N-a rămas cu nimeni până acum, dar nu te lăsa descurajat de asta. Vine de obicei cu câte vreun avocat plin de ifose sau cu cine ştie ce mahăr de prin guvern. Tu însă eşti primul bărbat *cu pistol* pe care l-a adus aici, îi spuse ea, pe un ton de încurajare. Sper că ai pistolul la tine, nu? îl întrebă ea cu ochii sclipindu-i.

— Ar trebui să-l am?

— Drăguţă, toate femeile civilizate îşi scot chiloţii în fata bărbaţilor periculoşi. Nu ne putem abţine.

Alex rânji, îşi descheie haina şi-i arătă pistolul.

Femeia îşi împreună mâinile, entuziasmată.

— Doamne, ce palpitant!

— Hei, Lucky, pleacă de lângă bărbatul meu!

Se întoarseră amândoi şi o văzură pe Kate Adams zâmbindu-le din pragul uşii. Purta o fustă neagră, plisată, care se termina la jumătatea coapsei, o bluză albă, deschisă la gât, şi sandale. Alex îşi dădu seama că nu-i văzuse niciodată picioarele. La bar,

purta întotdeauna pantaloni. Kate se apropie, o îmbrăţişă pe Lucky şi-o sărută pe obraz.

— L-am întreţinut pe admiratorul tău cât timp te-ai făcut tu frumoasă, draga mea, zise Lucky. Nu că ţi-ar trebui cine ştie ce efort pentru asta. Oh, nu e drept, Kate. Nici cei mai buni chirurgi plasticieni din lume nu mi-ar putea da obrajii tăi!

— Mincinoaso! Bărbaţii au fost întotdeauna nebuni după Lucky Whitney. Şi încă mai sunt.

Lucky îi zâmbi lui Alex şi spuse pe un ton foarte sfios:

— Ei bine, trebuie să recunosc, dragă Kate, că tânărul aici de faţă mi-a arătat într-adevăr *dotările* lui. Pun pariu că tu n-ai avut încă plăcerea asta.

Kate păru surprinsă.

— *Dotările* lui? Nu, nu le-am văzut încă.

Cu o expresie de-a dreptul îngrozită, Alex sări atât de repede în picioare, că vărsă jumătate din băutură pe canapea.

— *Arma* din dotare! I-am arătat revolverul meu!

— Aşa este, aşa i-a spus. *Revolverul* lui, spuse Lucky, zâmbind şmechereşte. Ei, şi unde mergeţi să luaţi cina?

— La Nathan’s, răspunse Kate.

Lucky ridică din sprâncene.

— La Nathan’s? Îi făcu un semn lui Alex cu degetul mare în sus. Acolo îi duce pe cei cu potenţial!

CAPITOLUL 40

— Reuben! strigă Stone din ataş. Mai avem încă timp. Ne putem opri la cimitirul Arlington?

Reuben privi în direcţia locului unde erau înmormântaţi militarii cei mai onoraţi ai naţiunii şi aprobă, dând din cap.

Câteva minute mai târziu, pătrunseră prin intrarea pentru vizitatori şi trecură pe lângă secţiunea dedicată femeilor care-şi pierduseră viaţa în serviciul militar. Se opriră câteva clipe lângă mormintele familiei Kennedy, principalul punct de atracţie al cimitirului Arlington, urmat îndeaproape de Mormântul Soldatului Necunoscut în dreptul căruia avea loc schimbul de gardă.

Merseră mai departe până când Reuben se opri şi privi întinderea de iarbă de lângă Arlington House. Fusese cândva casa lui Robert E. Lee, dar fusese confiscată de guvernul federal după ce Lee alesese să conducă armata Confederaţilor împotriva Uniunii.

— Nu aici m-ai găsit, drogat de nu mai ştiam de mine?

Stone privi înspre locul pe care i-l arăta Reuben.

— Asta a fost demult, Reuben. Ai reuşit să depăşeşti situaţia de atunci. Ţi-ai învins demonii.

— Nu aş fi reuşit fără tine, Oliver.

Făcu o pauză şi privi în jur, la plăcile albe de mormânt.

— Eram atât de furios! Îmi pierdusem jumătate dintre băieţii din compania din Vietnam din cauza Agentului Orange[1], iar armata nici măcar nu voia să-şi recunoască fapta. Apoi, acelaşi lucru s-a întâmplat cu sindromul Golfului Persic. Voiam doar să vin aici şi să urlu, până când obligam pe cineva să mă asculte.

— Probabil că a fost mai bine că ţi-ai pierdut cunoştinţa. Secretarul Apărării a fost aici în ziua aia. Ar fi putut ieşi urât.

Reuben îi aruncă o privire curioasă prietenului său.

— Ştii ce? Nu te-am întrebat niciodată ce căutai în cimitir în ziua aia.

— Ce caută toată lumea. Venisem să aduc un omagiu cuiva.

Stone se opri în dreptul unei parcele şi numără în gând şirurile de pietre albe, până când ajunse la una, aproape de mijloc. Stătea în picioare, cu braţele la piept, în timp ce soarele apunea roşu la orizont. Reuben se uită la ceas, dar se jenă să-şi

[1] Substanţă chimică pulverizată de armata americană în timpul războiului din Vietnam (n. tr.)

întrerupă prietenul.

Momentul de reculegere al lui Stone fu în cele din urmă întrerupt de un grup de bărbaţi care trecură pe lângă ei. Îi urmări îndreptându-se spre aripa nouă a cimitirului Arlington, care nu era încă terminată. Era locul dedicat victimelor din atentatele de la 11 septembrie. Tot aici fusese ridicat şi un monument în memoria celor care-şi pierduseră viaţa la Pentagon şi fusese amenajată o mică rotondă comemorativă.

Stone înlemni când văzu cine se afla în mijlocul zidului de agenţi înarmaţi până-n dinţi. Reuben privi şi el înspre aceştia.

— Carter Gray! murmură Reuben.

— A venit să-şi viziteze soţia, presupun, spuse încet Stone. Înainte să năvălească mulţimea de mâine.

Carter Gray se opri la mormântul soţiei sale, Barbara, îngenunche şi aşeză un buchet mic de flori pe pământul bătătorit. De fapt, comemorarea soţiei lui ar fi trebuit să fie ziua următoare, dar cimitirul avea să fie plin atunci, cum anticipase şi Stone, şi Gray nu dorea câtuşi de puţin să-şi împartă durerea cu o mulţime de străini.

Se ridică şi privi către locul în care se odihnea trupul soţiei sale, în timp ce oamenii care-l însoţeau se retraseră, respectuoşi, la o oarecare distanţă.

Barbara Gray se retrăsese din armată cu gradul de general de brigadă, după o strălucită carieră în care stabilise multe premiere militare pentru femei. Barbara Gray fusese de asemenea unul dintre cei mai vehemenţi purtători de cuvânt ai organizaţiei WASP[1], susţinând, printre altele, dreptul acestora de a fi înmormântate la Arlington cu onoruri militare *complete,* lucru la care nu avuseseră acces până atunci pentru că, după terminarea războiului, marea majoritate fuseseră lăsate la vatră. În iunie 2002, o nouă reglementare permitea unui număr de grupări militare feminine, printre care şi WASP, să fie cel puţin înmormântate cu onoruri limitate, dar nu complete. Din nefericire, Barbara Gray nu apucase să trăiască această clipă.

În dimineaţa zilei de 11 septembrie 2001, Barbara Gray, la acea vreme consultant civil, avea întâlnire la Pentagon cu doi reprezentanţi ai armatei pentru discutarea unui proiect, când

[1] Women's Airforce Service Pilots - Femeile pilot din aviaţia militară, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.)

avionul de la American Airlines izbise clădirea, ştergând de pe faţa pământului camera în care se găsea femeia. Ca pentru a spori grozăvia acestei tragedii, fiica lui Gray, Maggie, consilier juridic în probleme guvernamentale, sosise la Pentagon pentru a se întâlni cu mama ei. Trupul fusese practic incinerat în explozia iniţială.

În timp ce stătea la mormântul soţiei lui, imaginea acelei dimineţi îi sfâşia sufletul lui Gray asemenea unui pumnal ascuţit.

Urmară apoi valurile de învinovăţiri, fiindcă şi el ar fi trebuit să se afle în aceeaşi clădire. Gray trebuia să-şi întâlnească soţia şi fiica la Pentagon, de unde să plece împreună într-o vacanţă de familie îndelung plănuită. Rămăsese blocat în trafic şi întârziase aproximativ douăzeci de minute. Ajunsese în cele din urmă la Pentagon, dar familia lui nu mai era.

Când reuşi în sfârşit să-şi desprindă privirea de pe placa comemorativă, Gray se uită în jur şi-i zări pe cei doi bărbaţi care-l fixau din depărtare. Nu-l recunoştea pe cel mai înalt dintre ei, însă celălalt avea ceva familiar. Îi văzu apoi întorcându-se şi luând-o din loc. Gray mai rămase lângă mormântul soţiei lui încă zece minute, apoi, cedând în faţa curiozităţii, se duse în locul în care îi zărise pe cei doi bărbaţi. Îşi dădu seama că-i era cunoscut şi acest segment al cimitirului. Începu să examineze pietrele de mormânt, mişcându-şi repede privirea de-a lungul şirurilor, până când se opri deasupra uneia.

În clipa următoare, agenţii de pază alergau agitaţi în urma lui Gray care o rupsese la fugă pe alee. Când fu aproape de ieşire, se opri şi se aplecă, trăgând cu putere aer în piept în timp ce agenţii lui de pază îl încercuiau, întrebându-l dacă se simţea bine. Nu le răspunse. Nici măcar nu-i auzi.

Numele de pe piatra de mormânt care-l făcuse să o rupă la fugă îi răsuna în minte. Nu exista niciun cadavru în sicriul îngropat acolo, Gray ştia foarte bine acest lucru. Totul fusese o prefăcătorie, o încercare de a-şi acoperi urmele. Şi totuşi, numele de pe piatră nu era fals. Era numele unui bărbat despre care se credea că murise apărându-şi ţara.

— John Carr, spuse Gray.

Era un nume pe care nu-l mai pronunţase de zeci de ani.

John Carr. Cel mai desăvârşit asasin pe care-l văzuse vreodată Carter Gray.

*

Nu era încă foarte mare aglomeraţie la Nathan’s şi Alex Ford şi Kate Adams stăteau la o masă dintr-un colţ, aproape de bar. Îşi comandaseră ceva de băut.

— Lucky e fenomenală, spuse Alex. Cum ai ajuns s-o cunoşti?

— Înainte să ajung la Departamentul de Justiţie, am făcut practică la o firmă privată. M-am ocupat de succesiune, după moartea soţului ei. Ne-am împrietenit şi, în cele din urmă, m-a rugat să vin să locuiesc la ea. Am refuzat-o la început, dar tot insista şi nici Făt-Frumos nu părea să se grăbească să apară. Îi plătesc chirie pentru casa din spate, adăugă ea repede. Lucky e o persoană foarte interesantă. A fost peste tot, cunoaşte pe toată lumea. Dar este şi foarte singură. Bătrâneţea nu e uşor de acceptat pentru o femeie ca ea. E plină de viaţă şi ar vrea să facă în continuare ce a făcut toată viaţa. Dar realitatea este că nu mai poate.

— Din câte-am văzut eu, nu se poate spune că nu încearcă, zise Alex. Ei, şi ia zi! De ce-ai trecut în tabăra guvernului?

— Nu-i o poveste prea originală. N-am reuşit să fac cine ştie ce avere din plata cu ora. Şi nu poţi schimba lumea când te ocupi de moşteniri şi divorţuri.

— Aşadar, te-ai dus la DOJ ca să schimbi lumea?

— Sincer, sunt implicată într-o chestie destul de nouă. După Gitmo Bay şi abuzurile descoperite la Abu Ghraib, Salt Pit şi în alte locuri, Departamentul de Justiţie a înfiinţat o nouă secţiune care să supravegheze respectarea drepturilor civile ale prizonierilor cu o implicare politică deosebită, precum şi a combatanţilor străini. Tot noi trebuie să investigăm şi orice eventuale abuzuri comise împotriva acestor categorii de persoane.

— Ei bine, după câte-am citit eu în presă, aveţi de lucru, nu glumă!

— Guvernul Statelor Unite are, în general, un cod excelent de practici când vine vorba de tratamentul aplicat prizonierilor de război şi persoanelor înregistrate drept combatanţi străini, dar cu cât războiul contra terorismului durează mai mult, cu atât băieţii noştri sunt mai tentaţi să se coboare la nivelul părţii adverse. La urma urmei, sunt doar oameni şi s-ar putea să ajungă să considere că persoana din faţa lor nu merită să aibă niciun fel de drepturi.

— Dar asta nu e o scuză ca să încalce legea.

— Nu, nu este. Şi aici intervin eu şi alţii ca mine. Am fost în diverse zone de război de şase ori în ultimii doi ani. Din nefericire, situaţia nu se îmbunătăţeşte.

— S-ar părea că Gray a început serios să contraatace.

Kate se lăsă pe spate şi sorbi din paharul de vin roşu pe care şi-l comandase.

— Nu prea ştiu ce să spun în legătură cu asta. Îmi pare rău pentru el, la nivel personal, pentru pierderea suferită la 11 septembrie. Cred că este singurul motiv pentru care s-a întors în sectorul guvernamental. Dar nu sunt convinsă că a fost un lucru bun.

— Ce vrei să spui? întrebă Alex.

— Ştiu că a obţinut rezultate extraordinare. Dar mă întreb dacă nu cumva aplică metode extraordinare pentru a le obţine. De exemplu, am avut probleme serioase cu traducerile.

— Am auzit că este un fel de fotbal politic.

— Nici nu e de mirare, la modul în care decurg lucrurile. Teroriştii suspectaţi sunt transferaţi din Statele Unite în alte ţări sau viceversa, fără respectarea vreunei proceduri legale şi fără acordul Crucii Roşii Internaţionale. Când transferăm prizonieri în alte ţări, cerem mai întâi asigurări verbale din partea respectivei ţări că cei transferaţi nu vor fi torturaţi. Problema este că nu avem nicio modalitate de a verifica dacă, într-adevăr, aşa se întâmplă. Mai mult chiar, pare cât se poate de clar că tortura *se aplică* adesea prizonierilor. Şi, ca să le pună capac la toate, pentru că astfel de practici sunt ilegale în Statele Unite, se presupune că NIC şi CIA sunt activ implicate în mutarea prizonierilor în alte ţări, unde tortura poate fi folosită ca mijloc de obţinere a unor informaţii utile. Uneori, chiar conving ţările implicate să fabrice dovezi şi acuzaţii împotriva suspecţilor, pentru ca aceştia să poată fi închişi, interogaţi şi torturaţi. O astfel de practică ar contraveni tuturor principiilor americane.

— Ei bine, după câte-am văzut cu ochii mei, cred că băieţii de la NIC ar fi în stare de orice.

— Să înţeleg că ancheta ta cu privire la moartea agentului ăluia nu merge prea bine?

Alex ezită, apoi hotărî că poate era mai bine să-i spună totul. Îi povesti despre „discuţia” neplăcută pe care o avusese cu directorul Serviciului Secret şi-i spuse că fusese trimis înapoi la protecţie şi pază.

— Îmi pare rău, Alex.

Întinse braţul şi-i atinse mâna.

— Hei, mi-am făcut-o singur. Gray joacă în liga mare şi nu-i prea comod nici când te toarnă partenerul. Se pare c-am fost retrogradat.

Sorbi din cocktailul pe care-l avea în faţă.

— Martini-urile tale sunt mult mai bune, zise el zâmbind.

Kate îşi lovi paharul de al lui.

— Ştiam eu că-mi place de tine.

Expresia lui deveni dintr-odată gravă.

— Ar fi trebuit să rămân la planul iniţial. Mai aveam trei ani până să se împlinească norma de douăzeci, trebuia s-o iau uşor şi să nu fac valuri.

— Nu-mi pari genul de persoană care s-o „ia uşor”, îi răspunse Kate.

Alex ridică din umeri.

— Ştii ce? Hai să nu mai discutăm despre serviciu. Spune-mi ceva despre tine. Pentru asta sunt primele întâlniri.

Kate se lăsă pe spate şi ridică o bucată de pâine din faţa ei.

— Ei bine, sunt singură la părinţi. Ai mei locuiesc în Colorado. Ei spun că ne tragem din familia Adams din Massachusetts, dar nu ştiu dacă să cred povestea asta. Visul meu a fost să devin gimnastă de talie mondială. Şi am muncit foarte serios pentru asta. Apoi, am crescut cincisprezece centimetri într-un singur an şi s-a ales praful de visul acesta. După ce-am terminat liceul, am hotărât că voiam să fiu crupieră în Vegas. Nu mă-ntreba de ce, aşa a fost. M-am înscris la un curs, l-am promovat cu brio şi mi-am luat zborul spre Oraşul Păcatelor. Dar n-a durat prea mult. Aveam o problemă cu jucătorii beţi care-şi închipuiau că pot să mă ciupească de fund ori de câte ori aveau chef. După ce câţiva dintre ei şi-au pierdut dinţii, cazinoul mi-a sugerat că ar fi mai bine să mă întorc în Est. Când m-am înscris la colegiu, mi-am luat o slujbă la bar ca să pot plăti taxele, apoi am continuat să lucrez şi cât timp am studiat Dreptul. Cel puţin, în meseria asta ai o bucată solidă de lemn între tine şi beţivii de pe cealaltă parte. Şi, după cum ţi-ai dat seama mai demult, cânt şi la pian. Am câştigat bani dând lecţii de pian, bani cu care mi-am putut plăti şcoala. Acum nu mai am nevoie de slujba de la bar, dar, sinceră să fiu, îmi place. E un mod de relaxare pentru mine. În plus, cunoşti tot felul de persoane interesante la LEAP.

— Gimnastă, crupieră, barmaniţă, pianistă, apărătoare a dreptăţii şi adevărului. Sunt de-a dreptul impresionat!

— Uneori, am senzaţia că mai degrabă e un semn de disfuncţionalitate decât ceva de admirat. Ei, dar povestea ta care e?

— Nu-i deloc ceva senzaţional. Am crescut în Ohio. Sunt cel mai mic dintre patru copii şi singurul băiat. Tata era dealer de piese auto în timpul zilei, iar noaptea se transforma într-un al doilea Johnny Cash.

— Serios?

— Ei, cel puţin asta şi-ar fi dorit. Cred că avea cea mai mare colecţie Johnny Cash din Nashville. Se îmbrăca întotdeauna în negru, cânta senzaţional la chitară acustică şi destul de bine şi din voce. Am învăţat să cânt la chitară ca să pot să-l acompaniez. Am fost şi într-un turneu împreună şi cred că ne-am numărat printre cei mai buni din Ohio Valley. Nu eram chiar grozavi, dar nici rău nu sunam. A fost o distracţie pe cinste. Apoi a ajuns să plătească preţul celor patru pachete de ţigări fumate pe zi. A murit în şase luni de la depistarea cancerului la plămâni. Mama locuieşte într-o instituţie de bătrâni din Florida. Surorile mele sunt împrăştiate prin toată ţara.

— Şi ce anume te-a determinat să joci rolul de scut uman?

Alex sorbi din nou din pahar şi expresia îi deveni sumbră.

— Am văzut filmul făcut de Zapruder, despre asasinarea lui Kennedy, când aveam doisprezece ani. Îmi amintesc că mi-am spus că aşa ceva nu trebuia să se repete vreodată. N-o să uit niciodată imaginea agentului Clint Hill când a sărit pe limuzină şi-a împins-o pe doamna Kennedy înapoi în scaun. Mulţi oameni au crezut la acea vreme că prima doamnă se numărase printre cei care puseseră la cale asasinarea preşedintelui, sau cel puţin au condamnat-o fiindcă li s-a părut că încerca să se ferească de sângele care curgea, chiar dacă era al soţului ei. Ce încerca de fapt să facă era să recupereze bucata pe care glonţul o zburase din capul soţului ei. Îşi termină băutura, apoi continuă: L-am cunoscut pe Clint Hill la o ceremonie a Serviciului Secret. Era deja bătrân. Toată lumea voia să-i strângă mâna. I-am spus cât de onorat mă simţeam că aveam şansa să-l cunosc. Fusese singurul care reacţionase în mijlocul evenimentelor. O ajutase pe doamna Kennedy, îşi pusese propriul corp între ea şi trăgător. I-am spus că, dacă avea să sosească vreodată acea

clipă, speram să mă pot descurca la fel de bine ca el. Şi ştii ce mi-a răspuns?

Ridică privirea şi o surprinse pe Kate uitându-se fix la el. Părea să-şi ţină respiraţia.

— Ce ţi-a spus? insistă ea.

— Mi-a spus: „Băiete, nu vrei să fii ca mine. Pentru că sub paza mea a murit preşedintele”. Urmă o tăcere lungă pe care Alex o întrerupse în cele din urmă: Nu-mi vine să cred că discutăm despre nişte chestiuni atât de deprimante. Nu sunt aşa, de felul meu.

— La ce zi ai avut, mă mir că nu ai anulat întâlnirea.

— Kate, gândul că o să mă văd cu tine în seara asta a fost *singurul* care m-a ajutat să trec peste ziua de azi.

Alex păru uşor surprins de francheţea cu care rostise aceste cuvinte şi lăsă repede privirea în jos, studiindu-şi paharul aproape gol.

Kate se întinse şi-i atinse mâna.

— O să te fac să te simţi şi mai ruşinat, zise ea, şi-o să-ţi spun că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva.

Conversaţia continuă cu subiecte mai puţin serioase şi timpul trecu.

În clipa în care se pregăteau de plecare, Alex îşi înăbuşi o înjurătură. Pe uşa restaurantului tocmai intrau domnul şi doamna senator Roger Simpson însoţiţi de fiica lor, Jackie.

Alex încercă să treacă neobservat, însă Jackie îl zărise.

— Bună, Alex! zise ea.

— Agent Simpson, răspunse el sec.

— Aceştia sunt părinţii mei.

Rober Simpson şi soţia lui păreau să fie gemeni: erau amândoi înalţi şi cu părul foarte blond. Făceau o notă extrem de discordantă cu fiica lor micuţă şi oacheşă.

— Domnule senator, doamnă Simpson, spuse Alex, cu o înclinare a capului.

Roger Simpson îi aruncă o privire atât de ameninţătoare, încât Alex fu convins că Jackie le relatase întreaga poveste, propria versiune.

— Dumneaei este Kate Adams.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, spuse Kate.

— Ei bine, ai grijă de tine, agent Simpson. Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni.

Ieşi din restaurant cu Kate după el.

De îndată ce se văzură afară, Alex explodă:

— Îţi vine să crezi? Dintre toate restaurantele din nenorocitul asta de oraş...

Îşi înghiţi cuvintele văzând-o pe Jackie Simpson ieşind din local.

— Alex, putem discuta o clipă?

Îi aruncă o privire lui Kate.

— Între patru ochi.

— Sunt cât se poate de sigur că nu avem ce să ne spunem, se răţoi Alex.

— Nu durează decât o clipă. Te rog!

Alex îi aruncă o privire lui Kate, care ridică din umeri şi se dădu doi paşi mai încolo, admirând hainele din vitrina unui magazin.

Simpson se apropie.

— Ascultă, ştiu că eşti foarte supărat pe mine. Şi crezi că te-am dat în gât.

— Ei, până aici intuiţia nu te înşală.

— Dar nu a fost aşa. De îndată ce a plecat de lângă noi, Carter Gray l-a sunat probabil pe tata. Înainte chiar să-l sune pe preşedinte. Apoi tata m-a sunat pe mine şi m-a făcut cu ou şi cu oţet. Mi-a spus că nu pot permite unui agent cu prea multă iniţiativă să-mi distrugă cariera înainte să înceapă măcar.

— Şi cum a aflat directorul de „vechiul meu prieten”?

Simpson părea terminată.

— Ştiu, asta a fost o prostie. Tata are un stil care te copleşeşte. M-a făcut să-i spun. Oftă, apoi continuă: Tata e unul dintre cel mai capabili oameni pe care ai să-i cunoşti vreodată. Şi mama a fost Miss Alabama, chestie care te face o sfântă în locurile alea. Îţi dai seama că nu le-a convenit când am hotărât să mă fac detectiv. Ar fi vrut să intru în afaceri sau în politică. Am pus piciorul în prag şi le-am spus că vreau să fiu poliţistă. Dar şi atunci au insistat întruna să ţintesc şi mai sus. Doar ca să scap de gura lor, m-am înrolat în Serviciul Secret. Tata a tras nişte sfori ca să fiu repartizată la WFO. Visează să ajung prima femeie director a Serviciului Secret. Tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost să fiu un poliţist bun. Dar pentru ei, n-a fost suficient.

— Şi o să faci toată viaţa ce vor părinţii tăi?

— Nu-i atât de uşor. Tata e un om obişnuit să fie ascultat. Făcu o pauză şi se uită la el. Dar asta este problema *mea.* Voiam doar să-ţi spun că-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Şi sper să am odată şansa să mă revanşez faţă de tine.

Se răsuci pe călcâie şi intră înapoi în restaurant înainte ca Alex să apuce să-i răspundă.

Când Kate se întoarse, îi povesti conversaţia avută. După ce termină, Alex adăugă:

— Tocmai când crezi că ţi-ai dat seama de caracterul cuiva şi că ai toate motivele s-o urăşti din toată inima, îţi face o surpriză de genul ăsta ca să complice lucrurile. Privi de cealaltă parte a străzii şi chipul i se lumină. Te rog, spune-mi că vrei să mergem să luăm o îngheţată!

Kate privi la rândul ei înspre magazinul de vizavi.

— Bine, dar te avertizez că mănânc cel puţin două cupe şi nu împart porţia.

— O fată pe gustul meu!

CAPITOLUL 41

La Union Stadion, Stone şi Reuben îi găsiră pe Caleb şi pe Milton în librăria B. Dalton. Caleb era aplecat asupra unei capodopere de Dickens în vreme ce Milton era complet absorbit de raionul de reviste despre calculatoare.

Stone şi Reuben îşi luară prietenii şi toţi patru se suiră în metrou, de unde coborâră la Smithsonian Station. Urcară apoi cu scara rulantă până la Mall.

— Ţineţi ochii şi urechile deschise, îi atenţionă Stone.

Începură să se plimbe printre obiectivele importante în jurul cărora se înghesuiau turişti înarmaţi cu aparate de fotografiat şi camere de filmat. Cei patru prieteni ajunseră în cele din urmă la FDR[1] Park, unde se afla FDR Memorial, o achiziţie relativ recentă a parcului. FDR Park acoperea o suprafaţă mare de teren şi era compus din mai multe grupuri statuare reprezentând simboluri semnificative din perioada administraţiei lui Franklin D. Roosevelt, singurul preşedinte american care deţinuse patru mandate. Stone îşi conduse tovarăşii într-o zonă mai retrasă, izolată de marea de turişti printr-o lucrare în bronz ce înfăţişa oameni stând la coadă pentru a primi mâncare de la o cantină socială.

După ce privi cu atenţie în jur preţ de câteva clipe, Stone clătină din cap, nemulţumit, şi îşi conduse cei trei prieteni înapoi la metrou. Coborâră de această dată la staţia Foggy Bottom. Ieşiră la suprafaţă şi o luară la picior. La intersecţia dintre 27th Street şi Q Street, NW, Stone se opri. În faţa lor se vedea intrarea în cimitirul Mt. Zion, unde lucra Stone.

— Oh, nu, Oliver! se plânse Reuben. Doar nu mergem iar în cimitir!

— Morţii nu trag cu urechea, răspunse scurt Stone, deschizând porţile.

Îi conduse în căsuţa lui şi cei trei intrară, privindu-l întrebător.

— Am făcut nişte cercetări pe care le consider foarte importante pentru investigaţia noastră cu privire la moartea lui Patrick Johnson. Prin urmare, am convocat această întrunire a grupului Camel Club. Propun să discutăm tema execuţiilor între terorişti, din ce în ce mai multe în ultima vreme.

---

[1] FDR - Franklin D. Roosevelt

— Sunt de acord, spuse automat Caleb, deşi le aruncă celorlalţi o privire curioasă.

— Toţi cei pentru, răspundeţi cu „da”.

Moţiunea fu aprobată şi Stone deschise jurnalul gros pe care îl adusese din subsolul librăriei de cărţi rare.

— Pe parcursul ultimelor optsprezece luni, au existat numeroase situaţii în care se presupune că teroriştii s-au omorât între ei. Acest fapt mi s-a părut extrem de interesant şi am început să păstrez toate articolele pe care le-am putut găsi pe această temă. În ultimul incident de acest fel a fost implicat un bărbat pe nume Adnan al-Rimi.

— Am citit şi eu articolul, spuse Milton. Dar de ce zici că *se presupune?*

— În toate aceste cazuri, faţa mortului a fost distrusă, complet sau parţial, fie prin împuşcare, fie în urma unor explozii. Oamenii au fost identificaţi prin amprente, ADN şi alte elemente disponibile.

— Dar asta e procedura normală, Oliver! spuse Reuben. Când lucram la DIA, şi noi făceam asta, deşi pe atunci nu existau încă testele de ADN.

— Şi ştim de la Reuben că NIC controlează acum toate informaţiile legate de terorişti, adăugă Stone. Vorbim tocmai despre acele baze de date la supravegherea cărora lucra Patrick Johnson şi care au fost folosite pentru identificarea teroriştilor găsiţi morţi. Făcu o pauză. Ei, şi dacă domnul Johnson mai „lucra” şi în alt fel la baza asta de date?

După o tăcere lungă, Milton fu primul care vorbi:

— Vrei să sugerezi că *manipula* în vreun fel informaţiile?

— Să mă exprim mai clar, răspunse Stone. Dacă înlocuia în bazele de date de la NIC amprentele teroriştilor despre care autorităţile credeau apoi că au fost ucişi cu amprentele bărbaţilor găsiţi morţi?

Caleb păru oripilat.

— Vrei să sugerezi că cineva ca, de exemplu, Adnan al-Rimi este de fapt în viaţă, dar, din punctul de vedere al agenţiilor de informaţii americane…

— … este *mort,* îi termină Stone propoziţia. Trecutul i-a fost şters cu buretele. Poate să meargă oriunde şi să facă orice.

— Ca o armă sterilizată, se amestecă Reuben.

— Întocmai.

— Dar stai puţin, Oliver, zise Reuben. Există o grămadă de măsuri de siguranţă! Din câte-mi amintesc eu, la DIA nu puteai face nicio modificare în vreun dosar fără să urmezi în prealabil o serie foarte precisă de paşi.

Stone se uită la Caleb.

— Au o procedură asemănătoare şi la Departamentul de Cărţi Rare din Biblioteca Congresului. Din motive evidente, persoana care cumpără cărţile nu le poate introduce în baza de date şi viceversa. Tocmai acest sistem m-a făcut să mă gândesc la posibilitatea asta. Dar dacă i-ai avea la mână pe amândoi oamenii? Şi pe cel care adună informaţiile şi pe cel desemnat să introducă datele în sistem? Şi dacă unul din ei ar ocupa o poziţie înaltă? Poate chiar *foarte* înaltă?

Reuben pricepu în sfârşit.

— Vrei să sugerezi că însuşi Carter Gray e implicat în povestea asta? Haide, orice ai spune tu despre Gray, nu cred că ai motive temeinice să-i pui la îndoială loialitatea faţă de această ţară.

— Nu spun că e un răspuns uşor, Reuben, zise Stone. Dar, dacă nu Gray, atunci ar putea fi o altă persoană cu funcţie importantă.

— Ei, asta mai degrabă, fu de acord Reuben.

Veni apoi rândul lui Milton să vorbească:

— Dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi, de ce a fost omorât Johnson?

Îi răspunse Stone:

— Dacă cei doi bărbaţi pe care i-am văzut omorându-l pe Patrick Johnson sunt de la NIC, atunci mie mi se pare – având în vedere stilul de viaţă extravagant pe care îl ducea cu salariul mediocru de la guvern – că avem două posibilităţi. Unu, cei care-l angajaseră ca să modifice dosarele s-au temut că averea lui de curând dobândită ar putea conduce spre o investigaţie, aşa că l-au omorât şi i-au „plantat” drogurile. Sau doi, poate că Johnson a devenit prea lacom, le-a cerut mai mulţi bani şi a primit în schimb un glonţ.

— Şi acum noi ce facem? întrebă Milton.

— Încercăm să rămânem în viaţă, asta-i prioritatea mea, răspunse Reuben. Fiindcă, dacă Oliver are dreptate, puteţi fi siguri că băieţii ăştia o să trimită o mulţime de oameni puternici care să se asigure că nu mai putem vorbi niciodată.

— Iar identitatea şi casa lui Milton au fost fără îndoială compromise, spuse Stone. Cât despre oamenii de pe urmele noastre, sugerez să întoarcem jocul împotriva lor.

— Cum? întrebă Caleb.

Stone îşi închise agenda.

— Avem adresa lui Tyler Reinke. Propun să începem de acolo.

— Vrei să intrăm chiar în bătaia puştii lui? exclamă Reuben.

— Nu. Dar nu există niciun motiv să nu-l aducem în bătaia puştii *noastre.*

Cu îngheţata în mână, Alex şi Kate se plimbau de-a lungul râului, aproape de locul unde George Mason îşi condusese barca, cu sute de ani în urmă. Kate îi arătă trei stânci care abia dacă se vedeau în mijlocul apei, la nord de Kay Bridge şi chiar în faţa Universităţii Georgetown.

— E Insula celor Trei Surori, spuse ea. Legenda spune că trei măicuţe s-au înecat acolo după ce li s-a răsturnat barca. Apoi stâncile au ieşit la suprafaţă ca să amintească de moartea lor şi să-i avertizeze pe ceilalţi.

— Ce-i drept, curentul râului Potomac este înşelător de calm, adăugă Alex. Nu c-ar mai fi cineva care să vrea să înoate în el în ziua de azi. Canalizarea se înfundă la aproape fiecare ploaie mai mare.

— Când au construit Interstate 66, planul era să adauge o ramificaţie care să includă şi un pod peste râu. Trebuia să i se spună Podul celor Trei Surori, dar au avut loc atât de multe accidente ciudate în timpul lucrărilor, încât au renunţat, în cele din urmă. Unii spun că au fost fantomele măicuţelor.

— Crezi în chestii de-astea? întrebă Alex.

— S-au întâmplat şi lucruri mai stranii. Uită-te numai la adepţii teoriilor conspiraţiilor din oraşul ăsta. Cei mai mulţi sunt probabil nebuni, dar s-a dovedit că unii dintre ei au mai avut şi dreptate.

— Cunosc un tip de genul acesta. Îl cheamă Oliver Stone. Este absolut genial, deşi niţel cam ciudat.

— Oliver Stone? Glumeşti?

— Nu-i numele lui adevărat, desigur. Cred că e un fel de glumă pe seama celor care cred că-i lipseşte o doagă. Unul dintre lucrurile cele mai interesante în legătură cu el este că nu are trecut, cel puţin eu n-am reuşit să găsesc nimic. Alex zâmbi.

Poate că s-a ascuns de lege toţi anii ăştia.

— Pare un bărbat pe gustul lui Lucky.

— Deci e adevărat că încă-şi mai scoate chiloţii în faţa bărbaţilor periculoşi?

— Poftim? întrebă Kate, surprinsă.

— Nu contează.

Alex luă o linguriţă de îngheţată şi privi spre Roosevelt Island. Kate îi urmări privirea.

În cele din urmă, femeia spuse:

— Vrei să vorbeşti despre asta? Barmanii sunt bun ascultători.

Alex îi făcu semn să vină lângă el pe o bancă de pe malul râului.

— Bine, începu el, uite ce nu-mi dă pace. Tipul înoată până pe insulă, apoi se împuşcă. Ţi se pare plauzibil?

— Păi, *era* insula pe care fusese la prima întâlnire cu logodnica lui.

— Aşa e, dar de ce să fi *înotat* până acolo? De ce n-a mers cu maşina sau pe jos? Există un pod care pleacă chiar din parcarea insulei. Mai e şi o pasarelă pentru biciclete. Sari grilajul, ajungi pe insulă, te-mbeţi şi-ţi zbori creierii fără să mai faci efortul de a traversa Potomacul. I-au găsit maşina la o distanţă măricică în susul râului, ceea ce-nseamnă că a avut mult de înotat, în hainele de stradă, cu pantofii în picioare şi cu pistolul băgat într-o pungă pentru dovezi. Şi nu vorbim despre vreun Mark Spitz sau Michael Phelps.

— Dar i-au găsit amprentele pe armă, zise Kate.

— Ce-i drept, nu e chiar aşa de uşor să forţezi mâinile cuiva în jurul unei arme şi să-l faci să apese trăgaciul. Şi nu-i nicio idee prea bună. Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti e să pui o armă în mâna unui om pe care vrei să-l omori. Dar dacă-l îmbeţi mai întâi?

Alex arătă apoi spre propriile picioare.

— Şi nu mi-a plăcut nici cum arătau pantofii lui.

— De ce?

— Aveau pământ pe tălpi, cum era firesc pentru cineva care se presupune că a mers prin tufişuri, dar pe dalele din jurul lui nu se vedea niciun pic de pământ. Ai zice că o parte din lutul ăla roşiatic ar fi trebuit să rămână pe piatra din jur. Şi avea hainele prea curate. Dacă ar fi traversat insula, ar fi trebuit să aibă frunze şi crenguţe prinse în haine. Nu s-a găsit nimic de genul

ăsta. Iar, dacă acceptăm teoria că a ajuns pe insulă înot, ar fi trebuit să treacă prin rugii de mure ca să ajungă la poteca principală.

— Ce spui tu e cât se poate de logic, fu de acord Kate.

— Şi biletul pe care i l-au găsit în buzunar? Abia dacă era puţin umed şi cerneala nu se scursese.

— Probabil că l-a adus în aceeaşi pungă de plastic ca şi arma.

— Atunci, de ce nu l-a lăsat în pungă? De ce să-l fi scos şi să-l fi pus într-un buzunar ud fleaşcă, unde cerneala s-ar fi putut scurge, riscând să nu se mai înţeleagă nimic din ce scrisese? Şi, deşi Johnson era ud când a fost găsit, dacă ar fi înotat într-adevăr atâta drum, trebuia să fie mult mai ud şi mai murdar decât era când l-au găsit. Apele râului Potomac nu sunt deloc curate aici.

— Dar *era* ud.

— Da, dar dacă tu ai vrea să laşi impresia că cineva a venit înot până într-un loc, ce ai face?

Kate se gândi câteva clipe.

— L-aş scufunda în apă.

— Exact, l-ai scufunda în apă! Apoi, mai e şi chestiunea motivului. Niciuna dintre persoanele cu care am stat de vorbă nu şi-ar fi imaginat că Johnson făcea trafic de droguri. La naiba, logodnica lui e aşa de furioasă că a ameninţat că mă dă în judecată doar pentru că am sugerat lucrul ăsta.

— Cum am spus întotdeauna, Serviciul Secret nu ratează niciun detaliu.

— Să fim serioşi, nu suntem cu nimic mai buni decât FBI-ul la treaba asta. Ar fi trebuit să-şi dea şi ei seama. Cred că se fac presiuni serioase de sus pentru ca povestea asta să treacă cât mai neobservată.

— Dacă cineva l-a adus pe insulă şi n-a vrut să folosească maşina, de teamă să nu fie văzut, ce ar fi putut face?

În timp ce vorbeau, văzură o şalupă de poliţie trecând încet prin faţa lor.

Alex şi Kate se uitară unul la celălalt şi exclamară amândoi deodată:

— O barcă!

— Nu e ceva foarte uşor de ascuns, spuse încet Alex.

Kate privi în lungul falezei.

— Mă bag, dacă te bagi şi tu.

Îşi aruncară paharele de îngheţată şi coborâră spre apă.

Căutară preţ de o oră întreagă, dar în cele din urmă o găsiră, după ce Kate zări vârful prorei ieşind din şanţul de canalizare.

— Ai ochi buni! o complimentă Alex.

Kate îşi dădu jos sandalele, iar Alex îşi scoase pantofii şi şosetele. Îşi suflecă pantalonii şi coborâră amândoi spre canal, sub privirile curioase ale unor trecători. Alex examină cu mare atenţie barca. Era o barcă veche, de lemn, cu vâsle. La un moment dat se opri şi se apropie foarte mult, uitându-se fix la ceva.

— Asta pare să fie o gaură de glonţ.

— Iar ăla ar putea fi sânge, zise Kate, arătând spre o pată mică şi neagră, lângă copastie.

— Ceea ce nu are prea mult sens, decât dacă l-au omorât pe Johnson în barcă şi abia apoi l-au dus pe insulă. A fost ceaţă deasă în noaptea aia, aşa că ar fi putut s-o facă fără să-i vadă nimeni.

— Aşadar, care-i concluzia ta? întrebă Kate.

Alex se ridică şi căzu pe gânduri.

— Aş vrea să aflu dacă sângele se potriveşte cu al lui Patrick Johnson sau este al altcuiva. Dar, dacă află directorul că iar îmi bag nasul în cazul ăsta, mă expediază direct la cine ştie ce bază nou-înfiinţată din Siberia. Asta în cazul în care nu mă omoară cu mâinile lui.

— Pot să încerc eu, se oferi Kate.

— Nu. Nu vreau să te implici în povestea asta. Unele dintre gândurile care-mi trec prin cap în clipa asta sunt de-a dreptul înfricoşătoare. Deocamdată, va trebui să las lucrurile aşa cum sunt.

CAPITOLUL 42

Captain Jack se uită la biletul pe care tocmai îl primise. Mesajul era codat, dar învăţase cifrul pe dinafară, aşa că-l descifră repede. Nu erau veşti bune:

> Gray a cerut să mă vadă azi. A accesat nişte dosare, dar nu pot spune care anume, fiindcă şi-a acoperit urmele. Mi-a vorbit în faţă despre *învierea morţilor.* Am descoperit că a spus acelaşi lucru şi altora care ocupă poziţii importante aici. E clar că „pescuieşte" şi încearcă să vadă cine muşcă momeala. De aceea îţi trimit mesajul ăsta prin curier. Mergi mai departe cu planurile. Eu voi avea grijă ca totul să meargă bine în partea asta. Comunicăm de acum înainte prin Charlie One.

Problema comunicării în ziua de azi era că devenise imposibil să păstrezi secretul discuţiilor cu cineva dacă foloseai tehnologia modernă. Peste tot erau sateliţi de spionaj şi toate faxurile, computerele, telefoanele mobile sau fixe şi e-mailurile puteau fi monitorizate. Nu era de mirare că teroriştii reveniseră la mesajele scrise de mână, transmise prin curier. În mod ironic, tehnologia modernă de supraveghere îi întorcea pe toţi la epoca de piatră. Charlie One era simplu de folosit: mesaje codate pe hârtie, trimise printr-un mesager de încredere. După ce textul era citit, hârtia trebuia distrusă.

Echipa de înaintare a Serviciului Secret trebuia să ajungă cât de curând în Brennan. La scurt timp după aceea, preşedintele avea să aterizeze în Pittsburgh cu Air Force One şi de acolo, cea mai păzită coloană oficială din lume avea să se îndrepte spre Brennan. În oraş îi aştepta o armată pe care mulţi ar fi numit-o de cea mai proastă calitate, compusă din aproximativ patruzeci de bărbaţi şi femei. Şi totuşi, Captain Jack avea să se numere printre ei. Luă o brichetă şi arse hârtia până când se făcu scrum.

După ce-şi spuse ultima rugăciune a zilei, Djamila se aşeză în faţa oglinzii din baie şi-şi studie trăsăturile. Era ziua ei; împlinea douăzeci şi patru de ani. I se părea însă că arată mai în vârstă. Ultimii ani de viaţă nu fuseseră deloc blânzi cu ea. Nu avusese niciodată suficientă mâncare sau destulă apă curată, mult prea multe nopţi dormise fără un acoperiş deasupra capului. Iar gloanţele şi bombele care zboară necontenit în jurul tău te îmbătrânesc mai repede decât orice altceva. Cel puţin acum avea destulă mâncare. America *era* tărâmul abundenţei, după

cum i se spusese adesea. Americanii aveau atât de multe, credea Djamila, şi nu era drept. Se spunea că şi aici erau oameni fără casă şi copii flămânzi, dar Djamila nu credea asta. Nu putea fi posibil. Era doar propagandă americană, ca să stârnească mila oamenilor. Djamila înjură în arabă la acest gând. Milă *pentru ei?*

Avea douăzeci şi patru de ani, era singură şi la jumătate de glob distanţă de lumea căreia îi aparţinea. Întreaga ei familie murise. Fusese ucisă. Simţi un nod în gât care creştea tot mai mare. O clipă mai târziu, o înecă plânsul. Udă repede un prosop şi şi-l puse pe faţă, lăsând materialul rece să-i usuce lacrimile.

După ce-şi reveni, îşi luă geanta şi cheile de la maşină şi închise uşa apartamentului ei, având grijă să se asigure că încuiase bine.

I se spusese că un om al lui Captain Jack avea să-i supravegheze în permanenţă maşina, oriunde ar fi fost parcată. Nu puteau risca să fie furată. Nu mai aveau timp să facă rost de alta la fel.

Captain Jack era un om ciudat, îşi zise Djamila. Nu întâlnise prea des un american care să vorbească fluent araba. Părea să cunoască obiceiurile şi istoria lumii islamice mai bine chiar decât unii dintre musulmani. Djamila fusese instruită să se supună oricărui ordin primit din partea lui. La început nu i se păruse corect să accepte ordine de la un american. Totuşi, după ce-l întâlnise personal, observase la acest bărbat o aură de autoritate pe care nu o putea nega.

Plimbarea de seară cu maşina prin cartier devenise un adevărat ritual pentru Djamila. Pe de o parte, era un mod de a se destinde după o zi lungă în care avusese grijă de trei copii plini de energie, pe de altă parte memora diversele drumuri şi scurtături necesare pentru a-şi îndeplini misiunea. Conduse până în centrul oraşului şi trecu pe lângă spitalul Mercy. Adnan al-Rimi nu era de gardă, dar Djamila oricum nu l-ar fi recunoscut dacă îl vedea. La fel cum nu avea niciun motiv să întoarcă privirea la dreapta, înspre apartamentul unde, în acel moment, două puşti cu lunetă M-50, camuflate, erau aţintite spre spital, ca parte a exerciţiului de pregătire.

Drumul o duse înspre service-ul auto. Din obişnuinţă, trecu pe lângă nişte uşi care coborau la demisol, cu ferestrele acoperite cu vopsea neagră. Drumul din Ziua Z avea să o ducă prin partea

sudică a centrului oraşului, apoi trebuia să o ia spre vest, pe drumul principal de ieşire din Brennan. În treizeci de minute, rolul ei avea să se termine. Se rugă la Allah să o călăuzească în acele clipe cu înţelepciunea şi curajul Lui.

Îşi continuă drumul şi curând trecu pe lângă locul unde avea să se desfăşoare ceremonia. Tot ce ştia era că preşedintele acestei ţări urma să vorbească aici, în faţa unei mulţimi foarte mari. În afară de asta, perimetrul de teren înverzit nu însemna nimic pentru ea.

În plimbările ei cotidiene de seară, Djamila trecuse de multe ori pe lângă casa angajatorilor ei, George şi Lori Franklin. Era o casă drăguţă, dacă-ţi plăcea stilul arhitectural tradiţional din America. Dar cel mai mult şi mai mult, Djamilei îi plăcea grădina din spatele casei. Era acoperită de iarbă verde pe care să alergi şi de copaci în care se putea căţăra sau ascunde atunci când se juca fără griji cu băieţii. Crescută într-o zonă secetoasă, aproape de deşert, Djamila trebuia să admită că America era o ţară foarte frumoasă. Cel puţin pe dinafară.

Drumul înapoi spre casă o duse din nou pe strada pe care locuiau soţii Franklin. Când maşina ajunse în faţa casei acestora, Djamila ridică instinctiv privirea spre ferestrele celor două camere de la etaj, unde ştia că dormeau băieţii. Îşi dăduse seama că se ataşa din ce în ce mai mult de ei. Erau copii minunaţi care, fără îndoială, aveau să crească învăţând să urască islamul, să urască întreaga ei lume. Dacă ar fi fost ai ei cu adevărat, i-ar fi învăţat adevărul. Le-ar fi arătat lumina credinţei ei. Şi poate că şi-ar fi dat seama că diferenţele dintre ei păleau în faţa asemănărilor. Djamila opri maşina la acest gând. Ani la rând i se spusese că nu putea exista pace şi înţelegere între America şi islam. Şi da, trebuia să fie adevărat. „Îmi distrug ţara”, îşi aminti Djamila. Sunt o naţiune violentă cu o armată de neînvins. Au luat tot ceea ce au vrut, fie că a fost vorba de petrol sau de vieţi omeneşti. Şi totuşi, când privea cartierul liniştit din jurul ei, îi era greu să-şi imagineze că aşa stăteau într-adevăr lucrurile. Foarte greu.

Alex examina interiorul casei în care locuia Kate Adams şi-i plăcu foarte mult ce vedea. Nu era exagerat de multă ordine şi câteva lucruri erau aruncate la întâmplare pe ici, pe colo. Alex nu era o persoană obsedată de ordine şi curăţenie şi se îndoia

că ar fi putut sta prea mult lângă cineva de genul ăsta. Şi pretutindeni vedea o mulţime de cărţi. Şi asta era bine. Deşi nu se omorâse cu cititul în şcoală, Alex recuperase din plin timpul pierdut după ce se angajase în Serviciul Secret. Zborurile lungi îi dăduseră suficient timp să se piardă printre rânduri şi pagini. Iar Kate nu părea să fie o cititoare elitistă, dintre acelea cu nasul pe sus. Deşi pe rafturi se aflau şi destul de multe opere clasice, Alex observă şi o cantitate apreciabilă de literatură comercială.

Mesele şi pereţii erau decoraţi cu fotografii de familie şi Alex privi fără grabă cum se schimbase Kate Adams dintr-o fetiţă grăsuţă şi timidă într-o femeie minunată, încrezătoare în propriile forţe.

Într-un colţ al încăperii care ocupa cea mai mare parte a parterului era un pian mic, negru.

Când coborî din dormitorul de la etaj, Kate se schimbase în blugi şi pulover şi era în picioarele goale.

— Scuză-mă, spuse ea, simt că explodez după ce stau o zi întreagă în fustă şi pantofi.

— Nu te lăsa păcălită de costumele de mii de dolari şi de permanenta mea ferchezuială, glumi Alex. Şi eu prefer tot blugii şi tricourile.

Kate râse.

— O bere?

— Merge întotdeauna după o îngheţată cu cafea şi mentă.

Kate scoase două Corona din frigider, tăie o lămâie verde şi se aşezară amândoi pe canapeaua din spatele camerei.

Femeia îşi strânse picioarele sub ea.

— Şi? Care-i următoarea mişcare?

Alex ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. În mod oficial, am fost trimis la paza şi protecţia Casei Albe şi ar trebui să fiu recunoscător că nu m-au dat afară. Nu că aş fi făcut ceva greşit în investigaţie. Dar am stat în biroul directorului şi i-am refuzat ordinul direct de a-i divulga numele unei persoane. Încă nu-mi vine să cred că am făcut asta.

— Aşadar, acest vechi prieten era Oliver Stone?

Alex îi aruncă lui Kate o privire.

— Cum dracu’ ţi-ai dat seama?

— Nu eşti singura persoană din încăpere cu calităţi de detectiv.

— S-ar părea că nu.

Luă o gură de bere şi se rezemă cu spatele pe canapea.

— Cum spuneam, cred că în clipa asta mâinile mele sunt legate. Cum le-aş putea spune că am găsit barca fără să mă dau de gol că făceam exact ceea ce directorul agenţiei mi-a interzis să mai fac? Dacă află, s-a zis cu mine. Nu-mi pot asuma riscul ăsta.

— Îţi înţeleg dilema.

Kate îşi puse sticla de bere pe măsuţa din faţa canapelei, atingându-i umărul în timp ce făcea asta. Simpla atingere îl făcu pe Alex să se simtă ca străbătut de un şoc electric.

Kate se aşeză la pian şi începu să cânte o piesă pe care Alex o recunoscu a fi *Rapsodie pe o temă de Paganini.* Era evident că femeia era o pianistă foarte talentată. După vreo câteva minute, se aşeză lângă ea şi începu să interpreteze la rândul lui o melodie.

— Asta-i de la Ray Charles! spuse ea. Parcă ziceai că te pricepi la chitară.

— Tata-mi spunea mereu că, dacă începi cu pianul, poţi să cânţi după aia la orice instrument.

— Nu a jucat Clint Eastwood rolul unui agent al Serviciului Secret care cânta la pian în filmul *În bătaia puştii?*

— Mda, cu Rene Russo lângă el.

— Îmi pare rău, nu sunt Rene Russo.

— Nici eu nu-s Clint Eastwood. Şi ţin să-ţi spun că Rene Russo nu face doi bani pe lângă tine.

— Mincinosule!

— Şi eu nu sunt genul de bărbat care-şi scoate hainele la prima întâlnire, cum face Clint Eastwood, adăugă el rânjind. Îmi pare rău.

Kate strâmbă din nas.

— Păcat.

— Dar regula asta nu se aplică în mod obligatoriu şi la a doua întâlnire.

— Oh, eşti atât de sigur că va exista o a doua întâlnire?

— Haide, sunt irezistibil! Sunt bărbatul fatal, dacă e s-o crezi pe Lucky.

Îşi trecu degetele peste taste, până când le atinse pe ale ei. Sărutul care urmă făcu şocul electric pe care-l simţise mai devreme să pară o biată scânteie.

Kate îl mai sărută o dată, apoi se ridică în picioare.

— Ştiu că n-o să ţi se pară drept, dar cred că regula ta cu privire la prima întâlnire e una bună. N-o spusese cu prea multă convingere, însă adăugă, întorcând capul: Nu dai totul din prima seară, fiindcă s-ar putea ca tipul să nu se mai întoarcă seara următoarea.

Alex îi puse mâna pe umăr.

— O să mă-ntorc în orice seară vrei, Kate.

— Atunci, poate mâine-seară? Dacă pot aştepta până atunci, adăugă ea.

Alex porni motorul maşinii şi demară în trombă, simţind că-i cresc aripi. Ieşi de pe stradă, se întoarse pe 31 şi-şi începu lunga şi şerpuitoarea coborâre către centrul Georgetownului. Prima strângere de inimă o avu când apăsă frânele şi nu primi niciun răspuns. Al doilea semn al iminentului dezastru fu când le apăsă din nou şi simţi pedala afundându-se în podea. Şi prindea tot mai multă viteză pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. Peste toate astea, erau maşini parcate de ambele părţi ale străzii şi drumul se sucea şi răsucea asemenea unui şarpe.

Trase puternic de volan, încercând să mai reducă viteza, dar fără prea mare succes. Apoi văzu farurile unei alte maşini, sfâşiind întunericul din sens opus.

— La dracu'!

Trase cu putere volanul spre dreapta şi Cherokee-ul se strecură printre două maşini parcate, către un copac solid care făcu ceea ce nu reuşiseră să facă frânele. În urma impactului, airbagul se deschise, năucindu-l pe moment. Alex îl dădu la o parte, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se chinui să iasă din maşină. Simţi gustul sângelui pe buze. Faţa îi ardea, probabil din cauza gazului fierbinte din airbag.

Rămase aşezat pe marginea drumului, încercând să-şi recapete suflul şi să-şi înăbuşe totodată valul de greaţă care-i adusese până în gât gustul de îngheţată şi de bere.

În clipa următoare, cineva îngenunchea lângă el. Alex se pregătea să-i spună că era teafăr, când, dintr-odată, încremeni. Obiectul rece şi sclipitor îi apăsă gâtul. Instinctiv, ridică braţul şi izbi cu putere piciorul bărbatului, îndoindu-i genunchii.

Omul scoase un răcnet de durere, dar, în clipa în care încercă să se ridice, Alex simţi o lovitură năprasnică în moalele capului.

Auzi apoi sunetul unor paşi îndepărtându-se în fugă şi scârţâitul roţilor unei maşini. Câteva momente mai târziu pricepu motivul retragerii atât de grăbite, în clipa în care întrezări farurile unei alte maşini şi nişte siluete care-l înconjurară.

— Eşti bine? îl întrebau iarăşi şi iarăşi.

Alex mai simţea încă atingerea rece a ţevii pistolului înfiptă în gât. Apoi, îl străfulgeră un gând: „Frânele!”

Alex îi împinse pe oameni la o parte şi, ignorând durerea de cap, înşfăcă o lanternă din maşină şi lumină porţiunea de sub volan. Totul mustea de lichid de frână. Cineva îi „aranjase” maşina. Dar singurul loc unde ar fi putut face asta era acasă la Kate. „Kate!”

Băgă mâna-n buzunar, căutându-şi telefonul. Nu era acolo. Deschise disperat portiera Cherokee-ului. Mobilul lui era pe podeaua maşinii, rupt în două în urma impactului. Scoase un urlet de furie. Oamenii care îi săriseră în ajutor începuseră să bată în retragere, cu o expresie de teamă în faţa unui comportament atât de bizar.

Apoi, un bărbat îi zări pistolul în clipa în care i se desfăcu haina.

— E înarmat!

La aceste cuvinte, toţi cei din jur se risipiră asemenea unui stol de porumbei speriaţi.

Alex începu să alerge după ei.

— Am nevoie de un telefon! Un telefon! strigă el, dar nu-l mai auzea nimeni.

Alex se întoarse şi o luă la fugă pe 31st Street. Sângele de la rana din cap i se scurgea pe cămaşă şi-şi simţea braţele şi picioarele parcă nelegate de trup, dar continua să alerge repede, tot mai repede, simţind că o să-i explodeze plămânii. Intră pe R Street şi făcu stânga. Începu să alerge chiar şi mai repede, cu o energie de care nu s-ar fi crezut în stare. În clipa în care zări casa, îşi scoase revolverul.

Încetini şi intră în grădină, aplecându-se ca să nu fie văzut. La ferestrele casei principale nu era nicio lumină. Înaintă fără zgomot până la poarta care dădea spre grădina unde se afla cea de a doua casă. Era încuiată, aşa că sări gardul. În clipa în care picioarele îi atinseră pământul pe cealaltă parte, Alex se lăsă pe vine, ca să cerceteze zona şi să-şi tragă răsuflarea. Capul îi zvâcnea şi urechile îi ţiuiau atât de tare, că nu-şi dădea seama

dacă mai putea auzi. Înaintă aplecat, pe după tufişuri, apropiindu-se de casă. O lumină era aprinsă la etaj. Trase de câteva ori aer în piept, forţându-se să rămână calm în timp ce strângea SIG-ul în mână.

Înaintă centimetru cu centimetru, cercetând cu privirea împrejurimile, din spatele tufişurilor. „Dacă e cineva acolo şi…” Apoi, o lumină se aprinse la parterul casei. Alex privi silueta lui Kate apărând la o fereastră. Îşi strânsese părul într-o coadă la spate. Era tot în picioarele goale, dar acum nu mai avea pe ea decât un tricou lung. Alex se apropie şi mai mult, mutându-şi privirea către şirul de chiparoşi care înconjurau partea din spate a curţii. Dacă ar fi vrut să ţintească pe cineva cu o puşcă cu lunetă, el acolo s-ar fi ascuns.

Trase încă o dată aer în piept ca să se calmeze şi începu exerciţiul pe care-l învăţase la antrenamente. Asta însemna să acopere cu privirea un perimetru bine determinat, de-o parte şi de cealaltă a porţii, perimetru care să o aibă în centru pe Kate. Se zvonea că, în clipa în care agenţii de la Serviciul Secret intrau în această stare, erau atât de concentraţi, încât puteau să numere bătăile de aripi ale unui colibri. Era o prostie, desigur, dar în clipa aceea în mintea lui Alex nu mai exista nimic altceva decât dorinţa de a o proteja pe Kate. Nu-şi mai dorea decât să vadă arma înainte să apuce să tragă. Parcă toţi anii de până atunci nu fuseseră decât un antrenament pentru momentul acesta. „Te rog, Doamne, sper să fi fost îndeajuns!”

Şi atunci o văzu: de cealaltă parte a grădinii, pe dreapta, în spatele unei tufe imense de rododendron, sclipirea aproape invizibilă a lunetei unei puşti. Nu ezită. Îşi ridică pistolul şi trase. Era o ţintă dificilă pentru o armă de mână, dar lui Alex nu-i păsa dacă-l dobora sau nu pe trăgător. Tot ce voia era să-l alunge de acolo.

Ţinti direct în spatele lunetei. De îndată ce trase, ţeava puştii apăru în întregime, smucită în sus şi descărcându-se. O fracţiune de secundă mai târziu, Alex trimise încă şase gloanţe în aceeaşi direcţie. Apoi, o auzi pe Kate ţipând. Puşca dispăru şi auzi nişte paşi rupând-o la fugă. „La dracu’, am ratat!” Dar cel puţin îşi atinsese scopul. Totuşi, nenorocitul apucase să tragă.

Alergă într-un suflet până lângă casă. Sparse uşa şi o auzi pe Kate ţipând din nou. Se opri în clipa în care-l văzu. Alergă lângă ea, o prinse de talie şi o trânti la pământ, acoperind-o cu

propriul trup.

— Stai jos, e un asasin afară, îi spuse la ureche.

Se târî pe burtă şi stinse lumina, cufundând întreaga casă în întuneric. Apoi se târî din nou până lângă ea.

— Eşti bine? o întrebă înnebunit. N-ai fost rănită?

— Nu, îi răspunse tot în şoaptă femeia. Apoi, îi atinse faţa. Dumnezeule mare! Sângerezi?

— N-am fost împuşcat. Cineva a folosit capul meu pe post de nicovală.

— Cine a fost?

— Nu ştiu.

Aşteptă să i se regleze respiraţia, se sprijini cu spatele de sobă şi privi spre uşă, cu mâinile încleştate în jurul pistolului. Kate se târî până lângă un dulap, de unde scoase o rolă de prosoape de hârtie.

— Kate! spuse impacientat Alex. Stai dracului jos! Individul ăla ar putea fi încă aici.

— Sângerezi, spuse ea pe un ton hotărât.

Se ridică din nou şi umezi câteva şervete. Îi curăţă faţa şi-i examină umflătura din cap.

— Nu-mi vine să cred că nu te-a lăsat lat.

— Frica e cel mai bun antidot pentru leşin.

— Nici măcar nu ţi-am auzit maşina.

— Cineva mi-a „aranjat” Cherokee-ul. Mi-au tăiat frânele. M-am simţit ca într-un montagnes russes pe 31st Street.

— Şi-atunci, cum te-ai întors aici?

— Am alergat.

Kate părea uluită.

— Ai alergat? Atâta drum?

— M-am gândit că aici era singurul loc unde ar fi putut să-mi umble la maşină. Eu… trebuia să mă întorc aici. Trebuia să mă asigur că eşti bine.

Spusese totul dintr-o singură suflare, copleşit de emoţie.

Kate încetă să-i mai cureţe sângele de pe faţă şi gura începu să-i tremure. Îl luă în braţe, îngropându-şi faţa în gâtul lui. Alex o cuprinse de după talie.

O primă întâlnire cu adevărat de pomină!

CAPITOLUL 43

Cei patru membri ai Camel Club se întoarseră pe jos la Foggy Bottom de unde luară metroul până la Union Station. Luară apoi cina în autoservirea de la subsol şi puseră la punct ultimele detalii. După aceea, se duseră în parcarea gării ca să-şi ia vehiculele lăsate acolo. Stone alese să meargă în ataş cu Reuben. Se întoarse spre Caleb şi Milton, care se urcau în maşină.

— Aşadar, voi doi puteţi merge la apartamentul tău, Caleb. Cred că veţi fi în siguranţă acolo. Dar, vă rog, fiţi foarte atenţi!

— Stai puţin! sări numaidecât Caleb. Dar tu şi Reuben unde vă duceţi?

Stone ezită.

— O să-l rog pe Reuben să mă lase la mine acasă.

Caleb îşi privi atent prietenul.

— Minţi! Vă duceţi în Purceville, acolo unde locuieşte agentul ăla…

— Tyler Reinke! completă Milton, fixându-l, la rândul lui, cu privirea pe Stone.

— Acolo vă duceţi, continuă Caleb. Şi nu vreţi să venim şi noi pentru că vă e frică să nu vă încurcăm.

— Gândeşte-te, Caleb, că tu şi Milton nu aveţi niciun pic de experienţă în chestiuni de genul ăsta. În timp ce eu şi Reuben…

— Nu mă interesează! pufni Caleb. Venim şi noi.

— Mă tem că nu pot permite, răspunse tăios Stone. Dacă ne descoperă, o să pună mâna pe toţi patru, nu doar pe doi.

— Nu ne poţi *permite?* făcu Caleb indignat. Suntem bărbaţi în toată firea, Oliver. Şi membri cu drepturi depline ai Camel Club. Şi, dacă nu ne laşi de bunăvoie să venim, o să mă ţin după voi şi-o să claxonez tot drumul. Şi, crede-mă, când claxonează maşina asta zici că trage cineva cu tunul.

— Iar eu i-am localizat deja casa pe computer, prin programul Mapquest, zise Milton. Este foarte greu de găsit fără indicaţii exacte. Indicaţii pe care se întâmplă să le am chiar acum la mine-n buzunar.

Stone se uită la Caleb, la Milton şi în cele din urmă la Reuben, care ridică din umeri.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, zise acesta.

Stone acceptă în cele din urmă şi dădu din cap, deşi nu părea deloc încântat de idee.

— În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să mergem toţi cu maşina mea? întrebă Caleb.

— Nu, răspunse Stone uitându-se la motocicletă. Sincer să fiu, a început să-mi placă drăcovenia asta şi am presimţirea c-o să ne fie de folos astă-seară.

Se îndreptară spre vest, ieşiră pe Route 7 în Virginia, o luară apoi înspre nord-vest, trecură pe lângă sediul NIC şi traversară în viteză orăşelul Leesburg. Un semn dintr-o intersecţie indica direcţia şi distanţa la care se afla centrul de informaţii. Stone fusese întotdeauna uimit de faptul că existau *indicatoare* către NSA, CIA şi către alte astfel de locuri deosebit de sensibile. Probabil însă că şi acestea aveau vizitatorii lor. Totuşi, acest lucru contrasta destul de frapant cu ideea de agenţie „secretă”.

Locuinţa lui Reinke era foarte rustică. Merseră pe drumuri înguste şi întortocheate timp de jumătate de oră după ce ieşiră de pe Route 7, până când Milton reperă în sfârşit indicatorul pe care îl căutau. Îi făcu semn lui Caleb să tragă pe dreapta. Reuben opri în spatele lor, apoi el şi Stone se dădură jos de pe motocicletă şi urcară lângă ceilalţi doi în maşină.

— Casa lui e la circa 300 metri distanţă, pe drumul ăsta, spuse Milton. Am căutat şi alte adrese în zonă. N-am mai găsit niciuna. A lui e singura.

— La dracu’! zise Reuben, privind nemulţumit în jur. E foarte izolată.

— Se ştie doar că asasinilor le place să trăiască retraşi, comentă Stone.

— Deci, care-i planul? întrebă Caleb.

— Tu şi Milton o să rămâneţi în maşină…

— Oliver! sări numaidecât Caleb.

— Ascultă-mă până la capăt, Caleb. Tu şi Milton o să rămâneţi în maşină, dar mai întâi o să mergem cu toţii până acolo, să vedem dacă-i cineva acasă. În caz că da, plecăm. Dacă nu, tu şi Milton vă întoarceţi aici şi staţi de pază. Asta e singurul drum de acces, nu-i aşa, Milton?

— Da.

— Comunicăm prin telefon. Dacă vedeţi pe cineva, trebuie să ne sunaţi imediat ca să luăm măsurile necesare.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Caleb. Să intraţi în casa omului?

— Ştii ceva, Oliver? Aproape sigur are sistem de alarmă, îşi dădu Reuben cu părerea.

— M-ar mira să nu aibă.

— Păi şi-atunci, cum intrăm? întrebă Reuben.

— Lasă asta în grija mea.

Casa era, într-adevăr, cufundată în întuneric şi cel mai probabil goală, pentru că nu se vedea nicio maşină şi locuinţa nu avea garaj. În vreme ce Milton şi Caleb stăteau de pază ascunşi undeva lângă intrarea pe drumul de acces, Reuben şi Stone îşi parcară motocicleta după un pâlc de copaci din spatele casei, de unde se apropiară pe jos.

Era o casă din lemn cu două niveluri, cu tencuială veche, căzută pe alocuri. Stone îl conduse pe Reuben în spatele clădirii. Uşa de aici era solidă, dar lângă ea era o fereastră. Stone privi pe geam şi-i făcu semn lui Reuben să se uite şi el.

O lumină verzuie se răspândea dintr-un obiect ce părea să fie nou, montat pe peretele din faţa uşii.

— Mda, are sistem de securitate, nimic de zis! mormăi Reuben. Şi acum ce facem?

Stone nu-i răspunse. Miji ochii şi cercetă cu atenţie ecranul.

— Trebuie să presupunem că are senzori de mişcare. Chestia asta complică lucrurile.

Dintr-odată, ceva zbură spre ei dinăuntrul casei, însoţit de două străfulgerări de smarald. Lovi fereastra şi rămase parcă lipit de sticlă. Cei doi bărbaţi făcură un salt înapoi. Reuben era deja pe picior de fugă, când Stone îi strigă:

— Nu-i nimic, Reuben! zise Oliver. Domnul Reinke are o pisică.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Reuben se întoarse împleticindu-se lângă fereastră şi privi prin aceasta. Dinăuntru, îl privea la rândul ei o pisicuţă neagră, cu pieptul alb şi nişte ochi imenşi, verzi şi strălucitori. Camera pe care o vedeau era bucătăria. Se pare că pisica sărise de pe un bufet în clipa în care le remarcase prezenţa.

— Afurisită mâţă! bodogăni Reuben. Pun pariu că-i femelă, adăugă el rânjind.

— De ce spui asta?

— Fiindcă muierile au încercat întotdeauna să-mi provoace atacuri de inimă, de-asta!

— Ba, dacă vrei să ştii, prezenţa acestui animal simplifică extrem de mult lucrurile, zise Stone.

— Cum dracu’ ai ajuns la concluzia asta?

— Sistemele de supraveghere cu senzori de mişcare nu fac casă prea bună cu pisicile.

Reuben pocni din degete.

— Trebuie să existe culoare în care mişcarea nu este înregistrată.

— Exact.

Stone scoase ceva din buzunar. Era caseta de piele neagră pe care o luase din camera lui secretă. Deschise fermoarul. Înăuntru era o trusă de spărgător de cea mai mare fineţe.

Reuben privi preţ de câteva clipe sculele dinăuntru, apoi se uită la prietenul lui şi spuse:

— Nu vreau să ştiu.

Peste numai zece secunde, fereastra de la bucătărie era deschisă.

— De unde ţi-ai dat seama că fereastra nu e conectată la sistemul de securitate?

— Să ai şi ferestre monitorizate şi senzori de mişcare e cam prea mult, răspunse Stone. Iar o casă veche aşa cum e asta are ziduri de mortar, prin care este foarte greu să treci fire. Mă îndoiesc că domnul Reinke ar fi considerat că merită investiţia. Şi m-am uitat după elemente de siguranţă *wireless* înainte să forţez fereastra.

— Bine, zise Reuben. Acu’ chiar vreau să ştiu. De unde dracu’ te pricepi tu la sisteme de securitate *wireless* pentru ferestre?

Stone îl privi cu o expresie nevinovată.

— Bibliotecile sunt deschise publicului larg, Reuben.

Intrară în casă pe fereastră şi pisica îi întâmpină numaidecât, frecându-li-se de picioare şi aşteptând răbdătoare să fie mângâiată.

— Ascultă, înainte de a intra în vreo încăpere, trebuie să găsim senzorul de mişcare, spuse Stone. După care o să trimit pisica înainte şi noi ne luăm după ea. Fii pregătit să te târăşti pe burtă.

— Grozav! Parcă m-aş fi întors în Vietnam! mârâi Reuben, cu o strâmbătură.

Cu jumătate de oră înainte ca Stone şi Reuben să pătrundă în casa lui Tyler Reinke, intrarea din spatele locuinţei lui Milton era la rândul ei forţată şi Warren Peters şi Tyler Reinke pătrundeau înăuntru şi închideau uşa în urma lor. Nu fusese o treabă uşoară,

Milton avea câte şase încuietori la fiecare uşă şi toate ferestrele erau bătute în cuie, un aspect pe care departamentul de pompieri l-ar fi dezaprobat cu siguranţă. Verificaseră întreaga casă pe dinafară, căutând dovezi ale vreunui eventual sistem de securitate, dar nu găsiseră nimic.

Reinke şchiopăta; încă îl mai durea locul în care Alex Ford îl lovise în genunchi. Şi Warren Peters avea o gaură de glonţ în mâneca hainei, acolo unde împuşcăturile agentului de la Serviciul Secret aproape că-şi găsiseră ţinta. Dăduseră peste cei doi când se întorseseră în Georgetown ca să se mai uite o dată la barcă, dar constataseră că Ford şi Adams le-o luaseră înainte.

Erau extrem de furioşi că nu reuşiseră să-i elimine pe cei doi, iar Milton Farb avea mare noroc că nu se afla acasă în acel moment.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră lanternele şi începură să cerceteze casa. Locuinţa lui Farb nu era foarte mare, dar era plină de cărţi şi de echipamente extrem de scumpe pentru afacerea lui de web design. Tot înăuntru, pe Reinke şi Peters îi aştepta singurul lucru pe care nu îl luaseră în calcul: un sistem de supraveghere în infraroşu, *wireless,* care îi monitoriza de deasupra. Câte o cameră de luat vederi montată în fiecare încăpere, le înregistra acum fiecare mişcare şi declanşase cu siguranţă o alarmă silenţioasă la firma de pază la care Milton se abonase din cauza jafurilor ce avuseseră loc în ultima vreme în cartier. Sistemul acoperea întreaga casă şi, în caz de întrerupere a curentului electric, putea funcţiona pe baterie. Milton renunţase să mai folosească o alarmă sonoră fiindcă, în cartierul lui, poliţia nu se grăbea deloc să vină şi hoţii, alertaţi de zgomot, dispăreau până la sosirea oamenilor legii.

Pe măsură ce percheziţionau casa, cei doi erau din ce în ce mai uimiţi de ceea ce găseau.

— Tipul ăsta e ţicnit rău de tot! zise Peters în vreme ce examinau bucătăria.

Toate borcanele şi cutiile din cămară erau atent etichetate şi aşezate într-o ordine nefiresc de exactă. Ustensilele erau atârnate pe o poliţă, aranjate de la cel mai mic la cel mai mare. Oalele şi tigăile erau organizate în acelaşi fel pe un raft mare de deasupra aragazului. Până şi mănuşile pentru cuptor erau aliniate cu precizie, la fel ca şi farfuriile din bufet. Locul era un monument de ordine şi curăţenie.

Când cei doi agenţi urcară la etaj şi-şi băgară nasul în dormitorul lui Milton, se confruntară cu aceeaşi situaţie.

Reinke ieşi din baia principală clătinând din cap.

— N-o să-ţi vină să crezi! Cretinul ăsta a rupt în bucăţi hârtia igienică şi a umplut un coş de răchită de lângă toaletă, pe care sunt notate instrucţiunile de folosire. Spune-mi şi mie, ce poţi să faci cu hârtia igienică altceva decât să tragi apa după ce-o foloseşti?

Peters îi răspunse din dressingul din dormitor:

— Zău? Mai bine fă-te-ncoa' şi spune-mi pe cine-ai mai văzut să-şi atârne şosetele pe umeraş?

Câteva clipe mai târziu, se uitau amândoi la şosetele şi lenjeria împăturită în trei şi la cămăşile atârnate pe umeraşe de lemn într-o ordine precisă. Cămăşile erau închise la toţi nasturii, inclusiv la cei de la manşete. Şi erau aranjate în funcţie de anotimp. Era doar o presupunere făcută pe baza faptului că Milton atârnase în dreptul fiecărui set fotografii care înfăţişau iarna, vara, primăvara şi toamna.

Negăsind nimic folositor în dormitor, cei doi agenţi de la NIC se duseră în cea de a doua cameră de la etaj, care fusese transformată în birou. Atenţia le fu numaidecât atrasă de masa de lucru a lui Milton, pe care fiecare obiect fusese aranjat într-un unghi perfect drept faţă de cel de alături.

Apoi, în sfârşit, în această casă a ordinii perfecte, găsiră ceva de care să se poată folosi. O cutie pe care scria „Chitanţe", pe un raft din spatele biroului lui Milton. Chitanţele, îşi dădură repede seama, erau aranjate în teancuri în funcţie de dată şi de produse. Din cutie, Reinke scoase o chitanţă de card de credit pe care era trecut un nume.

— Chastity Hayes, citi Reinke. Pe pariu că-i iubita lui?

— Dacă un tip ca ăsta poate avea o iubită!

Gândindu-se probabil amândoi la acelaşi lucru, luminară cu lanternele pereţii biroului lui Milton. Fotografiile pe care le văzură erau aranjate într-o configuraţie extrem de elaborată, pe care Peters o recunoscu primul.

— E o spirală dublă! Spirala ADN-ului. Individul ăsta începe să-mi dea fiori.

Lumina lanternei lui Reinke trecu peste o fotografie, apoi reveni repede la aceasta.

— „Cu drag, Chastity", citi el în partea de jos.

Era o fotografie care o înfăţişa pe Chastity într-un costum de baie sumar, suflând un sărut către fotograf, probabil Milton.

— Asta-i gagică-sa? făcu Reinke uluit, zărind o fotografie a lui Milton lângă cea cu Chastity în bikini. Cum dracu' găseşte un nătărău ca ăsta aşa o puicuţă?

— Instinct protector, răspunse numaidecât Peters. Unor femei le place la nebunie să se joace de-a mămicile.

Peters scoase un dispozitiv electronic ce părea să fie o versiune mai mare a unui Blackberry şi introduse numele lui Chastity Hayes. Câteva clipe mai târziu, apăruseră trei posibilităţi. După ce limită căutarea la zona Washington D.C., Peters rămase cu o singură Chastity Hayes, contabilă şi proprietară a unei case în Chevy Chase, Maryland. Pe lângă aceste informaţii, Peters avea în faţa lui şi întreaga istorie cu privire la educaţia, situaţia medicală, locurile de muncă şi situaţia financiară a femeii. În vreme ce Peters citea repede informaţiile care invadau ecranul, Reinke arătă cu degetul un rând de pe ecran.

— A stat o vreme într-un spital de psihiatrie. Pun pariu că suferă de tulburări obsesiv-compulsive, la fel ca Farb.

— Cel puţin ştim unde stă. Şi dacă Farb nu este aici…

Peters aruncă o privire fotografiei încântătoarei Chastity.

— Avem toate şansele să-l găsim la ea! concluzionă el. Fiindcă eu acolo mi-aş petrece nopţile, în locul lui.

Zgomotul ce se auzi în spatele casei îi făcu pe amândoi să îngheţe. Se auzeau paşi. Auziră apoi un geamăt şi sunetul unei izbituri.

Îşi scoaseră armele şi se îndreptară în direcţia din care veniseră zgomotele.

Când ajunseră în bucătărie, găsiră un bărbat întins pe podea, lipsit de cunoştinţă. Când îi văzură uniforma, amândoi rămaseră cu gura căscată.

— Agent de pază, zise Reinke în cele din urmă. Probabil că am declanşat vreo alarmă.

— Bine, dar cine dracu' l-a pălit în freză?

Priviră în jur, neliniştiţi.

— Hai să plecăm de-aici! şopti Reinke.

Se strecurară pe uşa din spate şi curând erau în maşina lor, la o stradă distanţă.

— Mergem în seara asta la fată? întrebă Peters.

— Nu mergeţi nicăieri! răsună o voce care-i făcu pe amândoi să sară ca arşi.

Se întoarseră şi-l văzură pe Tom Hemingway ridicându-se de pe bancheta din spate. Nu părea prea mulţumit.

— Aţi avut o noapte extrem de neproductivă, începu el, pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

— Ne-ai urmărit până aici? întrebă Peters cu o voce firavă, uşor tremurată.

— După ce mi-aţi raportat ultimul vostru eşec, ce vă aşteptaţi să fac?

— Carevasăzică, tu l-ai aranjat pe poliţist. E mort? întrebă Reinke.

Hemingway nu-i răspunse.

— Daţi-mi voie să vă amintesc amândurora cât de serioasă este treaba pe care încercăm să o ducem la îndeplinire. Am în nord o armată care munceşte pe brânci, făcând mult mai multe decât vi s-a cerut vreodată vouă să faceţi. Şi, spre deosebire de ei, voi doi mai primiţi şi o grămadă de bani pentru asta. Iar ei nu au făcut nici cea mai mică greşeală.

Îi privi atât de intens, încât amândoi bărbaţii uitară să mai respire.

— Poate că ce s-a întâmplat în seara asta a fost doar ghinion. Dar, de acum înainte, ghinionul n-o să mai fie o scuză.

— Ce vrei să facem acum? întrebă nervos Reinke.

— Mergeţi acasă şi odihniţi-vă. Veţi avea nevoie. Întinse mâna. Daţi-mi chitanţa cu numele femeii.

— De unde-ai…? începu Reinke.

Hemingway îi aruncă însă o privire încărcată de atâta dispreţ că Reinke închise gura şi-i dădu hârtia. Peste numai câteva clipe, Hemingway dispăruse.

Cei doi bărbaţi se lăsară pe spătarul scaunelor şi oftară din rărunchi.

— Tipul ăsta mă umple de fiori, zise Peters.

Reinke dădu din cap.

— Era o legendă la CIA. Până şi băieţii de la Narcotice din Columbia se temeau de el ca de dracu’. Nimeni nu-l vedea vreodată când intra sau când ieşea. Făcu o pauză, apoi continuă: L-am urmărit în timpul unor exerciţii în sala de la NIC. Parcă ar fi sculptat din granit şi e rapid ca o pisică. Şi a distrus doi saci de câte o sută douăzeci de kile cu mâinile goale. Nici

măcar nu-l mai lasă să-şi folosească picioarele la antrenamentele de sală, pentru că a distrus echipamente dintr-o singură lovitură.

— Şi acum ce facem? întrebă Peters.

— Ai auzit ce-a spus. Mergem să ne odihnim. După trei rateuri în seara asta, n-avem nevoie de al patrulea. Poţi să vii să dormi la mine.

CAPITOLUL 44

După ceea ce văzuse în cimitirul Arlington, Gray se dusese direct la sediul CIA din Langley. Înăuntrul acestei clădiri, exista o încăpere în care nu aveau voie să intre decât actualii şi foştii directori ai CIA. Fiecare director putea accesa documente şi alte materiale care ţineau de misiunile din timpul perioadei în care activase în cadrul Agenţiei. Aceste documente erau păstrate în încăperi subterane, pline cu seifuri mari, de depozitare. Din cauza secretelor păstrate aici, erau cele mai bine păzite încăperi de la Langley.

Gray îşi ridică palma în dreptul unui cititor biometric din faţa uşii pe care era trecut numele lui. Uşa se dădu la o parte şi Gray intră. Îşi scoase cheile. Ştia exact ce cutie căuta: numărul 10.

O descuie şi scoase materialele dinăuntru. Se aşeză şi le întinse pe o masă aflată acolo.

Dosarul pe care îl cerceta era marcat în mod oficial „J.C.”. Aceste două iniţiale ar fi putut însemna multe lucruri, inclusiv Jesus Christ. Totuşi, nu se refereau la Fiul lui Dumnezeu, ci erau doar iniţialele unui bărbat absolut remarcabil pe nume John Carr.

În vreme ce citea despre traiectoria carierei lui Carr la CIA, Gray nu se putea abţine să nu clatine din cap, absolut uluit de ceea ce reuşise să facă acel om. Şi supravieţuise! Deşi unii ar fi putut susţine că lumea devenise între timp un loc mai periculos, nu era totuşi cu mult mai periculoasă decât pe vremea când John Carr activase în Agenţie.

Când Gray ajunse la ultimele pagini ce descriau cariera lui John Carr la Langley, povestea se sfârşea, cum trebuia să se sfârşească, cu înmormântarea de la cimitirul Arlington, cu onoruri militare complete, deşi John Carr nu mai lucrase, practic, pentru armată de ani de zile şi nu murise îmbrăcat în uniformă. După care întreg trecutul îi fusese cu desăvârşire şters din toate bazele de date din Statele Unite. Gray se ocupase personal de asta, primind ordinele direct de la persoana cu cea mai înaltă poziţie în CIA.

Şi, deşi John Carr nu era îngropat în mormântul din Arlington, ar fi trebuit totuşi să fie mort. Lovitura iniţială îi ucisese numai soţia. Dar mai existase încă un atac, despre care se credea că fusese dus la îndeplinire cu succes, deşi nu fusese găsit niciun cadavru. Toată lumea presupusese că fusese mâncat de peştii şi

rechinii oceanului. Poate că Gray se grăbea să tragă concluzii. Bărbatul pe care îl văzuse era slab şi părea destul de fragil. Ar fi putut fi oare puternicul John Carr? Ce-i drept, vremea îşi lasă urma asupra tuturor, dar totuşi, cu un bărbat de genul lui Carr, Gray s-ar fi aşteptat ca timpul să aibă foarte mult de furcă. Şi totuşi, omul acela stătea chiar în faţa mormântului pe care era trecut numele fostului agent. Şi asta n-ar fi însemnat oare nimic mai mult decât că John Carr reuşise şi de această dată să dispară, abilitate care îl transformase într-o adevărată legendă în CIA?

Gray îşi simţi pulsul accelerându-se când se gândi cât de aproape fusese, poate, de un om pe care propria ţară îl trădase. Şi nu orice om, ci un om care, la vremea lui, fusese maşina de ucis a Guvernului Statelor Unite. Până în clipa în care se considerase că devenise prea periculos, cum se întâmpla adesea în cazul oamenilor ca el.

Carter Gray puse cutia la loc şi părăsi camera vechilor secrete simţind în piept nodul unei ciudate emoţii. Carter Gray se temea de un om mort care, în mod inexplicabil, s-ar fi putut afla încă printre cei vii.

Mai târziu, acasă la el, Gray aprinse lumânările din dormitor şi se uită îndelung la fotografiile de pe şemineu. Peste câteva minute avea să fie miezul nopţii şi avea să mai fie o dată 11 septembrie. Se aşeză pe un scaun de lângă pat şi-şi deschise Biblia. Carter Gray fusese botezat catolic, îşi primise cuminte prima împărtăşanie la vârsta de şapte ani şi confirmarea la treisprezece şi fusese chiar şi băiat de altar. Totuşi, după ce ajunsese la vârsta maturităţii, nu mai călcase niciodată într-o biserică decât pentru a îndeplini cine ştie ce obligaţie politică. În meseria lui, religia nu păruse niciodată ceva prea important. Soţia lui însă fusese o femeie deosebit de religioasă, iar fiica lor, Maggie, crescuse în credinţa catolică.

Acum, după ce le pierduse pe amândouă, Gray începuse să citească Biblia. Nu pentru mântuirea sufletului, ci ca o modalitate de a continua o tradiţie în familia lui, deşi, trebuia s-o recunoască, găsise şi o oarecare alinare în cuvintele cărţii sfinte.

În acea seară citi cu voce tare nişte pasaje din Corinteni şi un altul din Levitic, apoi se aventură la Psalmi. Când termină, trecuse cu mult de miezul nopţii şi Gray îngenunche în faţa fotografiilor şi-şi spuse rugăciunile, deşi păreau mai degrabă

nişte conversaţii cu familia lui de pe lumea cealaltă. Aproape întotdeauna ceda şi izbucnea în plâns în timpul acestui ritual. Simţea că merită alinarea lacrimilor care erau, într-o oarecare măsură, tămăduitoare. Şi totuşi, când se aşeză din nou pe scaun, cu Biblia în braţe, gândurile lui Gray se întoarseră din nou la mormântul care adăpostea un sicriu gol. „Este John Carr mort sau viu?”

Tom Hemingway se întoarse în apartamentul lui, cu chitanţa pe care era trecut numele lui Chastity Hayes pusă bine în buzunar. Îşi făcu obişnuitul ceai pe care îl bău desculţ, lângă fereastra care se deschidea către Capitoliu. Se întâmplaseră multe în ultimele douăzeci şi patru de ore; şi nimic bun, din punctul lui de vedere.

Perechea formidabilă alcătuită din Reinke şi Peters ratase două ţinte în acea seară, iar acum Alex Ford şi Kate Adams aveau să se ducă fără îndoială direct la agenţiile de care aparţineau ca să ceară o investigaţie detaliată. Pe lângă asta, Carter Gray începuse să vorbească despre învierea morţilor. În mintea lui Hemingway, asta nu putea fi decât o aluzie clară la toţi acei terorişti despre care se presupunea că fuseseră ucişi de colegii lor. Acesta fusese motivul mesajului urgent pe care i-l trimisese lui Captain Jack.

Plecă de la fereastră şi se uită la un portret de pe perete. Semăna foarte bine cu tatăl lui, onorabilul Franklin T. Hemingway, ambasador în câteva dintre cele mai dificile teritorii din lumea diplomaţiei. Dar ultimul loc se dovedise prea violent chiar şi pentru el. Un glonţ în China pusese capăt carierei unui bărbat care-şi dedicase viaţa păstrării şi restaurării păcii acolo unde nimeni nu mai credea că acest lucru era posibil.

Fiul nu urmase cariera părintelui său în primul rând pentru că Tom Hemingway nu considera că posedă calităţile şi trăsăturile de caracter necesare pentru a putea fi un bun diplomat. Şi, pe vremea aceea, era un tânăr furios. Iar furia, deşi se diminuase odată cu trecerea timpului, nu dispăruse niciodată cu desăvârşire. Şi de ce să fi dispărut? La înmormântare, multe voci distinse de pe întreg mapamondul afirmaseră că lumea pierdea, odată cu Franklin Hemingway, un mare om al păcii. Hemingway încă mai simţea pierderea mentorului său, la fel de puternic în această clipă pe cât o simţise atunci când glonţul

asasinului curmase viaţa tatălui său. În cazul lui, timpul nu reuşise să vindece această rană. Nu făcuse decât să sporească agonia pe care o simţise din clipa în care aflase că acea nobilă şi curajoasă inimă încetase să mai bată.

CAPITOLUL 45

Casa lui Tyler Reinke era foarte sumar mobilată. Reuben şi Stone se târâră pe burtă până în fiecare cameră, sperând să găsească orice lucru, cât de neînsemnat, care le-ar fi putut folosi la ceva. De fiecare dată însă fură dezamăgiţi. Trecură pe lângă uşa din faţă, unde era montat un alt panou de alarmă şi urcară pe brânci scările, ţinându-se după pisica grasă.

În clipa în care intrară în dormitor, ceva îi atrase atenţia lui Reuben.

— Domnul Reinke al nostru e pilot de elicopter.

Ridică singura fotografie de pe noptieră. Îl înfăţişa pe Reinke aşezat la comenzile unui elicopter negru, sclipitor.

— Vezi vreo emblemă? întrebă Stone în timp ce cerceta restul încăperii.

— Nu.

Reuben puse fotografia la loc, după ce folosi un colţ al cearşafului ca să şteargă amprentele.

Stone cotrobăise prin debara, de unde ieşea acum cu o cutie mică în mână.

— Socoteli financiare, răspunse el privirii întrebătoare a lui Reuben.

Scoase un vraf de hârtii şi începu să le ia la mână, examinând atent fiecare foaie în parte.

— Ceva interesant?

Stone ridică o pagină.

— S-ar părea că acest cont este înregistrat pe un nume fals, deşi adresa corespunde casei în care ne aflăm acum. Din păcate, mă tem că nu mă pricep prea bine la chestiuni financiare.

— Dă-mi să mă uit şi eu!

Reuben stătu ceva vreme să citească declaraţiile şi nişte bilete scrise de mână, prinse şi ele în pachet.

— S-ar părea că Reinke, dacă asta este declaraţia lui de cont, a achiziţionat recent o creanţă cu o opţiune extrem de lungă.

— Opţiune lungă la o creanţă? Ce-nsemnă asta?

— Creanţă înseamnă că a împrumutat bani ca să-şi cumpere poziţia şi că are opţiunea de a vinde poziţia la un anumit nivel. Din notiţele astea reiese că, în esenţă, a pariat tot ce are că S&P se vor duce la fund. Ca şi cum ai vinde jos şi ai cumpăra înapoi sus. Nu este ceea ce-ţi doreşti de obicei, dar, în acest caz

particular, poţi scoate sume uriaşe de bani făcând chestia asta. Iar suma în discuţie este cu mult mai mare decât ar putea cineva dintr-un salariu la stat.

— Nu ştiam că te pricepi aşa de bine la finanţe.

— Hei, îmi place să mai risc, din când în când. Şi nu intenţionez să muncesc în blestematul ăla de doc pân-oi crăpa, de asta poţi fi sigur.

— Dar de unde să ştie că se vor duce la fund? Una e să ai informaţii din interior într-un anume caz, dar întreaga piaţă?

Stone se gândi câteva clipe.

— Pe de altă parte, pieţele financiare se prăbuşesc aproape întotdeauna în cazul unor catastrofe neprevăzute.

— Cum adică? De genul unui cutremur? întrebă Reuben.

— Dar şi în cazul catastrofelor produse de oameni. Îmi amintesc că pe 11 septembrie au fost nevoiţi să închidă bursa de capital ca să calmeze lumea. Dacă era lăsată să se mişte în voie, piaţa s-ar fi prăbuşit. Chiar şi aşa, tot a căzut când s-a redeschis, după 11 septembrie. Oameni fără scrupule care ar fi ştiut ce urmează să se întâmple ar fi putut face o avere.

— Şi crezi că Reinke ştie că se apropie o catastrofă? zise nervos Reuben.

— Sau ajută la crearea uneia, răspunse Stone.

De îndată ce, din ascunzătoarea lor, Milton văzu maşina apropiindu-se, îşi înşfăcă telefonul şi-l sună pe Reuben. Cel puţin încercă să-l sune, fiindcă nu se auzi niciun sunet în receptor. Se uită la mobilul pe care-l ţinea în mână şi simţi un gol în stomac.

Caleb îl privea alarmat, în timp ce farurile erau din ce în ce mai aproape.

— Sună-i!

— Semnalul nu e destul de puternic.

— Cum?

— Nu am semnal suficient de puternic aici. Probabil că e o zonă proastă. Nu se face legătura.

Caleb arătă spre maşina care se apropia.

— Sunt toate şansele ca în maşina aia să fie un criminal!

— Caleb, nu pot face nimic.

— Afurisite fie toate porcăriile astea tehnologice! zise Caleb furios. Nu merg niciodată exact atunci când ai mai multă nevoie de ele.

Maşina părăsi drumul principal şi se îndreptă spre casa lui Reinke.

— Este maşina lui Tyler Reinke. O recunosc! zise Caleb.

— Ştiu, am recunoscut-o şi eu, adăugă Milton, începând să intre în panică. Ce facem acum?

Caleb porni maşina.

— În niciun caz n-am de gând să-i las să-i ucidă pe Oliver şi pe Reuben în timp ce noi stăm ca momâile, cu *tehnologia* asta inutilă! Ţine-te bine!

Milton strânse din dinţi în timp ce Caleb apăsa la maximum acceleraţia. Malibu-ul ţâşni în faţă.

Ieşiră scrâşnind din roţi pe drumul principal, unde Caleb trase cu putere de volan şi-o apucă în viteză spre casa lui Reinke.

În timp ce Malibu-ul înainta în forţă, Caleb apăsă claxonul. Nu glumise când i-l descrisese lui Stone. Era foarte tare, ca un ţipăt de femeie isterică şi un fluier de locomotivă în acelaşi timp.

Reinke privi peste umăr către Malibu-ul care trecu glonţ pe lângă el, claxonând întruna.

Se uită la Peters şi mormăi:

— Liceenii ăştia teribilişti! Fac pe grozavii. Se-ntâmplă mereu pe-aici.

Înăuntrul casei lui Reinke, atât Stone cât şi Reuben dădură fuga la fereastra dormitorului în clipa în care auziră claxonul. Numaidecât, zăriră farurile intrând pe alee.

— La dracu', e Reinke! zise Reuben.

— Şi prietenul lui, adăugă Stone, privindu-i pe cei doi bărbaţi coborând din maşină.

Se uită apoi după Malibu-ul care dispărea în depărtare.

— Le-am spus să ne *sune,* nu s-o ia la goană ca fugăriţi de-un cârd de iele, zise Stone iritat.

Coborâră în fugă la parter unde, în ultima clipă, Stone îşi aminti şi-l prinse pe Reuben de cămaşă cu doar o fracţiune de secundă înainte să calce în semicercul de infraroşu al senzorului de mişcare montat pe uşa din faţă. În timp ce se târau pe burtă, auziră cheia în uşă. Intrară în bucătărie în clipa în care uşa se deschidea şi alarma începea să piuie. Auziră apoi pe cineva apăsând un cod de taste şi piuitul încetă.

— Acu-i momentul, spuse Stone în şoaptă. A dezactivat alarma, deci putem deschide uşa din spate.

Reuben deschise uşa încercând să facă cât mai puţin zgomot

cu putinţă, chiar în timp ce auzeau nişte paşi venind. Ieşiră valvârtej din casă, închizând uşa în urma lor, şi se duseră repede să se ascundă după colţul clădirii.

Şi dădură fix peste Warren Peters care aducea un tomberon în spatele casei.

— Ce dracu'…?

Fu tot ce apucă să spună Peters, înainte ca pumnul masiv al lui Reuben să-l arunce pe agentul NIC vreo câţiva paşi în spate. Stone şi Reuben o luară la fugă spre motocicletă. Îşi ocupaseră locurile şi Reuben pornise deja motorul când Reinke, auzind hărmălaia, ieşi precipitat din casă.

Îi zări pe Stone şi pe Reuben şi o luă la fugă înspre ei, cu mâna deja pe arma de sub haină. Nu avea niciun obstacol în calea ţintei. Nu luase însă în consideraţie un Malibu ruginit care mai mult sărea decât mergea pe patru roţi, condus de un bizar specialist în cărţi rare, însoţit de un geniu suferind de ODC care număra înnebunit pe scaunul de lângă şofer.

Peters reuşise între timp să se ridice în picioare. Totuşi, Caleb, cu mintea şi trupul parcă posedate de spiritul unui mânz nărăvaş, băgă maşina în marşarier, apăsă acceleraţia la podea şi dădu în viteză cu spatele, împroşcând cu roţile pietrişul de pe alee de parcă ar fi tras cu o mitralieră automată.

Peters ţipă văzând maşina venind în forţă spre el. Apucă să tragă un foc şi sări într-o parte. Tocmai se pregătea să mai tragă o dată, când văzu motocicleta zburând pe lângă el. În timp ce Reuben conducea, Stone stătea aplecat afară din ataş, învârtind în mână casca pe care o ţinea de cureaua de prindere. Îl lovi pe Peters într-o laterală a capului şi agentul se prăbuşi la pământ.

Mai trecură încă zece minute până când Peters şi Reinke începură să mişte. Când în sfârşit îşi recăpătară cunoştinţa, cei patru membri ai Camel Club erau deja departe.

CAPITOLUL 46

Răspunsul autorităţilor faţă de ceea ce li se întâmplase lui Alex Ford şi Kate Adams nu fu chiar unul încurajator. În urma cercetărilor, poliţia ajunse la concluzia că frânele se stricaseră de la sine. Nu era ceva neobişnuit la un vehicul aşa de vechi, comentaseră agenţii. Şi nu se găsise nicio dovadă că ar fi existat vreun trăgător acasă la Kate Adams, în afara mărturiei depuse de Alex în legătură cu ce văzuse şi auzise. Două gloanţe trase cu arma lui fuseseră găsite înfipte în gardul din spatele casei. În afară de asta, nimic.

Dimineaţa următoare, Alex stătea în biroul lui Jerry Sykes şi asculta versiunea oficială despre evenimentele serii precedente.

Sykes se plimba de colo-colo prin birou. Se opri şi se uită la Ford.

— Oamenii care au încercat să te ajute după *accident* au declarat că aveai un comportament destul de bizar şi că în cele din urmă ai rupt-o la fugă. Alex, tu nu făceai tâmpenii dintr-astea! Se-ntâmplă ceva în viaţa ta? Vrei să vorbim despre asta?

— Nu se întâmplă absolut nimic în afară de faptul că cineva mă vrea mort, zise sec Alex.

Sykes se aşeză obosit pe scaun şi luă o cană de cafea de pe birou.

— De ce dracu’ ar vrea cineva să te omoare?

— Individul ăla mi-a lipit pistolul de cap, Jerry! Nu am avut timp să-l întreb din ce motiv.

— Şi nimeni în afară de tine nu l-a văzut pe tipul ăsta. Aşa că te întreb din nou, ce s-a întâmplat de ieri până azi ca să vrea cineva să te omoare?

Alex ezită. Ar fi vrut să-i spună lui Sykes că descoperise barca, dar se temu că, dacă recunoştea că a încălcat încă un ordin al directorului, ar fi însemnat să-şi pună cruce carierei.

— Am lucrat ani frumoşi în Serviciul Secret, spuse el. De ce dracu’ aş începe să inventez bazaconii dintr-astea?

— Uite c-ai pus punctul pe i. Ai avut o carieră frumoasă până acum. Directorul ţi-a dat o şansă ieri. Ar fi putut să te dea afară pe loc. Eu probabil că aşa aş fi făcut în locul lui. Nu-ţi bate joc de şansa asta, Alex. Alta n-ai să mai primeşti.

— Bine, dar poţi măcar să trimiţi pe cineva să ţină sub observaţie casa lui Kate Adams? Ce-am văzut azi-noapte n-a fost în imaginaţia mea.

Sykes se lăsă pe spătarul scaunului.

— O să sun la secţia de poliţie şi-o să le transmit să-i roage pe băieţii de la patrulă să treacă din când în când pe acolo. Dar asta e tot. Şi consider-o o favoare personală. Sykes se uită la ceas. Am o întâlnire şi cred că tu trebuie să te duci să stai de pază pe undeva.

— Mda, la Casa Albă, zise Alex, fără entuziasm.

— *În faţa* Casei Albe, mai exact. Va trebui să munceşti ca să ajungi iar înăuntru.

Cei patru membri ai Camel Club ţinură o scurtă întrunire în apartamentul lui Caleb la prima oră a dimineţii. Prima chestiune pe ordinea de zi fu să-l felicite pe onorabilul bibliotecar, un şofer impetuos, pentru curajul de care dăduse dovadă. Trebuiră totuşi să aştepte ceva timp fiindcă eroul zilei era încă în baie, unde vomita întruna din clipa în care îşi dăduse seama cât de aproape fusese de moarte.

Când Caleb ieşi în sfârşit din toaletă, Stone spuse:

— Aş vrea să declar în mod oficial că domnul Caleb Shaw a câştigat profunda recunoştinţă a tuturor membrilor Camel Club pentru extraordinara sa dovadă de curaj şi ingeniozitate.

Caleb, cam palid, dar zâmbitor, le strânse pe rând mâinile.

— N-aş putea spune ce m-a apucat. Am ştiut doar că trebuie să fac ceva. N-am mai fost aşa de speriat de când am avut onoarea de a ţine în mână lucrarea lui Tocqueville, *De la Democratie en Amerique,* cu coperta originală.

Reuben se prefăcu emoţionat.

— Ai ţinut în mână un Tocqueville?! Mă înfior numai când mă gândesc!

— Totuşi, trebuie să presupunem că Reinke şi partenerul său ne-au luat la ochi de-acum, îi avertiză Stone.

— Nu sunt aşa de sigur. Am scos plăcuţele de înmatriculare cât timp am stat de pază pe drum, spuse Caleb sub privirile surprinse ale celorlalţi. Când am văzut că Milton i-a găsit atât de repede după numărul de la maşină, muream de frică la gândul să nu păţesc şi eu la fel, le explică el.

În clipa aceea, telefonul lui Milton sună.

— Da? spuse el. Ascultă câteva clipe, apoi închise şi se uită la ceilalţi. Cineva a intrat la mine în casă şi l-a trântit la pământ pe agentul de pază care venise în urma declanşării alarmei

silenţioase.

— Au luat ceva? întrebă Stone.

— Nu s-ar părea. Totuşi, am camere de supraveghere camuflate în neoane prin toată casa. Compania de securitate nu ştie de ele.

— Ar fi foarte interesant să vedem cine a fost, observă Stone.

— Trebuie să mă duc acolo ca să verific. Aparatul de înregistrat e ascuns în spatele frigiderului.

— Va trebui să ne asumăm riscul ăsta, spuse Stone. Dacă au fost Reinke şi colegul lui, chestia asta ne-ar putea oferi pretextul de care avem nevoie.

Reuben îşi trecu braţul mare pe după umerii lui Caleb:

— Lasă, dacă apar iar ăia doi, are cine să-i facă knock-out, nu-i aşa, fiorosule?

Prima zi în care se întoarse la serviciul de protecţie prezidenţială fu puţin cam ciudată pentru Alex Ford. Toată lumea părea să ştie că o astfel de întoarcere era un fel de retrogradare pentru un agent veteran. Totuşi, colegii erau amabili şi se purtau ca nişte profesionişti. Faptul că fusese repartizat să păzească împrejurimile Casei Albe avea totuşi şi un aspect pozitiv: Alex putea patrula prin Lafayette Park.

Totuşi, Stone nu era acolo. Era în schimb Adelphia. Se fâţâia de colo-colo prin parc, aruncând ocheade în direcţia cortului lui Stone.

— Bună, Adelphia! spuse politicos Alex. Îl căutam pe Oliver.

Spre surprinderea lui, în loc de răspuns, Adelphia izbucni în lacrimi. Alex n-o mai văzuse niciodată pe Adelphia plângând.

— Adelphia, ce s-a întâmplat?

Femeia îşi acoperi faţa cu palmele.

Alex se apropie de ea.

— Adelphia, ce este? Eşti rănită? Ţi-e rău?

Femeia scutură din cap, apoi trase adânc aer în piept şi-şi dădu mâinile la o parte.

— Nu este nimic, zise ea. Totul este bine.

Alex o conduse până la o bancă.

— E clar că nu ţi-e bine. Hai, spune-mi ce ai. Poate reuşesc să te-ajut.

Adelphia respiră adânc de mai multe ori, apoi privi din nou spre cortul lui Stone.

— Nu mințit la tine. *Eu* sunt bine, agent Fort.

— Mă cheamă Ford, dar dacă ești bine… Apoi îi urmări privirea până la cortul lui Stone. S-a întâmplat ceva cu Oliver? întrebă el repede.

— Eu asta nu știu.

— Nu înțeleg. Atunci, de ce plângi?

Îl privi cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Nu era expresia ei obișnuită, arogantă și neîncrezătoare. Era o expresie disperată.

— Are încredere în tine. Oliver spus asta mie. Spus agent Fort este om bun.

— Și mie îmi place de Oliver și îl respect. Făcu o pauză, apoi adăugă: Avea vânătăi pe față când l-am văzut ultima oară. Are vreo legătură cu asta?

Adelphia dădu din cap și-i povesti întâmplarea din parc.

— A luat degetul ăsta, spuse ea, ridicându-și degetul mijlociu, și l-a înfipt în omul ăla, într-o parte. Și-atunci, coșcogeamitea bărbatu' căzut ca un copilaș. Trase adânc aer în piept, neliniștită. Și apoi Oliver ridicat cuțitul și ținut într-un fel – se cutremură, ca și răbătută de un fior – ținut cuțitul de parcă știut foarte bine cum folosească un cuțit. Și am crezut c-o să taie gât la omu' ăla, așa!

Făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi retezat ceva, apoi se opri. Îl privi pe Alex cu o expresie de tristețe amestecată cu ușurare.

— Dar nu tăiat. Nu retezat gât la om. Și plecat când venit poliția. Oliver nu iubește la polițiști.

— Și nu l-ai mai văzut de atunci?

Adelphia clătină din cap și Alex se lăsă pe spătarul băncii, reflectând asupra celor aflate.

— Hei, Ford! strigă o voce.

Alex ridică privirea și-și zări superiorul.

— Ești drăguț să te întorci la treabă, dacă nu-i prea mare deranjul? spuse tăios bărbatul.

Alex sări în picioare. Înainte de a pleca, se întoarse spre Adelphia.

— Dacă-l vezi pe Oliver, spune-i că vreau să discut cu el.

Adelphia nu părea prea entuziasmată.

— N-o să-i spun că am stat de vorbă cu tine, îți promit. Trebuie doar să-l văd.

Adelphia dădu în cele din urmă din cap şi Alex se îndepărtă grăbit.

Pregătirile pentru vizita preşedintelui în oraşul Brennan erau în toi, iar Captain Jack era la rândul lui foarte ocupat. Vehiculul pe care îl „aranjau” în atelierul auto era aproape gata şi tot felul de meşteri roiau pe lângă el. Nu se mai dusese în cuibul trăgătorilor. Nu voia să rişte să fie văzut prea des pe la apartament. Captain Jack petrecuse ceva timp cu al-Rimi şi cu colegul său de la spital, în afara orelor de program. Nu existau probleme pe segmentul ăsta.

Se mai întâlnise o dată cu Djamila, târziu noaptea trecută, după ce fata îşi făcuse rondul de seară prin Brennan. Încă era puţin îngrijorat în legătură cu starea ei emoţională, dar nu mai avea timp să o înlocuiască. Îi subliniase încă o dată cât de importantă era sarcina ei pentru întreaga misiune. Îi amintise câţi bărbaţi aveau să-şi piardă vieţile şi cum acest sacrificiu ar fi fost în zadar dacă ea dădea greş.

Mai avea de organizat două întâlniri înainte de ziua cea mare, una chiar în acea seară, înainte să sosească echipa de avangardă a Serviciului Secret. Apoi, cum făcuse şi după ultima întrunire, avea să se întâlnească şi cu corespondentul său nord-coreean, ca să discute detaliile necesare.

Totuşi, Carter Gray îşi întinsese antenele. La drept vorbind, Captain Jack era chiar uşor surprins că bătrânului îi trebuise atâta timp ca să devină suspicios. Îşi folosiseră toate relaţiile pe care le aveau în lumea musulmană ca să pună la punct această operaţie. Dar planul lui Hemingway era, în opinia lui Captain Jack, un efort în esenţă total inutil, deşi Tom Hemingway refuza cu încăpăţânare să vadă asta. După părerea lui Captain Jack, principala problemă a lui Hemingway era că încă mai credea că există ceva bun în oameni. Era o logică absolut eronată, Captain Jack ştia prea bine, fiindcă oamenii care contau cu adevărat nu aveau în sufletul lor nici măcar un grăunte de bunătate. În fiecare misiune pe care o dusese vreodată la îndeplinire, Captain Jack luase întotdeauna în calcul neprevăzutul, iar situaţia de acum nu făcea excepţie. Vechea lui filosofie de viaţă îl condusese şi de data asta pe drumul cel bun. În realitate, totul se reducea doar la *bani*.

În spaţiul închiriat de la periferia oraşului, inginerul şi chimistul exersau folosirea protezei cu fostul membru al Gărzii Naţionale.

Bărbatul învăţase foarte bine să manevreze dispozitivul. Îl priviră cum reuşea să apuce diverse obiecte cu mâna cea nouă, să o răsucească şi să efectueze tot felul de alte exerciţii. Apoi, execută fără nicio greşeală mişcarea de golire a compartimentului secret. Înainte de a pleca, le mulţumi amândurora.

După aceea, cei doi bărbaţi îşi strânseră lucrurile într-o geantă de voiaj şi plecară în oraş, unde trecură pe la şase sedii de mici firme din centru. La fiecare, lăsară câte un mic cadou. Erau nişte cadouri menite să ajute la scrierea unei noi pagini în istoria oraşului Brennan, Pennsylvania, deşi, cu siguranţă, nu o pagină pe care orăşenii şi-ar fi dorit-o.

CAPITOLUL 47

Mai târziu în acea zi, Alex află că fusese repartizat să facă parte din echipa care pregătea vizita preşedintelui la Brennan. Chestia asta îl sâcâia rău de tot, fiindcă însemna că trebuia să stea departe de Kate. Totuşi, nu avea ce comenta. Şi aşa, cariera lui la Serviciul Secret atârna de un fir de păr. Mai mult chiar, Alex era convins că urma să fie trimis la toate afurisitele alea de evenimente pe care Brennan le avea în vedere în campania lui de realegere pe întreg teritoriul Americii. Până se va termina totul, avea să fie mai mult mort decât viu.

Se întâlni cu Kate la un restaurant din Dupont Circle. Femeia îşi revenise bine după înfricoşătoarele întâmplări din noaptea precedentă şi părea hotărâtă să afle adevărul. Înflăcărarea ei avu darul să stârnească atât admiraţia, cât şi teama lui Alex.

— Înţeleg cum te simţi, Kate, dar nu te lăsa dusă de val. Băieții ăştia au arme şi e clar că nu se sfiesc să le folosească.

— Un motiv în plus pentru care nu trebuie lăsaţi în libertate, spuse hotărâtă femeia. Şi când pleci la Brennan?

— Mâine, la prima oră. Zborul e scurt, dar sunt multe de făcut. Echipa de avangardă face toată treaba grea în ceea ce priveşte protecţia preşedintelui. Dar nu-mi dă pace gândul că n-am să fiu aici în caz că ai nevoie de mine.

Kate îşi puse mâna peste a lui.

— Ei, dacă tot veni vorba, să ştii că mi s-a părut c-ai fost extraordinar aseară.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, chelnerul cel tânăr care-i servea la masă veni cu comanda şi o auzi. Interpretând evident greşit cuvintele ei, îi făcu lui Alex cu ochiul şi-i zâmbi şmechereşte.

În timp ce mâncau, Kate îl întrebă:

— Şi? S-a mai întâmplat ceva nou?

— Un singur lucru.

Îi relată discuţia avută cu Adelphia în legătură cu Stone.

— Ai spus că nu ai reuşit să găseşti nimic despre trecutul lui Stone. Şi totuşi, judecând după ce a văzut Adelphia, este clar că *are* un trecut, poate chiar unul foarte interesant.

Alex dădu din cap, apoi căzu pe gânduri.

— Ce-ai zice dacă, după masă, ne-am plimba un pic până la

intersecţia dintre 16th Street şi Pennsylvania[1]?

— Am auzit că e un loc foarte drăguţ. Crezi că putem să intrăm?

— În clipa asta, nu sunt sigur că mă mai primesc nici pe mine, dar eu mă gândeam la ce se află pe *cealaltă* parte a străzii.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, cei doi ajungeau în Lafayette Park.

— Nu pare să fie aici, spuse Alex, uitându-se la cortul lui Stone, în care nu se zărea nicio lumină.

Bănuiala i se confirmă câteva clipe mai târziu, când deschise cortul şi văzu că era gol.

— Şi altă adresă a lui nu mai ai? întrebă Kate.

— Ba, de fapt, am.

Douăzeci de minute mai târziu, Alex parca în faţa cimitirului Mt. Zion.

O lumină se vedea la fereastra căsuţei îngrijitorului.

— Aici locuieşte? întrebă Kate. În cimitir?

— La ce te aşteptai? Să aibă un penthouse în centrul oraşului?

Poarta cimitirului era încuiată, dar Alex o ridică pe Kate peste gard şi ateriza apoi lângă ea, de cealaltă parte.

Când răspunse bătăii în uşă, Stone nu-şi putu ascunde mirarea.

— Alex? zise el, apoi îi aruncă o privire curioasă însoţitoarei acestuia.

— Bună, Oliver, ea e prietena mea, Kate Adams. E avocată la Departamentul de Justiţie şi face cele mai bune cocktailuri pe care le-am băut vreodată.

— Domnişoară Adams, e o plăcere să vă cunosc, zise Stone, strângându-i mâna.

Îi aruncă din nou lui Alex o privire întrebătoare.

— Am zis să venim să-ţi facem o vizită, spuse agentul.

— Înţeleg. În cazul ăsta, vă rog, intraţi!

Stone nu-l întrebă pe Alex de unde îi cunoştea adresa.

Îi conduse în căsuţă, apoi le turnă nişte cafea pe care o făcu în timp ce musafirii îi examinau locuinţa. Kate frunzărea o carte pe care o luase de pe etajeră.

— Ai citit toate cărţile astea, Oliver? întrebă ea.

— Da, răspunse Stone. Deşi trebuie să mărturisesc că pe cele

[1] Adresa Casei Albe (n. tr.)

mai multe doar de două ori. Din păcate, n-am niciodată timp să citesc atât de mult pe cât aş vrea.

Kate se uită la Alex.

— Soljeniţân. Nu-i chiar ceea ce s-ar putea numi o lectură uşoară.

— Cred că am citit prin liceu un comentariu despre el, luat de pe internet, mărturisi Alex.

Kate îi întinse cartea.

— Da, dar în rusă?

Stone apăru din bucătărie cu două ceşti de cafea.

— Îmi place casa ta, Oliver, spuse Kate. Aşa mi-aş fi imaginat că arată locuinţa unui profesor universitar.

— Mda, multă dezordine şi plină de praf şi de cărţi vechi.

Stone se uită la Alex.

— Am înţeles că eşti în echipa premergătoare pentru Brennan, Pennsylvania?

Alex căscă gura.

— De unde dracu' ştii asta?

— Munca de jos la Casa Albă poate fi foarte plictisitoare şi oamenii-şi mai omoară timpul la o bârfă mică. Şi n-ai idee cât de departe poate ajunge ecoul între pereţii ăia, pentru cine stă să asculte, deşi mă tem că e o artă pe care prea puţini o mai practică în ziua de azi.

Kate îi zâmbi lui Stone şi toţi trei se aşezară pe scaune în jurul şemineului.

— Alex mi-a spus că eşti un om extraordinar, Oliver, şi, din câte-am văzut, pot să mă bazez pe părerile lui despre oameni.

— Ei bine, domnişoară Adams, eu pot să vă asigur că *Alex* este un bărbat cu adevărat special.

— Te rog, spune-mi Kate.

— Mda, şi dac-ajung mult mai *special,* o să lucrez într-o benzinărie ca să mănânc o pâine, spuse Alex. Se uită la Stone. Vânătăile de pe faţă par să ţi se vindece.

— Nici n-a fost cine ştie ce. Am pus puţină gheaţă. Am trecut eu prin altele mai rele.

— Zău? Nu ne povesteşti şi nouă? zise Alex.

— Mă tem că ar fi o poveste extrem de plictisitoare.

— Încearcă-ne, spuse Alex, apăsând cuvintele.

O voce se auzi din stradă. Toţi trei se ridicară şi se duseră la uşă. Adelphia stătea în faţa porţii încuiate şi-l striga pe Stone.

— Adelphia?

Stone se duse repede să-i deschidă.

După ce se aşezară din nou în jurul focului, Stone îi făcu cunoştinţă lui Kate cu Adelphia.

Kate întinse mâna, dar Adelphia se mulţumi să dea din cap. Era clar că nu se aşteptase să-l găsească pe Stone în compania unor musafiri.

— Nu ştiam că ştii unde locuiesc, Adelphia, spuse Stone.

— Tu ştii unde eu stau, merge şi invers! pufni femeia.

Pus la punct, Stone se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi privi mâinile.

— Oliver tocmai ne spunea că faţa lui se vindecă pe zi ce trece, zise repede Alex, sperând să o liniştească astfel pe femeia îngrijorată.

Totuşi, Adelphia nu spuse nimic şi urmă un nou moment de tăcere stânjenitoare, până când Kate făcu o remarcă:

— L-am cunoscut pe unul dintre avocaţii de la ACLU care a lucrat la cazul relocalizării voastre în Lafayette Park. A spus că a fost o luptă dură.

— Cred că Serviciul Secret a fost foarte agresiv, dar că a vrut să ne ţină la distanţă doar din motive de siguranţă, spuse Stone.

Adelphia se amestecă brusc în discuţie:

— Apoi însă, drepturile omului, ele câştigat. Oamenii aici au drepturi bune. De-asta ţara asta e mare ţară.

Stone dădu aprobator din cap.

— Da, continuă Adelphia. Prietenul meu Oliver are pancartă. Scrie: „Vreau adevărul”.

— Nu-l vrem oare cu toţii? spuse Kate, zâmbind.

— Însă uneori adevărul trebuie să vină dinăuntrul la o persoană, rosti cu patimă Adelphia, lovindu-se în piept. Cineva care cere adevărul trebuie şi el spună adevăr, nu aşa este?

Îi privi pe rând pe cei prezenţi.

Stone era în mod evident deranjat de direcţia în care se îndrepta conversaţia. Răspunse încet:

— Adevărul poate apărea într-o varietate de forme. Uneori însă, nu reuşim să-l vedem nici când e chiar în faţa noastră. Se ridică brusc. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Eu trebuie să ajung undeva.

— E cam târziu, Oliver, spuse Alex.

— Da, este târziu, şi nu aşteptam musafiri în seara asta.

Aluzia era evidentă. Se ridicară toţi trei şi se îndreptară grăbiţi spre uşă, mormăind urări de rămas-bun.

Alex şi Kate se oferiră să o ducă pe Adelphia cu maşina până la apartamentul ei.

De pe bancheta din spate, femeia spuse:

— E în pericol. Ştiu că adevărat este.

— De ce eşti aşa de sigură? întrebă Alex.

— Venit în parc azi cu prietenul lui, ăla mare. Pe o motocicletă. Oliver în ataş.

Spuse aceste cuvinte pe un ton care sugera că această faptă în sine era condamnabilă.

— Un bărbat mare? Oh, vrei să spui Reuben! se lămuri Alex.

— Da, Reuben. Eu nu place mult la el. Are, cum spuneţi voi...? Pantaloni de şmecher!

— Vrei să spui apucături de şmecher.

— Nu, vreau să spun *pantaloni!*

— Stai liniştită, Adelphia, zise Kate. Eu înţeleg exact ce vrei să spui.

Adelphia îi aruncă o privire apreciativă.

— Dar tot nu ne-ai spus de ce crezi că e în pericol, zise Alex.

— Totul schimbat. Oliver nu mai e la fel. Ceva frământă mult la el. Am încercat discut cu el, dar nu vrea vorbească. Nu vrea!

Alex se uită la ea, mirat de intensitatea reacţiei ei şi, dintr-odată, avu o bănuială.

— Adelphia, nu cumva vrei să ne mai spui şi altceva?

Femeia păru speriată preţ de o clipă, apoi adoptă o expresie profund jignită.

— Ce zici tu? Că eu mint?

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Eu nu mincinoasă. Încerc fac bine, atâta tot.

— Dar eu nu...

— Eu nu mai vorbesc, i-o reteză femeia. Nu mai spun la tine alte minciuni.

Erau opriţi la un semafor. Adelphia smuci portiera, coborî din maşină şi-o luă pe jos.

— Adelphia! strigă Alex în urma ei.

— Las-o mai bine să se liniştească, îi spuse Kate. O să vină ea singură la tine, cât de curând.

— Nu mai am timp s-aştept. Plec mâine-dimineaţă.

— Şi tot mâine intru eu în concediu.

— Cum? Când s-a întâmplat asta?

— După noaptea trecută, am simţit nevoia să fac o pauză, aşa că mi-am luat o săptămână liberă. Poate-o să vin să te văd în Brennan. Am auzit că e un orăşel foarte interesant.

— Probabil e doar o păşune de vite unde, întâmplător, s-a născut preşedintele.

— Şi poate o să am ceva timp să văd ce-i cu acest domn, Oliver Stone, şi cu prietenii lui.

Alex îi aruncă o privire speriată.

— Kate! Nu cred că-i o idee prea bună.

— Sau pot să încerc să aflu cine a vrut să ne omoare. Te las pe tine să alegi.

Alex ridică mâinile, în semn că se predă.

— Bine, bine… Du-te după Oliver Stone şi prietenii lui. La naiba, aşa-i când ai de ales între două rele.

— Am înţeles, să trăiţi! spuse Kate, salutându-l în joacă.

CAPITOLUL 48

Echipa de avangardă a Serviciului Secret ateriză în Pittsburgh la 7.00 a.m. şi o mică armată ieşi din avioane şi se îndreptă direct spre Brennan. Preşedintele făcea sute de călătorii în fiecare an. Şi cu cel puţin câteva zile înainte să ajungă într-o anume locaţie, Serviciul Secret trimitea un regiment de agenţi care petreceau împreună mii de ore verificând fiecare detaliu pentru a se asigura că respectiva călătorie este lipsită de evenimente din punct de vedere al securităţii.

Fiindcă preşedintele avea planificate numeroase călătorii pentru campania electorală şi urma să sară, practic, dintr-un stat în altul, Serviciul Secret avea mai multe echipe de avangardă pe teren, lucru care îi cam lăsase în criză de oameni. În mod normal, o echipă de avangardă ar fi avut o săptămână întreagă pentru pregătiri, dar, din cauza numărului mare de evenimente la care preşedintele Brennan se angajase în campania sa, Serviciul Secret fusese nevoit să stabilească priorităţi. Evenimentelor considerate ca având un factor de risc mai scăzut li se acorda o perioadă de avans mai mică. În cazul celor cu risc mare, Serviciul Secret îşi rezerva obişnuita săptămână pentru pregătiri. Evenimentul din Brennan, Pennsylvania, fusese catalogat drept o operaţiune cu risc scăzut şi asta din mai multe motive. Desigur, pentru Alex Ford şi restul echipei asta nu însemna decât că trebuiau să facă munca de o săptămână în doar câteva zile.

Echipele de agenţi ai Serviciului Secret se instalară în cel mai mare hotel din Brennan, unde ocupară un etaj întreg. Hotelul fusese redenumit Sir James, după numele mic al preşedintelui. Agenţii glumiră vreo zece minute pe această temă, până când superiorii lor apărură în peisaj. O cameră fu transformată în centru de comunicare şi, în consecinţă, fu „despuiată” de toată mobila şi verificată, să nu carecumva să conţină microfoane. Din acel moment şi până la plecarea Serviciului Secret nici băieţii de la room-service şi nici menajerele nu mai aveau voie să intre aici.

În acea după-amiază, agenţii Serviciului Secret se întâlniră cu membrii poliţiei locale. Alex îl urmări pe liderul operaţiunii ţinând un discurs în faţa ofiţerilor de poliţie în timp ce se împărţeau dosare cu descrierea misiunii.

— Ţineţi minte, îi avertiză bărbatul. Undeva, într-o încăpere

din apropiere, ar putea exista un grup de oameni care să pună la cale o operaţiune exact opusă celei pe care încercăm să o realizăm noi.

Alex auzise de nenumărate ori acest discurs, şi totuşi, în timp ce privea în jur, nu-i venea să creadă câţi dintre cei prezenţi luau de bune vorbele astea sforăitore. Experienţa îl învăţase însă pe Alex să nu se culce niciodată pe o ureche. Agenţii Serviciului Secret erau paranoici din fire. Deşi Brennan nu părea să fie un loc prea periculos, nimeni nu se aşteptase nici ca Bobby Kennedy să fie împuşcat în bucătăria unui hotel. James Garfield o încasase într-o gară; William McKinley se prăbuşise lângă cordonul roşu, împuşcat de un om care-şi înfăşurase revolverul într-un bandaj, Lincoln fusese împuşcat într-un teatru şi JFK într-o decapotabilă. „Nu sub paza mea”, îşi repeta întruna Alex.

„Nu sub paza mea.”

Fură discutate o serie de trasee alternative ale coloanei oficiale de la aeroport până la locul de desfăşurare a ceremoniei şi fură luate în calcul toate posibilele puncte critice ale fiecăruia. Apoi grupul se împărţi în unităţi mai mici şi Alex se trezi adresând ofiţerilor locali întrebările de rutină. Crescuse numărul vânzărilor de arme? Dispăruseră uniforme de la poliţie? Fuseseră înregistrate ameninţări locale la adresa preşedintelui? Unde erau localizate cel mai apropiat spital şi casele considerate a fi cele mai sigure?

După aceea, se duseră la locul unde urma să se desfăşoare ceremonia. Alex cercetă terenul, ajutând la stabilirea locurilor unde să fie instalaţi lunetiştii. Examină cu atenţie zona, desemnând perimetrul pe care Serviciul Secret îl numea „pâlnia asasinilor”. Trebuia să gândească asemenea unui criminal. Unde, cum şi când se puteau aştepta să lovească cineva?

Scena era gata şi o echipă monta ultimele echipamente de lumină şi sunet precum şi două ecrane uriaşe care să permită mulţimii să-l vadă pe preşedinte îndeaproape, măcar prin intermediul tehnologiei digitale.

Pentru ochiul experimentat al lui Alex, locul nu părea să ridice prea mari probleme de protecţie. Unicul punct de intrare şi ieşire pentru vehicule avea atât avantaje, cât şi dezavantaje, din motive evidente. Totuşi, preşedintele n-avea să rămână prea mult aici. Cel mult două ore.

Întorcându-se înapoi în Brennan, Alex privi din maşină micul oraş. Exista o veche legendă a Serviciului Secret potrivit căreia cel mai bun moment pentru a jefui o bancă era atunci când preşedintele se afla în oraş, fiindcă atunci toţi poliţiştii pe o rază de treizeci de kilometri îl păzeau pe el şi uitau de banii cetăţenilor. Alex avu sentimentul că vechea zicală se potrivea cu prisosinţă aici. Nu se vedea ţipenie de poliţist, pe nicăieri.

Întors în camera lui de hotel, Alex hotărî să iasă să alerge. În colegiu obţinuse o bursă pentru performanţe la cros şi, în ciuda rănii suferite la gât, continuase să alerge ori de câte ori găsea ocazia. Era unul dintre puţinele lucruri care-l ajutau să nu cadă pradă depresiei. Ieşi pe strada principală şi-o luă spre est, trecu pe lângă spital, făcu stânga, apoi mări ritmul, îndreptându-se spre nord. O dubă trecu pe lângă el. Nu exista niciun motiv pentru care s-o remarce, aşa că nici n-o făcu. Oricum, nu ar fi recunoscut-o pe femeia de la volan. Şi nici Djamila nu-i acordă atenţie în timp ce conducea maşina, cu cei trei băieţi în spate.

Alex trecu apoi pe lângă un service auto, cu ferestrele înnegrite. În spatele lor, munca era în toi la fabricarea unui nou vehicul. Dacă Alex ar fi ştiut ce se întâmpla de fapt, ar fi năvăli în garaj şi i-ar fi arestat pe toţi cei de acolo. Dar nu ştia nimic, aşa că alergă mai departe. Ce-i drept, centrul oraşului nu prezenta prea mare interes pentru Alex, fiindcă preşedintele nu avea să treacă pe acolo. Întreg programul se limita la ceremonia din locul stabilit.

După ce se întoarse în camera de hotel şi făcu un duş, Alex se duse şi se oferi voluntar pentru încă o sarcină ce trebuia îndeplinită în acea seară. Îşi zise că nu strica să facă tot ce putea ca să reintre în graţiile superiorilor.

În timp ce Alex îşi îndeplinea îndatoririle în Brennan, Kate nu stătea nici ea degeaba. Se trezise foarte devreme în acea dimineaţă şi mâncase micul dejun împreună cu Lucky. Îi ceru bătrânei doamne o favoare, pe care Lucky se grăbi să i-o îndeplinească.

După care Kate se întoarse la căsuţa din spate, se aşeză la biroul ei şi-şi puse la cale „atacul” asupra lui Oliver Stone. Alex îi spusese că introdusese amprentele lui Stone în toate bazele de date obişnuite, fără să găsească însă nimic. Pentru Kate, asta nu putea însemna decât două lucruri: fie omul nu se aflase

niciodată în situaţia de a-i fi luate amprentele, fie identitatea îi fusese ştearsă din toate bazele de date, astfel încât bărbatul încetase să mai existe. Îşi notă mai multe posibile piste de investigaţie şi își planifică strategia în acelaşi fel în care proceda atunci când avea de susţinut un caz. Mulţumită, făcu un duş şi plecă în oraş.

Ceva mai târziu, îşi parcă maşina cât putu mai aproape de cimitirul Mt. Zion şi aşteptă. Era abia şapte şi jumătate dimineaţa, dar îl văzu pe Stone ieşind din căsuţa lui şi luând-o în josul străzii. Kate lăsă capul jos, ca să nu fie văzută. Când aproape că dispăruse din raza ei vizuală, se întâmplă un lucru surprinzător. Adelphia apăru din spatele unor maşini parcate pe Q Street şi începu să se ţină după Stone. Kate se gândi o clipă, apoi porni maşina. Ajunse repede lângă Adelphia şi coborî fereastra.

La început, Adelphia se prefăcu că nu o recunoaşte, dar Kate insistă şi în cele din urmă Adelphia spuse, enervată:

— Oh, da! Tu eşti. Eu recunosc acum.

Privi nervoasă în direcţia în care se depărta Stone. Aproape că nu se mai vedea.

— Te duci undeva? întrebă Kate, urmărindu-i privirea.

— Nicăieri nu trebuie eu ajuns, mârâi ţâfnoasă Adelphia. Sunt liberă să nu fac nimic.

— Atunci, ce-ai zice să-ţi fac cinste cu o cafea? Alex mi-a spus că-ţi place cafeaua.

— Pot singură cumpăr cafea pentru mine! Eu câştig bani. Nu nevoie pomană.

— Încercam doar să fiu prietenoasă. Prietenii îşi mai fac cinste cu câte o cafea. Ca atunci când te-a ajutat Oliver în parc, când te-a atacat omul ăla.

Adelphia o privi cu suspiciune.

— De unde asta ştii tu?

— Adelphia, nu eşti singura care-şi face griji pentru Oliver. Şi Alex e îngrijorat. Iar eu încerc să îl ajut cât e plecat din oraş. Acum hai, vino să bei o cafea cu mine. Te rog!

— De ce ajutat tu agent Fort? întrebă Adelphia neîncrezătoare.

— Aşa, ca-ntre femei? Fiindcă ţin la el. Aşa cum ştiu că şi tu ţii la Oliver.

La aceste cuvinte, Adelphia mai privi o dată în urma lui Stone,

pufni uşor, urcă în maşină şi-i permise lui Kate să-i cumpere o cafea la un stand Starbucks din apropiere.

— Şi cu ce ocupi tu? întrebă Adelphia.

— Lucrez la Departamentul de Justiţie.

— Aşadar, asta faci tu? Dreptate faci?

— Îmi place să cred că da. Cel puţin încerc.

— În ţara mea, ani de zile, zeci de ani, noi nu avut dreptate. Sovieticii spus la noi ce facem. Dacă putem respira sau nu, tot ei spus. Este iad.

— Sunt sigură că a fost cumplit.

— Apoi venit în ţara asta, găsit lucru, avut viaţă bună.

Kate ezită, dar nu se putu abţine.

— Atunci, cum de-ai ajuns în Lafayette Park?

La început, o expresie ţâfnoasă apăru pe chipul Adelphiei, dar dispăru repede. Cu vocea tremurându-i, spuse:

— Nimeni nu întrebat până acum asta. Doar tu acum. Atâţia ani, şi abia tu acum întrebi asta.

— Îmi dau seama că nu ne cunoaştem prea bine. Nu trebuie să-mi răspunzi.

— Bine aşa. Nu vreau vorbesc despre asta. Nu vreau.

Sorbiră amândouă din cafea preţ de câteva clipe. În cele din urmă, Adelphia spuse:

— Tu dreptate ai. Mor grijă pentru Oliver. El om tulburat. Ştiu asta.

— Şi de unde ştii?

Adelphia căută în mâneca hainei şi scoase o batistă cu care-şi şterse ochii.

— Mă uit la televizor noaptea trecută. Eu nu uit niciodată la televizor. Nu citesc niciodată ziare. Ştii de ce nu fac niciodată astfel lucruri?

Kate scutură din cap.

— Fiindcă sunt minciuni! Pline de minciuni toate sunt!

— Dar spui că te-ai uitat totuşi la televizor.

— Da, erau ştirile. Atunci eu văzut.

— Ce ai văzut?

Adelphia păru dintr-odată speriată, ca şi când ar fi spus mai mult decât trebuia.

— Nu, nu e lucru pe care eu pot să spun. Nu e drept pentru mine să spun. Tu avocat. Tu pentru guvern lucrezi. Nu vreau Oliver avut probleme.

— Adelphia, crezi că Oliver a făcut ceva rău?

— Nu! Nu asta cred eu! Eu spus deja că el om bun este.

— Bine, atunci nu are de ce să se teamă de guvern. Sau de mine.

Totuşi, Adelphia nu mai spuse nimic.

— Adelphia, dacă eşti într-adevăr îngrijorată pentru Oliver, lasă-mă să te ajut. Nu poţi să te ţii peste tot după el, ca să fii sigură că nu păţeşte nimic.

În cele din urmă, Adelphia oftă şi o bătu prieteneşte pe Kate pe mână.

— Dreptate ai tu. O să-ţi spun. Îşi făcu curaj şi zise: La televizor văzut cadavrul unui om găsit pe o insulă din râu.

— Pe Roosevelt Island? spuse repede Kate.

— Asta este.

— Dar ce legătură are cu Oliver?

— Păi, vezi… Eu vrut beau cafea cu Oliver, dar el trebuit mers la întâlnire.

— Întâlnire? Ce fel de întâlnire?

— Ah, asta spus şi eu. Ce fel de întâlnire în miez de noapte? Dar el plecat. Acum, eu foarte supărată pe asta. Întâlnire da şi cafea nu? Am prefăcut că plec, dar văzut el urcă în taxi. Iau şi eu taxi. Am bani, pot şi eu iau taxi.

— Sigur, sigur, zise Kate. Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Ţinut după el până în Georgetown. El coborât, coborât şi eu. El dus la râu, eu dus la râu. Apoi văd întâlnit cu prietenii lui. Văd ce fac.

— Ce? întrebă Kate atât de tare, că o sperie pe Adelphia.

— Urcă în barca aia veche şi vâslit până pe insulă, asta fac!

— Şi după asta ce-ai mai făcut?

— Luat taxi şi venit înapoi. Nu aşteptat după ei. Şi doar nu era *înot* până pe insulă! Luat înapoi taxi. Luat cafea şi văzut agent Fort venit vadă Oliver.

Vocea Adelphiei începu să tremure.

— Apoi văzut televizor şi om mort.

— Şi eşti sigură că a fost aceeaşi noapte?

— Spus la televizor. Aceeaşi noapte.

— Adelphia, spui că nu crezi că Oliver a făcut ceva rău. Şi totuşi, l-ai văzut ducându-se pe insula aia în noaptea în care acolo a fost ucis un om.

— Spus omorât cu armă. Oliver armă nu are.

— Nu poţi fi sigură de asta. Dar ceilalţi? Prietenii lui?

Adelphia râse.

— Ştiu eu bărbaţi ăştia! În afară de ăla mare, toţi nişte şoricei speriaţi. Unu' lucrează la bibliotecă. Iubeşte mult la cărţi. Adus şi mie câteva. Celălalt, verifică lucruri.

— Verifică lucruri?

— Ştii tu... Numără, mormăie, fluieră, mârâie... Eu nu ştiu ce asta e, dar Oliver spus la mine. Tulburări obsesive zis el, sau ceva aşa.

— Tulburări obsesiv-compulsive?

— Aşa este.

— Ştii cum îi cheamă pe prietenii lui?

— Oh, da. Asta eu ştiu. Bărbatul cu cărţile, el este Caleb Shaw. Uneori îmbracă în haine vechi. Oliver spune asta hobby la el. Eu spun cărturarul niţel nebun.

— Şi ceilalţi?

— Cel care numără este Milton Farb. Deştept rău ăsta este. Îmi spune lucruri despre o lume eu nu ştiu.

— Şi ai mai spus ceva de unul mare.

— Da. Pantaloni de şmecher. Pe el îl cheamă Reuben, Reuben Rhodes. Rhodes, ca în Grecia. Aşa eu ţin minte.

— Şi ce crezi tu că s-a întâmplat pe insulă, dacă niciunul dintre ei nu l-a omorât pe omul ăla?

— Tu nu ştiut? întrebă Adelphia cu răsuflarea tăiată. Îşi coborî vocea şi spuse: Este că ei văzut cine a fost. Ei *văzut* criminal.

Kate se lăsă pe spătarul scaunului. Primul ei gând fu că trebuia să-i spună lui Alex toate astea. Apoi însă se întrebă dacă era o idee bună. Fără îndoială, prima lui reacţie ar fi fost să se întoarcă. Şi-atunci, ar fi avut şi mai mari probleme la serviciu. Şi nici nu putea şti dacă tot ce-i spunea Adelphia era adevărat. Dintr-odată, îi veni o idee.

— Adelphia, vrei să vii cu mine să te uiţi la ceva?

— Unde? întrebă precaută Adelphia.

— Undeva aproape. Promit că n-o să dureze mult.

Adelphia acceptă ezitând şi merseră împreună până într-o parcare de pe faleza din Georgetown.

— Poţi să-mi descrii barca asta în care zici că i-ai văzut? spuse Kate.

— Era lungă, poate de patru metri. Şi veche. Toată putredă. Ei luat de la vechituri, ceva mai jos, adăugă Adelphia, arătând spre

sud.

Kate o conduse până pe malul râului.

— Vreau să rămâi aici.

Coborî pe nişte pietre până la albia râului şi ajunse la gura de canal.

— Dacă te apleci puţin, cred că poţi s-o vezi.

Dădu la o parte nişte tufişuri, scoţând la iveală barca veche, de lemn, în timp ce Adelphia se apleca să se uite.

— Asta e barca în care i-ai văzut?

— Da, barcă asta e. Dumnezeule mare!

CAPITOLUL 49

Oliver Stone aşteptă în faţa blocului înalt de apartamente, privind persoanele bine îmbrăcate care ieşeau din clădire îndreptându-se, probabil, spre serviciu, judecând după numărul mare de serviete pe care le văzu. Apoi ieşi şi ea. Jackie Simpson nu avea decât o poşetă micuţă, de umăr. Nu se uită la Stone când trecu pe lângă el. Oliver aşteptă câteva momente, apoi se luă după ea. El avea pasul mare şi fata, mic, aşa că Stone era nevoit să încetinească în permanenţă. De două ori, se gândi să intre în vorbă cu ea, dar, de fiecare dată, lui Stone i se întâmplă ceva ce nu mai păţise niciodată până atunci. Îşi pierdu curajul. Totuşi, când Jackie se opri să cumpere un ziar dintr-un stand, îşi scăpă mărunţişul pe jos. Oliver se grăbi să o ajute, aşezându-i monedele în palma întinsă. Îşi simţi inima bătându-i mai repede în clipa în care văzu semnul, dar nu reuşi decât să zâmbească atunci când fata îi mulţumi şi plecă mai departe.

Când ajunseră la WFO, Stone se opri şi o urmări intrând în clădire.

Micuţă, măslinie şi foarte înfiptă. Cunoscuse cândva o femeie exact la fel.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre staţia de metrou. Avea o întâlnire foarte importantă la care trebuia să ajungă. Când ieşi din metrou la locul stabilit, îi găsi pe ceilalţi trei membri ai clubului aşteptându-l.

Ajunseseră împreună la concluzia că cel mai sigur mod în care Milton îşi putea recupera înregistrarea video era să se întoarcă acasă însoţit de un agent de la firma de securitate care răspunsese la alarma lui silenţioasă. Făcură toate aranjamentele necesare şi Milton, urmat la o oarecare distanţă de restul membrilor Camel Club în Malibu-ul lui Caleb, se întâlni cu doi agenţi în apropierea casei sale şi plecară toţi trei împreună.

Treizeci de minute mai târziu, Milton se întoarse la prietenii lui. Stăteau toţi în maşina lui Caleb.

— L-ai luat? întrebă Stone.

Milton dădu din cap şi scoase un DVD din rucsac.

— Era activat, aşa că probabil că o să găsim ceva pe el.

Introduse DVD-ul în laptop şi, câteva clipe mai târziu, toţi patru se uitau la interiorul întunecat al casei lui Milton.

— Uite! zise Stone arătând spre un bărbat care apărea de după colţ.

— E Reinke! exclamă Caleb.

— Şi iată-l şi pe tovarăşul lui, adăugă Reuben. Ăla pe care l-ai pocnit tu cu casca, Oliver.

Continuară să privească mai departe, urmărindu-i pe cei doi furişându-se dintr-o cameră în alta.

— Dumnezeule mare, Milton! spuse Reuben sarcastic. Da' tare dezordine mai e la tine!

— Ce scoate de acolo? întrebă Caleb.

Milton derulă imaginea cu pricina.

— Pare să fie cutia mea cu chitanţe, dar nu-mi dau seama ce hârtie e aia.

— Uite-l şi pe băiatul de la firma de pază! spuse Stone.

Îl priviră pe bărbat înaintând, apoi văzură ceva materializându-se din întuneric şi omul căzu la pământ.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Reuben.

— Un bărbat cu o mască, spuse Stone. Măcar unul dintre ei a avut suficientă minte să nu se expună când a intrat prin efracţie într-o casă.

— Dar n-a fost nici Reinke, nici tipul celălalt, zise Milton.

— Ceea ce, evident, nu poate însemna decât că a fost altcineva, şopti Stone. Dar înregistrarea asta ne oferă pârghia de care avem nevoie…

Fu întrerupt de bâzâitul mobilului lui Milton.

Milton răspunse.

— Oh, bună, Chastity!

Expresia i se schimbă numaidecât.

— Cum? Dumnezeule! Ce tot spui aco…

Stone smulse telefonul din mâna prietenului său.

— Chastity?

Totuşi, de cealaltă parte se auzi o voce de bărbat.

— Cred că, dată fiind situaţia de faţă, ne putem considera chit. Dacă voi nu faceţi nimic, n-o să facem nici noi.

Convorbirea se întrerupse.

Stone se uită la Milton. Era cuprins de panică şi avea ochii în lacrimi.

— Îmi pare rău, Milton.

Kate îşi petrecu următoarea dimineaţă şi după-amiază căutând informaţii despre Milton Farb, Reuben Rhodes şi Caleb Shaw. Intrase şi pe Google şi găsise nişte materiale despre

Milton şi despre sezonul *Jeopardy* pe care acesta îl câştigase. Totuşi, Oliver Stone rămânea o enigmă. Kate era sigură de un lucru: cei patru bărbaţi îl văzuseră pe ucigaşul lui Patrick Johnson. Urma de glonţ şi pata de sânge de pe barcă păreau să indice că ei înşişi fuseseră la un pas de a-şi pierde vieţile.

Înarmată cu această nouă descoperire, Kate se întoarse la cimitirul Mt. Zion în acea după-amiază şi avu norocul să-l găsească pe Stone la lucru.

— Bună, Oliver. Sunt Kate Adams. Ne-am cunoscut seara trecută.

— Îmi amintesc, mârâi Stone posac.

— Eşti bine? Pari îngrijorat.

— Nu-i nimic important.

— Ei bine, după cum ştii, Alex nu-i în oraş şi sper să nu mă consideri prea îndrăzneaţă, dar aş vrea să te invit la cină în seara asta.

— La cină?

Stone o privi de parcă nu ar fi înţeles limba în care-i vorbea femeia.

— La mine acasă. Ei bine, nu-i chiar casa *mea.* Eu locuiesc în casa din grădină. De fapt, la casa lui Lucille Whitney-Houseman, în Georgetown. O cunoşti?

— Mă tem că n-am avut această plăcere, spuse Oliver, absent.

— Şi voiam s-o invit şi pe Adelphia şi pe ceilalţi prieteni ai tăi.

Stone aruncă nişte buruieni într-un sac.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar mă tem că... Se opri şi o străfulgeră cu privirea. Care *ceilalţi* prieteni?

— Oh, ştii tu! Reuben Rhodes, Caleb Shaw şi Milton Farb. Vreau să încep să colecţionez cărţi rare şi cred că ar fi fascinant să am o discuţie cu Caleb pe tema asta. Şi sunt un mare fan *Jeopardy!* Deşi, nu cred că am văzut seria în care-a participat Milton. Iar Reuben a lucrat la DIA cu ani în urmă. Îţi dai seama câte aş avea de discutat cu el. Apoi, desigur, mai eşti şi *tu*! Făcu o pauză de câteva clipe, pentru ca vorbele să-şi facă efectul. Sunt convinsă că va fi o cină absolut încântătoare. Era o vreme când în Georgetown se dădeau tot timpul astfel de mese, cel puţin aşa mi-a spus Lucky – adică doamna Whitney-Houseman.

Rosti apăsat cuvintele, sperând să-l copleşească pe Stone şi să-l convingă să accepte, măcar din curiozitate.

Oliver nu spuse nimic preţ de un minut. Stătea în genunchi pe pământ şi părea să disece fiecare cuvânt al lui Kate.

— Experienţa m-a învăţat că, atunci când cineva pierde atâta timp ca să afle atât de multe despre altcineva, o face de obicei din alte motive decât cele aparente.

— N-aş putea să te contrazic, îi răspunse ea.

— Totuşi, nu ştiu dacă vom putea ajunge astă-seară. Am primit, cum să spun, am primit recent nişte veşti proaste.

— Îmi pare rău să aud asta. Şi eu, şi Alex am trecut prin nişte peripeţii neplăcute. Cineva a încercat să ne omoare. Ciudat, s-a întâmplat imediat după ce am descoperit o barcă veche ascunsă într-un canal de scurgere din Georgetown. Avea pe ea o urmă de glonţ şi-o pată de sânge.

— Înţeleg.

Calmul lui Stone în faţa a ceea ce era, probabil, o revelaţie uluitoare îi trezi respectul lui Kate şi-i stârni totodată curiozitatea.

— În cazul ăsta, poate că *ar trebui* totuşi să luăm cina împreună, spuse Stone. O să iau legătura cu prietenii mei.

— Pe la şapte ar fi grozav. Ai nevoie de adresă?

— Da. Sunt sigur că doamna Whitney-Houseman se învârte prin cercuri în care oamenii de rând nu au prea des acces.

Kate îi dădu adresa.

— Acum, mă duc până la Adelphia ca s-o invit şi pe ea. Sunt sigură că poate să vină cu tine şi cu prietenii tăi.

— Kate, sincer, nu cred că-i o idee bună.

— Oh, ba eu cred că-i o idee foarte bună, spuse ea pe un ton hotărât.

— Şi de ce, mă rog? întrebă el.

— Fiindcă, Oliver, ceva-mi spune că în clipa de faţă ai nevoie de toţi prietenii pe care poţi să-i strângi lângă tine.

Caleb, Milton şi Adelphia sosiră la conacul lui Lucky în Malibu-ul lui Caleb. Acesta scârţâia din toate încheieturile şi din ţeava de eşapament ieşea fum – bravada de la casa lui Reinke îşi lăsase amprenta asupra vechii maşini. Reuben şi Stone apărură în spatele lor, în motocicleta Indian.

Kate se uita pe fereastră şi le deschise uşa din lemn masiv sculptat de la intrare.

— Frumoasă motocicletă, îi spuse ea lui Reuben, care venise

îmbrăcat cu o geacă de piele roasă, pantaloni kaki şifonaţi, un tricou viu colorat şi mocasinii pe care-i purta de obicei. Totuşi, special pentru cina din acea seară, îşi înfăşurase un batic albastru în jurul gâtului, pe post de cravată.

Reuben măsură din ochi silueta zveltă a femeii, dând apreciativ din cap. Kate purta o pereche de pantaloni negri şi pantofi de aceeaşi culoare şi o bluză albă la care asortase un şirag mic de perle. Părul blond îi era strâns într-un coc care-i punea în evidenţă gâtul lung şi subţire.

— Te iau la o plimbare dacă vrei, îi răspunse Reuben. Ataşul ăsta e călit în luptă, ascultă la mine.

Adelphia îşi salută gazda cu o mişcare scurtă din cap şi intră în casă. Milton veni după ea. Era îmbrăcat cu un sacou verde imaculat, cravată în dungi şi pantaloni cu dungă perfect călcată. Îi întinse un buchet mic de flori pe care i-l adusese.

— Tu eşti Milton, nu? Îţi mulţumesc foarte mult, sunt foarte frumoase.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Kate observă că ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

Veni apoi Caleb, care renunţase să se îmbrace în costumul Abe Lincoln după o discuţie avută cu Stone – cum că nu era indicat să lase gazdei impresia că suferea de grave dereglări psihice. Totuşi, ca un gest de subtilă sfidare, îşi luase ceasul de buzunar, cu lanţ.

— Îmi pare bine să te cunosc, Caleb, spuse Kate zâmbind. Intră, te rog!

Oliver Stone intră ultimul. Era îmbrăcat cu hainele cele noi şi ținea casca de motocicletă într-o mână.

— Vrei să-mi spui şi mie ce ai de gând?

Kate clipi şiret din ochi.

— Dar atunci aş strica toată distracţia!

— Situaţia în care ne găsim noi nu e câtuşi de puţin distractivă.

— Sunt de acord. Dar cred totuşi că seara asta ţi se va părea interesantă până la urmă.

Lucky îi întâmpină cu un pahar de sangria în mână. Se fâţâia de colo până colo, vorbind cu toată lumea. Era clar că se simţea în elementul ei. Lucky îi servi pe toţi cu ceva de băut şi petrecură o oră plăcută înainte de a fi servită cina.

Reuben şi Caleb mâncară cu poftă. Stone, Milton şi Adelphia

abia dacă ciuguliră câte ceva. Cafeaua se servi în bibliotecă. Lucky le oferi trabucuri, dar Reuben fu singurul care şi-l aprinse.

— Îmi place un bărbat care fumează, îi mărturisi Lucky, bătându-l peste umărul lui mare. Acum îmi pari un bărbat dotat.

Reuben o privi întrebător, apoi conversaţia, abil îndrumată de Kate, atinse subiectul Serviciului Secret.

— Ascultă la mine, spuse Reuben, până şi cele mai bune sisteme de securitate din lume pot fi învinse de un stomac flămând.

— Cum aşa? întrebă Kate.

— Uite-aşa! Am ştiut înaintea tuturor momentul exact când aveau să înceapă bombardamentele în Afghanistan şi Irak.

— Lucrai la DIA pe atunci?

— Lucram pe dracu'! Îmi dăduseră demult cu şutul în fund. Am ştiut fiindcă eram dispecer la Domino. De fiecare dată, înainte să înceapă să cadă bombele, comenzile de pizza la Pentagon creşteau. Aşa că subsemnatul, aici de faţă, a ştiut chiar înaintea unora de-alde Dan Rather sau Tom Brokaw, sau poate chiar înaintea preşedintelui.

În timp ce Reuben vorbea, Caleb examina cărţile din biblioteca masivă, acompaniat de Lucky.

Chipul lui Caleb se lumina cu fiecare descoperire.

— Oh, ăsta-i un exemplar foarte bun din *Moby Dick.* Şi *Câinele din Baskerville,* prima ediţie englezească! Foarte frumos! Şi acolo, aia e *Notes on the State of Virgina* din 1785, a lui Jefferson? Da, asta e! Avem şi noi un exemplar în colecţie. Lucky, trebuie neapărat să-ţi dau nişte cutii speciale pentru cărţile astea. Din carton cu PH neutru şi tăiate cu precizie, exact pe dimensiunile cărţii.

Lucky părea că-i soarbe fiecare cuvânt.

— Vai, cutii cu PH neutru, tăiate cu precizie pe dimensiunea cărţii? Ce interesant! Îmi aduci tu, Caleb?

— Aş fi onorat.

Reuben îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi o îmbunătăţi cu un lichid dintr-o sticluţă pe care o scoase din buzunarul hainei.

— Da, fratele Caleb e un adevărat maestru al conversaţiilor interesante, mârâi Reuben.

— Lucky, spuse Kate în cele din urmă, noi ne ducem în casa din spate. Trebuie să discut ceva cu prietenii mei.

— Bine, draga mea, spuse femeia, bătându-l pe Caleb pe braţ.

Dar mai întâi, trebuie să-mi promită cu toţii că o să mai vină.

Reuben se grăbi să ridice paharul.

— Lucky, nu m-ai mai putea ţine la distanţă nici cu un escadron de la Forţele Speciale!

Kate îi conduse afară şi apoi la casa din curtea din spate, unde se aşezară în jurul unei mesei, pe o canapea mare şi două fotolii.

— Presupun că le-ai relatat conversaţia noastră şi le-ai spus că am descoperit barca, i se adresă Kate foarte direct lui Stone.

— Le-am spus, răspunse Oliver, aruncându-i o privire Adelphiei. Şi, nu ştiu din ce motiv, tu pari să crezi că noi ne-am aflat în barca aia şi că am fost pe insulă.

— Nu cred, sunt sigură. Acum, vreau să ştiu cât de mult aţi văzut.

— Nu există nicio dovadă cum că am fi văzut ceva, răspunse sec Stone. Chiar dacă Adelphia ţi-a spus că ne-a urmărit până la râu şi ne-a văzut când ne-am dus pe insulă, asta nu înseamnă că am fost martori la moartea omului ăluia.

— Dar eu cred că aţi văzut totul. Şi cred că cel care l-a ucis pe Patrick Johnson v-a descoperit prezenţa, aşa că aţi încercat să fugiţi. Aşa s-ar explica urma de glonţ şi pata de sânge din barcă. Ce nu înţeleg eu este de ce nu v-aţi dus direct la poliţie ca să povestiţi ce-aţi văzut…

— Da, ţie ţi-e uşor să spui asta! se amestecă Reuben. Pe *tine* normal că te-ar crede. Dar uită-te la noi! Suntem o adunătură de jerpeliţi şi fiecare dintre noi are un trecut dubios.

— Aşadar, recunoaşteţi că aţi fost martori la crimă?

Caleb dădu să-i răspundă, dar Stone i-o luă înainte:

— Nu recunoaştem nimic.

— Oliver, spuse Kate, încerc doar să vă ajut. Şi nu uita că cineva a încercat să ne omoare şi pe mine şi pe Alex după ce am descoperit barca.

Reuben îi aruncă lui Stone o privire nedumerită.

— Oliver, asta nu ne-ai spus.

— Dar cu Chastity cum rămâne? răbufni Milton. Au răpit-o pe Chastity!

Toţi cei prezenţi întoarseră capetele spre el şi lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii lui Milton.

— Dacă cineva a fost răpit, spuse Kate, trebuie să anunţăm numaidecât poliţia.

— Nu-i chiar aşa de simplu, spuse Caleb, uitându-se la Stone, care-şi pironise privirea în podea. Adevărul este că nu putem merge la poliţie.

Kate se uită la Stone.

— Oliver, spuse ea încet, împreună s-ar putea să reuşim să facem ceva.

— La dracu', să ştii că are dreptate! zise Reuben. Ea e o persoană oficială, lucrează la DOJ! Pe noi n-o să ne bage nimeni în seamă niciodată.

— E cazul să lucrăm împreună, se amestecă şi Caleb.

Stone tot nu spunea nimic.

Reuben lăsă trabucul din mână.

— Bine, de vreme ce liderul nostru pare, în mod deloc caracteristic, să fi amuţit, îmi permit să convoc eu o întrunire de urgenţă a Camel Club. Şi propun să îi spunem lui Kate tot ce s-a întâmplat. Cine mă susţine?

— Te susţin eu, spuse numaidecât Caleb.

— Cine e de acord? întrebă Reuben, privindu-l pe Stone.

Toţi îşi exprimară acordul.

— Camel Club a hotărât, spuse Reuben.

— Ce este Camel Club? întrebă Kate, nedumerită.

— Lăsaţi-mă pe mine, zise în cele din urmă Stone.

CAPITOLUL 50

— Ce ai făcut? strigă Alex în telefonul mobil, a doua zi dimineaţa.

Era în camera de hotel şi tocmai îşi punea arma, când îl sunase Kate.

— Vezi? De-asta am aşteptat până acum ca să te sun, spuse ea. Ştiam că o să te superi.

— Şi cum, mă rog, ai fi vrut să reacţionez? Să-ţi spun „Bravo, Kate! Mă bucur mult că mai eşti încă-n viaţă”?

— Ţi-am spus că o să mă apuc să verific ce-i cu Oliver Stone şi cu prietenii lui şi n-ai avut nimic împotrivă.

— Dar nu ştiam că au fost martori la uciderea lui Johnson! Şi tocmai în povestea asta ţi-am spus de la bun început să nu te amesteci!

— Ei bine, nici eu n-am ştiut că există o legătură. Aşa că ascultă-mă acum. Am multe să-ţi spun.

Vorbi preţ de câteva minute, relatându-i ceea ce-i povestise Stone cu o seară în urmă.

Când termină, Alex scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Bine, bine, stai să văd dacă am priceput. Au văzut crima, dar nu s-au dus la poliţie fiindcă s-au temut că autorităţile vor bănui că sunt implicaţi?

— Ceva-mi spune că Oliver Stone nu prea are la inimă autorităţile. Poate e ceva din trecutul lui.

— Şi pe lângă asta, au aflat cine e unul din ucigaşi, s-au dus la el acasă şi au fost la un pas să fie ucişi?

— Da.

— Şi cât timp ei erau la casa asasinului, aceiaşi indivizi i-au spart casa lui Milton Farb, dar au fost înregistraţi cu o cameră video?

— Numai că oamenii ăştia au răpit-o pe prietena lui Milton, aşa că nici de data asta nu se pot duce la poliţie.

— Dar nu ţi-au spus şi numele ucigaşilor?

— Cred că nu ştiu decât numele unuia din ei.

— Dar se văd pe înregistrare. I-ai recunoscut?

— Nu mi-au arătat filmul.

— Şi, mă rog, de ce nu?

— Vor să ţi-l arate mai întâi ţie.

— Grozav, doar că eu sunt la patru ore distanţă de mers cu maşina, am treabă până peste cap şi preşedintele soseşte

mâine.

— Nu vor să cedeze, Alex, am încercat. Nu vor să ţi-l arate decât ţie. La urma urmei, la ce te-aştepţi? Eu lucrez la Departamentul de Justiţie, iar ei nu mă cunosc prea bine. Chiar şi aşa, a fost un mare efort din partea lor să-mi spună câte mi-au spus. În tine are încredere Oliver, nu în mine.

Alex se scărpină în cap, îşi prinse telefonul sub bărbie şi-şi termină de aşezat tocul pistolului.

— Bine, să înţeleg că ai un plan?

— Păi, mă gândeam să venim să te vedem mâine.

— Mâine? Mâine e POTUS aici! Şi asta e mai important decât orice altceva, Kate, doar ştii şi tu.

— Ştiu. Dar voiam să te întâlneşti cu Camel Club şi…

— Cu cine?

— Oh, iartă-mă. Aşa îşi spun Oliver şi prietenii lui, Camel Club. Este un fel de organizaţie de monitorizare a conspiraţiilor pe care o conduc de ani de zile. Ştiai că ei au fost cei care au pornit scandalul cu Secretarul Apărării, cu ani în urmă? Ţi-aduci aminte, nu? Îşi lua procente ca să direcţioneze contractele guvernamentale către anumiţi furnizori. Camel Club a descoperit asta în urma unor informaţii primite de la un ajutor de bucătar de la Casa Albă. Este absolut fascinant, Alex.

Alex se întinse înapoi pe pat şi închise ochii.

— Un ajutor de bucătar de la Casa Albă îl spionează pe Secretarul Apărării pentru o organizaţie numită *Camel Club?* E o glumă, nu? Te rog, Kate, spune-mi că-i o glumă!

— Lasă asta. Nu-i important.

Alex sări în picioare.

— Nu-i important?

— Alex, vrei să mă asculţi, te rog? Au făcut nişte descoperiri incredibile în cazul ăsta. Crede-mă pe cuvânt.

Alex reuşi să se calmeze.

— Bine, să presupunem că veniţi cu toţii aici. După aia ce facem?

— Participăm la ceremonie, după care ne aşezăm toţi undeva unde o să-ţi arate filmul şi o să-ţi spună cum îl cheamă pe individ. După care, mai vedem.

— Cu alte cuvinte, vreţi să duc informaţia la Serviciul Secret?

— Exact. Cu numele tipului şi cu înregistrarea video, avem dovezi solide. Şi trebuie s-o recuperăm pe Chastity. Milton e

distrus.

— Cine dracu’ mai e şi Chastity?

— Oh, îmi pare rău, e iubita lui Milton. Ţi-am spus că au răpit-o.

— De răpiri se ocupă FBI-ul. Şi, cu fiecare secundă care trece, şansele de a o mai găsi în viaţă sunt tot mai mici.

— Nu sunt nişte răpitori obişnuiţi. Miza e mult mai mare aici. Sună şi îl lasă pe Milton să vorbească cu ea din două-n două ore, ca să-i demonstreze că fata e încă în viaţă. Nu cred c-o să-i facă vreun rău lui Chastity, cel puţin nu deocamdată. Au o înţelegere.

— Şi cum anume se leagă toate astea de moartea lui Patrick Johnson?

— Ei bine, în privinţa asta nu au fost foarte expliciţi. Nu mi-au spus prea multe, dar am impresia că ei au găsit răspunsul.

Alex scoase un oftat lung. Îl aştepta o zi grea, în care trebuia să pună la punct ultimele detalii. Ar fi trebuit să se concentreze exclusiv asupra sarcinilor care îi reveneau în calitatea lui de agent al Serviciului Secret. Şi totuşi, ştia deja că nu se va mai putea gândi la nimic altceva în afară de Camel Club. „Ajută-mă, Doamne!”

— Alex, mai eşti acolo?

— Mai sunt, mârâi el.

— Deci, ce zici? Putem să venim?

Alex îşi privi arma şi, preţ de-o fracţiune de secundă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai uşor să termine totul chiar în clipa aia.

— Alex?

— Da, bine, veniţi.

— Şi putem s-o luăm şi pe Adelphia? E foarte îngrijorată din pricina lui Oliver.

Alex nu se mai putu stăpâni şi explodă:

— Oh, cum să nu, Kate! Sigur, adu-o şi pe Adelphia! Şi adu şi clubul maimuţelor şi pe cel al girafelor, dacă tot veniţi. Şi, dacă ți-e în drum, de ce nu treci şi pe la Casa Albă, ca să-l iei şi pe preşedinte? Sunt sigur că s-ar distra de minune. Şi, cine ştie, poate vă aduce el până aici, în Air Force One. Şi nu uita să-i menţionezi numele meu, ca să ştie exact pe cine să-şi verse nervii când s-o termina toată tărăşenia!

Vocea lui Kate era enervant de calmă.

— Bine, eu închid acum. Ne vedem mâine.

Convorbirea se termină şi Alex se prăbuşi în pat chiar în clipa în care cineva bătea la uşă.

— Ford, e timpul să plecăm. Haide!

Era comandantul de echipă.

— Ford, eşti gata? spuse acesta, mai tare.

Alex sări din pat şi deschise uşa. Bărbatul îl privi îngrijorat.

— Te simţi bine?

— Mai bine ca niciodată, spuse Alex.

Începuse să se lase întunericul şi Tom Hemingway înainta pe străzile unui mic orăşel din Germania, situat la doar o oră distanţă de Frankfurt. Străbătu încântătorul centru comercial, trecu pe lângă o catedrală în stil gotic, o luă pe o străduţă lăturalnică şi intră într-o clădire de apartamente. Urcă trei etaje cu liftul, ciocăni la uşa celui de-al patrulea apartament de pe hol şi o voce îl invită să intre.

Nu era aprinsă nicio lumină, totuşi Hemingway privi pe dată spre un colţ al încăperii cufundat aproape cu desăvârşire în întuneric.

— Văd că cel de-al şaselea simţ nu te-a părăsit încă, Tom, spuse bărbatul ieşind din umbră, zâmbind.

Deşi arab, nu era îmbrăcat în *djellaba*, ci într-un costum de afaceri, dar purta totuşi pe cap acoperământul tradiţional. Îl pofti pe Hemingway să ia loc pe un scaun, la o măsuţă. Se aşeză apoi la rândul lui, de cealaltă parte a mesei. Hemingway simţi şi prezenţa altor persoane în încăpere, dar nu spuse nimic.

Arabul se lăsă pe spate şi-şi puse mâinile pe braţele scaunului.

— Tatăl tău a fost un om extraordinar şi un bun prieten de-al meu timp de aproape treizeci de ani. El ne cunoştea. Îşi făcuse timp să ne înveţe limba, religia şi cultura. Din păcate, nimeni nu mai face asta azi.

— A fost un om deosebit, aprobă Tom. Cu adevărat deosebit.

Bărbatul luă o ceaşcă de apă de pe masa dintre ei şi bău. Îi oferi una şi lui Hemingway, însă acesta refuză. Arabul îi întinse o foaie de hârtie.

— Cum ne-am înţeles, zise el.

Hemingway băgă documentul în buzunar fără să se uite la el.

— Sunt sigur că te-ai gândit mult, spuse Hemingway.

— Întreaga viaţă, numai la asta m-am gândit.

— Vei avea grijă ca nimeni să nu-şi revendice fapta?

Arabul dădu din cap.

— E deja rezolvat. Să înţeleg că oamenii mei s-au dovedit de folos?

— Au făcut tot ce li s-a cerut, fără să pună întrebări. E o dovadă a loialităţii lor faţă de tine.

— Nu tot ce s-a întâmplat a fost doar pentru tine. Al-Zawahiri şi alţii ca el fuseseră seduşi de ţara ta. Îşi pierduseră legătura cu islamul. Făcu o pauză. Crezi că o să iasă bine mâine?

— Da.

— Ataci o superputere… Să nu te joci niciodată cu aşa ceva.

— Şi cele mai puternice naţiuni sunt formate tot din oameni.

Arabul clătină din cap.

— Noi suntem oameni *foarte* diferiţi. Diferiţi în feluri pe care ţara ta refuză să le recunoască.

— Cu cât suntem mai diferiţi, cu atât poate că ne asemănăm mai mult. Cu toţii vrem pace.

— Iartă-mă că ţi-o spun, dar astea sunt doar teoriile tale budiste stupide! Bărbatul mai luă o sorbitură de apă. America bagă mai mulţi bani în industria militară decât toate celelalte ţări ale lumii *la un loc.* Nicio ţară nu face asta pentru protecţie sau pentru pace, doar pentru atac. Este de ajuns ca preşedintele vostru să apese un singur buton şi întreaga lume arabă ar dispărea într-un nor în formă de ciupercă.

— Nu avem niciun motiv să facem asta. S-au făcut progrese mari în Orientul Mijlociu. Democraţia înlocuieşte treptat dictaturile.

— Da, înlocuieşte dictaturi pe care tot *America* le-a instaurat şi susţinut. Şi totuşi, de cele mai multe ori, aceste democraţii nou-venite la putere urăsc America mai mult decât dictatorii pe care i-au înlocuit. V-aţi dus în Irak fără să-i înţelegeţi istoria sau cultura. America părea uimită că Marea Britanie a luat un ţinut numit Mesopotamia şi a creat artificial o ţară pe care a botezat-o Irak. Şi că populaţia acestei ţări se compune din şiiţi şi sunniţi, şi kurzi, şi zeci de alte grupuri etnice care nu se înţeleg între ele. Chiar v-aţi imaginat c-o să intraţi acolo în paşi de dans ca să-i salvaţi pe irakieni şi că totul o să meargă ca pe roate? Ridică o mână. Şi nu poţi forţa democraţia cu bomba. Aşa ceva se obţine pornind de jos, nu se aruncă din cer. Musulmanii care se duc la vot trec pe lângă craterele lăsate de bombele care le-au ucis

familiile. Crezi că perspectiva de a avea o democraţie după modelul american îi va face vreodată să uite cine le-a ucis bărbaţii, nevestele şi copiii?

— Ţara *mea* trebuie să admită că există multe moduri de a fi liber. Mă tem că încă mai considerăm că unica soluţie la toate problemele este soluţia *noastră.*

Arabul mai luă o gură de apă.

— E un gând frumos, Tom, dar mă tem că nu e împărtăşit şi de liderii ţării tale. Dumnezeu cel Atotputernic v-ar putea distruge armata cu o singură ridicare de mână. Dar noi, arabii *muritori,* nu vă putem învinge forţa şi tehnologia militară. Şi vedem *afacerile* americane şi *conductele* americane mărşăluind în spatele trupelor. Spuneţi că ţelul vostru este o lume liberă. Ei bine, Africa are mai mulţi dictatori decât Orientul Mijlociu, iar genocidurile de acolo sunt mult mai cumplite. Cu toate astea, nu văd niciun tanc american în acele teritorii. Dar, desigur, Orientul Mijlociu are mult mai mult *petrol.* Să nu-ţi închipui că noi, bieţii sălbatici ai deşertului, nu ştim că scopurile Americii nu sunt chiar dezinteresate, Tom. Acordă-ne măcar acest act de politeţe.

— Libertatea *este* un lucru bun, prietene. Iar America este cea mai liberă ţară din lume.

— Chiar aşa? O ţară care a avut *sclavi* timp de două sute cincizeci de ani şi a oprimat rasa neagră încă o sută de ani după aceea? Dar am avut ocazia să văd personal ce înseamnă libertatea voastră. Acum mai bine de cincizeci de ani, Iranul avea un prim-ministru ales în mod *democratic,* care a avut obrăznicia de a naţionaliza industria petrolieră. Companiile americane nu au fost câtuşi de puţin încântate. Aşa că CIA-ul vostru a ajutat la răsturnarea guvernului şi a readus la putere un şah-marionetă. Dragostea acestuia pentru Occident a dus la revoluţia din Iran, odată cu care a murit orice speranţă pentru o democraţie adevărată. America a jucat jocul ăsta în lumea întreagă, din Chile până în Pakistan. Politicile occidentale au condus la măcelărirea a milioane de oameni de pe întreg mapamondul. Se opri şi îl privi fix pe Hemingway. Şi dacă noul guvern din Irak nu va fi pe placul Americii?

— Şi totuşi, ştiu că şi tu crezi în libertate, spuse încet Hemingway. În copilărie, ţi-am auzit părerile în timp ce stăteai de vorbă cu tata.

— Este adevărat că am luptat întreaga viaţă pentru anumite libertăţi, care sunt în concordanţă cu cuvântul lui Dumnezeu. Înţeleg clar de ce este important ca oamenii să aibă o voce puternică în vieţile lor. Nu sunt de acord cu felul în care sunt tratate femeile în unele ţări arabe. Şi mă doare sufletul să văd palate ridicându-se lângă colibe de chirpici. Lumea musulmană are multe probleme pe care trebuie să ni le rezolvăm. Şi totuşi, se poate numi libertate atunci când *altcineva* îţi spune ce anume trebuie să-ţi doreşti? Şi de ce nu e valabil în ambele direcţii, Tom? America adăposteşte mai puţin de cinci la sută din populaţia globului, dar consumă *un sfert* din resursele acestuia. Naţiunile sărace nu pot obţine resursele de care au nevoie şi cetăţenii lor suferă şi mor pentru că America ia prea mult. N-ar trebui oare ca aceste ţări să *invadeze* dictatorul energetic american şi să-l oblige să folosească mai puţin petrol şi benzină? Ce părere ar avea atunci America?

— Dacă asta e poziţia ta, pot să te întreb de ce mă ajuţi?

Bărbatul ridică din umeri.

— E simplu. Pentru fiecare american ucis, mor sute de arabi. Arabii sinucigaşi îşi ucid în atentatele cu bombă mii de confraţi. Ne diminuăm forţele cu fiecare explozie şi astfel facem exact jocul Statelor Unite. Făcu o pauză şi mai luă o gură de apă. Presa occidentală susţine întruna că protagoniştii atentatelor sinucigaşe fac asta ca să ajungă în paradis. Dar Dumnezeu spune că *a salva* o viaţă e un lucru măreţ. Să salvezi o viaţă înseamnă să salvezi multe altele. Chiar credeţi că trebuie să fim măcelăriţi ca să ajungem în paradis? De ce nu s-ar putea bucura musulmanii de o viaţă liniştită pe pământ, crezând în Dumnezeu şi slujindu-l şi câştigându-şi *astfel* locul în paradis? În lumea voastră, tinerii cresc în pace. Copiii noştri nu merită oare acelaşi lucru?

— Sigur că merită, spuse Hemingway.

— Ţara ta cere imposibilul, ştii asta. Înainte de criza petrolului din anii 1970, Americii nu-i păsa de Orientul Mijlociu, cu excepţia disputei dintre arabi şi israelieni. Apoi, a avut loc atentatul de la 11 septembrie şi i-aţi atacat pe talibani. Nu mă deranjează asta. În locul vostru, aş fi făcut la fel. Dar ceea ce vreţi să obţineţi acum, să transformaţi peste noapte întreg Orientul Mijlociu într-o democraţie, este o nebunie. Vreţi să faceţi în câţiva *ani* un lucru pentru care vouă v-au trebuit *secole.* Făcu o pauză, apoi

continuă: Şi nu e vorba doar despre lupta islamului împotriva occidentului. Timp de mii de ani, naţiunile arabe şi-au dezvoltat tradiţii şi obiceiuri strâns legate de climatul deşertic şi de puţinele sale resurse, având adesea la bază legea tribală în care bărbaţii erau conducători. Multă vreme, America n-a avut nicio problemă cu asta. Acum, s-a trezit că are şi, în consecinţă, ne cere să ne schimbăm. Imediat. O sută de mii de irakieni au murit până acum şi ţara este cuprinsă de haos. Nu pot aplauda progresul, Tom. Crede-mă că nu pot.

— Eu fac tot ceea ce îmi stă în putinţă. Dacă n-o să meargă, ce avem de pierdut?

— Vieţile multor oameni buni, Tom, spuse grav arabul. Asta avem de pierdut.

— Iar asta nu e cu mult diferit de ceea ce se întâmplă deja, i-o întoarse Hemingway.

— Ai un răspuns la toate. Exact ca tatăl tău. Parcă în Beijing a fost omorât, nu?

Hemingway dădu din cap.

— Dar cu siguranţă nu de chinezi. Ăştia sunt răi, dar nu sunt proşti.

Hemingway ridică din umeri.

— Am eu bănuielile mele. În mod oficial, cazul n-a fost niciodată rezolvat.

— Chinezii sunt o naţiune interesantă, Tom. Într-o zi, vor lua locul Americii ca lider al economiei mondiale. Au o armată *de zece ori* mai mare decât a voastră, care pe zi ce trece devine mai puternică şi mai bine dotată. Au posibilitatea de a lansa un atac nuclear asupra Statelor Unite. Ucid şi înrobesc milioane din propriii oameni, şi totuşi pe ei îi numiţi prieteni. Iar pe noi, arabii, ne zdrobiţi spunându-ne că vreţi să ne eliberaţi. Ştii ce spunem noi, arabii? Vă spunem să vă duceţi să-i eliberaţi pe prietenii voştri chinezi! Dar America nu face asta. De ce? Fiindcă atunci chinezii n-ar riposta doar cu puşti şi explozibili, cum suntem forţaţi să luptăm noi, musulmanii. Aşa că pe ei îi lăsaţi în pace. Şi îi numiţi „prieteni”.

— Tata nu îi considera chiar atât de prietenoşi, la drept vorbind.

— A fost un om înţelept. S-a dus într-o lume mai bună.

— Eu, unul, sunt ateu. Aşa că n-aş putea spune unde anume s-a dus.

Arabul îl privi cu tristeţe.

— Este o insultă faţă de tine însuţi să nu crezi în Dumnezeu, Tom.

— Cred în mine.

— Dar când fiinţa ta fizică va înceta să mai existe, cu ce-o să mai rămâi atunci? Arabul făcu o pauză şi spuse: Cu nimic.

— Este *libertatea* mea de a face această alegere, spuse hotărât Hemingway.

Arabul se ridică din scaun.

— La revedere, Tom. Şi mult noroc! Nu ne vom mai vedea.

Câteva minute mai târziu, Hemingway mergea pe trotuar, întorcându-se la maşina închiriată. Se uită la hârtia pe care i-o dăduse prietenul lui şi o traduse în minte, din arabă. Ce-i drept, bărbatul plănuise totul cu mare luare-aminte.

Hemingway luă avionul din Frankfurt în aceeaşi seară, urmând să aterizeze în New York opt ore mai târziu. Privi cerul senin şi se întrebă dacă erau oare în univers tot atâţia Dumnezei pe câte stele. Unele religii spuneau că da. Răspunsul nu îl interesa cu adevărat. Niciun Dumnezeu nu răspunsese vreodată rugăciunilor lui. Pentru Hemingway, asta era o dovadă certă că o astfel de entitate nu exista.

La mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte a Atlanticului, Captain Jack privea acelaşi cer şi, la rândul lui, reflecta asupra evenimentelor din ziua următoare. Totul era pregătit şi nu mai aşteptau decât sosirea lui James Brennan şi a suitei lui. Ca o ultimă măsură de precauţie, toate laptopurile folosite de membrii operaţiunii lui fuseseră distruse. Gata cu conversaţiile din camerele de chat de pe site-ul de filme. Aveau să-i lipsească!

Mai târziu în acea seară, Captain Jack intră în parcarea Aeroportului Internaţional Pittsburgh. Lăsă maşina acolo şi se îndreptă pe jos spre terminal. Traseul lui oficial era destul de simplu: din Pittsburgh până la Chicago O’Hare; din Chicago O’Hare în Honolulu; din Honolulu în Samoa Americană, de unde o şalupă avea să-l ia şi să-l ducă pe scumpa lui insulă.

Treaba lui în Brennan se terminase. Nu avea să rămână ca să urmărească evenimentele. Ar fi fost prea mult, chiar şi pentru el. Şi totuşi, chiar în timp ce se încheia, dintr-o cu totul altă perspectivă misiunea lui Captain Jack abia începea. Şi sosise

acum momentul să demareze planul pentru situaţii neprevăzute. Parteneriatul lui cu Tom Hemingway încetase, deşi acesta nu aflase încă. „A fost frumos cât a durat, Tom.” Lucra acum pentru nord-coreeni.

Captain Jack se înregistră pentru îmbarcare, dar îşi păstră geanta, care era suficient de puţin voluminoasă ca s-o poată lua în avion. Se duse la un bar şi comandă ceva de băut. După care se duse la toaletă. Se plimbă apoi prin aeroport şi în cele din urmă se îndreptă spre punctele de control. Totuşi, în loc să treacă prin acestea, *ieşi* din aeroport, se duse într-o altă parcare şi intră într-o maşină care îl aştepta acolo. O apucă spre sud.

Djamila se aşează la masa din bucătăria apartamentului ei şi-şi notă data şi ora morţii în jurnal. Se întrebă cât de exacte aveau să se dovedească. Dacă murea într-adevăr a doua zi, jurnalul avea să-i fie găsit. Poate că cineva o să-l publice într-un ziar, cu tot cu numele ei, pe care îl scrise alături de ora morţii. Apoi, dintr-un motiv numai de ea ştiut, îl şterse. Era oare posibil să supravieţuiască mâine?

Se duse lângă fereastra deschisă şi privi afară, lăsându-se mângâiată de adierea plăcută a vântului. Aerul mirosea a iarbă proaspăt cosită, un miros încă nou pentru ea. Era linişte şi era pace aici. Nu erau bombe, nu se auzeau focuri de armă. Vedea oameni pe stradă plimbându-se împreună, discutând. Un bătrân se aşează pe treptele clădirii; fuma o ţigară şi bea bere. Auzea râsetele copiilor care se jucau în părculeţul din apropiere. Djamila era tânără şi avea toată viaţa în faţă. Şi totuşi, închise încet fereastra şi se retrase înapoi în umbrele întunecate ale apartamentului ei.

La numai douăzeci de minute distanţă de apartamentul Djamilei, Adnan al-Rimi tocmai îşi terminase ultima rugăciune a zilei. La fel cum făcuse şi Djamila, stătuse ceva mai mult de vorbă cu Allah în acea seară.

Îşi înfăşură covoraşul de rugăciune şi-l puse deoparte. Adnan nu se ruga decât de două ori pe zi, la răsărit şi la apus. Şi nici Ramadanul nu-l ţinea cu prea mare stricteţe – prea mult timp avusese burta goală ca să mai rabde şi acum de foame. De-a lungul anilor, mai fumase din când în când câte o ţigară şi mai băuse un păhărel. Nu făcuse niciodată pelerinajul la Mecca,

pentru că nu-şi putuse permite călătoria. Şi totuşi, se considera un musulman credincios, pentru că muncea cinstit, îi ajuta pe cei nevoiaşi, nu furase, nu înşelase şi nu minţise niciodată. Dar ucisese. Ucisese în numele lui Dumnezeu, ca să apere islamul, ca să-şi apere stilul de viaţă. Uneori, i se părea că întreaga lui existenţă se compunea din trei elemente: muncă, rugăciune şi luptă. Muncise din greu ca să se asigure că fiii şi fiicele lui nu vor trebui să lupte, că nu vor fi nevoiţi să ucidă sau să se-arunce în aer pentru o idee. Dar toţi copiii lui erau morţi. Violenţa îi ajunsese în ciuda încercării părintelui lor de a-i ţine la adăpost.

Acum, Adnan nu mai avea decât o singură sarcină de îndeplinit.

Cu ochii închişi, Adnan refăcu traseul de pe coridoarele spitalului, în apartament. Ieşi pe hol, făcu dreapta, înaintă paisprezece paşi, apoi făcu stânga, deschise uşa şi îşi imagină cum coboară opt trepte, se întoarce şi mai coboară încă opt. Străbătea coridorul şi ajungea la uşa de ieşire. Apoi repetă întreg traseul. Şi apoi din nou.

După aceea, Adnan îşi scoase cămaşa şi-şi privi trupul în oglinda din baie. Deşi avea o condiţie fizică încă impresionantă, în spatele muşchilor se ascundea un soi de sfârşeală care s-ar fi potrivit mai degrabă unui bătrân decât unui bărbat în floarea vârstei. Numeroasele răni exterioare pe care le suferise de-a lungul anilor se vindecaseră. Rănile dinăuntru însă lăsaseră cicatrice permanente.

Se aşeză pe pat şi scoase din portofel trei fotografii pe care le aranjă în faţa lui. Mototolite şi şterse, erau singurele care-i mai aminteau acum de familia lui. Privi îndelung fiecare fotografie în parte, amintindu-şi clipele de pace şi dragoste. Şi de groază. Ca atunci cânt saudiţii îi decapitaseră tatăl pentru „comportament necorespunzător”. Era de obicei nevoie de două lovituri de sabie ca să decapitezi un om. Dar tatăl lui Adnan avea un gât foarte gros, şi fusese nevoie de trei lovituri ca să i-l reteze, un eveniment la care Adnan, în vârstă pe atunci de numai opt ani, fusese forţat să fie martor. Puţini şi-ar fi putut aminti de o astfel de întâmplare fără să verse măcar câteva lacrimi. Însă ochii lui Adnan rămaseră uscaţi. Doar degetele îi tremurară când ridică la gură fotografiile şterse cu copiii lui morţi şi le sărută pe fiecare pe rând.

Câteva minute mai târziu, Adnan îşi puse haina şi ieşi din

apartament. Luă bicicleta şi ajunse destul de repede în centrul oraşului. Legă bicicleta de un grilaj şi o luă pe jos. Trecu prin faţa spitalului Mercy, unde aruncă o scurtă privire locului său de muncă – mă rog, cel puţin până mâine. Apoi privirea i se îndreptă către apartamentul de vizavi, unde ştia că cei doi afgani îşi verificau armele, o dată şi încă o dată, fiindcă erau persoane metodice şi tipicare, aşa cum trebuie să fie orice trăgător bun.

Adnan îşi continuă drumul, coti pe o stradă, apoi pe încă una şi în cele din urmă intră pe o alee. Ciocăni în uşă de două ori. Nu auzi nimic. Apoi, strigă ceva în persană. Nişte paşi se apropiară şi auzi vocea lui Ahmed răspunzându-i în persană.

— Ce vrei, Adnan?

— Să vorbim.

— Sunt ocupat.

— Totul ar trebui să fie gata, Ahmed. E vreo problemă?

Uşa se deschise şi Ahmed îl întâmpină încruntat:

— Nu e nicio problemă, spuse el, apoi se dădu la o parte şi-l lasă pe Adnan să intre în garaj.

— M-am gândit că ar fi bine să repetăm încă o dată totul, spuse Adnan, aşezându-se pe taburetul de lângă bancul de lucru. Privi îndelung vehiculul care trebuia să joace un rol atât de important ziua următoare. Dădu din cap, mulţumit. Arată bine, Ahmed. Ai făcut treabă bună.

— O să vedem mâine dacă e bună sau nu, îi răspunse Ahmed.

Preţ de douăzeci de minute Ahmed şi Adnan discutară sarcinile ce le reveneau.

— Nu-mi fac griji pentru noi, spuse posac Ahmed. Femeia mă nelinişteşte pe mine. Cine este? Ce pregătire are?

— Asta nu te priveşte pe tine, îi răspunse Adnan. Dacă a fost aleasă, o să-şi facă bine treaba.

— Femeile sunt bune doar să facă copii, să gătească şi să ţină curăţenie.

— Trăieşti în trecut, prietene, spuse Adnan.

— Trecutul musulmanilor e glorios. Am avut tot ce era mai bun.

— Lumea a trecut pe lângă noi, Ahmed. Pentru ca musulmanii să mai fie vreodată mari, trebuie să o ajungem din urmă. Să arătăm lumii ce putem face. Şi putem face multe.

Ahmed scuipă pe jos.

— Asta cred eu despre lume. Nu vreau decât să ne lase în pace.

— O să vedem cine are dreptate, după ziua de mâine.

Ahmed scutură încet din cap.

— Eşti mult prea încrezător. Şi ai prea multă încredere în americanul care ne conduce.

— E drept că-i american, dar e curajos şi ştie ce face.

Îl privi fix pe iranian.

— O să-mi fac partea mea, spuse Ahmed în cele din urmă.

— Da, o să ţi-o faci, îi răspunse Adnan, ridicându-se ca să plece. Fiindcă voi fi chiar lângă tine ca să am grijă de asta.

— Crezi că am nevoie de-o dădacă *irakiană?* se răsti Ahmed.

— Mâine nu mai suntem irakieni, iranieni sau afgani, îi răspunse Adnan. Mâine suntem toţi musulmani, în slujba lui Dumnezeu.

— Să nu-mi pui la îndoială credinţa, Adnan! spuse Ahmed pe un ton periculos.

— Nu pun la îndoială nimic. Numai Dumnezeu are dreptul de a cântări sufletele oamenilor. Adnan se duse la uşă, dar se întoarse în ultima clipă. Ne vedem mâine, Ahmed.

— Ne vedem în paradis, răspunse Ahmed.

CAPITOLUL 51

La ora unu după-amiaza Air Force One ateriza pe Aeroportul Internaţional din Pittsburgh. Întreg traficul aerian fusese deviat în zonă, cum avea de altfel să se întâmple şi mai târziu, când Air Force One urma să decoleze. Şirul lung de maşini era gata de plecare. Într-o coloană oficială prezidenţială, exista o regulă pe care oricine alegea să o ignore o făcea pe propriul risc: în momentul în care posteriorul prezidenţial îşi ocupa locul în Fiară, coloana se punea în mişcare. Şi dacă în acea clipă nu te aflai deja în vreunul dintre celelalte vehicule, rămâneai pe dinafară.

Traseul pe care o porni coloana oficială fusese demult închis de Serviciul Secret şi cei care avuseseră ghinionul să aleagă acelaşi drum în acea zi stăteau acum bosumflaţi, privind înşiruirea de maşini care trecea pe lângă ei. În limuzina prezidenţială, alături de Brennan se mai aflau soţia acestuia, şefa de campanie, guvernatorul Pennsylvaniei şi Carter Gray.

În clipa în care ajunseră la perimetrul în care urma să se desfăşoare ceremonia, la faţa locului erau deja prezenţi peste zece mii de oameni care fluturau entuziasmaţi bannere şi pancarte, manifestându-şi simpatia faţă de omul care dădea numele oraşului. Mai multe autospeciale de la posturi de televiziune naţionale erau parcate de cealaltă parte a gardului şi prezentatori şi prezentatoare cu coafuri impecabile stăteau alături de reporterii mult mai tineri şi mai degajaţi, dar cu coafuri la fel de impecabile, de la reţelele de televiziune locale. Împreună aveau să transmită evenimentul întregii naţiuni şi întregii lumi, deşi fiecare într-un stil cât mai personal. Vocile mai tinere erau, cum era şi de aşteptat, mult mai critice în ce priveşte întreaga tevatură.

Alex Ford stătea lângă tribună, dar trecu de cealaltă parte a cordonului roşu şi se apropie de coloana oficială care apăruse în peisaj. Pufni nemulţumit în clipa în care îi văzu pe Kate, pe Adelphia şi pe membrii Camel Club. Erau cam pe la jumătatea mulţimii, dar îşi făceau loc insistent cu coatele. Kate flutură din mână, în semn că-l văzuse. Alex nu-i răspunse în acelaşi fel, dar înclină aproape imperceptibil din cap, apoi atenţia i se concentră din nou asupra agitaţiei din jur, gata să repereze orice eventuală umbră de pericol. Dar într-o mulţime atât de mare şi de vociferantă ca cea prezentă în Brennan în ziua aceea, aşa ceva era aproape imposibil. Bine măcar că fuseseră montate

detectoare magnetice la toate punctele de intrare – asta cel puţin oferea agenţilor Serviciului Secret un moment de respiro. Alex examină preţ de câteva clipe copacii care înconjurau perimetrul, în care ştia că erau poziţionaţi lunetiştii, deşi nu îi putea vedea. „Dacă o fi cazul, să nu rataţi, băieţi!” murmură Alex pentru sine.

În clipa în care apăru, preşedintele era flancat din toate părţile de membrii echipei de protecţie A, care formau în jurul lui un zid de trupuri şi kevlar. Alex îi cunoştea bine pe băieţii ăştia: erau o echipă de granit şi oţel.

Preşedintele urcă pe scenă şi strânse mâinile unor persoane importante, în vreme ce soţia lui, guvernatorul, şefa administraţiei şi Carter Gray îşi ocupau locurile în spatele podiumului, Brennan li se alătură câteva clipe mai târziu.

Evenimentul începu la ora prevăzută în program. Vorbiră pe rând primarul şi demnitarii locali, care se întrecură în laude la adresa preşedintelui şi a oraşului. Apoi guvernatorul se întinse la poveşti ceva mai mult decât i-ar fi permis programul, ceea ce o făcu pe şefa de campanie să se încrunte şi să înceapă să bată nervoasă din picior. Următoarea oprire a lui Air Force One era în Los Angeles, la o strângere de fonduri, şi ăsta era un eveniment mult mai important – cel puţin după părerea ei – decât ceremonia de botezare a acestui orăşel micuţ, chiar dacă ambiţios, din Pennsylvania, cu numele şefului ei.

Alex continua să scruteze din priviri mulţimea. Observă mai multe persoane în uniformă militară aşezate în primul rând, chiar lângă cordonul roşu. Îşi dădea seama după uniforme că făcuseră parte din armată. Unora dintre ei le lipseau mâini sau picioare, pierdute probabil în stagiile efectuate în Orientul Mijlociu. Erau şi doi membrii ai Gărzii Naţionale, dintre care unul avea un cârlig în locul mâinii stângi. Mai mult ca sigur, Brennan avea să coboare şi să vorbească personal cu soldatul după ce-şi încheia discursul. Întotdeauna se pricepuse foarte bine la treburi de genul ăsta.

În timp ce examina mulţimea adunată la ceremonie, Alex observă destul de multe chipuri de oameni din Orientul Mijlociu. Erau îmbrăcaţi la fel ca toţi cei din jur. Aveau pancarte şi insigne pe care scria „Brennan reales” şi păreau să se integreze perfect în mulţimea fericită, cuprinsă de entuziasmul mândriei patriotice, totuşi, Alex nu avea de unde să ştie că o parte dintre

aceşti oameni nu erau nici fericiţi, nici mândri, nici patrioţi.

Oamenii lui Captain Jack erau organizaţi în mai multe grupuri răspândite prin mulţime, astfel încât să acopere o porţiune cât mai mare din podium în clipa în care începeau să tragă. Îl reperaseră cu toţii deja pe bărbatul în uniforma Gărzii Naţionale, cu cârligul în loc de mână. Fusese uşor după aceea, fiindcă bărbatul nu se mişca din locul lui de lângă cordonul roşu, aşteptând clipa în care avea să se găsească faţă în faţă cu preşedintele.

Într-adevăr, cu toţii îl aşteptau pe James Brennan.

Cam în acelaşi timp în care Air Force One ateriza în Pittsburgh, un elicopter negru, strălucitor, decola de pe un heliport de lângă New York şi o apuca spre sud. Lângă pilot se afla un al doilea bărbat, îmbrăcat şi el în costum de zbor. Într-unul dintre locurile din spate era Tom Hemingway. Ţinea în mână un televizor portabil şi urmărea foarte concentrat o transmisiune. Mulţimea se adunase la Brennan în număr foarte mare şi nu mai aveai loc să arunci un ac. Asta îl îngrijora cel mai mult pe Hemingway: *mulţimea!*

Se uită la ceas şi-i spuse pilotului să se grăbească. Aparatul ţâşni ca o săgeată pe deasupra Manhattanului.

Timp de două ore, Djamila fusese plecată cu copiii. După ce parcă maşina, planul ei era să le facă repede ceva de mâncare, după care avea să plece. În clipa în care deschise portiera, cu bebeluşul în braţe şi ceilalţi doi copii după ea, avu un şoc atât de puternic, încât aproape că scăpă bebeluşul din braţe.

Lori Franklin vorbea la telefon pe verandă, încă îmbrăcată în costumul de tenis, deşi în picioarele goale. Îi zâmbi Djamilei şi-i spuse că termina numaidecât discuţia.

În clipa în care femeia închise mobilul, Djamila spuse repede

— Domnişoară, nu mă aşteptam să vă găsesc acasă. Aţi spus că mergeţi la club, la tenis, apoi luaţi prânzul acolo.

Franklin se lăsă în genunchi şi îşi îmbrăţişă fiii mai mari. Apoi luă bebeluşul din braţele Djamilei.

— Ştiu că aşa am spus, Djamila, dar m-am răzgândit. Am vorbit cu nişte prietene de la club şi mi-au spus că se duc la ceremonie. Aşa că m-am hotărât să merg şi eu. Se aplecă şi le spuse celor doi băieţi mai mari: Şi veniţi şi voi cu mine!

Djamila simţi că i se taie răsuflarea.

— Îi luaţi cu dumneavoastră?

Franklin se ridică şi cuprinse în mână pumnul strâns al bebeluşului.

— Şi-l iau şi pe micuţul ăsta! Se jucă preţ de câteva clipe cu bebeluşul. Vrei să-l vezi pe preşedinte? întrebă ea. Vrei? Se uita la Djamila. O să ne distrăm. Şi doar nu vine în fiecare zi preşedintele la tine în oraş!

— Mergeţi la ceremonie? spuse Djamila încet, nevenindu-i să creadă.

— Păi, doar l-am votat pe preşedinte, chiar dacă George zice că-i un imbecil. Dar asta rămâne între noi, adăugă ea.

— Dar, domnişoară, o să fie foarte mulţi oameni acolo. Am citit în ziar. Credeţi că e bine să luaţi băieţii? Sunt atât de mici şi...

— Ştiu, m-am gândit şi eu la asta. După care mi-am dat seama că o să fie o experienţă minunată pentru ei, chiar dacă n-o să şi-o amintească. Când vor creşte, băieţii mei vor putea spune că au fost acolo. Acum mă duc să fac repede un duş. Mă gândeam să mâncăm cu toţii ceva înainte...

— *Cu toţii?* spuse Djamila. Vreţi să vin şi *eu?*

— Păi, sigur că da! O să am nevoie de cineva care să mă ajute. Şi ai avut dreptate când ai spus c-o să fie lume multă, aşa că o să am nevoie de o pereche de ochi şi de mâini în plus, ca să fiu sigură că nu se pierd băieţii.

— Dar am multă treabă aici, spuse pe un ton posac Djamila, de parcă în clipa aia i-ar mai fi păsat de casă.

— Nu fi prostuţă! Va fi o experienţă minunată şi pentru tine, Djamila. O să vezi cu propriii ochi ce face din America o ţară atât de măreaţă. Cine ştie, poate o să-l cunoaştem chiar şi pe preşedinte. George ar muri de ciudă, chiar dacă zice că nu-l suportă pe Brennan.

Franklin urcă să facă un duş şi să se schimbe. Djamila se aşeză pe un scaun ca să se calmeze. Băiatul cel mai mare o trase de fustă, rugând-o să vină cu ei în camera de joacă. La început, Djamila se opuse, dar în cele din urmă cedă insistenţelor copilului. Când auzi duşul pornind în baia lui Franklin, ştiu că are nevoie de timp să se gândească.

Puse bebeluşul în ţarc şi se jucă o vreme cu cei doi băieţi mai mari. Apoi se duse la baie şi se stropi cu apă rece pe faţă. Duşul

încă se mai auzea la etaj. Djamila ştia că Franklin stătea mult timp la duş.

În cele din urmă, îşi dădu seama că nu avea de ales. Se duse să-şi ia geanta.

— Se apropie furtuna, zise Djamila pentru sine, exersând replica pe care trebuia să o spună la telefon.

Erau doar trei cuvinte simple, după care totul avea să se termine. Îşi simţea totuşi părul zbârlindu-i-se pe ceafă. Lori Franklin nu avusese deloc o idee bună când îşi alesese tocmai acea zi ca să meargă undeva cu copiii ei.

Când îşi văzu geanta, simţi că i se opreşte inima în piept. Era răsturnată pe podea, cu fundul în sus. O lăsase ca proasta pe scaun şi uitase să o pună undeva mai sus, unde copiii nu puteau ajunge. Se aruncă în genunchi şi începu să caute înnebunită printre obiectele împrăştiate. Mobilul! Unde-i era mobilul?

Intră în camera de joacă şi se duse direct la băiatul cel mare, Timmy, cel care-şi făcuse un obicei din a-i lua lucrurile din geantă atunci când Djamila uita să o pună undeva unde copilul nu putea ajunge. Îl înşfăcă pe băiat şi încercă să-i vorbească pe cel mai calm ton de care era în stare:

— Unde e telefonul lui Nana, Timmy, băiat rău ce eşti? Iar ai luat telefonul lui Nana?

Băieţelul dădu din cap şi zâmbi, foarte încântat de isprava lui.

— Haide, băiat rău, acum du-o pe Nana la telefon. Nana are nevoie de telefon. Îmi arăţi, bine?

Doar că era clar că băiatul nu-şi mai amintea unde lăsase telefonul. Căutară preţ de zece minute, în timp ce copilul o plimba dintr-un loc în altul. De fiecare dată când vedea că telefonul nu e acolo, Djamila simţea cum disperarea o cuprinde tot mai tare. Apoi auzi duşul oprindu-se! Se uită la ceas. Trebuia să plece repede, altfel nu se mai încadra în programul stabilit. Se concentră înnebunită, încercând să găsească o soluţie. Apoi, îi veni o idee. Putea să folosească telefonul lui Franklin ca să sune la numărul ei şi să-şi găsească apoi telefonul după sonerie. Formă numărul, trecând dintr-o cameră în alta. Totuşi, nu auzi nimic. Timmy apăsase probabil butonul pentru apeluri silenţioase. Îi veni o altă idee. O să sune pur şi simplu de pe telefonul lui Franklin. Începu să formeze numărul, dar îşi dădu seama că nu ţinea. Bărbatul de la celălalt capăt al firului n-avea să răspundă. Persoana, i se spusese, va răspunde numai dacă

pe ecran va apărea numele şi numărul de telefon al Djamilei. Alergă la fereastră şi privi afară. Îl putea vedea? Îi putea da un semn? Dar nu văzu pe nimeni. Pe nimeni. Era complet singură.

Auzi paşi la etaj. Dădu fuga înapoi în bucătărie şi deschise un sertar. Scoase un cuţit mare, de friptură, şi urcă fără niciun zgomot la etaj, unde bătu la uşa dormitorului lui Franklin.

— Da?

— Domnişoară?

— Poţi să intri!

Djamila intră, apoi închise uşa şi o încuie în urma ei. Văzu că Franklin era înfăşurată într-un prosop şi-şi pregătise mai multe haine pe pat.

Se uită la Djamila.

— Mi-ar fi trebuit mai mult timp să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Băieţii sunt gata?

— Domnişoară?

— Da?

— Domnişoară, sincer, cred că ar trebui să vă duceţi singură. Lăsaţi băieţii cu mine.

— Prostii, Djamila! răspunse Franklin. Mergem cu toţii. Auzi, tu ce zici? Verde sau albastru?

Ridică pe rând fiecare ţinută.

— Cea albastră, spuse Djamila, absentă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi acum, pantofii…

Franklin păşi în dressingul dormitorului ca să-şi aleagă pantofii.

— Domnişoară, chiar cred că ar trebui să mergeţi singură.

Franklin ieşi din dressing, cu o expresie uşor enervată.

— Djamila, pe tine nu te pot obliga să vii, dar eu şi băieţii ne ducem. Îşi încrucişă braţele la piept şi-i aruncă bonei o privire aspră. Spune-mi, nu vrei să-l vezi pe preşedintele nostru? Asta e problema?

— Nu, nu asta am…

— Ştiu că sunt multe tensiuni între America şi lumea ta, dar asta nu înseamnă că nu poţi să dai dovadă de respect faţă de preşedintele nostru. La urma urmei, ai ales să vii aici. Ai multe şanse aici. Şi, sinceră să fiu, mă enervează oamenii care vin în ţara asta, fac bani, apoi se plâng şi se vaită întruna cât suntem de răi. Dacă ne urâţi atât de mult, n-aveţi decât să vă întoarceţi de unde aţi venit!

— Domnişoară, nu urăsc ţara asta. Nici după câte a făcut compatrioţilor mei, nu o urăsc.

Djamila îşi dădu pe dată seama că făcuse o greşeală.

— Ce naiba am făcut noi în Arabia Saudită? Ţara *mea* a investit mult timp şi mulţi bani în Orientul Mijlociu, încercând să vă elibereze. Şi cu ce ne-am ales? Durere, nefericire *şi* creşteri de taxe. Franklin trase adânc aer în piept, ca să se calmeze. Ascultă, nu vreau să ne certăm pe tema asta, Djamila. Chiar nu vreau. M-am gândit doar că ar fi plăcut să luăm masa undeva şi să mergem la evenimentul ăsta împreună. Când ajungem acolo, dacă e prea multă lume şi nu ne simţim bine, putem să plecăm, bine? Acum, vrei te rog să te duci să pregăteşti băieţii? Cobor şi eu în douăzeci de minute.

Franklin se întoarse şi intră iar în dressing.

Djamila scoase cuţitul din buzunar, strângând din dinţi ca să-şi facă puţin curaj pentru ceea ce trebuia să facă. Făcu un pas în faţă, apoi înlemni. Franklin ieşise pe neaşteptate din dressing şi se uita la Djamila cu gura deschisă.

— Djamila? spuse ea speriată, uitându-se la cuţit, apoi la bonă.

Expresia de pe chipul femeii îi spuse lui Franklin tot ce trebuia să ştie.

— Dumnezeule!

Franklin încercă să închidă uşile dressingului ca Djamila să nu poată ajunge la ea, dar aceasta fu mai iute. O înşfăcă pe Franklin de păr şi-i apăsă lama cuţitului pe beregată.

Lori Franklin începu să plângă isteric.

— De ce faci asta? urlă ea. O să le faci rău copiilor! Te omor dacă te-atingi de ei!

— Nu o să le fac niciun rău fiilor tăi. Asta ţi-o jur.

— Atunci, de ce faci asta?

— Nu te duci să-l vezi pe preşedinte! strigă la rândul ei Djamila. Întinde-te pe podea! Acum, sau n-o să mai apuci să-ţi vezi fiii crescând.

Apăsă lama pe gâtul lui Franklin.

Tremurând, femeia se întinse cu faţa la pământ.

— Nu te atinge de copiii mei!

Djamila întinse mâna, smulse telefonul din perete şi-i legă mâinile lui Franklin cu cordonul. I le prinse de picioare, ca să nu se poată nici măcar mişca. Rupse apoi o fâşie din cearşaful de

pe pat pe care o puse căluş femeii.

Exact în clipa în care termină, o bătaie răsună în uşa dormitorului şi auzi vocea lui Timmy întrebând încetişor:

— Mama? Nana?

Franklin încercă să strige prin căluş, însă Djamila îi spuse pe cel mai calm ton cu putinţă:

— Da, Timmy, suntem aici. Întoarce-te la fraţii tăi.

Aşteptă până îi auzi paşii îndepărtându-se, apoi se uită la Franklin. Djamila scoase din buzunar o fiolă micuţă, turnă o parte din lichid pe colţul unui prosop pe care îl apăsă apoi pe nasul şi gura lui Franklin.

Americanca se zbătu şi se zvârcoli, apoi se prăbuşi fără cunoştinţă.

Djamila o târî pe femeie în dressing şi apoi închise uşa.

Coborî la parter, pregăti băieţii şi îi sui în maşină. Acum că povestea începuse, Djamila nu mai gândea. Făcea pur şi simplu exact ceea ce exersase.

La numai un minut după ce plecă, telefonul de la parterul casei Franklin sună. Şi sună.

George Franklin puse în furcă telefonul de pe birou. Sună pe mobilul soţiei. Când nici de data asta nu i se răspunse, încercă numărul Djamilei. În dulapul cu vase din bucătărie, telefonul Djamilei pâlpâia, dar nu scotea niciun sunet. Într-adevăr, Timmy apăsase butonul pentru funcţia silenţios când îl ascunsese acolo.

George Franklin lăsă telefonul din mână. Nu era îngrijorat. Era doar nervos. Nu era prima oară când nu reuşea să dea de soţia lui, deşi Djamila răspundea de obicei la telefon. Voia s-o roage pe Lori să-i aducă un document de care avea nevoie şi pe care-l uitase acasă. Dacă nu reuşea să dea curând de cineva, trebuia să se ducă singur după el. Îşi îndreptă apoi atenţia către nişte documente de pe birou.

CAPITOLUL 52

Brennan îşi termină discursul şi acceptă cheia oraşului din mâna primarului, în uralele mulţimii. Câteva minute mai târziu, preşedintele, zâmbind şi salutând mulţimea, coborî treptele şi fu numaidecât înconjurat de un zid de agenţi.

La aproximativ douăzeci de metri distanţă, Alex stătea lângă Fiară şi cerceta neobosit mulţimea, cu siguranţă cea mai mare care se văzuse vreodată prin aceste locuri.

Înainte ca preşedintele să ajungă în dreptul primului rând de oameni din spatele cordonului roşu, agentul de securitate le spuse:

— Haideţi, băieţi, aşa cum am discutat mai devreme. Toată lumea ţine mâinile la vedere, ca să n-avem surprize.

Brennan se îndreptă mai întâi spre soldaţi: câţiva disponibilizaţi din armată, doi ofiţeri de marină, o tânără în uniformă albastră şi nişte foşti membri ai Gărzii Naţionale. Preşedintele le strânse mâinile, le mulţumi soldaţilor, zâmbi şi merse mai departe în timp ce fotografii se îngrămădeau să-l pozeze. Se aplecă să strângă mâna unui soldat în scaun cu rotile în vreme ce agenţii de pază săgetau cu privirea în toate direcţiile, examinând fiecare persoană aflată suficient de aproape cât să-l poată atinge pe preşedinte sau să-l prindă în bătaia puştii. Apoi preşedintele se opri în faţa soldatului din Garda Naţională care avea un cârlig în loc de mână.

Brennan întinse mâna şi bărbatul i-o strânse ferm, cu proteza. Senzaţia pe care o simţi la atingerea mâinii artificiale îl făcu pe Brennan, care în mod evident nu-şi dăduse seama că nu era o mână adevărată, să tresară, însă numai pentru o clipă. Îşi simţi mâna umedă şi şi-o şterse discret de cealaltă, fără să fie văzut de nimeni. Îi mulţumi omului pentru serviciile aduse ţării şi bărbatul îl salută cu cealaltă mână – mai bine zis, cu cârligul. Preşedintele păru uşor surprins să constate acest al doilea amănunt, dar merse mai departe, salutându-şi admiratorii din spatele cordonului roşu. Strânse mâna unui alt membru al Gărzii Naţionale, salută doi bărbaţi mai în vârstă, o tânără şi o doamnă în etate care-l şi sărută pe obraz.

În acest răstimp, prima doamnă, însoţită de guvernator şi de şefa de campanie, cobora încet treptele scenei, oprindu-se din când în când ca să salute mulţimea sau ca să schimbe câteva cuvinte cu cineva. Gray se ridicase şi el de la locul lui şi privea

mulţimea, fără să se concentreze pe ceva anume. Părea că şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte decât acolo. Apoi privirea i se opri dintr-odată şi se pironi asupra lui Oliver Stone, pe care îl reperase în mulţime, deşi Stone nu era conştient de asta.

Gray dădu să spună ceva, dar cuvintele nu mai apucară să-i iasă din gură.

Agentul din stânga preşedintelui observă primul. Brennan nu arăta bine. Îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Își prinse apoi capul cu mâinile şi, spre groaza tuturor, îşi apăsă palma pe piept.

— Domnule? spuse agentul.

— Eu… începu Brennan, apoi se opri.

Respira din ce în ce mai repede. Părea cuprins de panică.

Agentul ridică numaidecât în dreptul gurii microfonul de la încheietură. Folosind numele de cod al lui Brennan, spuse:

— Gheară-de-corb se simte rău. Repet, Gheară…

Agentul nu apucă să termine, fiindcă în clipa următoare era mort. Alţi şase agenţi şi cinci poliţişti din jurul preşedintelui căzură şi ei seceraţi de primul val de împuşcături.

— Arme! strigară dintr-odată zeci de agenţi şi Serviciul Secret trecu numaidecât la procedura de urgenţă.

Mulţimea intră în panică şi începu să alerge în toate direcţiile, încercând să fugă din calea violenţei ce se amplifica în jurul lor.

Patru dintre trăgătorii arabi fură ucişi doar câteva secunde mai târziu de lunetiştii ascunşi în copaci. Fusese un adevărat miracol că gloanţele îşi atinseseră ţinta, în haosul care se declanşase de jur împrejur.

Apoi, trei fedaini alergară odată cu mulţimea înspre coloana oficială, fiecare aprinzând câte un chibrit şi apăsându-l pe câte un pachet micuţ, ascuns sub haine. O fracţiune de secundă mai târziu, toţi trei erau nişte torţe umane. Unul se aruncă sub ambulanţă şi vehiculul fu pe dată cuprins de flăcări. Oamenii se îndepărtară îngroziţi, temându-se că maşina va exploda în clipa în care focul atingea rezervorul de benzină.

Doisprezece agenţi apărură în următoarea secundă şi se puseră *zid* în faţa mulţimii, formând un perimetru de protecţie în jurul preşedintelui, care se prăbuşise la pământ şi era alb ca varul. Încă cinci agenţi căzură sub cel de-al doilea val de împuşcături. Cei care rămaseră îl înşfăcară pe preşedinte şi-l duseră spre Fiară, mişcându-se atât de repede şi cu o asemenea

sincronizare, încât păreau să fie legaţi între ei, ca un fel de insectă mecanică extrem de sofisticată. Dar încă doi agenţi fură ucişi în timp ce al doilea val de împuşcături continua. Se prăbuşiră lângă trupul inert al lui Edward Bellamy, medicul personal al preşedintelui, care fusese doborât de prima rafală.

În clipa în care preşedintele ajunse la Fiară, nu mai rămăseseră decât doi agenţi în picioare. Un grup de poliţişti le veni în ajutor. Dar o a treia serie de gloanţe îi culcă la pământ aproape pe toţi. Restul poliţiştilor încercau să controleze mulţimea. Oamenii săreau gardurile, se îmbulzeau spre ieşiri şi ţipau îngroziţi în timp ce soţii îşi strângeau la piept soţiile şi părinţii îşi purtau în braţe copiii, grăbindu-se să-i ducă cât mai departe de scena de coşmar.

Încă trei arabi căzură cu capetele străpunse de gloanţele lunetiştilor federali, care se îndreptau acum către preşedinte. Dar înaintarea le era substanţial îngreunată de gloata înnebunită de cetăţeni care nu mai voiau nimic altceva decât să iasă de acolo.

Al doilea val de fedaini îşi începuse atacul şi alte vehicule din coloană erau acum în flăcări.

Carter Gray rămăsese pe scenă, ca lovit de trăsnet. Uluirea de a-l fi văzut pe Oliver Stone în mulţime fusese repede înlocuită de groaza evenimentelor la care era acum martor. Soţia preşedintelui ţipa disperată către soţul ei, dar cuvintele i se pierdeau în vuietul mulţimii. În jurul ei, al lui Gray şi al şefei de campanie era acum un zid de agenţi ai Serviciului Secret, cu armele scoase. Nefericitul guvernator coborâse de pe scenă şi fusese luat pe sus de mulţimea care devenise acum aproape la fel de periculoasă ca şi trăgătorii sau torţele umane. Mii de oameni se împingeau acum în scenă, cuprinşi de panică şi de dorinţa de a scăpa cu viaţă, iar stâlpii de susţinere începuseră să scârţâie sub presiune.

În timpul discursurilor, Kate, Adelphia şi membrii Camel Club tot avansaseră înspre scenă, astfel încât, în clipa în care Brennan terminase de vorbit, erau la numai două rânduri în spatele cordonului roşu. Reuben Rhodes se aflase chiar lângă unul dintre trăgătorii din primul val. Şi totuşi, nu observase nimic decât în clipa în care auzise împuşcătura, fiindcă întreaga atenţie îi fusese îndreptată spre ecranele uriaşe care-l înfăţişau

pe preşedinte strângând mâini. Când în sfârşit văzuse ce se întâmplă, Reuben strigase din instinct:

— Armă!

Înşfăcase apoi braţul bărbatului şi-l silise să dea drumul armei. O clipă mai târziu, omul era mort, ucis de un glonţ supersonic care-i străpunsese ţeasta. Reuben aruncă arma şi le prinse de mână pe Adelphia şi pe Kate, trăgându-le la o parte. Începură cu toţii să se îndrepte, cuprinşi de panică, spre gard.

— Haide! le strigă Stone. Mai e puţin.

Kate privi în spate, înspre Fiară. Încerca să-l vadă pe Alex, să se asigure că era bine. Apoi se simţi împinsă din spate şi trebui să se întoarcă.

Alex reacţionase încă de la prima rafală de împuşcături, acţionând exclusiv din reflex. Cu pistolul în mână, înainta către grupul mic de agenţi care cărau acum spre Fiară trupul inert al preşedintelui. Instinctiv, Alex luă locul unuia dintre agenţii căzuţi. Ajunseră la Fiară şi-l vârâră pe preşedinte înăuntru. După el, intrară încă doi agenţi. Agentul desemnat să conducă Fiara deschise portiera din dreptul scaunului şoferului şi tocmai se pregătea să sară în maşină când se prăbuşi în iarbă, ciuruit de o rafală de gloanţe.

Instinctiv, Alex alergă lângă şofer, înhăţă cheile de pe scaunul din faţă, porni maşina şi apăsă în acelaşi timp acceleraţia şi claxonul. Din fericire, cea mai mare parte a mulţimii fugise de lângă coloana oficială şi se îndreptase spre cealaltă latură a perimetrului, unde se aflau mai multe ieşiri. Dar tot mai erau destui oameni care fugeau în toate direcţiile, dezorientaţi. Într-o fracţiune de secundă, Alex zări un culoar liber şi ţâşni ca o săgeată. În dreptul ieşirii, motorul imens al Fiarei răspunse mugind sub talpa lată a pantofului lui, iar în clipa următoare maşina traversa fulgerător parcarea, ieşind în şosea. Alex făcea viraje bruşte, încercând să ocolească valurile de oameni care fugeau către maşinile lor. Se izbi de fundul unui camion, dar nu se opri.

Între timp, alte maşini din coloana oficială porniseră motoarele şi începuseră să gonească în urma Fiarei. Cu doar o secundă înainte ca prima maşină să ajungă în dreptul ieşirii, ultimul fedain îşi dădu foc şi se aruncă pe parbriz. Oamenii dinăuntru reuşiră să sară afară din vehicul înainte ca acesta să

fie cuprins în întregime de flăcări. Însă mingea de foc, plasată exact în punctul îngust de intrare-ieşire în perimetru bloca acum ieşirea coloanei oficiale. În mod normal, maşinile rămase ar fi trecut direct prin gardurile care înconjurau perimetrul, însă le stătea în cale mulţimea de mii de oameni care fugeau cuprinşi de panică.

Cel puţin Fiara reuşise să iasă. „Cel puţin preşedintele era în siguranţă”, îşi spuse un agent rănit, înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Cei doi agenţi din spatele limuzinei îl examinau pe Brennan.

— Du-te direct la spital! La dracu’, cred că a făcut infarct! strigă unul din ei.

Brennan se zvârcolea de durere, apăsându-şi mâna pe piept şi strângându-şi braţul.

— Doctorul Bellamy? întrebă Alex.

— Împuşcat.

Şi ambulanţa fusese şi ea aruncată în aer, observă Alex în oglinda retrovizoare. Nu mai era nimeni acolo. Din coloana de douăzeci şi şapte de maşini nu mai rămăsese decât una. Se concentră asupra drumului. Spitalul Mercy era la zece minute distanţă. Alex avea de gând să ajungă în cinci. Se ruga ca preşedintele să mai reziste atâta.

CAPITOLUL 53

Elicopterul negru zbura pe deasupra statului Pennsylvania. Tom Hemingway îi dădu pilotului coordonatele precise de aterizare, în timp ce urmărea la televizor transmisiunea prin satelit de la locul ceremoniei din Brennan. Chiar dacă totul se desfăşura conform planului, Hemingway tot simţea o strângere de inimă urmărind evenimentele. Chiar după zecile de ore în care se gândise numai la asta, în care planificase, în care vizualizase cu ochii minţii evenimentele pas cu pas, realitatea rămânea cu mult mai puternică, cu mult mai copleşitoare. În cele din urmă, închise televizorul. Pur şi simplu nu se mai putea uita.

Djamila gonea nebuneşte pe străzile din centrul oraşului Brennan. Viră la stânga, apoi făcu brusc dreapta. Încetini apoi şi intră pe aleea îngustă, în timp ce copiii chicoteau şi râdeau pe bancheta din spate. Le aruncă o privire, apoi apăsă brusc frâna. Aproape că ratase intrarea.

Uşile se ridicară şi bărbatul îi făcu semn să intre. Djamila băgă maşina în garaj şi uşile se lăsară, închizându-se la loc.

La jumătate de stradă distanţă de spitalul Mercy, un camion cu remorcă ieşi dintr-o alee lăturalnică, încercând să vireze spre vest. Apoi, dintr-odată, motorul se opri în mod misterios. Şoferul coborî şi deschise capota. Camionul bloca acum strada în ambele direcţii.

La câteva case distanţă, pe aceeaşi stradă, dar din direcţia opusă, Fiara intră printr-un viraj pe două roţi, după care Alex apăsă frâna la podea. La dracu'! I-ar fi prins bine măcar o maşină de poliţie care să elibereze strada în faţă, dar se părea că nu mai rămăsese niciuna. Totuşi, Alex presupunea că o serie întreagă de blocaje erau chiar în acele clipe instalate la toate intrările şi ieşirile din Brennan şi, fără îndoială, o întreagă armată de agenţi de ordine se îndrepta deja spre această zonă.

Fiara viră la un colţ de stradă în spatele căruia se înălţa vechiul turn de apă din Brennan, împodobit cu stelele şi dungile steagului american. Pe această porţiune a străzii, cu numai jumătate de oră în urmă, fusese începută o lucrare de către doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele cafenii ale muncitorilor de la primărie. Banda portocalie şi conurile de aceeaşi culoare deviau

traficul din zonă, recomandând ocolirea pe o stradă adiacentă. Nimeni nu ştia despre ce lucrare era vorba, dar puţinii oameni care mai rămăseseră în oraş urmau instrucţiunile. Chiar în clipa în care Fiara părăsea zona, două încărcături explodau în picioarele de susţinere din faţă ale turnului. Turnul se clătină, apoi se prăbuşi direct de-a curmezişul străzii şi aproximativ patru mii de litri de apă murdară ţâşniră în toate direcţiile. Acum, şi acest capăt al străzii era blocat.

Zece minute mai târziu, din magazinele şi sediile de firmă ce se înşirau de-o parte şi de cealaltă a străzii începu să iasă fum. Oamenii ieşeau în stradă, cuprinşi de panică, şi din toate direcţiile răsunau ţiuituri ascuţite de alarmă. Era rezultatul bombelor fumigene ascunse cu o seară în urmă în clădiri de chimistul şi inginerul arab. Puţinii oameni care aleseseră să nu participe la ceremonie erau curând în stradă, alergând speriaţi în toate direcţiile.

Alex apăsă frâna şi Fiara se opri cu un scârţâit asurzitor direct în faţa spitalului Mercy. Portiera din spate se deschise numaidecât şi cei doi agenţi ieşiră din maşină, ducându-l pe preşedinte pe braţe. Abia ajunseseră în dreptul primei trepte, când fură amândoi loviţi şi căzură la pământ. Preşedintele se rostogoli pe trotuar şi rămase lat lângă Fiară.

— Nenorociţii dracului! urlă Alex în microfon în timp ce se chinuia să iasă din maşină pe portiera din dreapta. Trăgători la spital! Trăgători la spital! E o capcană. Repet, e o capcană! Agenţi la pământ. Agenţi la pământ! Gheară-de-corb… Făcu o pauză. Gheară-de-corb… începu din nou, dar nu termină nici de această dată, fiindcă nu ştia ce dracu’ să spună despre Gheară-de-corb.

Încerca disperat să zărească ţeava puştilor. Alex ştia că trebuia să-l ducă pe Brennan în spital. Cercetă din ochi întreaga stradă, apoi ridică brusc privirea. Şi îl văzu: la etajul şase, în blocul de vizavi de spital. Nu se vedea dâra laserului, dar două ţevi lipite luceau în bătaia soarelui – în mod clar, un lunetist!

Alex îşi scoase arma chiar în timp ce simţea gloanţele înfigându-se în cauciucurile maşinii. Totuşi, găurile se închideau de îndată ce apăreau, graţie funcţiei de autoregenerare cu care erau dotate roţile Fiarei. Gloanţele loviră limuzina din faţă, din spate şi dintr-o parte. Unul atinse un geam, dar nu reuşi să-l spargă. Fiara putea supravieţui unui atac mult mai complex

decât cel în desfăşurare în acel moment. Dar preşedintele Statelor Unite zăcea întins pe trotuar şi părea să fie pe moarte. „Apără omul, simbolul, biroul!” Iar Alex Ford rămăsese în acel moment singurul agent care mai putea onora sloganul Serviciului Secret. Şi totuşi, Alex îşi dădea seama că, în clipa în care ar fi încercat să urce treptele spitalului cărându-l pe preşedinte, amândoi s-ar fi aflat direct în bătaia lunetiştilor de la etajul clădirii de vizavi. Iar Brennan încă mai respira, inima nu încetase încă să-i bată. Era singurul lucru care-l interesa pe Alex în acea clipă. „Nu sub paza mea! Niciodată sub paza mea.”

Îl prinse pe preşedinte de subsuori, inspiră adânc şi îl trase la adăpostul maşinii. Preşedintele era acum la loc sigur, protejat de pereţii de oţel şi policarbonat ai Fiarei.

— O să fie bine, domnule, spuse Alex cât putu de calm.

— Simt că… mor… reuşi să îngaime preşedintele printre gemete.

Chiar dacă erau apăraţi de scutul Fiarei, Alex tot se aşeză, instinctiv, între Brennan şi trăgători. Milimetru cu milimetru, îşi scoase capul prin spatele Fiarei. Se trase înapoi în clipa în care un glonţ zbură în direcţia lui. Răspunse numaidecât cu câteva focuri din SIG, dar nu avea de gând să risipească muniţia. Ar fi fost o adevărată minune dacă reuşea să-i atingă măcar pe nenorociţii ăia, de la o asemenea distanţă.

Întoarse capul spre spital şi văzu un agent de pază.

— La pământ! îi strigă omului. La pământ! Se trage de pe cealaltă parte a străzii!

Bărbatul se retrase numaidecât înapoi în clădire. Două secunde mai târziu, năvălea afară din spital cu arma în mână, trăgând spre etajele superioare ale blocului din faţă. Coborî în fugă treptele şi se rostogoli până lângă Alex, în timp ce gloanţele trăgătorilor cădeau ploaie în jurul lor.

— La dracu’! zise Alex. Ţi s-a urât cu viaţa?

— Ăsta-i preşedintele? întrebă Adnan al-Rimi printre gâfâituri, arătând spre trupul lipsit de vlagă al lui Brennan.

— Da. Şi trebuie să-l ducem cât mai repede înăuntru! spuse Alex, arătând cu arma înspre spital. Fiindcă nu mai există alt spital până în Pittsburgh şi are nevoie de ajutor *acum!*

— Doar tu ai rămas din toţi agenţii de securitate? întrebă Adnan, nevenindu-i să creadă.

Alex dădu trist din cap.

— Aşa se pare.
— Am văzut la televizor ce s-a întâmplat.
Alex îl privi pe bărbatul din faţa lui.
— Şi tu? Eşti singurul agent de pază de aici?
Adnan dădu din cap.
— Ce fel de armă ai? îl întrebă Alex.
— O porcărie. Un 38.
— Grozav!
Preşedintele scoase un geamăt puternic şi Alex spuse repede:
— Cum te cheamă?
— Farid Shah, răspunse Adnan.
— Ei bine, Farid, ai avansat în funcţie.
Alex deschise portiera din spate a Fiarei şi apăsă un buton montat pe panoul din spatele scaunului din dreapta şoferului. Panoul se dădu la o parte, scoţând la iveală mai multe arme, inclusiv o mitralieră, un MP-5 şi o puşcă cu lunetă. Alex scoase MP-5-ul şi înşfăcă o cutie suplimentară de muniţie. Se întoarse spre noul său coleg.
— Farid, pari un bărbat destul de puternic.
— Sunt foarte puternic.
— Perfect. Crezi că poţi să-l ridici pe preşedinte şi să-l cari în spital, pe treptele alea?
Adnan dădu din cap.
— Cu uşurinţă.
— Perfect. Când ajung la trei, faci ce ţi-am spus. O să setez mitraliera pe focuri duble. Asta o să-ţi asigure, poate, zece secunde ca să urci scările. Şi, Farid?
— Da?
— Trebuie să faci ceva pentru mine, prietene.
— Ce anume?
— O să mă aşez între tine şi preşedinte şi trăgători. Ca să ajungă la voi, vor trebui să mă doboare întâi pe mine. Alex făcu o pauză şi înghiţi greu. Dar, dacă eu cad, cum probabil că o să se întâmple, vor trebui să te doboare *pe tine* ca să ajungă *la el.* Asta înseamnă că va trebui să-l ţii în faţă, ca să existe în permanenţă un trup între preşedinte şi trăgători. Ai înţeles?
Adnan nu spuse nimic.
— Ai înţeles? explodă Alex.
— Da.
— Mult noroc atunci!

Alex aşteptă ca Adnan să-l ridice în braţe pe preşedinte, după care se întoarse şi spuse:

— Asta e! Unu… doi… *trei!*

Alex sări în spaţiul liber şi deschise focul către cele două ferestre la care zărise ţevile de puşcă.

Îşi dorea cu disperare să întoarcă rapid capul şi să vadă cum se descurca agentul de pază, dar nu putea face asta. În cele din urma, după ce i se termină muniţia, îşi scoase pistolul şi îl goli şi pe acesta. Sub ploaia de gloanţe, se lăsă la pământ, reîncărcă şi întoarse capul. Se aştepta să-i vadă pe cei doi în siguranţă, în interiorul spitalului. Dar nu ajunseseră încă. Mai mult chiar, agentul de pază părea să urce treptele destul de încet, de parcă nu ar fi fost nicio grabă…

— La dracu'! urlă Alex, luând în vizorul puştii umerii laţi ai bărbatului. Rămâi pe loc!

Bărbatul se întoarse numaidecât. Brennan era acum între el și Alex. Adnan se retrase încet, cu spatele, spre intrarea în spital, în vreme ce Alex încerca cu disperare să găsească o traiectorie pentru o lovitură sigură, fără nici cel mai mic risc de a-l atinge pe preşedinte. Din nefericire, nu găsi o astfel de ocazie şi cei doi dispărură în spatele uşii.

Alex urlă în microfonul de la încheietura mâinii:

— L-au luat pe preşedinte! Repet, l-au răpit pe Gheară-de-corb la spital. Trebuie să blocăm întreg oraşul.

Alex tocmai se pregătea să ia cu asalt treptele, aşteptându-se să fie culcat la pământ de gloanţele trăgătorilor, când în sfârşit norocul păru să treacă de partea lui. La faţa locului apăru un grup de poliţişti. Alex mai aşteptă câteva clipe, până când oamenii legii începură să tragă asupra lunetiştilor din blocul de vizavi, apoi urcă în cea mai mare viteză treptele spitalului Mercy. În timp ce gloanţele îi vâjâiau pe lângă urechi, Alex se aruncă prin uşile de sticlă, făcându-le ţăndări.

O fracţiune de secundă mai târziu, auzi o bombă detonând în interiorul spitalului.

CAPITOLUL 54

Reuben le săltă pe Kate şi pe Adelphia peste gard, apoi se alătură celorlalţi membri Camel Club, care se aflau deja de cealaltă parte. În timp ce mulţimea îngrozită trecea urlând pe lângă ei, cei şase rămaseră pe loc câteva clipe, ca să-şi tragă sufletul şi să-şi adune gândurile.

— Dumnezeule mare! exclamă Kate, albă ca varul, privind înnebunită în jur, căutându-l pe Alex Ford.

— E groaznic! gemu Adelphia. Parcă s-ar fi întors sovieticii în Polonia!

Stone cerceta din priviri locul unde zăceau cadavrele celor ucişi. Iarba era înroşită de sânge. Trăgătorii federali aveau acum situaţia sub control şi trecuseră la securizarea zonei, cercetând pe rând fiecare corp în parte pentru a se asigura că teroriştii arabi erau într-adevăr morţi. Totuşi, chiar şi de la distanţa la care se aflau ei, Stone îşi dădea seama că nu mai rămăsese strop de viaţă în grămezile de carne şi oase întinse pe pământ.

Toţi oamenii lui Captain Jack erau morţi. Mulţi dintre fedaini nu mai puteau fi recunoscuţi din cauza arsurilor.

Se auzeau sirene în depărtare. Câteva minute mai târziu, apăru o maşină de pompieri urmată de încă vreo câteva. Oamenii atacară numaidecât cu furtunurile vehiculele cuprinse de flăcări şi un fum gros şi negru începu să se ridice în aer.

Stone continua să privească echipele de intervenţie care eliberau drumul, pentru a permite ieşirea coloanei prezidenţiale – atât cât mai rămăsese din ea. Doamna Brennan şi şefa de campanie fură urcate în cea de-a doua Fiară, care dispăru numaidecât. Guvernatorul statului Pennsylvania fusese recuperat – lovit şi plin de vânătăi – şi luat de la faţa locului într-o dubă.

Stone simţi o mână mare pe umăr. Se întoarse şi-l văzu pe Reuben uitându-se la el.

— Ar fi indicat s-o ştergem dracului de aici, spuse el. Nu-i exclus ca dobitocii ăştia de poliţişti să înceapă să tragă la întâmplare şi să pună întrebările mai târziu.

Stone părea nedumerit.

— Reuben, am văzut că ai luat arma unuia dintre trăgători. Ai observat ceva neobişnuit la ea?

Reuben se gândi câteva clipe.

— Păi, n-am vrut s-o ţin prea mult, de teamă să nu-mi

explodeze şi mie capul, aşa ca ăluia. Dar, acum că mi-ai atras atenţia, mi s-a părut, ce-i drept, ceva ciudat. Era mai uşoară decât aş fi crezut. Se uită la Stone. De ce mă întrebi?

Stone nu-i răspunse. Privi din nou înspre arabii morţi.

La câteva secunde după ce intră în spital, Adnan îl aşează pe Brennan, care gemea neîncetat, pe o targă pe care o lăsase chiar lângă uşa din faţă. Schimbul de focuri de afară îi îndepărtase pe toţi cei din spital din dreptul intrării. Adnan văzu un grup de asistente, doctori şi personal auxiliar privindu-l temători din celălalt capăt al coridorului.

— Ce se petrece? întrebă unul dintre doctori, făcând un pas în faţă.

Adnan nu-i răspunse. Îi făcu în schimb un semn din cap bărbatului care tocmai apăruse lângă el. Era medicul nou-angajat, cel care-şi exprimase îngrijorarea în legătură cu faptul că era nevoie de paznici înarmaţi la spitalul Mercy.

— Un rănit! strigă medicul. Mă ocup eu de el.

— Nu te apropia de uşa din faţă, îl avertiză Adnan. Se trage afară!

Medicul scoase o seringă din buzunar, îndepărtă capacul de protecţie al acului şi injectă conţinutul în braţul preşedintelui. Brennan îşi pierdu cunoştinţa. Doctorul aruncă apoi un cearşaf deasupra preşedintelui, îl legă de targă şi îl împinse de-a lungul coridorului. Intră în lift şi coborî la primul nivel subteran. Adnan aşteptă răbdător, apoi se întoarse din nou spre angajaţii spitalului.

— Hei! strigă un alt doctor către Adnan. Cine era bărbatul de pe targă?

Începură cu toţii să se îndrepte spre el.

Adnan băgă mâna în haină, de unde scoase o mască de gaze. Şi-o puse pe faţă şi începu să se îndrepte spre grupul care se apropia. Scoase apoi din buzunar ceva ce părea să fie o grenadă şi o ridică.

— Feriţi-vă! strigă o asistentă şi întreg grupul făcu stânga-mprejur şi o luă la fugă în direcţia opusă.

— Chemaţi poliţia! strigă un alt doctor în timp ce alerga.

O clipă mai târziu, Adnan ajunse pe cea de a patra dală numărând din centrul postului asistentelor şi aruncă cilindrul într-un perete. Explozia bubui şi holul se umplu numaidecât de

un fum negru şi gros care era trimis în toate direcţiile de sistemul de ventilaţie al spitalului. O fracţiune de secundă înainte ca bomba să se declanşeze, Adnan auzise zgomot de sticlă spărgându-se, dar nu-şi putuse de seama de unde venise sunetul. Nu avea de unde să ştie că era Alex Ford care se aruncase prin uşă, dar ştia că trebuia să se grăbească. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre partea din faţă a spitalului, apoi îşi numără paşii, înaintând prin beznă, bazându-se exclusiv pe datele reţinute în urma atâtor exerciţii zilnice. Când fu aproape de intrarea din faţă, Adnan simţi că loveşte ceva cu piciorul, dar nu se opri.

O clipă mai târziu, bomba cu ceas pe care o montase în camera electrică explodă. Curentul se opri în tot spitalul. Totul se cufundă într-o beznă şi mai adâncă.

Adnan îşi continuă traseul, făcu dreapta, străbătu coridorul, se opri la uşa de ieşire, o deschise şi trecu prin ea. Înşfăcă o bară lungă, de metal, pe care o ascunsese mai devreme în spatele unei ţevi de termoficare, şi o folosi ca să blocheze sistemul de ieşire al uşii din spate. Apoi o rupse la fugă.

În clipa în care bomba se declanşă şi coridoarele se umplură de fum, Alex se trânti la pământ şi continuă să înainteze pe burtă. Parcă ar fi fost pe fundul unei ape; simţea cum îl îneacă fumul. Apoi se izbi de ceva – şi acel ceva era făcut din carne şi oase. Încercă să-l prindă, dar nu reuşi. Se întoarse şi continuă să se târască în direcţia opusă, luându-se după zgomotul paşilor. Erau calmi, calculaţi. Cum putea cineva să rămână atât de calm în toată nebunia asta? Apoi, dintr-odată, îşi dădu seama. Omul avea, cu siguranţă, o mască! Şi pasul măsurat? Persoana înainta prin fum numărându-şi paşii. Alex exersase şi el această tactică la baza Serviciului Secret din Beltsville.

Alex se târa cât putea de repede. Paşii se auzeau tot mai încet, aşa că îşi dublă forţele, contorsionându-şi trupul asemenea unui şarpe care-şi urmăreşte prada. Din fericire, paşii se auziră din nou. Ajunse pe un alt coridor, făcu dreapta şi continuă să înainteze târându-se pe burtă. Auzi o uşă deschizându-se, apoi închizându-se. Se târî şi mai repede, pipăind cu mâna peretele din dreapta. Când atinse metalul, se ridică şi înşfăcă clanţa, dar uşa nu se deschise. Îşi scoase pistolul şi trase în uşă, la nivelul mijlocului. Un glonţ lovi bara de

deschidere, care căzu la pământ, odată cu bucata de ţeavă cu care o blocase Adnan. Alex deschise uşa şi intră aproape prăvălindu-se în camera următoare. Fumul nu era chiar atât de dens aici, dar în mod clar curentul căzuse în întreg spitalul, pentru că nici aici nu era nicio lumină.

Alex se ridică, găsi balustrada şi începu să coboare scările, alunecând din când în când. Rată o treaptă şi căzu grămadă la capătul primului rând de scări. Lovit şi plin de sânge, se ridică de jos şi continuă să coboare pe lângă balustradă. Din ce în ce mai panicat, Alex începu să coboare câte două trepte deodată. Ajunse în cele din urmă la capăt şi se împletici pe coridor. Năvăli pe uşa de ieşire chiar în clipa în care Adnan urca în ambulanţa parcată acolo. Alex bănuia că preşedintele se afla în vehicul.

Nu strigă niciun avertisment. Deschise direct focul şi îl lovi pe Adnan în braţ. Adnan trase şi el şi Alex fu nevoit să se arunce într-o parte, pierzându-şi echilibrul şi rostogolindu-se pe nişte scări de beton. Se ridică, trase încă o dată şi încasă la rândul lui un glonţ, direct în coaste, tras de Ahmed care se aplecase prin portiera deschisă a ambulanţei. Din fericire, arma de calibru mic a lui Ahmed nu avea nicio şansă să penetreze vesta de protecţie din kevlar pe care o purtau agenţii Serviciului Secret în misiunile de pază şi protecţie. Totuşi, Alex se simţi de parcă primise un pumn de la Muhammad Ali în persoană şi se chirci de durere, tocmai în clipa în care un alt glonţ tras de Adnan îi provocă o arsură puternică în braţul stâng.

Ambulanţa plecă în trombă, cu sirena pornită, în timp ce Alex făcu disperat câţiva paşi în urma ei, clătinându-se pe picioare. Cu o durere apăsătoare în piept, cu braţul sângerându-i şi cu plămânii plini de fum, Alex căzu în cele din urmă în genunchi şi trase înspre ambulanţă, golindu-şi încărcătorul, dar fără a reuşi să oprească vehiculul. Încercă apoi microfonul de la încheietură, însă acesta nu mai funcţiona. Îşi dădu seama că glonţul care-i atinsese braţul retezase probabil şi legăturile aparatului. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să-şi piardă cunoştinţa fu imaginea ambulanţei îndepărtându-se. Apoi dispăru.

Şi preşedintele odată cu ea.

Sub paza lui.

CAPITOLUL 55

George Franklin intră cu maşina pe alee. Venise din cealaltă parte a oraşului, opusă locului în care se desfăşurase ceremonia, şi nu dăduse drumul la radio.

— Lori? strigă el. Djamila?

Îşi aruncă cheile pe masa din mijlocul bucătăriei şi intră în celelalte camere, strigându-le din nou pe femei. Deschise uşa garajului şi fu surprins să constate că decapotabila şi SUV-ul Navigator ale soţiei lui erau încă acolo.

Plecaseră toţi cu maşina Djamilei?

— Lori? Băieţi?

Urcă la etaj, începând să se neliniştească. Când deschise uşa dormitorului, neliniştea i se transformă în panică în clipa în care văzu telefonul smuls din perete şi cearşaful sfâşiat.

— Lori? Iubito?

Auzi un zgomot din dressingul de lângă dormitor. Se duse acolo într-un suflet, sparse uşa şi îşi găsi soţia legată. Privirea îi era înceţoşată, dar femeia părea să se uite la el. Alergă şi îi scoase căuşul.

— Dumnezeule mare, Lori! Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta? întrebă înnebunit bărbatul.

Buzele păreau să rostească un nume, dar George nu înţelegea nimic.

— Cine?

— Djamila, spuse Lori Franklin într-o şoaptă sfârşită. A luat băieţii.

Apoi Lori Franklin începu să plângă în hohote în braţele soţului ei.

Ambulanţa intră în viteză în atelierul auto şi uşile se închiseră în urma ei. Adnan şi Ahmed săriră din ambulanţă, deschiseră uşa din spate şi-l scoaseră afară pe preşedinte.

Djamila deschisese deja uşa din spate a camionetei ei şi stătea acum lângă bancheta din spate, încercând să-i calmeze pe copii. Erau toţi trei agitaţi, dar, din fericire, erau prea mici ca să-şi poată desface singuri centurile de siguranţă ale scaunelor speciale.

Djamila alergă apoi în spatele maşinii şi apăsă butonul ascuns într-o crăpătură din interiorul vehiculului. Podeaua dubei se ridică, scoţând la iveală un compartiment secret. Era îmbrăcat în

cupru şi plumb şi la rândul lui împărţit în două compartimente mai mici, unul de forma unui om în poziţie fetală, cel de-al doilea de forma unui obiect mic, cilindric. Forma omului corespundea măsurilor preşedintelui James Brennan, cu o rezervă de doi centimetri şi jumătate.

Djamila se uită uluită la tânărul care se dăduse la o parte ca să-i lase pe doctor, pe Adnan şi pe celălalt bărbat să-l ridice pe Brennan de pe targă.

— Ahmed? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

Tânărul o privi la rândul lui.

— Ahmed, sunt eu, Djamila.

Era Ahmed, poetul iranian. Cel care îşi scrisese în jurnal data şi ora exactă a morţii, tânărul care îi dăduse atâtea sfaturi bune şi totodată tânărul cu care Djamila spera că va împărţi paradisul.

Totuşi, pe chipul bărbatului se putea citi acum o expresie pe care Djamila nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată, nici măcar în timpul celor mai pătimaşe discursuri.

— Nu te cunosc, spuse el rece. Nu vorbi cu mine, femeie!

Djamila făcu un pas în spate, cu inima zdrobită de răspunsul lui.

În timp ce Brennan era transferat de pe targă în dubă, Ahmed făcu un pas spre ambulanţă. Djamila îl văzu băgând mâna în spatele ambulanţei, dar nu-şi putea da seama ce face.

Când tânărul se întoarse lângă ceilalţi, Djamila îl abordă din nou:

— Ahmed, am fost împreună în tabăra din Pakistan. Sigur îţi aminteşti de mine!

De data asta, Ahmed nu se mai obosi să-i răspundă.

Djamila ţipă, văzând un cuţit apărând în mâna lui Ahmed, cu vârful îndreptat spre gâtul preşedintelui.

Adnan fu însă mai rapid şi se izbi cu tot corpul în Ahmed, trântindu-l la pământ.

— Neghiobule! strigă Ahmed ridicându-se pe picioare în timp ce Adnan îşi ţinea arma aţintită spre el. Îţi dai seama ce avem aici? Arătă spre Brennan. Omul ăsta e preşedintele Americii. Împăratul răului. El ne-a distrus tot ce am avut.

— N-o să-l omori! spuse Adnan.

— Ascultă-mă! strigă Ahmed. N-o să mai avem niciodată şansa asta. Nu îţi dai seama? Americanii vor ucide în continuare.

Pe noi ne vor ucide, cu tancurile şi cu avioanele lor. Dar în clipa asta noi avem şansa să-l ucidem *pe el.* Asta va distruge America.

— Nu! spuse Adnan cu un urlet sălbatic.

— De ce? strigă Ahmed. Din cauza planului? spuse pe el un ton dispreţuitor. Un plan gândit de cine? De un american? Am ajuns să primim ordine de la americani, Adnan, nu-ţi dai seama? Totul e un complot ca să ne omoare. Ştiu eu asta. Am ştiut-o întotdeauna. Dar acum, acum ne putem răzbuna. Ridică din nou cuţitul în aer. O facem acum!

— Nu vreau să te ucid, Ahmed, dar o s-o fac.

— Atunci, ucide-mă!

Ahmed se năpusti în faţă şi Adnan trase.

Djamila ţipă în clipa în care Ahmed se prăbuşi pe podeaua de beton a garajului, cu pieptul străpuns de un singur glonţ. Adnan îşi băgă revolverul la loc în toc şi împinse leşul lui Ahmed la o parte din drum. Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Djamilei în timp ce îşi privea poetul mort.

Ceilalţi bărbaţi îşi vedeau în continuare de treabă, calmi de parcă în faţa lor tocmai fusese omorât un gândac şi nu un om. Brennan fu aşezat în compartimentul mai mare cu un tub de oxigen în spaţiul mai mic. Medicul puse o mască pe faţa lui Brennan şi porni alimentarea.

Adnan închise compartimentul şi se întoarse spre Djamila, care-i spuse printre suspine:

— Ba mă cunoştea. Era Ahmed al meu.

Răspunsul lui Adnan fu să-i ardă o palmă puternică peste faţă. Djamila se sperie atât de tare, încât se opri din plâns.

— Acum, treci în maşină! îi ordonă Adnan. Şi fă-ţi treaba!

Fără niciun alt cuvânt, Djamila se supuse întocmai. Uşa atelierului se deschise din nou şi duba ieşi în viteză.

Adnan se uită la ceilalţi doi bărbaţi şi le făcu semn din cap către trupul lui Ahmed. Cei doi ridicară cadavrul şi îl ascunseră într-un loc ferit, în timp ce Adnan îşi bandaja rana pe care i-o făcuse Alex.

Adnan bănuise că Ahmed va încerca ceva. Fusese cu ochii pe el din clipa în care îl urcaseră pe preşedinte în ambulanţă. Totuşi, fusese destul de aproape.

Câteva secunde mai târziu, cei trei urcară în ambulanţă, unde Adnan deveni pacientul. Medicul stătea lângă el şi cel de-al

treilea bărbat conducea. Era planul original de retragere şi ar fi trebuit să-l includă şi pe Ahmed.

În ciuda acestei acoperiri însă, Adnan ştia că fuseseră văzuţi la spital şi acum mai avea şi o rană de glonţ. Nu aveau nicio şansă să treacă de blocajele de pe drum. Totuşi, puteau fi o momeală bună. Apoi, foarte curând după aceea, totul avea să se termine. Adnan se uită la doctor, un bărbat în jur de cincizeci de ani, şi înţelese din privirile lui că şi el ştia că aşa stăteau lucrurile. Adnan închise ochii şi-şi strânse cu mâna braţul rănit. Nu îl durea prea tare, trecuse el prin altele cu mult mai rele. Era doar o cicatrice în plus care se adăuga la cele pe care le avea deja. Totuşi, de data asta Adnan simţea că avea să fie ultima lui cicatrice. Nu avea de gând să putrezească într-o închisoare americană sau să-i lase pe americani să-l electrocuteze ca pe un animal.

După ce întreg blocul fusese evacuat, cu excepţia trăgătorilor, echipele de intervenţie lansaseră mai multe grenade în apartamentul de la etajul şase. Abia atunci cei doi lunetişti fură reduşi la tăcere, în urma celui mai intens schimb de focuri pe care probabil îl văzuse vreodată Pennsylvania, de la Bătălia de la Gettysburg încoace. Când trupele de intervenţie intrară în forţă în apartament, îi găsiră pe ambii trăgători morţi, după ce epuizaseră toată muniţia şi trăseseră mii de focuri cu mitralierele automate care se încinseseră într-atât încât sfârâiau la atingere.

Spitalul fusese evacuat şi Alex Ford fusese descoperit întins pe asfalt, plin de sânge. Când îşi reveni le povesti ce văzuse şi ambulanţa fu pusă sub urmărire.

Djamila dădu de un blocaj de poliţie la numai cinci minute după ce ieşi din Brennan. În faţa ei erau deja trei maşini şi ofiţerii le cereau oamenilor să coboare din vehicule.

Se uită la copii. Bebeluşul adormise, dar ceilalţi doi băieţi plângeau încă foarte tare şi Djamila simţi din nou propriile lacrimi prelingându-i-se pe obraji.

Ahmed spusese că nu o cunoştea. Îi ceruse să nu vorbească deloc cu el. Ahmed fusese ucis sub ochii ei. Încercase să îl înjunghie. Nu respectase planul şi pentru asta fusese ucis. Şi totuşi, pe Djamila cel mai mult o dureau cuvintele lui: „Nu te

cunosc!” Ura îl mistuise, strivind inima poetului în strânsoarea ei. Era singurul fel în care Djamila putea înţelege ce se întâmplase.

Fu adusă la realitate de o bătaie în fereastră. Era poliţia. Coborî geamul şi urletele copiilor ajunseră la urechile ofiţerilor.

— Hei, doamnă, sunt bine copiii?

— Sunt speriaţi, spuse Djamila, începând discursul dinainte pregătit. Şi eu sunt speriată. Atâtea sirene şi poliţie şi oameni care aleargă în toate părţile şi ţipă... Vin din centru. Peste tot, numai ţipete. E o nebunie. Lumea a înnebunit. Eu duc copiii acasă. Sunt dădaca lor, adăugă ea, deşi probabil că nu era nevoie.

Începu să plângă, lucru care-i făcu pe copii să urle şi mai tare. Bebeluşul se trezi şi el şi se alătură corului cu plămânii lui puternici.

— Bine, bine, spuse ofiţerul. O să ne mişcăm repede.

Le făcu semn oamenilor lui, care se uitară prin dubă şi sub aceasta. Căutau la numai câţiva centimetri distanţă de locul în care preşedintele zăcea lipsit de cunoştinţă. Totuşi, ar fi putut la fel de bine să fie invizibil – poliţiştii se grăbeau să treacă la următorul vehicul. După mirosul care venea de pe bancheta din spate, toţi cei trei băieţei făcuseră pe ei.

Ofiţerii trântiră portiera.

— Mult noroc! îi spuse unul dintre ei Djamilei, făcându-i semn că poate să plece.

Un minut mai târziu, după încercări repetate, George Franklin reuşi în sfârşit să prindă legătura la 911 şi să povestească alert ce se întâmplase, dând totodată o descriere detaliată a Djamilei, a băieţilor şi a dubei. Totuşi, Djamila era în drum spre punctul de întâlnire cu mult înainte ca acest mesaj să ajungă la oamenii de pe teren.

Zece minute mai târziu, elicopterul negru apăru deasupra zonei acum devastate unde avusese loc ceremonia şi ateriză în parcare. Una dintre uşi se deschise şi Tom Hemingway coborî din elicopter şi se îndreptă numaidecât spre Carter Gray, care discuta cu nişte agenţi federali.

— Dumnezeule, domnule! spuse Hemingway. Tocmai ne întorceam din New York când am auzit. Preşedintele mai este în viaţă?

Privirea lui Gray îşi recăpătase vioiciunea şi mintea îi era din nou ageră.

— Tocmai am aflat că preşedintele a fost răpit, spuse Gray. Trebuie să mă întorc la Washington cât mai repede cu putinţă.

Un minut mai târziu, elicopterul se ridica în aer şi o pornea înspre sud.

CAPITOLUL 56

Djamila se întoarse fără grabă de la punctul de întâlnire la casa soţilor Franklin. Transferul preşedintelui din dubă în ultimul mijloc de transport care avea să-l scoată din zonă decursese fără probleme şi durase mai puţin de un minut. Dăduse drumul la radio ca să acopere plânsetele băieţilor de pe bancheta din spate şi ca să audă ştirile. Peste tot se transmiteau ultimele evenimente, deşi din spusele comentatorilor nu se înţelegea mare lucru. Fusese raportat un număr mare de morţi, dar se părea că în acele momente ţara, care urmărise evenimentele la televizor, se concentra asupra faptului că preşedintele fusese transportat de urgenţă la spital. Aveau să afle curând că adevărul era cu totul altul.

Djamila era atât de cufundată în gânduri, încât nu observă maşinile de poliţie care se apropiau din spatele ei. Privi în oglinda retrovizoare abia când străfulgerările luminoase îi atraseră atenţia. O voce răsună puternic dintr-o maşină: un poliţist îi vorbea la portavoce.

— Trage pe dreapta şi coboară imediat din maşină! răsună comanda.

Djamila nu trase pe dreapta şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a coborî din maşină. În loc să facă asta, apăsă uşor acceleraţia.

Ofiţerii din prima maşină se uitară unul la celălalt.

— S-ar părea că are copiii cu ea, spuse unul.

Cel de-al doilea poliţist dădu din cap.

— Putem să oprim maşina şi să încercăm să o convingem să coboare.

— Da, dar dacă nu iese? Cheamă o unitate de trăgători, urgent!

— Nu cred că a mai rămas nici măcar unul. La dracu', de patru ani de zile n-am mai avut nicio crimă pe-aici şi într-o singură zi avem un atac asupra preşedintelui şi o dădacă sonată care răpeşte copiii patronilor.

La mai puţin de un kilometru, o altă patrulă de poliţie bloca trecerea. Djamila îi văzu, ieşi de pe şosea şi o luă cu maşina prin iarbă. Poliţiştii se pregăteau să o urmărească, dar se opriră în clipa în care Djamila întoarse maşina cu faţa spre drum. Îşi deschise centura de siguranţă şi urcă pe bancheta din spate.

— Ce dracu' face? spuse unul dintre poliţişti. Crezi c-o să le

facă rău copiilor?

— Cine ştie? Ce se mai aude cu trăgătorul?

— Pe dispeceră a pufnit-o râsul când am sunat-o să-i cer unul. Am luat-o drept răspuns.

— Nu putem risca să tragem cât timp sunt copiii acolo.

— Atunci, ce facem?

— Uite! Se deschide o portieră!

Priviră cum un braţ de femeie apărea şi lăsa jos bebeluşul, aşezat încă în scaunul special de maşină.

— Nu înţeleg, spuse poliţistul de lângă şofer.

— Dacă dă să-i calce cu maşina, tu ţinteşte în roţi, iar eu o să trag prin parbriz, spuse cel de-al doilea ofiţer.

Cei doi bărbaţi ieşiră din maşină. Unul avea în mână un pistol, celălalt o puşcă cu ţeavă scurtă.

Dar Djamila nu avea nici cea mai mică intenţie să le facă vreun rău copiilor. Îi privi pe rând după ce se aşeză din nou la volan. Ba chiar îi făcu cu mâna băiatului cel mare.

— Pa-pa, Timmy! spuse ea prin fereastră. Pa-pa, băieţel rău!

— Nana! fu tot ce spuse micuţul printre lacrimi, făcându-i la rândul lui cu mâna.

Oricât ar fi antipatizat-o Djamila pe Lori Franklin, se simţea uşurată că nu fusese nevoită să o omoare. Copiii au nevoie de mamele lor. Da, copiii au nevoie de mamele lor.

Stătu o clipă să scrie ceva pe o bucată de hârtie pe care o scosese din geantă. O împături cu atenţie şi o strânse în mână.

Băgă maşina în viteză, ţâşni în faţă şi ieşi din nou pe şosea.

Încă o maşină de poliţie se alăturase acum vânătoarei. Djamila se îndreptă spre cei doi poliţişti care ieşiseră lângă maşină.

— Opreşte maşina! strigă unul din ei în portavoce.

Djamila nu opri. Acceleră.

— Opreşte acum sau deschidem focul!

Amândoi ofiţerii ridicară armele. O maşină de poliţie se apropie de dubă prin spate, în vreme ce alta ieşi din grup, îi luă pe cei trei băieţi şi îi duse la adăpost.

— Trage în cauciucuri! strigă unul dintre poliţişti în timp ce Djamila se apropia în viteză de ei.

Traseră amândoi şi loviră cauciucurile din faţă. Djamila însă nu opri. Ambală motorul şi duba continuă să înainteze pe roţile acum sfâşiate.

— Opreşte maşina! strigă din nou poliţistul cu portavoce.

Cea de a doua echipă de poliţişti trase în roţile din spate ale dubei, dar Djamila tot nu se opri. Maşina se bălăngănea şi se clătina, dar continua să se îndrepte spre cei doi poliţişti.

— E nebună! strigă unul dintre ei. O să treacă peste noi.

— Opreşte maşina! Acum! strigă din nou ofiţerul. Dacă nu, deschidem focul.

În camionetă, Djamila nici măcar nu-i auzea. Îşi repeta întruna, în arabă:

— Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu şi Mahomed este trimisul Lui!

Preţ de o clipă, în goana ei nebunească, gândurile i se îndreptară spre un tânăr pe nume Ahmed, care nu o mai recunoscuse, deşi îi răpise inima. Ahmed, poetul ei, care era mort şi care ajunsese, cu siguranţă, deja în Paradis.

Djamila se gândi la călătoria nocturnă a profetului Mohamed, *miraj,* care s-a înălţat în acea noapte fatidică, până la moscheea cea mai îndepărtată şi de acolo până la cel de-al şaptelea cer! Era paradisul promis şi avea să fie atât de frumos! Cu mult mai minunat decât orice aici pe pământ.

Apăsă acceleraţia la podea şi duba schilodită ţâşni în faţă.

Puşca şi pistolul bubuiră în acelaşi timp. Parbrizul explodă în interior.

Vehiculul ieşi numaidecât de pe şosea şi se opri într-un copac. Claxonul maşinii începu să ţiuie.

Poliţiştii dădură fuga la maşină şi deschiseră cu mare grijă portiera din dreptul şoferului. Capul însângerat al Djamilei era căzut peste volan. Avea ochii deschişi, dar nu mai vedea nimic. Când poliţiştii se dădură la o parte, o bucată de hârtie pluti afară din maşină. Unul dintre ei se aplecă şi o ridică.

— Ce este? întrebă celălalt. Un bilet de sinucigaş?

Poliţistul privi hârtia, ridică din umeri şi i-o întinse colegului său.

— Nu ştiu să citesc în chineză.

De fapt, era în arabă. Djamila notase ceva.

Data şi ora exactă a morţii ei.

CAPITOLUL 57

Carter Gray nu scoase niciun cuvânt cât timp dură călătoria cu elicopterul înapoi la Washington. Hemingway nu încercă să-i întrerupă gândurile – avea şi el destule.

Aterizară la sediul NIC, unde Gray coborî din elicopter.

— Vreţi să mergeţi acasă, domnule? întrebă Hemingway.

Gray îl privi parcă nevenindu-i să creadă ce i se sugerase.

— Preşedintele a fost răpit. Am de lucru.

Intră în sediul NIC în timp ce elicopterul se ridica din nou în aer. Hemingway spuse ceva prin cască pilotului.

Tyler Reinke confirmă comanda şi o luară spre vest.

Hemingway coborî privirea în jos, spre podeaua elicopterului. În cala ascunsă la treizeci de centimetri dedesubt, preşedintele James Brennan dormea liniştit.

În numai câteva ore, întreg mapamondul, până în cele mai îndepărtate colţuri, aflase cel puţin câteva amănunte despre evenimentele ce avuseseră loc în orăşelul Brennan, din Pennsylvania.

Serviciul Secret demarase numaidecât planul de continuitate guvernamentală, punând sub strictă supraveghere toate persoanele din lanţul de comandă, până la Secretarul de Stat. Vicepreşedintele Ben Hamilton preluase îndatoririle de şef al statului, după cum prevedea Amendamentul 25 al Constituţiei Statelor Unite, invocat pentru prima dată ca urmare a răpirii preşedintelui.

Iar noul preşedinte intermediar nu era câtuşi de puţin un om fericit.

Hamilton îl desfiinţase pur şi simplu din vorbe pe directorul Serviciului Secret. Chemase apoi şefii tuturor departamentelor de informaţii de la Casa Albă şi le ceruse cu asprime socoteală pentru faptul că nu avuseseră habar de o operaţiune de asemenea amploare, pentru care, în mod evident, fusese nevoie de luni, poate chiar ani de pregătire şi care implicase un număr atât de mare de oameni. Era un fapt bine cunoscut că vicepreşedintele viza fotoliul Casei Albe. În mod evident, se gândea acum că, pe lângă colosalele efecte negative pe care răpirea preşedintelui le avea asupra ţării, nu era nici în avantajul lui să ocupe poziţia în felul acesta.

Îi ceru apoi lui Carter Gray să vină în Biroul Oval chiar în acea

noapte.

Gray făcu faţă cu brio avalanşei de reproşuri. Când Hamilton termină, Gray îl întrebă calm dacă putea să plece să-şi continue misiunea de a-l găsi pe preşedinte şi de a-l aduce înapoi în siguranţă. Răspunsul noului său şef, dacă e să ne luăm după cei care spun că l-au auzit prin pereţii foarte subţiri, nu ar fi putut fi tipărit în niciun ziar.

La invitaţia lui Kate, Adelphia şi cei patru membri ai Camel Club se adunară acasă la ea după ce se întoarseră din Brennan. Adelphia avea încă o expresie îngrozită. Kate îi dădu un pahar cu apă şi-i puse o batistă rece pe gât, dar femeia stătea cu ochii pironiţi în pământ, privindu-şi mâinile şi clătinând încet din cap.

— Alex e bine, o linişti Kate, dar nu am putut să-l văd. Am vorbit doar câteva minute la telefon.

— Sunt sigur c-au tăbărât cu întrebările şi rapoartele pe el, spuse Reuben. A fost chiar în mijlocul acţiunii. Nu-i exclus să fi văzut ceva care ar putea fi de folos.

— Dar noi oare n-am văzut nimic care să poată fi de folos? întrebă Stone.

— Focuri de armă din toate direcţiile, oameni murind şi maşini incendiate, enumeră Caleb.

— Şi preşedintele purtat pe braţe, adăugă Milton.

— Dar ceva părea să fie în neregulă cu el chiar înainte de asta, spuse Caleb. Am văzut eu pe ecranul ăla mare. Îşi dusese mâna la piept.

— O criză cardiacă? sugeră Reuben.

— Posibil, zise Stone.

— Şi cei care au tras erau arabi, adăugă Reuben. I-am smuls arma unuia înainte să fie împuşcat.

— Cu siguranţă, a fost un atac coordonat, comentă Stone. Chiar şi în haosul care s-a creat, a fost evident că se acţiona după un plan. Trăgători, apoi incendiatori sinucigaşi, apoi iar trăgători, în succesiuni organizate de foc direct.

— Cel puţin limuzina prezidenţială a putut să iasă, adăugă Kate. Chiar dacă preşedintele a fost răpit în cele din urmă.

— Da, dar probabil că ăsta a fost şi planul teroriştilor, spuse Stone. Au vrut să izoleze Fiara de restul coloanei oficiale.

Se uită la Milton care apăsa de zor tastele pe laptopul său.

— Ceva nou, Milton?

— Se confirmă doar lipsa preşedintelui şi se raportează un schimb de focuri impresionant în faţa spitalului Mercy din Brennan.

— Spitalul Mercy, zise Stone căzând pe gânduri. Dacă preşedintele nu se simţea bine, cu siguranţă l-au dus direct la spital. Asta e procedura standard.

— Şi incendiaseră ambulanţa, adăugă Kate.

— Şi asta a fost tot parte din plan, răspunse Stone.

Caleb se uită la ei.

— Şi acum, ce facem?

— Trebuie neapărat să vorbim cu Alex, spuse Kate. Trebuie să vadă filmul ăla.

— Sunt sigur că are destule pe cap în clipa de faţă, comentă Reuben.

— Mă duc să-l văd de îndată ce se întoarce acasă, spuse Kate. Sunt sigură c-o să vrea să ne ajute.

Stone însă nu părea nici pe departe la fel de încrezător.

În celula de criză de la sediul Serviciului Secret era agitaţie maximă. Deşi FBI-ul se ocupa în mod oficial de investigaţie, Serviciul nu avea de gând să stea cu mâinile în sân.

Alex Ford, cu braţul bandajat, cu coastele învineţite strânse bine cu nişte benzi late elastice şi încă simţindu-şi plămânii usturându-l, dădu cel de-al zecelea raport despre cele întâmplate şi fu, la rândul lui, pus la curent cu ultimele evenimente.

— L-am prins pe agentul de pază de la spital, spuse directorul Serviciului Secret, Wayne Martin. Ceilalţi doi bărbaţi din ambulanţă au fost ucişi într-un schimb de focuri, dar măcar pe nenorocitul ăla am pus mâna.

— Şi preşedintele? întrebă Alex nerăbdător.

— Nici urmă de el, zise Martin. Credem că a fost transferat într-un alt vehicul. E posibil să fi fost implicată o femeie, Djamila Saelem. Lucra ca bonă pentru o familie pe nume Franklin. A legat-o fedeleş pe doamna Franklin şi a plecat cu copiii. Mai târziu, le-a dat drumul copiilor, dar a fost împuşcată de nişte ofiţeri de poliţie după ce a încercat să treacă peste ei cu maşina.

— Care e legătura cu preşedintele? întrebă un alt agent.

— Credem că s-a folosit de copii ca să treacă de barajul instalat pe şosea. O bonă cu trei copii care zbiară în maşină nu e

chiar în vârful listei de persoane suspecte.

— Eu tot nu înţeleg, comentă acelaşi agent.

— Când au inspectat duba pe care o conducea femeia, poliţiştii au găsit un compartiment secret în partea din spate. Era căptuşit cu plumb şi cupru şi avea forma unui trup cam de mărimea celui al preşedintelui. Şi mai era un spaţiu, pentru un tub de oxigen care a fost descoperit mai târziu. Doamna Franklin a povestit că dădaca s-a supărat foarte tare când i-a spus că îşi schimbase planurile şi că intenţiona să se ducă la ceremonie cu băieţii ei. Chestia asta i-ar fi dat peste cap planurile arăboaicei, aşa că Franklin trebuia eliminată.

— Şi a vorbit? întrebă Alex. Agentul de pază, la el mă refer.

— FBI-ul se ocupă de interogatoriu, spuse înciudat Martin. Dar i-au căutat amprentele în sistem şi nu au găsit nimic.

— Domnule, omul ăla nu-i un începător, spuse Alex. Ba chiar cred că-i un profesionist de primă clasă.

— De acord, zise Martin, dar se poate să nu fi fost prins niciodată până acum.

Alex puse apoi întrebarea de care-i era cea mai mare groază:

— Câţi au murit, domnule?

Martin îl privi într-un fel ciudat.

— Adunându-i pe cei de la ceremonie şi pe cei eliminaţi în schimburile de focuri din oraş, au murit douăzeci şi unu de terorişti.

— Întrebam de băieţii noştri.

Martin privi în jur, uitându-se la ceilalţi agenţi din încăpere.

— Ceea ce o să vă spun acum nu este informaţie publică şi nici nu va fi până când nu ne dăm seama ce mama dracului se întâmplă. Făcu o pauză. N-am avut nicio pierdere.

Alex sări în picioare şi-l privi ca trăsnit.

— Ce dracu’ spui acolo? I-am văzut cu ochii mei căzând la tot pasul. Am fost acolo. Pe toţi dracii, i-am văzut! Ce mai e şi asta? Vreo strategie politică de tot rahatul? Fiindcă pute de la o poştă!

— Calmează-te, Ford! spuse Martin. Ştiu că iei medicamente puternice pentru durere, dar nu-mi vorbi în felul ăsta, băiete.

Alex trase aer în piept şi se aşeză la loc.

— Domnule, am *avut* pierderi.

— E drept, băieţii noştri *au fost* împuşcaţi. Douăzeci şi cinci dintre ai noştri plus încă cincisprezece ofiţeri din alte departamente. Şi doctorul Bellamy. Martin făcu o pauză. Dar au

fost împuşcaţi cu *tranchilizante.* Şi-au revenit toţi. De-asta au putut trăgătorii să treacă prin detectoarele de metale. Armele şi săgeţile cu tranchilizante erau făcute din nişte materiale speciale care nu conţineau metal. Făcu încă o pauză, apoi adăugă: Nimic din ce vă spun nu trebuie să părăsească această încăpere.

Toţi agenţii se uitară unul la celălalt.

— Arme cu tranchilizante? spuse încet Alex. Dar la spital nu au tras cu tranchilizante. Alea au fost gloanţe adevărate.

— Lunetiştii au tras cu săgeţi în ceilalţi doi agenţi pe care i-am găsit acolo. Apoi, în cei veniţi ca întăriri au tras cu muniţie adevărată. Dar martorii spun că nu au tras decât *pe lângă* băieţii noştri. Au făcut un fel de zid în faţa spitalului, ca să ţină lumea la distanţă. Pare destul de limpede acum. Se pare că n-au tras ca să ucidă, deşi băieţii noştri spun că ar fi avut destule ocazii. Nu pretind nici eu că înţeleg, dar asta este situaţia în clipa de faţă.

Alex îşi atinse braţul rănit.

— În mine au tras cu gloanţe adevărate.

— Felicitări, ai fost singurul. Cred că nu se gândiseră că o să reuşeşti să intri în spital şi riscau să le dai planurile peste cap.

— Evident, nu mi-a ieşit prea bine.

Martin îl privi fix în ochi.

— Ai făcut tot ce putea face un agent.

Alex nu luă în seamă complimentul.

Martin continuă:

— În mod clar, planul era să-l introducă pe preşedinte în spital fără obişnuita echipă de securitate. Cunoşteau foarte bine procedurile şi metodologia Serviciului Secret şi le-au folosit împotriva noastră. Cred că faptul că nu au ucis niciun agent sau poliţist e un semn bun pentru preşedinte. Le-ar fi fost foarte uşor să-l omoare.

— Şi acum, îl ţin pentru o răscumpărare, zise un alt agent. Şi putem fi siguri că nu vor doar bani.

— Asta este scenariul cel mai probabil, fu de acord Martin. Dumnezeu ştie ce-o să ne ceară.

— Dar de ce şi-au dat atâta osteneală să *nu* ne omoare, domnule? întrebă exasperat Alex. La urma urmei, asta fac teroriştii – omoară! Uitaţi-vă ce s-a întâmplat la 11 septembrie, pe USS *Cole,* la Grand Central. Iar *ei* au fost măcelăriţi. Nu are

niciun sens.

— Aici sunt de acord cu tine, nu are sens. S-ar părea că suntem pe un teritoriu nou.

Martin luă o telecomandă şi o îndreptă spre o plasmă montată pe un perete.

— Tocmai am primit această înregistrare video. Vreau să o urmăriţi cu toţii. Dacă vedeţi ceva ce vi se pare suspect, spuneţi!

Ecranul prinse viaţă şi Alex privi oribilele evenimente din Brennan în desfăşurare.

Urmăriră înregistrarea de trei ori şi, deşi vreo câţiva agenţi avură unele comentarii, nimic nu părea ieşit din comun. Era clar că teroriştii fuseseră foarte bine organizaţi şi foarte disciplinaţi.

— Au scos din joc ambulanţa şi pe doctorul Bellamy, ca să fim nevoiţi să-l ducem pe preşedinte la spital, spuse Martin. După care au folosit un camion cu remorcă şi au aruncat în aer turnul de apă ca să blocheze accesul forţelor de ordine. Deşteaptă treabă. Noroc că n-am avut de a face cu ei atunci când a fost împuşcat Reagan. Preşedintele a ajuns la spital însoţit de doar câţiva oameni. Pentru cineva care aştepta acolo ar fi fost o ţintă uşoară. Ceea ce înseamnă că va trebui să schimbăm strategia de acum înainte.

— Dar preşedintele arăta cu adevărat foarte rău, spuse Alex. Îmi amintesc că l-am văzut ducându-şi mâna la piept. Când am ajuns la spital, mi-a spus că simte că moare. I-am verificat pulsul. Părea în regulă, dar eu nu sunt doctor.

— Cei care l-au văzut la spital au spus că doctorul care l-a preluat i-a făcut o injecţie în urma căreia preşedintele şi-a pierdut cunoştinţa, adăugă Martin.

— Trebuiau să se asigure că preşedintelui i se face rău la ceremonie, spuse Alex. Nu puteau lăsa asta în voia sorţii, trebuiau să-l aducă la spitalul Mercy.

— Aşa este, dar nu ştim ce anume i-au făcut.

— Poate că a fost împuşcat cu o săgeată de la care i s-a făcut rău, sugeră un alt agent.

— Este posibil. Iar săgeţile nu fac prea mult zgomot. Dar nimeni n-a văzut nicio armă până când a început prima rafală de împuşcături. Am urmărit partea asta de o sută de ori. Preşedintele nu tresare nicio dată şi nici nu dă alte semne că ar fi fost lovit de ceva. Chiar dacă e doar o săgeată, tot reacţionezi

atunci când te înţeapă.

În clipa aceea în încăpere intră Jerry Sykes, cu o hârtie în mână.

— Tocmai am primit asta, domnule.

Martin citi nota, apoi se uită la oamenii lui.

— Spitalul din Brennan a raportat că cinci oameni s-au prezentat la urgenţă plângându-se de probleme de respiraţie şi de simptome de criză cardiacă. Ne-au trimis descrierile acestor persoane şi alte informaţii. Sunt sub tratament, dar testele arată că nu e nimic în neregulă cu ei.

— E posibil să fi eliberat în aer cine ştie ce agent biologic, sugeră Sykes.

— Care să nu-i fi atins decât pe preşedinte şi pe doar câţiva alţii? Cam ineficient agent, spuse sceptic Martin.

Privirea lui Alex era aţintită asupra ecranului.

— Cele cinci persoane care au ajuns la spital sunt cumva un membru al Gărzii Naţionale, doi bătrâni, o tânără şi o doamnă în vârstă?

Martin ridică uluit privirea.

— De unde dracu’ ai ştiut asta?

În loc de răspuns, Alex arătă spre ecran.

— Daţi înapoi şi derulaţi din nou secvenţa, cu începutul.

Priviră cu toţii cum Brennan începea să strângă mâini de-a lungul cordonului oficial.

— Opriţi aici! strigă Alex.

Martin opri cadrul.

— Uitaţi-vă la mâna bărbatului, spuse Alex, arătând spre proteza fostului membru al Gărzii Naţionale.

— E o mână artificială, Ford, spuse Sykes. Au remarcat-o şi alţi agenţi de la faţa locului.

— Da, am văzut-o şi eu, zise Alex. Foloseşte proteza când dă mâna cu preşedintele. Şi veţi vedea că Brennan mai dă mâna cu încă cinci persoane înainte să se prăbuşească. Derulaţi mai departe.

Membrul Gărzii Naţionale îl salută pe preşedinte.

— Opreşte aici! spuse Alex. Vedeţi? A salutat cu stânga. Cu cârligul. O mână şi un cârlig?

— Poate aşteaptă să-i fie gata şi cealaltă proteză, spuse Martin, începând să-şi piardă răbdarea.

— Dar de ce să fi dat mâna cu dreapta şi să fi salutat cu

stânga?

— Eu sunt stângaci, spuse Sykes, dar majoritatea oamenilor nu sunt. Aşa că dau întotdeauna noroc cu mâna dreaptă. Uneori însă, salut cu stânga. Şi ce dacă?

— Bine, spuse Martin, a mai văzut cineva ceva?

Alex se uita în continuare la mână.

— Putem mări imaginea cu proteza?

Martin şi Sykes îl priviră încruntaţi.

— Haide, faceţi-mi pe plac! zise Alex. Doar nu puteţi spune c-a mai remarcat cineva de-aici altceva.

Martin apăsă butonul de zoom până când proteza aproape că umplu tot ecranul.

— Uitaţi-vă aici! spuse Alex, arătând spre ceva.

— La *ce* să mă uit? exclamă Martin.

— Palma tipului e umedă.

Sykes îl privi pe Alex fără să înţeleagă.

— E transpiraţie. A fost o zi călduroasă, Alex.

— Da, a fost cald, ce-i drept. Dar mâinile artificiale nu *transpiră!*

— Pe toţi dracii! strigă Martin cu ochii pironiţi pe ecran.

Ceva mai târziu, când toată lumea plecă, Martin îl opri pe Alex.

— Ford, n-ai ce să-ţi reproşezi. Adevărul este că ai fost un adevărat erou.

— Nu credeţi cu adevărat asta, domnule, spuse Alex. Şi nici eu n-o cred.

CAPITOLUL 58

Trecuseră douăzeci şi patru de ore şi America, din ce în ce mai cuprinsă de panică, aştepta încă veşti despre preşedintele răpit. Agenţiile de informaţii localizaseră adresa fostului soldat din Garda Naţională, însă până ajunseseră acolo, acesta era deja departe. Se constatase că cele cinci persoane care se prezentaseră la spital fuseseră contaminate cu un halucinogen sintetic extrem de puternic, care se absorbea prin piele. În urma testelor se constatase că substanţa provoca simptome asemănătoare celor unei crize cardiace, paralizie parţială şi senzaţie de apropiere a morţii. Spitalul fusese nevoit să apeleze la savanţii şi tehnicienii de la CIA pentru a identifica substanţa. Oficialii CIA se grăbiseră să informeze pe toată lumea că *ei* nu folosiseră niciodată drogul asupra nimănui, însă duşmanii Americii, nenorociţii, o făcuseră cu siguranţă. Vestea bună însă era că drogul nu era fatal, iar efectele puteau fi uşor înlăturate prin tratament medicamentos. Substanţa părea să fi fost transmisă în clipa în care preşedintele strânsese mâinile următoarelor cinci persoane care stăteau lângă cordonul oficial.

Fusese descoperit încă un cadavru într-un service auto din Brennan. Alex îl identificase pe şoferul ambulanţei cu care fusese luat preşedintele de la spital. Atelierul era deţinut de un om de afaceri american. Nu putuseră însă da de acesta. Raportul balistic arăta că glonţul extras din cadavru fusese tras cu aceeaşi armă care îl rănise pe Alex. Glonţul atinsese braţul agentului de la Serviciul Secret şi se înfipsese apoi într-un grilaj de lemn. Acest amănunt şi faptul că service-ul auto se afla la foarte mică distanţă de spital conduceau spre concluzia că transferul preşedintelui din ambulanţă în duba Djamilei Saelem avusese loc în garaj. După care preşedintele fusese în mod evident transferat din dubă într-un alt vehicul, în care reuşise să părăsească zona.

Preşedintele interimar Hamilton se adresase în mai multe rânduri naţiunii americane, pentru a asigura cetăţenii că ţara era stabilă, că nu existau probleme de guvernare şi că cei care comiseseră înfiorătoarea faptă aveau să fie aspru pedepsiţi. Cerea grupării teroriste necunoscute care îl răpise pe James Brennan să îl înapoieze de îndată pe preşedinte, nevătămat, ameninţând că altfel Statele Unite îi vor anihila pur şi simplu atât pe vinovaţi, cât şi orice ţară care le va oferi ajutor.

Cu toate astea, răpirea zguduise Statele Unite. Pieţele financiare erau la pământ; oamenii se temeau să mai iasă din case; întreaga ţară parcă împietrise. Pe lângă toate astea, mai multe grupări extremiste îi îndemnau public pe răpitori să-l ucidă pe Brennan, dacă nu cumva preşedintele era deja mort, şi să arate cadavrul întregii lumi.

Forţele armate şi Comandamentul Strategic Aerian (SAC)[1] erau la nivel DEFCON 2. O singură dată se mai aflase SAC la acest nivel, în cazul Crizei Rachetelor Cubaneze din 1962. Nici măcar dezastrul de la 11 septembrie nu împinsese DEFCON mai departe de nivelul 3. Experţii militari avertizau că, în funcţie de mersul evenimentelor, DEFCON ar fi putut ajunge chiar şi la nivelul 1, cel mai înalt. Ceea ce ar fi fost un dezastru.

Agenţiile de informaţii făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-i identifica pe răpitori. Se făceau cercetări şi în sectorul diplomatic, în toate colţurile lumii. Iar Pentagonul de-abia aştepta să i se ofere o ţintă pe care să-şi testeze armamentul de cel mai înalt nivel tehnologic.

Într-o conversaţie cu un senator pe tema Comisiei Serviciilor Armate, un general de trei stele spusese:

— Ne-am săturat să ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica cu nenorociţii ăştia. Gata, s-a terminat cu ţintele terestre în care să poată trage. De-acum înainte, atacăm doar cu rachete, din aer. De data asta, pot să-şi ia adio de la viaţă!

Senatorul nu îl contrazisese.

Tensiunile şi aşa puternice între America şi lumea islamică crescuseră şi mai mult. Deşi nicio organizaţie teroristă nu îşi revendicase fapta, toţi teroriştii ucişi în Brennan fuseseră arabi. Amprentele lor şi alte informaţii specifice fuseseră introduse în vastul sistem de baze de date de la NIC, dar, în mod uluitor, nu se găsise nicio informaţie, în legătură cu niciunul dintre ei. Era de neconceput că în întregul sistem de date al Statelor Unite nu se găsea absolut niciun detaliu despre niciunul dintre participanţii la atentat, dar se părea totuşi că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

În acel moment însă, oamenii nu se concentrau asupra acestei anomalii. Nu îşi doreau decât preşedintele înapoi. Şi voiau să ştie cum de se putuse ajunge la o astfel de situaţie, de la bun început.

---

[1] Strategic Air Command

Seara târziu, a doua zi după răpire, Kate Adams bătea la uşa casei lui Alex Ford, din Manassas, după ce încercase în repetate rânduri să vorbească la telefon cu el.

Kate auzi acordurile unei chitare răsunând de undeva din casă. Sunetele se opriră şi auzi paşi apropiindu-se de uşă.

— Da?

— Alex, sunt eu, Kate.

Alex deschise uşa. Era nebărbierit şi avea părul răvăşit. Purta o pereche de blugi rupţi, un tricou murdar şi nu era încălţat. Avea ochii injectaţi şi Kate simţi că mirosea a alcool. Ţinea o chitară acustică în mâna dreaptă.

— Nu mi-ai răspuns la telefon, spuse ea. Am fost foarte îngrijorată.

— Scuze, am fost ocupat, zise el sec.

Kate se uită la instrumentul din mâna lui, apoi la braţul bandajat.

— Cum poţi să cânţi la chitară când ai mâna rănită?

— Cine mai simte durerea când are un Jack Daniel’s?

— Pot să intru?

Alex ridică din umeri, se dădu la o parte şi apoi închise uşa în urma ei.

— Mă mir că nu ţi-am găsit casa înconjurată de care de televiziune.

— Nu mi-au divulgat numele presei. Sunt doar un agent al Serviciului Secret neidentificat, care a dat-o în bară şi a permis să fie răpit preşedintele.

O conduse într-o sufragerie micuţă şi amândoi se aşezară. Încăperea avea foarte puţine piese de mobilier. Era de fapt într-atât de goală, încât lui Kate îi lăsa impresia că cineva fie abia se muta, fie se pregătea să părăsească locuinţa. Singurul lucru ieşit din comun erau sutele de pahare mici, de tărie, dintr-o vitrină.

— Am luat câte un păhărel de prin toate locurile în care am ajuns în misiunile de pază şi protecţie.

Kate se întoarse şi îl surprinse pe Alex fixând-o cu privirea.

— Nu-i cine ştie ce, după atâta amar de ani, nu crezi? spuse el.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, până când Alex spuse:

— Vrei ceva de băut?

— Da, dar nu tărie.

Alex se ridică şi se întoarse un minut mai târziu cu un pahar de Cola cu gheaţă.

— Fără Jack, da? întrebă Kate precaută.

— Nu. Sincer să fiu, l-am terminat. Am băut ieri o sticlă întreagă.

— Care va să zică, ăsta e planul tău? Să stai aici, să te-neci în băutură şi să uiţi de amar cu baladele lui Johnny Cash?

— E şi ăsta un plan, spuse el posac.

— Nu-i unul prea bun.

— Ai tu altă idee?

— Mi-ai promis că te întâlneşti cu Oliver şi cu ceilalţi.

— Oh, da, Camera Club, zise Alex absent.

— Nu, *Camel* Club!

— Tot aia, mormăi Alex şi începu să zdrăngăne la chitară.

Kate privi prin cameră şi zări în cele din urmă o fotografie. O ridică. Bărbatul din fotografie era foarte înalt şi slab, cu o coafură à la Elvis, foarte ridicată şi înclinată într-un unghi exagerat. O ţigară îi atârna în colţul gurii şi avea în mână o chitară.

Kate se uită la Alex, care o urmărea de pe canapea.

— Tatăl tău? întrebă ea.

— Unicul şi inegalabilul Freddy „Hot Rod” Ford, spuse Alex.

— Nu prea seamănă cu Johnny Cash.

— Ştiu. Mai degrabă cu Hank Williams Sr.

Kate puse fotografia la loc şi privi în jur.

— Nu prea e mare lucru, nu? zise Alex.

Kate se întoarse şi îl surprinse uitându-se la ea.

— Cariera de agent al Serviciului Secret nu prea e compatibilă cu viaţa de familie, zise el.

Kate zâmbi.

— Nu te teme, nu vreau banii tăi.

— Asta-i bine.

Kate se aşeză la loc, sorbi din Cola şi spuse:

— Trebuie să te întâlneşti cu Oliver, Alex. Nu uita că o femeie a fost răpită.

— Atunci, sună la FBI, deşi mă tem că băieţii sunt cam ocupaţi în clipa de faţă, cu *o altă* răpire.

— Ei te vor pe tine.

Alex se bătu cu degetul mare în piept.

— Uită-te la mine, Kate! Dacă ar fi dispărut, să zicem, sora ta, ai mai vrea să mă ocup *eu* de cazul ei?

— Da.

— Pe dracu'!

— Te rog, Alex, vrei să te întâlneşti cu ei?

— Nu, nu vreau!

— De ce nu?

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie. Nici ţie, nici altcuiva.

Kate îşi puse paharul pe masă şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău că aşa consideri.

Se întoarse să plece, dar Alex îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu faţa spre el.

— Am dat-o în bară, Kate, spuse el simplu. Nu mi-am făcut meseria.

— Nu a fost vina ta. Era cât pe-aci să fii omorât.

— Ba nu. M-au dus de nas de parcă aş fi fost un începător. Auzi tu, un agent de pază de origine arabă să fie *întâmplător* angajat la spital?! Şi se mai şi oferă să-şi rişte viaţa ca să mă ajute! Iar eu l-am lăsat pe nenorocitul dracului să plece cu preşedintele Statelor Unite.

— Ba nu l-ai lăsat să plece. Ţi-ai dat seama ce puneau la cale.

— Mda, cam cu şaizeci de secunde prea târziu. Iar în meseria mea, aşa ceva este impardonabil. Se sprijini de perete. Îţi aminteşti ce mi-a spus Clint Hill, agentul din escorta lui Kennedy?

— Că nu-ţi dorea să fii ca el. Fiindcă el îşi pierduse preşedintele.

— Exact, spuse Alex. Iar acum, înţeleg perfect ce a vrut să spună.

CAPITOLUL 59

Carter Gray nu dormise decât câteva ore de la dispariţia lui Brennan, şi totuşi, directorul NIC nu prea avea cu ce rezultate să se laude. La treizeci şi şase de ore după ce preşedintele fusese răpit, Gray stătea aşezat la o masă de conferinţe de la NIC. În faţa lui, legat de un scaun şi cu doi gardieni solizi în apropiere, stătea un bărbat care răspundea la numele de Farid Shah, numele din documentele oficiale. Gray ştia că toate erau nişte falsuri şi reuşise să îl preia pe Shah de sub tutela FBI-ului în principal datorită faptului că îl avea cu ceva greu la mână pe directorul Biroului.

— Farid Shah, din India, spuse Gray. Dar nu eşti indian.

— Tata a fost indian. Mama era din Arabia Saudită. Semăn cu ea, rosti calm prizonierul.

Braţul rănit îi era lipit de trup. Nu i se permitea să poarte o banderolă de susţinere, fiindcă aceasta ar fi putut fi uşor transformată într-un mijloc de sinucidere.

— Un hindus să se însoare cu o musulmană?

— La un miliard de oameni, ai fi surprins cât de des se întâmplă.

— Şi cum ai ajuns din India în America?

— America e ţara tuturor posibilităţilor, răspunse vag prizonierul.

— Au început musulmanii să recruteze terorişti hinduşi?

— Eu sunt musulman practicant. Sunt sigur că m-aţi văzut făcându-mi rugăciunile în celulă.

— Ştii ceva, domnule Shah, îmi pari cunoscut.

— Am observat că pentru marea majoritate a americanilor toţi arătăm la fel.

— Eu nu mă încadrez în „marea majoritate” a americanilor. Şi cum ai obţinut postul de agent de pază la spital?

Prizonierul îşi coborî privirea şi nu spuse nimic.

— Şi cine sunt aceşti oameni? întrebă Gray înşirând nişte fotografii pe masă. Sunt familia ta?

Niciun răspuns.

— Am găsit fotografiile astea în apartamentul tău, aşa că îmi imaginez că ştii cine sunt. Interesant. Pe spatele fiecărei fotografii sunt date scrise în arabă. Par să fie datele naşterii şi morţii şi mai sunt şi alte informaţii.

Gray ridică fotografia unui băiat la vârsta adolescenţei.

— Aici scrie că avea şaisprezece ani când a murit. Mai scrie şi că a fost ucis în timpul războiului dintre Iran şi Irak. Era fratele tău? De ce parte a luptat? Dar tu? *Tu* de ce parte ai luptat?

Gray nu aşteptă un răspuns pe care ştia că n-o să-l primească. Ridică o altă fotografie, de data asta a unei femei.

— Scrie aici că a fost ucisă în timpul, citez, „primei invazii americane în Irak". Presupun că te referi la Războiul din Golf, când *Irakul* a invadat Kuwaitul şi Statele Unite au venit în ajutorul lui. Era soţia ta? Ai luptat pentru Saddam Hussein?

Din nou, tăcere.

Gray ridică încă o fotografie, de data asta a unei fete. O întoarse şi citi de pe spate:

— „Ucisă în timpul celei de-a doua invazii americane a Irakului." Era fiica ta?

Prizonierul îşi ţinea în continuare privirea în pământ.

— I-ai pierdut pe toţi aceşti oameni, ţi-ai pierdut familia și prietenii în timpul războaielor şi revoltelor. Musulman contra musulman, apoi musulman contra american. Despre asta e vorba? Gray se apropie de prizonier. E vorba de răzbunare?

Carter Gray strânse încet fotografiile şi le făcu un semn gardienilor. În timp ce se ridica să plece, îi spuse prizonierului:

— Mă voi întoarce curând. Şi atunci, o să-mi spui totul.

În dimineaţa următoare, ca răspuns la zvonurile deja apărute în presă, naţiunea fu informată că, în timpul răpirii preşedintelui Brennan, teroriştii folosiseră arme cu tranchilizante. Ca urmare, niciun american nu fusese ucis, deşi numeroase persoane fuseseră rănite în haosul creat la locul ceremoniei. La aflarea veştii că douăzeci şi unu de arabi îşi pierduseră viaţa, întreg mapamondul rămase nedumerit. *New York Times* tranşa direct problema cu titlul: „Asasini sinucigaşi care nu se omoară decât pe ei înşişi?" Un jurnalist de la *Washington Post* se întreba dacă nu cumva acest lucru se datora faptului că armele adevărate nu ar fi putut fi trecute prin detectoarele de metal. Totuşi, nimeni nu putea explica de ce lunetiştii de la spital folosiseră şi ei tot tranchilizante. *New York Post* avea un titlu şi mai direct: „Ce dracu' se întâmplă?"

Violenţa se răspândea pe străzile Americii şi în întreaga lume. În mod clar, nu era decât o chestiune de timp până când avea să se întâmple ceva grav.

În aceeaşi dimineaţă, Casa Albă primi o veste şi mai uluitoare. Toate marile reţele americane de televiziune primiseră o atenţionare de la Al Jazeera cum că televiziunea arabă urma să dea pe post o notă de răscumpărare pe care tocmai o primiseră din partea răpitorilor. Reprezentanţii Al Jazeera susţineau că nota conţinea dezvăluiri uluitoare. Nimeni, nici măcar preşedintele interimar, nu avea să primească în avans o copie a cererilor de răscumpărare. Se pare că răpitorii doreau ca guvernul să afle despre ce era vorba în acelaşi timp cu restul cetăţenilor.

Răspunsul preşedintelui interimar Hamilton la această veste ar fi necesitat o grămadă de bip-uri, dacă ar fi fost înregistrat şi transmis pe un post de televiziune, şi şi-ar fi atras cu siguranţă amenzi usturătoare pentru folosirea unui limbaj licenţios. Dar ce putea face? Hamilton îşi întruni cabinetul, îşi chemă consilierii şi comandanţii militari ca să vadă împreună anunţul.

— De unde dracu' putem şti dacă oamenii ăştia îl au într-adevăr pe Brennan? Ar putea fi o mare făcătură, îi avertiză consilierul pe probleme de securitate naţională.

— Exact! îl susţinu la rândul lui Secretarul Apărării, Joe Decker.

Era un membru respectat al cabinetului, care-şi făcea întotdeauna temele şi juca jocul politic la potenţialul maxim. Avea totodată reputaţia unui om care nu s-ar fi temut să apese butonul care să pună în mişcare colosala maşinărie a armatei americane. Decker fusese o mână de fier în administraţia Brennan şi Hamilton se baza mult pe el în această criză.

Hamilton scoase o hârtie din buzunar.

— Am primit asta acum câteva minute la Casa Albă, din partea reţelelor de televiziune. Însoţea scrisoarea de revendicări a răpitorilor.

— Ce este, domnule? întrebă Decker.

— Ni s-a spus că sunt codurile nucleare pe care preşedintele Brennan le avea asupra lui. Va trebui să verificăm dacă sunt corecte. Evident, aceste coduri nu mai sunt valabile.

Două minute mai târziu, după o consultare rapidă şi un telefon de confirmare, Secretarul Apărării, Decker, privi întunecat de jur împrejur prin încăpere.

— Sunt corecte.

Toţi cei prezenţi lăsară privirile în jos, ferindu-se să se uite

unul la celălalt. Toţi se gândeau la acelaşi lucru: indiferent ce aveau să ceară răpitorii, aproape sigur avea să fie ceva cu care guvernul Statelor Unite nu putea fi de acord. Iar asta, din păcate, ar fi pecetluit soarta preşedintelui Brennan.

Un prezentator cărunt apăru pe ecranul televizorului cu plasmă montat pe perete. Hamilton, dând glas gândurilor tuturor celor prezenţi, spuse:

— Jur pe Dumnezeu, dacă nenorociţii ăştia transmit în direct decapitarea lui Jim Brennan, n-o să mai rămână clădire în picioare în ţara lor!

Veteranul prezentator părea abătut, dar începu numaidecât să citească. În primul rând, America şi restul lumii trebuiau să recunoască islamul ca pe o mare religie şi să-i acorde respectul cuvenit. În al doilea rând, pentru fiecare dolar dat Israelului sau Egiptului, Statele Unite trebuiau să acorde un dolar Palestinei, pentru dezvoltare economică. În al treilea rând, se cerea retragerea totală a trupelor americane din Irak şi Afghanistan, deşi se permitea staţionarea în continuare a trupelor ONU. În al patrulea rând, se cerea desfiinţarea tuturor bazelor militare ale aliaţilor din Afghanistan. În al cincilea rând, toate privilegiile străine asupra resurselor de petrol din Orientul Mijlociu trebuiau cedate ţărilor în care se aflau aceste resurse, inclusiv conducta de petrol care străbătea Afghanistanul. În al şaselea rând, orice afacere străină operaţională în Orientul Mijlociu trebuia să aibă parteneriat majoritar arab şi era obligată să reinvestească întreg profitul în regiune pentru următorii douăzeci de ani, pentru a ajuta la dezvoltarea infrastructurii şi la crearea de locuri de muncă. În al şaptelea rând, Statele Unite şi aliaţii acestora trebuiau să semneze un acord prin care să se angajeze că nu vor mai invada niciodată o altă naţiune suverană, decât în cazul în care respectiva naţiune le solicita în mod specific ajutorul sau existau dovezi credibile că acea ţară coordona atacuri teroriste împotriva Statelor Unite sau a aliaţilor acestora. În al optulea rând, Statele Unite trebuiau să înceteze să-şi mai folosească forţa militară pentru a remodela lumea după propria imagine şi trebuiau să respecte diferitele culturi din Orientul Mijlociu. În al nouălea rând, se cerea recunoaşterea faptului că multe dintre problemele existente în Orientul Mijlociu erau rezultatul politicilor occidentale şi al exploatării coloniale şi se cerea iniţierea unui dialog internaţional pentru găsirea de soluţii la

această problemă.

Pe măsură ce erau citite revendicările de pe listă, atmosfera de la Casa Albă devenea din ce în ce mai sumbră.

— Aceleaşi porcării ca întotdeauna! exclamă un general. Sunt chiar dezamăgit că nu au fost mai creativi.

— Nu putem ceda în faţa şantajului, spuse Hamilton, privind în jur, căutând aprobări.

— Categoric că nu! îl susţinu directorul NSA.

— Cu siguranţă nu! adăugă vehement Decker.

În jurul mesei, oficialii începură să mâzgălească un răspuns adecvat în faţa pretenţiilor ridicate. Între timp, generalii şi amiralii se strânseseră într-un colţ şi începuseră să schiţeze o strategie militară.

Secretarul de Stat Andrea Mayes se ridică în picioare, revoltată:

— Staţi o clipă, oameni buni! Să nu-l condamnăm deja pe Brennan la moarte, pentru Dumnezeu!

Era bună prietenă cu preşedintele răpit.

Grupul de la Pentagon îi aruncă o privire aproape stupefiată. Un oficial răbufni:

— Chiar vă închipuiţi c-o să fie eliberat?

În încăpere se iscă zarvă. Apoi, o voce puternică tună deasupra tuturor. Atenţia celor din sală se îndreptă spre Carter Gray, care stătea în celălalt capăt al mesei. Deşi îşi pierduse o bună parte din aura lui de invincibilitate, încă reuşea să impună respect.

— Poate, spuse Gray arătând spre ecran, ar trebui să ascultăm până la capăt.

Încăperea se cufundă în tăcere.

— Aceasta este o secţiune nouă, spuse prezentatorul, strângând hârtia în mână. Îşi drese vocea, apoi începu să citească: „Ţările civilizate care, în mod unilateral, îşi impun voinţa prin gloanţe şi bombe sunt teroriste şi nu au dreptul de a nega altor naţiuni acelaşi privilegiu. Când faci legea cu sabia, tot de sabie mori”. Prezentatorul făcu din nou o pauză. Ajungem acum la partea cea mai bizară a acestui mesaj deşi, sincer să fiu, evenimentele de până acum sunt fără doar şi poate cele mai incredibile pe care le-am văzut vreodată în treizeci şi doi de ani de carieră în ştiri de televiziune.

Se opri pentru a treia oară şi aşteptă, vrând parcă să dea

momentului gravitatea pe care o merita.

— Pe toţi dracii! răcni Secretarul Decker. Vorbeşte odată, omule!

Prezentatorul începu din nou să citească.

— „Fie că aceste cereri vor fi îndeplinite sau nu, preşedintele Brennan va fi eliberat de azi într-o săptămână, viu şi nevătămat. Va fi adus într-o locaţie sigură şi autorităţile vor fi numaidecât contactate pentru a veni să-l recupereze. Totuşi, cerem lumii să trateze aceste revendicări cu cea mai mare seriozitate, dacă vrem cu adevărat să avem vreodată *salaam.”* Asta înseamnă *pace* în limba arabă, se grăbi să adauge prezentatorul.

Grupul de la Casa Albă rămase cu privirile lipite de televizor şi pe chipurile tuturor se aşternu o expresie de totală uluire.

— Ce dracu’ a spus ăsta? întrebă Hamilton.

Gray îi răspunse cu o voce extrem de limpede:

— A spus că, şi dacă nu vor fi îndeplinite cererile, preşedintele Brennan va fi eliberat nevătămat.

— Pe dracu’! strigă Decker. Ne iau drept idioţi?

„Nu, îşi zise Gray în sinea lui, nu cred că *ei* vă iau drept idioţi.”

— E strigător la cer! spuse nervos Decker. Ce-aş vrea eu să ştiu este de unde şi-au recrutat oamenii pentru mascarada asta.

Gray îl privi dispreţuitor.

— În lume trăiesc mai bine de un miliard de musulmani. Musulmanii îşi urmează credinţa cu ardoare şi fac tot ce li se cere, fără să pună întrebări. Chiar crezi că ar fi atât de greu să găsească douăzeci şi ceva de inşi dispuşi să se sacrifice în aceste condiţii? Spune-mi, chiar crezi? întrebă Gray din nou. Purtăm un război cu oamenii ăştia, Joe. Dacă nici măcar nu-ţi cunoşti inamicul, îţi sugerez respectuos să cauţi o poziţie care să ţi se potrivească mai bine decât Departamentul *Apărării.*

— Cine dracu’ te crezi? începu Decker, dar Gray i-o reteză scurt:

— Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem de fapt este cine a *regizat* toată această schemă. Fiindcă mă îndoiesc profund că ar putea fi vreuna dintre organizaţiile teroriste cunoscute de noi. Asta înseamnă că mai este cineva acolo. O persoană pe care trebuie să o găsim dacă vrem să mai avem şansa de a ne recupera preşedintele în viaţă.

CAPITOLUL 60

După ce ascultase uluitoarea listă de cereri, Carter Gray se întorsese la lucru cu şi mai mult zel. În datele de baze de la NIC nu găsise absolut nimic despre Farid Shah, aşa că Gray se tot gândise unde să caute în continuare. FBI-ul avea o bază proprie de date, AFIS, dar Gray era aproape sigur că nu va găsi nici acolo numele Farid Shah. Că doar când îţi luai un nume fals, nu-ţi alegeai unul care să se găsească deja pe lista persoanelor certate cu legea. Şi, aşa cum anticipase Gray, căutarea în baza de date AFIS se soldă cu un rezultat negativ.

Apoi, Gray se urcă în elicopter şi se duse în Brennan, Pennsylvania, unde fusese constituită o morgă temporară. Gray examină toate cadavrele. Cel al medicului angajat la spitalul Mercy îi părea cunoscut, dar atâta tot. Problema era că fotografiile teroriştilor din baza de date NIC erau foarte vechi şi fuseseră făcute cu cinci, zece până la cincisprezece ani în urmă. Şi oamenii se puteau schimba mult într-un timp aşa de îndelungat. Gray se duse apoi la locul de desfăşurare a ceremoniei, la atelierul auto, la spital şi, în cele din urmă, în blocul de la etajul căruia teroriştii ţinuseră poliţia la distanţă. Şeful NIC nu reuşi altceva decât să se minuneze în faţa planului extrem de complex al teroriştilor. Cine pusese totul în mişcare? Cine?

La întoarcere, în elicopter, scoase fotografiile pe care le luase din apartamentul lui Shah. Dintr-odată, îi veni o idee. Îi spuse pilotului să schimbe traseul şi să aterizeze la Langley.

Odată ajuns la destinaţie, Gray îi dădu fotografiile directorului CIA, împreună cu fotografiile făcute lui Shah cu două zile în urmă, şi îi ceru să facă numaidecât tot posibilul pentru identificarea oricăreia dintre persoanele din imagini.

Târziu în acea seară, întors la biroul lui, Gray primi un telefon din Langley.

Găsiseră un informator arab care credea că recunoaşte una dintre persoanele din fotografii. Era vorba despre fată. Era fiica unui bărbat împreună cu care informatorul luptase în Irak, mai întâi în mişcarea clandestină împotriva lui Saddam Hussein, apoi împotriva ocupaţiei americane. Apoi, după ce văzuse şi fotografia lui Shah, informatorul îl recunoscuse numaidecât, deşi înfăţişarea bărbatului se schimbase radical. Era tatăl fetei.

— Şi cum îl cheamă? întrebă Gray nerăbdător.

— Adnan al-Rimi, spuse directorul CIA. Dar este imposibil. Al-Rimi e mort.

Gray îi mulţumi bărbatului, apoi închise telefonul. Accesă numaidecât baza de date, extrase fotografia din dosarul lui al-Rimi şi o compară cu cea făcută recent bărbatului care îşi spunea Farid Shah. Deşi existau unele asemănări, chiar şi presupunând că bărbatul se tunsese şi se bărbierise între timp, nu era acelaşi om.

Gray se lăsă pe spatele scaunului şi aruncă fotografiile pe birou. Se umblase în baza de date de la NIC şi fuseseră schimbate fotografiile şi amprentele. Patrick Johnson fusese plătit pentru asta, apoi fusese ucis. Înţelegea acum. Şi totuşi, ce însemna asta pentru Carter Gray? Purtase un război întreg bazându-se pe informaţii eronate. Era mult mai mult decât un dezastru. Era cea mai mare catastrofă profesională pe care o trăise vreodată.

Ieşi afară şi se aşeză pe banca de lângă fântână. În timp ce asculta susurul liniştitor al apei, Gray se uita la sediul NIC, cea mai mare agenţie de informaţii secrete din întreaga lume. Iar în clipa asta ştia că îi era cu desăvârşire inutilă. Fusese o treabă din interior. Bănuiala pe care o avusese mai demult cu privire la „învierea" teroriştilor ucişi de alţi terorişti fusese întemeiată. Dar cine era trădătorul? Şi cât de adânc mergea trădarea? În ciuda uriaşelor resurse pe care le avea la dispoziţie, Carter Gray era în acea clipă complet singur.

Tom Hemingway stătea turceşte pe podeaua de beton. Avea ochii închişi şi pulsul şi respiraţia într-atât de încetinite, încât, la prima vedere, nici n-ai fi zis că-i viu. Când se ridică, străbătu în grabă coridorul şi intră într-o altă încăpere. Descuie o uşă masivă, trecu prin ea, mai deschise încă una şi intră.

Într-un spaţiu îngust, întinsă pe un pat de campanie, cu braţele şi picioarele legate cu lanţuri fixate de perete, se afla Chastity Hayes. Judecând după respiraţia regulată, părea că doarme. Hemingway o lăsă pe Hayes şi se duse într-o altă cameră, unde celălalt prizonier, mult mai important, dormea şi el. Hemingway rămase în uşă şi-l privi o vreme pe preşedintele Brennan. Şi se gândi la tot ce se întâmplase.

Atunci când toţi se aşteptau la violenţă, Hemingway dăduse lumii o dovadă de cumpătare. Când toată lumea anticipase că

stereotipul fanatismului musulman o să se repete şi de această dată, venise cu o schimbare de tactică de proporţii istorice. Şi totuşi, nu era ceva fără precedent. Gandhi schimbase un întreg sub-continent prin nonviolenţă. Segregaţii brutale din sudul Americii fuseseră în cele din urmă învinse prin întâlniri, discuţii şi marşuri pentru pace. Să întoarcă şi celălalt obraz, asta era „noua" tactică a lui Hemingway. Nu putea şti dacă avea să meargă, dar merita cel puţin o şansă. Fiindcă, fără asta, Hemingway nu vedea decât distrugerea inevitabilă a două lumi pe care le iubea atât de mult. Părea să ignore faptul că cele petrecute în Pennsylvania îngroziseră mii de oameni şi răniseră sute, pe unii chiar foarte grav.

Hemingway se gândise în nenumărate rânduri cât de multe era indicat să le spună arabilor despre misiunea lui. I-ar fi urmat oare ordinele dacă ar fi ştiut că niciunul dintre duşmanii lor n-avea să moară? În cele din urmă, Hemingway hotărâse că, dacă le cerea să moară pentru asta, oamenii aveau dreptul de a muri în deplină cunoştinţă de cauză. Aşa era corect. Aşa că oamenii din Brennan, Pennsylvania, îşi sacrificaseră vieţile ştiind foarte bine că duşmanii lor nu păţeau nimic. Fusese unul dintre cele mai impresionante acte de curaj pe care Hemingway le văzuse vreodată.

Se uită la ceas. În scurt timp, un al doilea mesaj urma să fie transmis lumii. Era vorba despre locul în care preşedintele urma să fie înapoiat ţării lui. Şi avea să fie la fel de uluitor ca şi mesajul anterior.

Kate se întâlni cu membrii Camel Club acasă la Oliver Stone şi le raportă eşecul încercării ei de a-l aduce pe Alex Ford.

— Se învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat cu preşedintele, spuse ea.

— După cum am ajuns să-l cunosc de-a lungul anilor, nu pot spune că mă miră, răspunse Stone. Este un om mândru, care-şi ia munca foarte în serios.

— Prea multă mândrie poate fi dăunătoare uneori, fu de părere Kate.

— Iar timpul trece! spuse Milton. Avea computerul pornit şi arătă spre ecran: Situaţia e din ce în ce mai urâtă.

Se îngrămădiră cu toţii în jurul lui, privind ştirile care apăreau pe ecran.

— Chiar dacă răpitorii au promis că îl vor elibera pe Brennan, violenţa începe să scape de sub control. În toată lumea, gloate înfuriate bat şi ucid musulmani în plină stradă. Şi musulmanii se răzbună. Cinci americani au fost prinşi într-o ambuscadă în Kuwait şi decapitaţi. Iar Irakul este din nou foarte instabil.

— Şi acum, adăugă Stone, până şi elementele islamice moderate cer răpitorilor lui Brennan să pretindă Americii un preţ colosal în schimbul preşedintelui.

— O grupare le sugerează răpitorilor să ceară arme nucleare în schimbul întoarcerii preşedintelui, spuse Caleb. Dumnezeule mare, e sfârşitul lumii! De ce nu pot oamenii să stea liniştiţi, să citească şi să fie drăguţi unul cu celălalt?

Reuben înălţă o sprânceană groasă auzind acest comentariu naiv.

— Forţele militare ale Statelor Unite sunt pregătite şi nu aşteaptă decât un cuvânt.

— Asta ar putea declanşa un război deschis cu întreaga lume islamică, spuse Caleb.

— Poate că unii oameni vor război, spuse Stone.

„Poate Carter Gray vrea război.”

— Dar dacă preşedintele este eliberat… începu Kate.

— S-ar putea să nu mai conteze, răspunse Stone. Cu toată tensiunea creată, s-ar putea să nu fie nevoie decât de o singură scânteie ca să se declanşeze bătălia finală.

— Dar dacă am putea afla cine a fost? zise Kate.

— Noi? exclamă Reuben. Fii serioasă! N-avem nici cea mai mică şansă, ce dracu’?

— Te înşeli, Reuben! spuse aspru Stone.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Alex Ford a venit aici să mă vadă, acum câteva zile. Poate a sosit timpul să-i întoarcem vizita.

Carter Gray străbătu coridorul unei secţiuni izolate de celule din cadrul sediului NIC. Le făcu un semn gardienilor şi o uşă masivă se dădu la o parte.

— Domnule al-Rimi, spuse Gray triumfător, hai să stăm de vorbă!

Nu primi niciun răspuns din partea prizonierului voinic, care stătea întins pe pat, cu pătura trasă peste cap. Gray le făcu un semn gardienilor.

Cei doi bărbaţi îl apucară pe al-Rimi de umeri şi încercară să îl ridice.

— Pe toţi dracii! exclamă unul din ei.

Îi dădură drumul şi trupul lui al-Rimi se prăbuşi pe podeaua de beton.

Gray se apropie dintr-un salt şi se uită la bărbat. Fâşii de tifon îi atârnau din gură. Le rupsese de pe braţul rănit, le făcuse ghem şi le îndesase în gură, sufocându-se pe ascuns sub pătură. Trupul îi era deja rece.

Gray ridică privirea spre camera de luat vederi dintr-un colţ al celulei şi urlă:

— Un om se sufocă îndesându-şi tifon pe gât şi voi nu vedeţi *nimic?* Idioţilor!

Aruncă dosarul în celula lui Adnan al-Rimi. Fotografiile căzură lângă cadavru.

În timp ce se îndepărta, ochii sticloşi ai cadavrului păreau să urmărească fiecare pas furios al ţarului serviciilor de informaţii. Dacă aşa ceva ar fi fost posibil, Adnan al-Rimi ar fi zâmbit cu siguranţă în clipa aceea.

Jumătate de oră mai târziu, elicopterul lui Gray ateriza la Casa Albă. Directorul NIC nu era deloc încântat de perspectiva întâlnirii cu preşedintele interimar Hamilton. Se hotărâse să înceapă din start cu ce era mai rău, ca să ştie că s-a terminat. Gray şi Hamilton nu se simpatizaseră niciodată. Hamilton era un vechi partener politic al lui Brennan şi dezaprobase pe faţă relaţiile apropiate ale lui Brennan cu şeful serviciilor de informaţii. Şi încă îl mai rodea faptul că preşedintele îi ceruse lui Gray şi nu lui să-l însoţească la evenimentul din oraşul natal. Şi totuşi, tocmai acel eveniment schimbase radical relaţia dintre cei doi, scoţându-l pe Hamilton în avantaj. Gray presupunea că noul său şef avea să caute orice pretext ca să-l demită, dar şeful de la NIC nu avea intenţia de a-i oferi o astfel de ocazie.

Îi comunică lui Hamilton că prizonierul se sinucisese, fără însă a-i divulga adevărata identitate a lui al-Rimi. Gray avea de gând să ducă secretul ăsta cu el în mormânt.

— Cred însă că facem progrese, domnule, adăugă el.

— Şi mă rog cum ai ajuns la această concluzie, Gray? explodă Hamilton, ridicându-i în faţă un ziar. Ştii să citeşti în arabă, nu?

Gray traduse titlul cu voce tare:

— „În sfârşit plătesc pentru păcatele lor”.

Hamilton luă un alt ziar.

— Aici scrie „Islamul *poate* să întoarcă celălalt obraz”. Asta scria într-un cotidian important din Italia. Şi acum, în timp ce preşedintele nostru este Dumnezeu ştie unde, presa internaţională începe să sugereze că ar fi, vezi doamne, vina noastră. Ridică o coală de hârtie. În ultimele douăzeci de minute am fost informat că un şofer de taxi musulman a fost tras afară din maşină în plină zi, în New York, şi omorât în bătaie. Şi ştii care-i culmea? Servise şase ani în armată. În armata *noastră!* Şi doi directori de la Halliburton au fost răpiţi din hotelul la care erau cazaţi în Riyadh. I-au găsit goi puşcă pe o alee, la un kilometru distanţă, cu maţele scoase. Cineva scrisese „Moarte americanilor” pe cadavrele lor. Şi sunt doar ultimele dintre cele câteva zeci de astfel de incidente care mi-au fost raportate în cursul zilei de azi. Pentagonul de-abia aşteaptă să le spun spre cine să trimită bomba nucleară, iar serviciile mele de *informaţii* se pare că sunt oricum, numai informative nu. Nu avem nici cea mai vagă idee unde ar putea fi Brennan.

Se uită la Gray, evident aşteptându-i răspunsul evaziv ca să poată exploda.

Ben Hamilton părea să fi îmbătrânit cu patru ani în scurta perioadă ce trecuse de la răpirea preşedintelui. Gray nu văzuse niciodată un preşedinte să vină la Casa Albă cu părul negru şi să plece altfel decât, în cel mai bun caz, cu el încărunţit. Era cea mai grea slujbă din lume şi, cu toate astea, şi cea mai râvnită.

— Indiferent cum s-a întâmplat, începu Gray, şi orice ar spune presa internaţională despre asta, lupul nu-şi schimbă năravul. Când se va produce inevitabilul, vom găsi deschiderea de care avem nevoie.

Hamilton izbi cu pumnul în masă.

— Îl vreau pe Jim Brennan înapoi, viu şi nevătămat! Ce ai făcut până acum pentru ţara asta nu înseamnă nimic pentru mine. Răpirea preşedintelui a avut loc sub mandatul tău şi te consider pe deplin răspunzător. Statele Unite au fost umilite de o adunătură de arabi nenorociţi. Dacă preşedintele nu se întoarce viu şi nevătămat, nu vei mai conduce comunitatea serviciilor de informaţii a acestei ţări. Sper că m-ai înţeles.

— Cât se poate de bine, răspunse Gray impasibil.

Ştia că nu erau decât vorbe goale. Preşedintele interimar nu-

şi putea permite să-l concedieze pe şeful serviciilor de informaţii în timpul unei asemenea crize.

— Dar daţi-mi voie să vă atrag atenţia că nu există nici măcar o singură cerere a răpitorilor pe care ţara noastră să o poată lua serios în consideraţie, având în vedere politica noastră externă din clipa de faţă. Şi nu putem aştepta o săptămână ca să-l elibereze, nu că aş crede că asta o să se întâmple vreodată. Cetăţenii americani nu mai au răbdare o săptămână. Iar actele de violenţă vor fi din ce în ce mai dese şi mai crude.

— În cazul ăsta, pufni Hamilton, nu îţi rămâne decât să-l găseşti tu, aşa cum te-oi pricepe.

Gray îl privi atent pe bărbatul din faţa lui. Ştia exact ce gândea adversarul său; toţi politicienii erau previzibili. Ben Hamilton îşi dorise această poziţie mai mult decât orice altceva pe lume. Era un om răbdător, avea de gând să aştepte ca Brennan să-şi ducă la bun sfârşit cele două mandate şi apoi să-i vină şi lui rândul la „coroana" Americii. Acum avea tronul mai repede decât se aşteptase, dar oare îi putea face faţă? După părerea lui Gray, nici pe departe. Ben Hamilton nu era bun nici măcar pentru funcţia de *vice*preşedinte.

Şefa de campanie năvăli în încăpere cu un agent al Serviciului Secret după ea.

— Domnule! exclamă femeia. Tocmai am primit asta de la Al Jazeera. Răpitorii au anunţat locaţia unde va fi eliberat preşedintele.

— Unde? sări Gray.

— În Medina.

— Medina! exclamă Hamilton. Cum dracu' au reuşit să-l scoată pe Brennan din ţară şi să-l ducă în Arabia Saudită?

— Folosind avioane şi aeroporturi private, răspunse Gray. Nu-i aşa de greu.

Hamilton se înroşi la faţă.

— Cheltuim miliarde pentru securitatea graniţelor şi a aeroporturilor şi ăştia au reuşit să-l ducă pe ascuns pe preşedintele Statelor Unite tocmai în *Orientul Mijlociu.*

Îi aruncă lui Gray o privire de parcă ar fi vrut să-l demită chiar în secunda aia.

Gray vorbi repede:

— Are logică. Medina este cel de-al doilea oraş sfânt al lumii musulmane, după Mecca.

Hamilton se uită spre şefa de campanie.

— Ia legătura cu saudiţii şi spune-le că America va anexa Medina până când ne recuperăm preşedintele. Se uită apoi la Gray. Vreau să concentraţi acolo toată forţa militară şi sursele de informaţii pe care le avem în zonă.

— Mă ocup imediat, domnule, spuse Gray, ridicându-se de pe scaun; simţea nevoia să iasă cât mai repede din cameră.

„Servesc voinţei voastre”, îşi repetă Gray în gând, în vreme ce se îndepărta de Biroul Oval.

CAPITOLUL 61

Captain Jack se lăsă pe spătarul scaunului şi zâmbi, pe deplin satisfăcut. Ţinea în mână parola de care avea nevoie pentru a-şi pune în mişcare planul final. Prizonierul lor rezistase torturii mai mult decât anticipaseră, cu toate că tovarăşii lui nord-coreeni erau adevăraţi experţi în astfel de metode. Şi totuşi, bărbatul cedase în cele din urmă – toţi cedau, mai devreme sau mai târziu. Captain Jack citi cuvintele scrise în arabă şi zâmbi.

Apelă un număr de pe un telefon clonat, imposibil de reperat. Vorbind într-o arabă fluentă, cu inflexiuni clar articulate, spuse ce trebuia să spună, apoi folosi preţioasa parolă. Aceasta autentifica părţii de la celălalt capăt al firului sursa declaraţiei şi avea să fie numaidecât retransmisă mai departe.

Captain Jack închise telefonul şi, cu bricheta, dădu foc bucăţii de hârtie. Dacă Tom Hemingway îşi închipuia că uluise lumea, stai numai să vadă ce avea de spus vechiul său prieten.

Secretarul Apărării, Joe Decker, îl privea fix pe preşedintele interimar Hamilton, aşezat de cealaltă parte a biroului. Tocmai aflaseră ultima declaraţie transmisă prin intermediul postului Al Jazeera. Şi amândoi erau furioşi.

— Este singura noastră şansă, domnule! spuse Decker. Pur şi simplu nu avem suficiente trupe în zonă şi, sincer vă spun, chiar dacă am avea, am risca să declanşăm un nou război de proporţiile celui din Golf. Şi trebuie să evităm asta, cu orice preţ. Nu ne putem permite.

Andrea Mayes, Secretarul de Stat, care stătuse până atunci furioasă în spatele Biroului Oval, se apropie de cei doi. Era o femeie înaltă, cu oase mari şi cu părul cărunt.

— Domnule, acţiunea pe care o propune Secretarul Decker este o încălcare directă a Tratatului de neproliferare nucleară. Nu putem face asta.

— Ba da, putem! insistă Decker.

— Cum? întrebă aspru Hamilton.

— Ţara noastră a specificat în mod cât se poate de clar că folosirea împotriva noastră a oricărui fel de mijloace de ucidere în masă, fie ele biologice, chimice sau nucleare, va conduce la anularea termenilor Tratatului de neproliferare faţă de naţiunea în cauză.

— Dar Siria nu ne-a atacat! exclamă Mayes.

— Gruparea Sharia tocmai a revendicat răpirea preşedintelui Brennan. Sharia este finanţată de Siria, unde de altfel îşi are şi sediul. Având în vedere politica externă de până acum a acestei ţări, putem spune că Siria *ne-a atacat* prin intermediul grupării Sharia, care a folosit un agent chimic pentru a-l răpi pe preşedinte. Şi mai avem şi dovezi că Siria a început recent un program de producere şi achiziţionare de arme de distrugere în masă. Acum, chiar dacă Siria nu a folosit încă aceste arme împotriva noastră, Statele Unite nu au nicio obligaţie să stea cu mâinile în sân şi să aştepte să fie atacate. Faptul că ne-au răpit preşedintele şi acum ne spun asta verde-n faţă ne justifică pe deplin poziţia.

Mayes clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Siria nu e o ameninţare în ceea ce priveşte armele de distrugere în masă, spuse ea. E o naţiune fragmentată, formată din kurzi, sunniţi şi alte minorităţi religioase.

— Nu se numără printre prietenii acestei ţări, i-o întoarse Decker.

— Încearcă doar să evite haosul şi violenţa pe care o văd în Irak, zise Mayes. Tu n-ai face la fel? Şi nu cred în visele noastre democratice. Dăm bani Libiei pentru că a renunţat la programul nuclear. Dar ţara e tot sub dictatură. Arabia Saudită e una dintre ţările în care au loc cele mai grave încălcări ale drepturilor omului, iar felul în care sunt tratate acolo femeile este strigător la cer. Şi totuşi, numim această ţară unul dintre cei mai valoroşi aliaţi ai noştri. Cum să ne aşteptăm ca alte naţiuni arabe să ne ia în serios, câtă vreme politica noastră este atât de inconstantă? Trase repede aer în piept, apoi continuă: Siria este extrem de conştientă de neajunsurile guvernului aflat la putere şi grupările din opoziţie devin tot mai puternice pe zi ce trece. Guvernul a abrogat pedeapsa cu moartea pentru membrii Frăţiei Musulmane. Există şi alte semne pozitive care arată că ţara se îndreaptă spre libertate, *fără* o invazie a Statelor Unite. Guvernul lor se va schimba, dar e nevoie de timp.

Mayes se opri şi se uită la preşedinte.

— Asta îi spun de patru ani lui Jim Brennan. Că pentru astfel de lucruri e nevoie de timp. Nu putem dezrădăcina o cultură veche de o mie de ani aşa, peste noapte.

Decker se amestecă şi el în discuţie:

— Multe dintre grupările disidente din Siria sunt de extremă

stânga sau comuniste. Şi nu vrem s-o apucăm din nou pe drumul *ăsta.*

Hamilton se uită la directorul Centrului de Informaţii, care stătea aşezat în faţa şemineului.

— Eşti de acord cu ce spune Joe, Allan?

— Nu e chiar cea mai bună variantă, dar e o soluţie.

— Şi nu are rost să mai pierdem vremea ducându-ne la ONU sau clădind vreo coaliţie, domnule, se grăbi să adauge Decker. Ne-au răpit preşedintele şi e timpul să ne reluăm poziţia în scaunul de conducere. Şi doar aşa mai putem ajunge acolo. Rapid! Putem face asta şi e de preferat s-o facem singuri.

Ochii lui Decker străluceau ca două făclii.

— Pe toţi dracii, domnule, cu tot respectul, doar suntem singura superputere mondială! Sugerez să acţionăm ca atare.

— Şi Jim Brennan? întrebă Hamilton.

— Dacă mai este în viaţă, şi toţi ne rugăm să fie, este probabil singura şansă de a-l aduce înapoi.

Hamilton chibzui preţ de câteva minute şi în cele din urmă spuse:

— Bine, domnilor. Contactaţi posturile de televiziune şi găsiţi-mi un spaţiu de emisie cât mai repede. Voi informa publicul de decizia luată. Se întoarse spre Decker: Dumnezeu să ne aibă-n pază dacă ne înşelăm, Joe!

Când deschise uşa, Alex Ford se trezi faţă în faţă cu Kate Adams şi cu cei patru membri ai Camel Club.

— Nemaipomenit! exclamă el furios.

— Alex, te rog! spuse Kate. Trebuie să vorbim cu tine.

— E de rău, agent Ford, adăugă Reuben. E foarte rău.

— Ce tot spuneţi acolo? întrebă Alex.

— S-au întâmplat nişte evenimente de importanţă vitală, îi răspunse Stone.

— Ce evenimente, Oliver? întrebă Alex.

— O organizaţie teroristă şi-a revendicat răspunderea pentru răpirea preşedintelui, se amestecă Kate. Am auzit la radio, în timp ce veneam la tine.

— Gruparea Sharia, spuse Stone. Are legături strânse cu Siria.

— Unde e televizorul? întrebă Kate. Preşedintele interimar o să vorbească în două minute.

Alex îi lăsă să intre şi porni televizorul. Câteva minute mai

târziu, Ben Hamilton apăru pe ecran, cu o expresie gravă întipărită pe chip. Făcu un scurt rezumat al situaţiei curente, apoi spuse:

— America este o naţiune generoasă. Întotdeauna ne-am oferit ajutorul celor care au avut nevoie de el. Am sărit de partea prietenilor noştri în timpul celor două războaie mondiale. Războaie purtate pentru a asigura o lume liberă. Nu încape îndoială că suntem un popor cumsecade, un popor onorabil, care îşi foloseşte puterea în scopuri nobile, pentru a aduce pacea în lume. Dar suntem în acelaşi timp o naţiune care se apără şi ripostează atunci când este atacată. Ei bine, dragii mei concetăţeni americani, *am fost* atacaţi. Iar acum, organizaţia care a întreprins acest atac s-a arătat. Gruparea Sharia are legături irefutabile cu Siria, o ţară despre care de multă vreme se ştie că adăposteşte grupări teroriste ce complotează împotriva Americii şi a aliaţilor ei. Făcu o pauză. Tot personalul guvernamental american din Siria a fost retras din această ţară. Toţi ceilalţi cetăţeni americani despre care se ştie că se află în Siria au fost avertizaţi din timp să părăsească ţara fără întârziere. În însăşi cererea de răscumpărare emisă de gruparea Sharia se recunoaşte că Statele Unite au dreptul de a se apăra atunci când sunt atacate şi totodată de a lovi la rândul lor orice naţiune care a ajutat la comiterea acelui atac. Iar America *nu va accepta* ca o grupare teroristă să îi dicteze ce să facă.

Aici, Hamilton făcu o pauză lungă.

— Prin urmare, dragii mei concetăţeni, eu, în calitate de comandant executiv, după ce m-am consultat cu Secretarul Apărării şi cu reprezentanţii Pentagonului, am luat o decizie.

— La dracu’! exclamară deodată Alex şi Kate, ştiind ce avea să urmeze.

— A sosit timpul să înaintăm *noi* o cerere către răpitori. Hamilton se opri din nou şi-şi îndreptă umerii. Dacă preşedintele James H. Brennan nu este înapoiat viu şi nevătămat în exact opt ore începând cu această clipă, am ordonat comandanţilor mei militari să lanseze numaidecât un atac cu rachete nucleare cu rază limitată asupra Damascului, capitala Siriei. Singurul mod în care Damascul poate evita această soartă este ca preşedintele nostru să fie înapoiat ţării lui în intervalul de timp acordat. Dacă preşedintele Brennan se află în Medina, atunci poate fi predat ambasadei americane din Arabia Saudită şi atacul va fi anulat.

Mă rog ca răpitorii să ne satisfacă neîntârziat cererea. Dacă nu, Dumnezeu să aibă milă de sufletele din Damasc! Nu vor exista nici negocieri, nici amânări. Mă adresez acum membrilor grupării Sharia. Aţi spus că ni-l veţi înapoia pe preşedinte viu şi nevătămat. Faceţi asta în limita de timp impusă de Statele Unite. Dacă nu, Damascul va plăti preţul crimei voastre odioase. Hamilton făcu din nou o pauză. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragi concetăţeni americani, şi să aibă în pază Statele Unite!

Apoi, preşedintele dispăru de pe ecran. Toţi cei prezenţi în sufrageria lui Alex stăteau nemişcaţi în scaunele lor, cu respiraţia tăiată. Era o scenă care se repeta, fără îndoială, în milioane de case din întreaga Americă şi din întreaga lume.

Kate se uită îngrozită la Alex.

— Ar putea fi începutul sfârşitului.

— Dacă e să fie, să fie, spuse calm Stone. Dar nu ne foloseşte la nimic să stăm degeaba şi să aşteptăm să apară ciuperca uriaşă deasupra Damascului.

— Dar ce dracu’ am putea face, Oliver? întrebă Alex.

— Să îl găsim pe preşedinte! spuse liniştit Stone.

— Cum? răbufni Alex, pierzându-şi răbdarea. E în Medina!

— Nu cred asta şi sper că nici tu nu crezi. Se uită la Milton. Arată-i DVD-ul!

Milton îşi deschise laptopul.

— Imaginile acestea au fost filmate când cineva a intrat prin efracţie la mine în casă, agent Ford.

— Pe toţi dracii! Ce legătură au toate astea cu situaţia de faţă? strigă Alex. Peste opt ore, o să lansăm o rachetă nucleară. Nu pricepeţi?

— Uită-te la film, Alex! îl rugă Kate.

Exasperat, Alex cedă în cele din urmă şi se trânti pe jos, direct pe duşumea, în faţa laptopului.

— La naiba! zise el un minut mai târziu. Ăştia sunt Tyler Reinke şi Warren Peters. Sunt de la NIC.

— Mă gândeam eu că sunt angajaţi la NIC, spuse Stone.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Fiindcă tot ei sunt cei care l-au ucis pe Patrick Johnson.

Alex se dădu în spate, uluit.

— De ce să-l fi omorât pe Johnson?

— Fiindcă modifica fişierele de la NIC. Făcea ca anumite persoane să pară moarte, când de fapt nu erau. Şi cred că

cineva îi dădea o grămadă de bani pentru treaba asta, dar Johnson a devenit prea lacom. Sau neglijent. Sau amândouă.

— Staţi să văd dacă pricep. Johnson modifica fişierele de la NIC, ca anumite persoane să apară ca fiind moarte, când de fapt nu erau?

— Credem că e vorba de oamenii care au fost folosiţi în Brennan, Pennsylvania, spuse Stone. S-a spus în presă că niciunul dintre arabii care au murit nu figura în baza de date de la NIC. Aşa ceva este de neconceput. Cred că oamenii ăştia au fost nişte arme umane de nedepistat de care cineva s-a folosit ca să-l răpească pe preşedintele Brennan. Când am fost acasă la Reinke, am descoperit că a făcut nişte investiţii uriaşe, cu nişte sume împrumutate, bazându-se pe premisa că piaţa o să se prăbuşească. Ceea ce s-a întâmplat acum.

— Vrei să spui că cineva a făcut toate astea doar ca să scoată nişte bani la bursă? exclamă Alex.

— Nu, e mult mai mult decât atât, răspunse Stone.

Alex se uită la el.

— Ai idee cine-i în spatele întregii poveşti?

— Cineva cu o poziţie înaltă la NIC, speculă Stone. Cu siguranţă mult mai mare decât a lui Reinke sau Peters.

— Mai pune-mi o dată înregistrarea, spuse Alex.

Îi privi încă o dată pe Reinke şi pe Peters apărând pe ecran. Apoi arătă spre imaginea bărbatului cu mască neagră care îl dobora la pământ pe agentul de securitate venit în urma declanşării alarmei.

— L-a lovit destul de tare, remarcă Alex. Şi a trebuit să-i verifice pulsul ca să se asigure că nu l-a omorât.

Dintr-odată, Reuben îşi duse un deget la buze şi făcu semn spre fereastră. Jaluzelele erau trase, dar geamul era deschis. De data asta, auziră cu toţii. Paşi!

Alex se uită la Stone şi amândoi bărbaţii dădură din cap, înţelegându-se din priviri. Stone îi făcu semn lui Reuben să i se alăture agentului Serviciului Secret. În timp ce ceilalţi vorbeau ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, Alex îşi scoase arma şi deschise fără zgomot uşa din faţă. Făcu stânga în timp ce Reuben o luă spre dreapta, înconjurând casa.

Un minut mai târziu, se auziră ţipete şi zgomotul unei lupte, după care tăcere. Apoi uşa din faţă se deschise şi Alex intră în hol. În spatele lui, Reuben aducea pe cineva în braţe.

Jackie Simpson nu părea prea binedispusă.

CAPITOLUL 62

— Ce mama dracului cauţi aici, Jackie? o întrebă furios Alex.

Fata îl privi fix în ochi.

— Te-am tot sunat ca să aflu cum te mai simţi, dar nu mi-ai răspuns. Aşa că am venit să te văd în seara asta, dar se pare că am dat peste o conspiraţie. Ce se petrece, Alex?

Stone se uita ca hipnotizat la Jackie Simpson.

— Asta încercăm şi noi să ne dăm seama, *ce se petrece* la NIC.

— Ştiu, partea asta am auzit-o. Şi-am mai auzit că Reinke şi Peters au intrat prin efracţie la cineva în casă. Simpson se uită la Alex. Dacă ştii ceva în legătură cu răpirea preşedintelui, trebuie să anunţi numaidecât Serviciul. Alex, ai putea avea probleme grave dacă tăinuieşti astfel de informaţii.

— Nu cred că este o idee bună, se amestecă Stone.

Simpson îl privi dispreţuitor.

— Cine naiba eşti tu?

Bărbatul îi întinse mâna.

— Oliver Stone.

— Poftim? zise fata, crezând că n-a auzit bine.

— Dânsul este Oliver Stone, se amestecă Alex. Iar aceştia sunt prietenii lui, Reuben, Milton şi Caleb. Pe Kate Adams ai cunoscut-o deja.

— Iar dumneata eşti Jackie Simpson, spuse Stone, singurul copil al lui Roger Simpson, senator de Alabama, şi fina lui Carter Gray, Secretarul serviciilor de informaţii.

— Şi asta-i o problemă? întrebă de sus Jackie.

— Câtuşi de puţin. Dar ar fi o greşeală *uriaşă* să ne prezentăm în faţa autorităţilor în momentul ăsta, agent Simpson.

— Ascultă, *Oliver Stone* sau cum naiba te-o chema, pot să fac absolut orice am chef. Sunt poliţistă şi…

— Şi încă o poliţistă foarte inteligentă, o întrerupse Stone, privind-o fix. Drept pentru care, sunt sigur că ţi-ai dat deja seama de un fapt mai mult decât evident.

Simpson îşi dădu ochii peste cap, dar Stone continuă să o fixeze cu privirea până când fata spuse:

— Şi, mă rog, care anume?

— Dacă avem dreptate şi dacă fişierele NIC au fost modificate, nefericitul rezultat a fost că o întreagă armată de terorişti s-a putut duce în Brennan, Pennsylvania, de unde au

reuşit să îl răpească pe preşedinte. Asta nu dă bine nici pentru naşul tău, care conduce agenţia, nici pentru tatăl tău, care supervizează operaţiunile în calitatea sa de preşedinte al Comisiei pentru Informaţii Secrete a Senatului. Sunt sigur că nu vrei să faci nimic care ar putea să aibă un impact profesional negativ asupra lor. Dacă te duci acum să spui autorităţilor ce ai aflat, rişti să le distrugi carierele şi unuia, şi celuilalt.

Toate capetele se întoarseră spre Jackie Simpson, care se încăpăţâna să-i susţină privirea lui Stone, de parcă s-ar fi aflat la un fel de concurs. În cele din urmă, Simpson cedă şi se uită la Alex, căutând susţinere.

— Alex, ce naiba se întâmplă? Ce ar trebui să facem?

— Încercăm să ne dăm seama cum stau lucrurile, Jackie. Până când nu ştim sigur, nu putem spune nimănui nimic.

Caleb se uită la ceas.

— Mai avem exact şapte ore şi patruzeci şi unu de minute ca să-l găsim pe Brennan şi să împiedicăm un posibil Armaggedon.

— În cazul ăsta, ţineţi toţi degetele încrucişate, spuse Reuben. Şi pe alea de la picioare.

— Dumnezeule mare! exclamă Alex. Degete!

— Ce e? întrebă Kate.

Alex îi smulse lui Milton laptopul din braţe şi puse încă o dată DVD-ul.

— Uite! spuse el arătând spre ceva. Exact acolo, vedeţi asta? Toţi cei din jur îl priveau nedumeriţi, fiindcă Alex nu arăta spre Reinke sau Peters. Arăta spre bărbatul cu masca neagră care îl doborâse pe agentul de pază.

Stone se uită la el, buimăcit.

— Eu nu văd decât un bărbat cu mască, Alex. Ce ar trebui să mai văd?

Alex opri imaginea într-un stop-cadru şi arătă cu degetul.

— Asta!

Toţi mijiră ochii şi priviră cu atenţie.

— Gâtul agentului de securitate?

— Nu, spuse Alex. *Mâna* dreaptă din dreptul gâtului. Omul şi-a scos mănuşa ca să-i verifice pulsul.

Reuben ridică din umeri.

— Aşa, şi?

Alex părea exasperat.

— Uită-te la mână! Nu-mi spune că n-o recunoşti!

— Să recunosc *o mână?* se miră Kate. Vorbeşti serios?

— După cum ţi-am spus mai demult, Kate, mâinile sunt specialitatea mea. Şi mâna *asta* o recunosc fără umbră de îndoială. Este foarte aparte, are încheieturile de mărimea unor pivoţi şi cele mai groase degete pe care le-am văzut vreodată.

Apăsă un buton şi mări imaginea pe tot ecranul.

— Iar pe unghia degetului mare are un punct negru în formă de triunghi în colţul din stânga sus. Când l-am văzut prima dată, am crezut că e un tatuaj bizar.

— L-ai mai văzut? Ce tot spui acolo? Când l-ai mai văzut?

— În bar, în seara aia. Când mi-ai făcut cunoştinţă cu Tom Hemingway. Şi l-am mai văzut încă o dată când a venit să discute cu noi, la NIC.

Kate îl privea cu gura căscată. Apoi, se uită la ecran.

— Vrei să spui că asta e mâna lui Tom Hemingway?

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Pentru mine, mâinile sunt ca nişte amprente, Kate.

— Cred că Alex are dreptate, spuse Simpson. Şi eu cred că *este* mâna lui Hemingway.

— Aşadar, speculă Stone, e posibil ca acest Hemingway să-l fi răpit pe preşedinte?

— Cine dracu' ştie? exclamă Alex. Dar cred că ne-am putea da seama *unde* îl ţin. Şi Kate s-ar putea să ştie răspunsul.

— Eu? exclamă Kate. Cum?

— Mi-ai spus că tu şi Hemingway lucraţi la un proiect împreună.

— Aşa e.

— Dacă-mi amintesc bine, era vorba despre o clădire veche.

— Da, lângă Washington, Virginia, spuse încet Kate. Cred că a fost cândva o bază CIA, dar este de mult timp abandonată. NIC voia să facă acolo un centru de interogare a deţinuţilor străini, dar după toate problemele de la Gitmo, Abu Ghraib şi Salt Pit, Departamentul de Justiţie nu le-a dat aprobarea. De ce?

— Fiindcă eu cred că acolo îl ţin pe preşedintele Brennan. Spune-mi exact tot ce îţi mai aduci aminte.

— Nu e necesar, spuse Stone.

Toţi îşi întoarseră capetele spre el.

— De ce nu? întrebă Alex.

— Fiindcă ştiu eu clădirea aia. Chiar *foarte* bine.

— Cine e omul ăsta? exclamă Simpson.

— Ţine-ţi gura, Jackie! răbufni Alex. Oliver, chiar ştii unde e locul ăsta?

— Nu există decât o singură clădire veche a CIA lângă Washington, Virginia.

— Alex! protestă Simpson. Nu-mi spune că iei în serios balivernele astea!

Alex n-o luă în seamă.

— Mă poţi duce acolo, Oliver?

— Da. Dar eşti sigur că vrei să mergi?

— Preşedintele a fost răpit de sub paza mea, aşa că trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l aduc teafăr înapoi.

— N-o să fie uşor. Nu numai că e bine ascunsă, dar este în aşa fel construită, încât doar o mână de oameni dinăuntru pot ţine piept la infinit unui atac foarte numeros din exterior.

— Ce fel de loc e ăsta? întrebă Reuben.

— A fost cândva centrul CIA pentru antrenarea agenţilor foarte… speciali.

Alex se uită la ceas.

— Washington, Virginia. Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo în aproximativ două ore.

— Poate chiar mai mult, spuse Stone. Clădirea nu e chiar pe drumuri umblate.

— De ce nu putem chema FBI-ul? întrebă Milton.

Stone scutură din cap.

— Nu putem şti până unde merge corupţia. Individul ăsta, Hemingway, ar putea avea spioni peste tot, care să-l anunţe din timp.

— Şi nici măcar nu ştim sigur dacă preşedintele este într-adevăr acolo, adăugă Alex. E doar o bănuială. Nu putem să pierdem timpul şi să-i conducem într-o goană după potcoave de cai morţi. În câteva ore se lansează o bombă atomică, ce Dumnezeu!

— Am eu o furgonetă, spuse Kate. Încăpem toţi în ea.

Alex o privi aspru.

— Nici vorbă! Nu vii cu noi, Kate!

— Atunci, nu te duci nici tu! se răţoi femeia.

— Nu poţi să vii, Kate, se amestecă Stone. Cum nu pot să vină nici Caleb sau Milton.

Se uitară toţi trei la el şi tocmai se pregăteau să înceapă să protesteze, dar Stone ridică mâna.

— Numele neoficial al acestei unităţi era pe vremuri Muntele Morţii. Îşi merita porecla. Făcu o pauză. Îi duc pe Alex şi pe Reuben acolo, dar pe nimeni altcineva.

Alex dădu din cap.

— Şi trei oameni au mai multe şanse să ajungă până acolo neobservaţi.

— Patru! spuse Simpson.

Toţi se întoarseră spre ea.

— Vor fi *patru* oameni.

Îi aruncă lui Alex o privire sfidătoare.

— Şi eu sunt agent al Serviciului Secret.

CAPITOLUL 63

Submarinul cu energie nucleară *Tennessee* primise misiunea, deloc de invidiat, de a lansa racheta împotriva Damascului. Submarinul nuclear din clasa Ohio, lung de o sută nouăzeci de metri şi cântărind aproape 17 000 de tone, îşi avea baza în Kings Bay, Georgia, alături de restul flotei submarine cu rachete balistice pentru zona Atlanticului. Submarinele nucleare din clasa Ohio erau cele mai puternice arme ale armatei Statelor Unite. Folosindu-şi întreg arsenalul de rachete cu focoase multiple, un singur astfel de submarin putea rade orice *naţiune* de pe fata pământului dintr-o singură lovitură.

Submarinul *Tennessee* se afla în acea clipă în poziţie de aşteptare în mijlocul Oceanului Atlantic, la sute de metri adâncime, deşi, cu rachetele de ultimă generaţie Trident II D-5, ar fi putut lovi Damascul chiar şi fără să-şi părăsească baza de pe Coasta de Est. Fiecare D-5 costa aproape treizeci de milioane de dolari, avea cincisprezece metri lungime, cântărea peste şaizeci de tone şi avea o rază maximă de acţiune de 12 000 de kilometri, cu încărcătură utilă. Capabilă să producă un 20 Martie[1], D-5 era de zece ori mai rapidă decât Concorde-ul şi niciun aparat militar de zbor din întreaga lume nu se apropia nici pe departe de viteza pe care o putea atinge.

O singură rachetă D-5 avea să fie lansată asupra Damascului, dar această informaţie cu privire la forţa atacului ce urma să fie declanşat era, în realitate, înşelătoare. Configuraţia rachetelor D-5 cu rază lungă de acţiune conţinea şase vehicule independente de reintrare în atmosferă – MK 5, fiecare cu câte un focos termonuclear W-88 de 475 de kilotone. Prin comparaţie, un singur focos W-88 depăşea de departe puterea de explozie combinată a tuturor bombelor folosite în toate războaiele purtate de-a lungului istoriei, incluzând cele două bombe atomice lansate deasupra Japoniei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Deşi cei 155 de marinari de la bordul submarinului Tennessee se aflau pe mare de patru săptămâni, erau cu toţii la curent cu evenimentele petrecute în ultimele zile. Oamenii ştiau ce li se ordonase să facă şi fiecare dintre ei era hotărât să ducă ordinul

[1] Pe 20 martie 2003, preşedintele SUA, George W. Bush, a anunţat, la ora 10.15, începutul operaţiunilor militare împotriva Irakului, în cadrul operaţiunii Iraqi Freedom (n. tr.)

la îndeplinire, deşi cei mai mulţi se temeau în sinea lor de drumul pe care acest gest îl deschidea la nivel mondial. Priveau ecranele computerelor şi recapitulau iarăşi şi iarăşi procedurile de lansare care ar fi putut arunca lumea într-un război nuclear. Era o misiune destul de grea pentru un grup de oameni cu o medie de vârstă de douăzeci şi doi de ani.

Între timp, în prima oră de când Hamilton apăruse la televizor, întreaga lume arabă se reunise în spatele naţiunii-soră. Diplomaţi din Arabia Saudită, Iordania, Kuwait şi Pakistan încercau cu disperare să convingă America să se răzgândească. În vreme ce Damascul era evacuat, comandanţi militari şi lideri politici din alte ţări musulmane se întruniseră ca să discute cel mai bun răspuns în cazul în care America lansa într-adevăr atacul nuclear asupra Siriei. Organizaţiile teroriste din întreg Orientul Mijlociu cereau cu vehemenţă începerea unui jihad total împotriva Statelor Unite, dacă Damascul era lovit. Aproape în întreg Orientul Mijlociu, liderii acestor grupări începuseră deja să se gândească la represalii.

Dacă, într-adevăr, o rachetă nucleară ar fi lovit Siria, dezastrul ar fi fost cu mult mai cumplit decât orice calamitate pe care o văzuse vreodată omenirea. Damascul era unul dintre cele mai dens populate oraşe din lume, în care locuiau mai bine de şase milioane de oameni. Doar un procent minuscul dintre aceştia ar fi putut ajunge la loc sigur într-o perioadă atât de scurtă de timp. Toţi ceilalţi ar fi dispărut pur şi simplu în temperatura de fuziune nucleară, în vreme ce norul de radiaţii în formă de ciupercă s-ar fi ridicat în aer, înainte de a coborî peste cel mai vechi oraş locuit dintotdeauna al lumii.

Siria şi gruparea Sharia negaseră numaidecât, cu vehemenţă, revendicarea răspunderii pentru răpirea preşedintelui. Totuşi, explicaţiilor lor nu erau crezute în cercurile occidentale. În decursul ultimului an, activitatea teroristă a grupării Sharia se intensificase considerabil. Iar persoana care sunase la Al Jazeera folosise parola complexă dată grupării Sharia de canalul arab de televiziune în scopul autentificării. Era o parolă care se schimba în mod constant şi pe care o cunoşteau doar puţini lideri importanţi ai organizaţiei teroriste. Declaraţiile grupării Sharia potrivit cărora unul dintre liderii care cunoşteau parola curentă dispăruse de două săptămâni nu fuseseră luate în seamă de nimeni.

Organizaţia Naţiunilor Unite ceruse Americii să renunţe la intenţia de a lansa racheta nucleară şi toţi ceilalţi membri ai Consiliului de Securitate ONU susţinuseră această cerere prin canale diplomatice de urgenţă.

În faţa tuturor cererilor şi rugăminţilor, răspunsul Statelor Unite rămânea acelaşi: totul depindea de răpitori. Nu trebuiau decât să-l înapoieze pe James Brennan viu şi nevătămat, lucru pe care, oricum, spuseseră că aveau de gând să-l facă, şi sirienii puteau rămâne în viaţă. Singura diferenţă era să Statele Unite dictau acum momentul eliberării preşedintelui.

Israelul era în alertă maximă. Liderii săi ştiau prea bine că ţara lor avea să se numere printre primele ţinte ale contraatacului islamic. Iar Siria era suficient de aproape de Israel încât să se pună problema pericolului efectelor de după explozie, drept pentru care premierul israelian îl contactă de urgenţă pe preşedintele interimar Hamilton pentru clarificarea acestui aspect. Sursele vitale de apă de pe înălţimile Golan nu erau chiar atât de departe de zona-ţintă.

Şi guvernul din Beirut contactase Washingtonul, fiindcă Damascul era aproape de graniţa cu Libanul. Washingtonul răspunsese sec ambelor ţări: „Luaţi toate măsurile pe care le consideraţi necesare”.

La Casa Albă, preşedintele interimar Hamilton stătea în Biroul Oval împreună cu Secretarul Apărării, Decker, comandanţii militari, membrii Consiliului pentru Securitatea Naţională, Secretarul de Stat Mayes şi încă vreo câţiva membri ai cabinetului. Se remarca absenţa lui Carter Gray de la această întrunire.

Era evident că Hamilton resimţea puternic apăsarea deciziei istorice de a lansa atacul nuclear. Alb ca varul şi tras la faţă, preşedintele interimar arăta ca un bolnav în ultima fază a unei maladii incurabile. Sorbea întruna dintr-o sticlă de apă minerală ca să-şi mai aline arsurile de stomac, în vreme ce generalii şi amiralii lui discutau între ei cu voce joasă.

Decker se desprinse dintr-un grup şi se apropie de Hamilton.

— Domnule, înţeleg importanţa colosală a deciziei pe care trebuie să o luaţi, dar vreau să vă asigur că suntem perfect capabili de a realiza o astfel de acţiune.

— Nu mă tem că n-o să loviţi nenorocitul ăla de oraş, Joe. Mă tem de ceea ce are să *urmeze*.

— Siria ajută de mult timp grupările teroriste. Damascul e plin de foşti lideri baasişti care de-abia aşteaptă o ocazie să dea lovitura în Irak. Şi se ştie că moscheile din Damasc sunt centre de recrutare a mujahedinilor. Iar Triunghiul Sunnit din Irak colcăie de soldaţi sirieni. E timpul să tragem o linie adâncă în nisip în ceea ce-i priveşte. E aceeaşi teorie a principiului dominoului pe care am aplicat-o şi când am decis să răspândim democraţia în Orientul Mijlociu începând cu Irakul. Le dăm un exemplu cu sirienii, după care toţi o să-şi vadă lungul nasului.

— Bine, dar cum rămâne cu radiaţiile? întrebă Hamilton.

— Cu siguranţă, vor exista radiaţii. Dar, având în vedere poziţia Damascului, nu cred că se vor răspândi prea departe.

Hamilton termină apa şi aruncă sticla într-un coş de gunoi.

— Nu se vor răspândi prea departe… Mă bucur că *tu* crezi asta, Joe.

— Domnule preşedinte, aţi luat decizia corectă. Nu puteam tolera aşa ceva fără represalii. Organizaţiile teroriste s-ar fi simţit încurajate să meargă şi mai departe. Treaba asta trebuie să înceteze. Şi dacă am trimite şi mai multe trupe în zonă, n-am face decât să ne forţăm oamenii dincolo de limită şi le-am permite sirienilor să ne hărţuiască cu lupte de gherilă, aşa cum fac irakienii. În plus, când o să-şi dea seama că nu-i o cacealma, o să-l elibereze pe preşedinte. Nu va mai trebui să lansăm bomba.

— Sper să ai dreptate.

Hamilton se ridică şi privi pe fereastră.

— Cât timp a mai rămas?

Decker se uită numaidecât la consilierul său pe probleme militare.

— Şase ore, unsprezece minute şi treizeci şi şase de secunde, răspunse pe dată consilierul, studiind laptopul din faţa lui.

— Vreun semnal de la gruparea Sharia? întrebă Hamilton.

— Susţin în continuare că preşedintele nu e la ei, spuse Andrea Mayes.

Secretarul de Stat se apropie şi rămase în picioare lângă şeful ei.

— Şi dacă spun adevărul, domnule preşedinte? Dacă, într-adevăr, James Brennan *nu este* la ei? Poate că cineva încearcă să dea vina pe Siria sperând să facem exact ceea ce suntem pe cale să facem.

— Sunt de acord, interveni Decker, că şi dacă Al Jazeera schimbă parolele de autentificare în mod regulat, există posibilitatea ca altcineva să fi avut acces la ele. Dar persoana care a sunat şi a dat informaţiile cunoştea detalii subtile despre răpire, detalii pe care numai făptaşii le-ar fi putut şti. Orice organizaţie teroristă căreia i-ar fi reuşit un astfel de plan ar fi vrut să se laude lumii. Niciodată în istorie nu s-a întâmplat ca revendicarea unei fapte să fie atribuită unei alte grupări. Singura diferenţă este că gruparea Sharia nu s-a aşteptat niciodată să jucăm cartea bombei nucleare. De-asta dă acum înapoi şi încearcă să-şi susţină neimplicarea. Dar puteţi fi siguri că preşedintele este la ei!

Hamilton îl privi fix pe Decker.

— Dar dacă *nu* este, şi noi distrugem Damascul?

Hamilton scuturã din cap, se duse înapoi la fereastră şi privi noaptea de vară, altfel foarte frumoasă, din Washington D.C. De pe străzile oraşului, sute de voci protestau cu vehemenţă. Scandările cu „Nu armelor nucleare!” reuşeau uneori să pătrundă până şi prin zidurile groase ale Casei Albe. Cetăţenii Statelor Unite îşi exprimau cât se poate de clar opinia în faţa conducătorului lor. Totuşi, odată lansată, ameninţarea unui atac nuclear nu putea fi retrasă. Hamilton înţelegea asta. Altfel, arsenalul nuclear de miliarde de dolari al Americii ar fi devenit într-o singură clipă inutil.

În loc să se ducă la Casa Albă şi să participe la ceea ce considera a fi un „priveghi inutil” pentru şase milioane de sirieni care erau deja cu un picior în groapă, Carter Gray preferase să rămână la sediul NIC. Se opri în dreptul biroului modular al lui Patrick Johnson şi se uită la ecranul în stand-by al calculatorului. „Defecţiuni minore şi computere care pică din când în când.” Şi gata, ditamai teroriştii sunt îngropaţi pe veci în mormintele lor digitale. Se aşeză pe scaunul lui Johnson şi privi în jur. Fotografia logodnicei acestuia, Anne Jeffries, era încă pe birou. Gray o ridică şi-o privi cu atenţie. O femeie frumoasă, îşi spuse. O să-şi găsească alt bărbat cu care să-şi petreacă restul vieţii. Johnson, din câte-şi putuse da seama, era foarte competent în meseria lui, dar lipsit de coloană vertebrală. Cu siguranţă, nu fusese ideea lui. Era cu adevărat incredibil, îşi spuse Gray, aproape zâmbind în faţa unei asemenea ironii. Cineva din interiorul celei

mai prestigioase agenţii de informaţii din America regizase o operaţiune în care se folosise de un grup de musulmani presupuşi morţi pentru a-l răpi pe preşedintele Statelor Unite. Şi acum, se aflau în pragul izbucnirii unui jihad mondial.

Gray dăduse dispoziţii ca bazele de date să fie amănunţit verificate. Nu existau urme electronice care să indice cine ar fi putut modifica fişierele. Nu era de mirare, având în vedere capacitatea profesională a lui Johnson şi faptul că tot el ajutase la crearea bazei de date şi că-şi petrecuse zile întregi testând securitatea sistemului. Ştia mai bine decât oricine să-şi ascundă urmele. Şi totuşi, cine îl pusese să facă asta? Şi se pare că-l plătise bine, judecând după casa şi maşinile scumpe ale lui Johnson. Şi mai era ceva ce-l neliniştea pe Gray. *Unde era preşedintele?* Trebuia să fie undeva în relativă apropiere. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Hamilton, Gray nu credea nici cât negru sub unghie că James Brennan se afla în Medina, în Arabia Saudită. Niciun musulman nu ar fi dus un creştin acolo.

Îşi aminti ziua în care Jackie Simpson şi celălalt agent al Serviciului Secret veniseră la NIC. Erau însoţiţi de doi dintre oamenii lui. Reynolds? Nu, Reinke! Cel slab şi înalt. Celălalt era mai scund şi îndesat. Peters. Exact. Hemingway îi spusese că fuseseră desemnaţi să investigheze cazul lui Johnson. Gray ridică telefonul şi ceru să afle unde erau cei doi agenţi. Răspunsul îl surprinse. Nu se prezentaseră la serviciu în acea seară. Puse apoi altă întrebare. Răspunsul pe care îl primi de această dată îl surprinse chiar şi mai mult, apoi Gray se întrebă cum de nu se gândise să ceară această informaţie până acum.

Lui Gray i se spusese că Tom Hemingway fusese cel care îi desemnase pe Reinke şi Peters să investigheze moartea lui Patrick Johnson. Cel puţin Gray ştia unde se afla Hemingway. Fusese trimis în Orientul Mijlociu într-o operaţiune strict secretă, imediat după răpirea preşedintelui, ca să vadă ce putea afla. Hemingway se oferise singur pentru această misiune. Şi totuşi, nu se putea lua în niciun fel legătura cu el. Trebuia să aştepte să îi contacteze el. *Să aştepte să îi contacteze el.*

Gray îşi puse mâna în scanerul biometric de pe biroul lui Johnson şi numaidecât primi acces la calculatorul acestuia. Gray tastă o comandă şi obţinu rezultatul imediat. Tom Hemingway accesase computerul lui Johnson. Gray verifică momentul în care se întâmplase asta. Coincidea cu perioada în care

Hemingway se întâlnise cu Smith şi Alex. Şi totuşi, ceva îl uimea pe Gray peste măsură. Hemingway nu ar fi trebuit să aibă acces la computerul lui Johnson, şi nici la cele ale celorlalţi supervizori de date.

Gray se ridică încet de pe scaun. Era prea bătrân pentru meseria asta. Simţea că nu-i mai face faţă. Adevărul fusese chiar sub ochii lui de la bun început. Următoarea întrebare pe care şi-o puse Gray era evidentă: „Unde?” Primi răspunsul aproape numaidecât.

Gray ridică din nou receptorul şi ceru să i se pregătească imediat elicopterul, apoi convocă o echipă formată din cei mai loiali agenţi de teren pe care îi avea. Se ridică de la biroul lui Johnson ca ars şi o luă la fugă pe coridoarele de la NIC.

Gray nu avea nevoie de baze de date complicate ca să descopere adevărul. Simţea instinctiv răspunsul, arzându-l parcă, iar instinctul lui rareori îl purta pe cărări greşite.

CAPITOLUL 64

Erau în maşina lui Alex, un Crown Vic, şi se îndreptau spre sud-vest, pe Route 29. Alex şi Stone stăteau în faţă, Simpson şi Reuben pe bancheta din spate. Alex se uită la omul din dreapta lui. Ce mai situaţie! Agentul Serviciului Secret se îndrepta spre o posibilă confruntare cu un individ care pusese la cale răpirea preşedintelui Statelor Unite. Şi echipa lui de „salvare" se compunea dintr-o boboacă a Serviciului Secret şi o matahală de bărbat care se apropia de şaizeci de ani şi căruia Adelphia îi spunea „Pantaloni de şmecher"! Şi, desigur, mai era şi omul care îşi spunea Oliver Stone, care lucra într-un cimitir şi care îi conducea acum spre un loc numit Muntele Morţii. Şi pe lângă toate astea, dacă dădeau greş, întreaga lume se ducea dracului... Alex oftă. „Suntem ca şi morţi!"

După aproximativ treizeci şi cinci de minute de când ieşiseră de pe Route 29 şi intraseră pe Autostrada 211, ajunseră în micuţul orăşel Washington din Virginia, reşedinţa districtului Rappahannock Country. De acolo, Stone îi dădu lui Alex nişte indicaţii foarte complicate şi, la scurt timp, se treziră urcând pe munte, lăsând în urmă orice semne de civilizaţie, în timp ce drumurile asfaltate făceau loc celor pietruite, apoi celor forestiere. Era greu de crezut că se aflau la mai puţin de două ore distantă de capitala naţiunii şi destul de aproape de intersecţia aglomeratelor autostrăzi 81 şi 66.

— Ei, şi care-i treaba cu locul ăsta, Muntele Morţii? întrebă Simpson de pe bancheta din spate.

Stone o privi cu o expresie uluită, apoi se întoarse şi se uită prin parbriz, la drumul din faţă.

— Fă prima la dreapta, Alex, apoi ieşi de pe drum.

— Drum? făcu Alex frustrat. Care drum? N-am mai văzut un drum de treizeci de kilometri. Mi-am distrus suspensiile.

Se aflau în creierii munţilor şi singurul lucru care se întrezărea prin întuneric era pădurea.

Stone întoarse capul spre Simpson.

— După cum am mai spus, Muntele Morţii a fost cândva centrul de antrenament pentru agenţii speciali ai CIA.

— Ştiu ce-ai spus. Însă ce vreau eu să aflu este de ce i se spunea *Muntele Morţii*.

— Ei bine, pe scurt, pentru că agenţii care veneau aici nu erau antrenaţi ca să fie „băieţi de comitet".

Simpson pufni.

— Vrei să spui că o agenţie guvernamentală a Statelor Unite forma asasini? Asta spui?

Stone arătă spre un spaţiu care se deschidea în faţă.

— Trage maşina acolo, Alex. Va trebui să mergem pe jos de aici.

Alex se conformă, desprinse lanterna cu magnet de pe portiera maşinii, se duse la portbagaj şi începu să le împartă şi celorlalţi echipamentul necesar. Avea arme şi dispozitive cu infraroşu.

Atât Reuben, cât şi Stone îşi apucară armele cu o îndemânare de experţi.

— Vietnam, trei ture, apoi DIA, răspunse Reuben privirii întrebătoare a lui Alex. Ştiu să ţin un pistol în mână.

— Bun, zise Alex.

Se uită apoi la Stone care îşi verifica arma.

— Te descurci, Oliver?

— E-n regulă, mârâi bărbatul.

Adevărul era că se simţea îngrozit să ţină din nou o armă în mână, după atâţia ani.

— În caz că va trebui să ne despărţim, din cine ştie ce motiv, are toată lumea mobil? întrebă Alex.

— Nu cred că avem semnal aici, comentă Reuben.

— Cu siguranţă, odată ajunşi înăuntru, n-o să mai funcţioneze nicio transmisie, spuse Stone. Încă din construcţie, clădirea a fost blindată cu straturi de cupru şi plumb.

— Grozav! mârâi Alex. Gata! Oliver, ia-o înainte.

Intrară în pădure.

— Are cineva vreo problemă cu peşterile? întrebă Stone, oprind grupul în faţa unei intrări ce se căsca în munte.

— Am eu o problemă *mare* dacă e să mă pierd şi să mor în vreuna, spuse Alex.

— Asta n-o să se-ntâmple. Dar drumul se cam îngustează pe alocuri.

— Cât de mult? întrebă Reuben îngrijorat. Observi că nu sunt tocmai pirpiriu.

— N-o să ai probleme, îl linişti Stone.

Alex privi bezna ce se căsca în grotă.

— Asta e intrarea în clădire?

— Nu e una dintre intrările oficiale, dar alea sunt probabil

supravegheate, nu crezi? răspunse Stone. Haideţi, rămâneţi aproape de mine!

Lumină cu lanterna în faţă şi intră în peşteră.

Simpson veni ultima şi, în mod clar, nu era prea încântată de modul în care se desfăşurau evenimentele. Aruncă o privire în urmă, se scutură ca străbătută de un fior, apoi intră după ceilalţi.

Le luă ceva vreme să găsească drumul prin tunelurile întortocheate. În două locuri, trebuiră să dea la o parte pietrele care căzuseră şi blocaseră drumul şi de câteva ori fură chiar nevoiţi să se târască pe burtă. Deasupra lor, plafonul pârâia şi gemea, îmboldindu-i parcă să se grăbească.

Ajunseră în dreptul unui perete în care fuseseră săpate scobituri pentru mâini şi picioare. Stone urcă primul. Când ajunse în vârf, lumină cu lanterna un al doilea perete, de stâncă neagră. Când îl lovi însă cu piciorul, acesta sună a gol. Pipăi în lungul zidului, apoi împinse cu grijă, până când porţiunea începu să cedeze. Alex veni lângă el să îl ajute şi curând peretele fu dat la o parte.

Trecură toţi prin deschizătura îngustă.

Peretele pe care îl mişcaseră era din lemn, dar vopsit în aşa fel încât să pară o stâncă. Pe cealaltă parte a peretelui, pe cea dinăuntrul clădirii, era montat un raft. Stone împinse peretele la loc.

— De-acum, spuse el în şoaptă, cred c-ar fi bine ca toată lumea să aibă armele pregătite. Nu ştim cât de aproape am putea fi de cineva.

În timp ce înaintau, priveau uimiţi spaţiul absolut imens. Şi aveau senzaţia că se întorseseră în timp cu patruzeci de ani. Existau până şi scrumiere încastrate în pereţii de oţel.

Câteva minute mai târziu, ecoul unor zgomote puternice răsună de undeva şi toţi, în afară de Stone, îndreptară armele în acea direcţie.

— Sunt doar păsări care au intrat în clădire, explică el. Se întâmpla şi în vremurile de demult.

La aceste cuvinte, Stone simţi că-i îngheaţă sângele în vine. *Vremurile de demult!* Părea ceva atât de nevinovat, de parcă s-ar fi întors în sala de clasă, la o reuniune cu colegii de liceu. Locul ăsta fusese căminul lui timp de douăsprezece luni. Un an întreg în care-şi dedicase fiecare clipă deprinderii celor mai

precise şi mai complicate tehnici de a ucide un om. În tinereţe, Oliver Stone excelase la cursurile predate în locul în care se aflau acum. Fusese mai întâi soldat la Forţele Speciale, aşa că nu fusese greu să fie transferat în echipa CIA. Schimbase o armă cu alta, iar duşmanii lui deveniseră civili care nici măcar nu ştiau că sunt atacaţi. În tinereţe, succesele pe care le repurta de fiecare dată pe teren îl transformaseră într-o adevărată legendă în lumea agenţilor speciali. Acum, la bătrâneţe, amintirile i se păreau mult prea îngrozitoare. Nu-i venea să creadă că doi oameni atât de diferiţi puteau exista în acelaşi trup.

În timp ce înaintau, Stone fu năpădit de amintiri. Fiecare detaliu, fiecare miros sau sunet din depărtare îi amintea de ororile trecutului. Ceilalţi se bazau pe el să-i conducă, poate chiar să-i salveze. Şi totuşi, el nu fusese antrenat *să salveze* pe nimeni. Îşi simţi fruntea acoperită de broboane de sudoare. Condusese trei oameni la care ţinea extrem de mult spre pierzanie. În Muntele Morţii!

După ce auziseră că Sharia revendicase răpirea lui Brennan şi văzuseră reacţia televizată a preşedintelui interimar Hamilton, Reinke şi Peters se duseseră direct la Muntele Morţii. Îşi lăsară maşina într-o poiană şi o luară iute la picior prin pădure. Trecură printr-o despicătură îngustă, ascunsă printre copaci, şi ieşiră într-un alt spaţiu deschis. Aici, mai mulţi bolovani căzuţi se vedeau ieşind dintre tufişurile dese. Trecură cu băgare de seamă peste această barieră, apoi Peters dădu la o parte nişte plante de kudzu şi scoase la iveală o uşă. Muntele Morţii fusese săpat direct în stâncă.

Peters ridică o plăcuţă metalică de pe uşă, dând la iveală un buton şi un interfon.

— Sunt eu, Warren, împreună cu Tyler, spuse el în microfon. Situaţia a scăpat de sub control. Deschide repede!

Lăsă plăcuţa de metal la loc şi se trase în spate. În clipa în care uşa masivă se dădu la o parte, trei siluete ţâşniră din spatele unui morman de pietre căzute. Tyler Reinke şi Warren Peters se prăbuşiră la pământ cu gâturile retezate.

Captain Jack ieşi din spatele stâncii şi veni în dreptul lor. Îi privi de sus şi dădu mulţumit din cap. Reinke şi Peters nu scoseseră nici măcar un sunet care să-l poată avertiza pe colegul lor din interior.

Mai apărură câţiva bărbaţi şi Captain Jack îi conduse pe toţi în interiorul clădirii.

CAPITOLUL 65

Captain Jack adusese cu el unsprezece nord-coreeni cu o reputaţie pe drept câştigată de asasini extrem de abili şi cruzi. Fusese destul de uşor să-i treacă graniţa în Statele Unite – se dăduseră drept sud-coreeni implicaţi într-un parteneriat tehnologic între cele două state. Asiaticii care intrau în America nu erau nici pe departe la fel de amănunţit cercetaţi ca persoanele care veneau din Orientul Mijlociu.

Totuşi, în ciuda *talentelor* oamenilor săi, Captain Jack era pe deplin conştient de capacitatea absolut fenomenală a lui Tom Hemingway şi alesese în mod înţelept să-şi împartă echipa în două, păstrând doi oameni lângă el. Captain Jack văzuse cu ochii lui ce putea face domnul Hemingway într-o luptă. Opt membri ai unui detaşament al morţii din Yemen avuseseră ghinionul de a da peste Hemingway în vreme ce Captain Jack observa totul de la distanţă. Fusese un adevărat măcel. Toţi cei opt atacatori, toţi bărbaţi puternici, înarmaţi şi călţi în luptă, erau morţi într-un interval de numai cinci minute. Hemingway nici măcar nu-şi scosese arma. Făcuse totul doar cu mâinile şi picioarele, cu o precizie pe care Captain Jack – deşi bătuse lumea-n lung şi-n lat – nu o mai întâlnise niciodată.

Aproape sigur, Hemingway îşi dăduse până acum seama că ceva nu era în regulă şi probabil că se îndrepta deja înspre ei. Separându-şi oamenii, Captain Jack spera să-i slăbească rezistenţa lui Hemingway, să-l atace din două direcţii şi, cu puţin noroc, chiar să-l încercuiască. Nu avea să existe nicio luptă corp la corp. Pur şi simplu, o să-l ciuruiască scurt cu gloanţe.

Vechile neoane din tavan pâlpâiau şi pocneau. Apoi, o strălucire puternică îi făcu pe Captain Jack şi pe nord-coreenii care-l însoţeau să-şi acopere ochii.

Primul lucru pe care îl văzu Captain Jack în clipa în care-şi dădu mâna la o parte fu un picior ce părea să iasă direct din perete. Se auzi o bufnitură şi un geamăt şi, sub ochii lui, unul din cei doi nord-coreeni se prăbuşi la pământ, cu capul înainte. O fracţiune de secundă mai târziu, şi celălalt nord-coreean era azvârlit în spate cu o asemenea forţă, încât se izbi în Captain Jack şi amândoi se prăbuşiră la pământ, într-o învălmăşeală de braţe şi picioare. Acţionând din reflexul câştigat în mii de ore de antrenament, Captain Jack se lipi de podea, îşi roti pistolul deasupra capului şi trase un arc de focuri înspre neaşteptatul

atacator. În acelaşi timp, scoase un al doilea pistol cu mâna rămasă liberă. Când prima armă rămase fără muniţie, o descărcă şi pe cea de-a doua în aceeaşi direcţie. Totuşi, gloanţele nu se înfipseră decât în zid.

Captain Jack se ridică în picioare, reîncărcându-şi cât putu de repede cele două pistoale în timp ce încerca să-şi regleze respiraţia. În ciuda vastei sale experienţe, rapiditatea şi ferocitatea atacului la care tocmai fusese martor îl bulversaseră. Observă că amândoi oamenii lui erau încă la pământ.

Captain Jack îşi folosi piciorul ca să-l întoarcă cu faţa în sus pe nord-coreeanul care căzuse peste el. Beregata bărbatului fusese într-atât de adânc strivită încât îi putea vedea cartilagiile superioare ieşindu-i prin piele. Captain Jack îşi duse mâna la propriul gât, ştiind prea bine că Hemingway l-ar fi putut ucide şi pe el, cu uşurinţă. Se uită la celălalt nord-coreean. Nasul bărbatului era strivit şi cartilagiul îi fusese împins până în creier. Arăta ca şi cum ar fi primit o ghiulea direct în faţă.

— Dumnezeule mare! murmură Captain Jack.

Strigă, cu vocea tremurându-i:

— Tom? făcu o pauză, apoi strigă din nou: Tom? Impresionantă manevră! Ai eliminat în doar câteva secunde doi luptători de primă clasă.

Nu primi niciun răspuns.

— Tom, cred că ştii de ce suntem aici. Dă-ne omul şi plecăm fără alte probleme. Şi dacă-ţi închipui c-o să-ţi vină în ajutor Reinke şi Peters, te înşeli. Îi găseşti la intrare, cu gâturile tăiate. Aşa că eşti doar tu împotriva noastră, a tuturor. Nu ne poţi ucide pe toţi.

„Sper din tot sufletul să nu poţi!”

Captain Jack o luă la fugă în direcţia în care se aflau ceilalţi oameni ai lui. Se rugă ca Hemingway să nu fi ajuns încă la ei. În ciuda bravadei pe care o afişase, Captain Jack regreta acum că nu adusese cu el mai mulţi nord-coreeni.

Într-o altă încăpere ce se deschidea din coridorul principal, Hemingway ridică două săbii în formă de semilună. Trase adânc aer în piept, cu ochii închişi, concentrându-se, apoi se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă. Muntele Morţii avea să dovedească în acea noapte că îşi merita numele.

Când auziră strigătele celor doi bărbaţi, Alex şi ceilalţi se retraseră într-o încăpere ce se deschidea din coridorul principal.

— Asta n-a fost vocea lui Hemingway, spuse Simpson.

— Nu, dar, oricine ar fi fost, ştie că Hemingway este aici, spuse Alex. Şi s-ar părea că Tom tocmai i-a ucis pe doi dintre oamenii acestui individ. Aşa că, dacă Hemingway este aici, înseamnă că tot aici trebuie să fie şi preşedintele.

Stone se uită la ceas.

— Avem mai puţin de patru ore ca să vedem dacă, într-adevăr, aşa stau lucrurile.

Îi privi pe rând pe fiecare dintre tovarăşii săi.

— Ascultaţi, cele mai mari şanse le avem dacă ne despărţim. În felul ăsta, în cazul în care cădem într-o ambuscadă, n-o să ne prindă pe toţi.

Stone îl trase pe Alex de-o parte.

— În clădirea asta sunt mai multe săli de antrenament în care trebuie să fii atent.

— Săli de antrenament? întrebă Alex, neliniştit de sonoritatea acestor cuvinte.

— Există un poligon de tragere, o cameră de situaţii asemănătoare cu Hogan Alley de la FBI, un labirint şi încăperi ale „adevărului” şi „răbdării”.

— Încăperile adevărului şi răbdării? Da’ unde suntem, într-o mănăstire?

Stone îi explică imediat că aceste săli de antrenament erau situate de ambele părţi ale coridorului principal, două pe o parte şi trei pe cealaltă.

— Trebuie să treci dintr-o cameră în alta, până când ajungi la scările care coboară spre celulele de la nivelul inferior. Probabil că acolo este preşedintele. Odată ce intri în sălile de antrenament, încheie Stone, trebuie să treci prin fiecare din ele, până la capăt. Nu există altă ieşire.

— Încep să cred că niciunul dintre noi n-o să mai iasă vreodată de aici, spuse mohorât Alex.

Stone arătă cu mâna în urma lor.

— Fiindcă am intrat prin zona de depozitare, care este mai aproape de locul de unde încep sălile de antrenament, înseamnă că s-ar putea să fim înaintea bărbatului pe care l-am auzit, presupunând că acesta a venit prin intrarea din faţă.

Alex îşi plimbă degetul pe rama ochelarilor cu infraroşu, dar îi

erau complet inutili la lumină. Privi în spate, dar nu văzu pe nimeni.

— Eu şi Reuben mergem prin cele trei încăperi din stânga, spuse Stone. Tu şi agent Simpson luaţi-o pe cele două din dreapta. Uşile nu se deschid decât într-un singur sens. Aşa că, odată ce intraţi într-o încăpere, uşile se închid în urma voastră. Nu vă puteţi întoarce.

— Normal că nu! răspunse Alex, sarcastic.

— Oh, şi încă ceva, Alex. Din câte înţeleg, Simpson este agent începător şi eu, vezi tu… mă simt responsabil pentru toţi cei de aici.

— O să am grijă de ea, Oliver, răspunse Alex, aruncându-i o privire curioasă prietenului său.

— Mulţumesc. Acum, trebuie să ştii câteva lucruri despre încăperile în care o să intri. Trebuie să faci exact ce îţi spun, să-mi urmezi instrucţiunile întocmai. Ai înţeles?

— Tu eşti şeful, Oliver! Spune-mi numai şi s-a făcut.

După ce Stone termină de discutat cu Alex, îl conduse pe Reuben pe coridor şi ajunseră în dreptul primei uşi ce se deschidea pe partea stângă. Cei doi bărbaţi dispărură prin ea.

În timp ce încercau să cerceteze zona prin lumina slabă, Stone îi şopti lui Reuben:

— Ăsta e poligonul de tragere.

Era o explicaţie inutilă: într-un capăt al încăperii se zăreau separeurile pentru trăgători, în vreme ce în celălalt erau mai multe ţinte vechi şi mâncate de vreme, cu siluete din hârtie, muşcate de gloanţe, prinse pe sistemul mobil.

— Tu ia-o la dreapta şi ne întâlnim în mijloc, spuse Stone. După ce trecem de camera asta, uşa următoarei încăperi este acolo! adăugă el, arătându-i cu mâna.

Se despărţiră şi Stone înaintă cu băgare de seamă prin partea stângă a poligonului de tragere. Nu avansase nici trei metri, când uşa poligonului se deschise.

Stone îşi stinse numaidecât lanterna şi se lăsă în jos. Îşi ridică pistolul şi se forţă să rămână calm. Trecuseră aproape trei decenii de când nu mai făcuse lucrul ăsta. Ridică preţ de o clipă capul şi avu impresia că vede pe cineva trecându-i prin faţă, dar, în lumina slabă, nu-şi putea da seama cine era. Ultimul lucru pe care-l voia Stone ar fi fost să-l împuşte din greşeală pe Reuben. Şi era totuşi destulă lumină cât să nu poată folosi

ochelarii cu infraroşu.

Paşii răsunau tot mai aproape şi Stone se târî pe burtă, până când ajunse chiar în capătul poligonului, în spatele ţintelor. Pe măsură ce secundele treceau, Stone se simţea copleşit de o senzaţie ciudată. Membrele îi deveneau parcă fluide şi mintea i se concentra exclusiv pe ideea supravieţuirii. Întreaga lui existenţă se reducea la o sală de poligon de tragere de două sute de metri pătraţi, plin de umbre, firide, unghiuri dificile de tragere şi ascunzători. Înaintă puţin mai departe spre stânga şi atinse ceva. Când văzu ce era, îi veni brusc o idee.

Bărbatul se ghemui şi coti spre dreapta, cu un pistol într-o mână şi un pumnal în cealaltă. I se păru că aude ceva, dar nu era sigur. Păşi cu băgare de seamă într-un culoar de tragere.

Trecură mai multe secunde.

Apoi, nord-coreeanul tresări, speriat de un strigăt. Se întoarse şi văzu ceva zburând spre el. Trase, dar gloanţele părură să treacă prin obiectul zburător.

Stone trase la doar doi centimetri deasupra ţevii pistolului nord-coreeanului. Se auzi un geamăt şi bărbatul se prăbuşi la pământ. Obiectul pe care îl văzuse „zburând” spre el era una dintre ţintele de carton. Stone trăsese de un fir pentru a crea această diversiune şi totodată strigase, silindu-l pe nord-coreean să tragă şi să-şi divulge astfel poziţia.

Urmară apoi câteva clipe lungi de tăcere, până când Stone auzi vocea lui Reuben:

— Oliver, eşti bine?

Câteva momente mai târziu, Reuben şi Stone stăteau aplecaţi deasupra cadavrului, după ce se asiguraseră că încăperea era goală. Stone lumină cu lanterna trupul prăbuşit pe podea. Două găuri de glonţ erau la doar un centimetru distanţă una de cealaltă, amândouă în pieptul omului. Stone examină trăsăturile, îmbrăcămintea şi armele bărbatului.

— Nord-coreean, concluzionă el.

— Cu ce te-ai ocupat tu la CIA, mai exact? întrebă Reuben, privind uluit cele două găuri de glonţ.

— Aveam denumirea oficială de *destabilizator*. Sună mult mai inofensiv decât era în realitate.

O ploaie de gloanţe se abătu asupra lor prin uşa poligonului. Reuben şi Stone se aruncară la podea.

Uşa se trânti de perete şi un al doilea bărbat năvăli înăuntru, trăgând în continuare.

Stone reuşi să întindă un picior şi să-i pună piedică bărbatului, care se prăbuşi la pământ, scăpând mitraliera din mână.

Reuben se năpusti asupra bărbatului mult mai scund decât el.

— L-am prins, Oliver! strigă Reuben.

Îl prinse pe nord-coreean în braţe şi îl strânse cu putere.

— Fără armă, nu mai eşti chiar atât de grozav!

Apoi Reuben scoase un urlet de durere: bărbatul îl izbise cu călcâiul în picior. Reuben slăbi strânsoarea doar o idee, dar nord-coreeanul nici nu avea nevoie de mai mult. Două lovituri puternice izbiră bărbia lui Reuben, apoi încă două, ca nişte împunsături de pumnal, i se înfipseră în stomac. În clipa următoare, Reuben era în genunchi, cu respiraţia tăiată şi scuipând sânge. Mâna nord-coreeanului se ridică, ţinând tăişul gata să ucidă. Coborî spre gâtul lui Reuben.

Glonţul i se înfipse ca un fulger în creier; bărbatul căzu în genunchi, apoi se prăbuşi la podea.

Stone îşi băgă pistolul înapoi în centură şi alergă lângă prietenul său.

— Reuben? spuse el cu vocea tremurându-i. Reuben!

— La dracu', Oliver! spuse Reuben încet, cu buzele sparte.

Se ridică, deşi se clătina pe picioare. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Ce dracu' căutăm noi aici, Oliver? zise Reuben, ştergându-se de sânge. E clar că suntem depăşiţi de situaţie.

Stone se uită la mâinile care încă-i mai tremurau şi simţi durerea din piciorul cu care îi pusese piedică bărbatului. Omorâse doi oameni în acea seară, după ce nu mai ucisese pe nimeni timp de aproape treizeci de ani. Deşi la început avusese senzaţia că încă-şi mai amintea vechile antrenamente, treaba asta categoric nu era ca mersul pe bicicletă. Nu era atât vorba de antrenament fizic şi de forţa tinereţii, cât de acea acceptare a ideii că era în regulă să omori o altă fiinţă umană, prin orice mijloace posibile şi pentru orice motiv. Stone fusese cândva un astfel de om. Dar nu mai era. Şi totuşi, se găsea prins într-o clădire în care atât el, cât şi prietenii lui aveau să-şi găsească fără îndoială sfârşitul dacă nu continua să facă eforturi pentru a-şi retrezi la viaţă instinctele de asasin.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, Reuben. Îmi pare foarte

rău.

Vocea îi tremură când rosti aceste cuvinte.

Reuben îşi puse braţul uriaş pe umerii prietenului său.

— Pe toţi dracii, Oliver, dacă e să murim, prefer să mor lângă tine decât lângă oricine altcineva. Dar trebuie să ne întoarcem. Zău acum, ce s-ar face Caleb şi Milton fără noi?

Alex şi Simpson se aflau într-o încăpere mare şi întunecată, în care se simţea un miros foarte greu. Nu auziseră împuşcăturile din poligonul de tragere, fiindcă încăperea era izolată fonic. Prin ochelarii cu infraroşu, Alex văzu un pasaj îngust, suspendat, care traversa încăperea şi la care se putea ajunge urcând un şir de trepte de metal.

— Mă duc eu primul, îi şopti lui Simpson, ca să fiu sigur că e totul în regulă. Dar acoperă-mă, adăugă el.

— De ce să fii tu eroul? întrebă fata.

— Cine zice că sunt erou? Dacă păţesc ceva, ai face bine să-mi sari în ajutor, chiar dac-ar însemna să-ţi ciuruieşti posteriorul. Acum, ascultă-mă cu atenţie! Când o să ajungi pe pasarelă, ai grijă să stai pe centru, bine? Să nu cumva să calci pe laterale.

— De ce? Ce s-ar întâmpla?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu. Oliver mi-a spus doar să rămânem pe mijloc şi exact aşa o să facem.

Alex urcă scările cu băgare de seamă, apoi traversă pasarela, rămânând tot timpul pe centru şi ţinând capul aplecat. Ajunse de cealaltă parte, văzu uşa spre încăperea următoare şi strigă încetişor:

— E-n regulă, poţi să vii!

Simpson veni repede după Alex. De îndată ce ajunse lângă el, uşa de la intrarea în cameră se deschise şi se închise. Alex şi Simpson se ghemuiră numaidecât la pământ.

Alex studie situaţia, apoi o bătu pe Simpson pe umăr şi-i arătă cu un semn al capului uşa de ieşire din spatele lor, făcându-i totodată semn că el rămâne în urmă. În timp ce Simpson se îndepărta, Alex se ghemui la marginea pasarelei, cu pistolul îndreptat în faţă. Privi în spate, spre Simpson, şi dădu din cap. Fata deschise uşa şi se strecură prin ea. Făcu totuşi un mic zgomot şi, la auzul acestui sunet, cealaltă persoană din încăpere se grăbi să urce treptele şi să o ia pe pasarelă. Alex făcu un pas în faţă şi, din nefericire, călcă pe marginea laterală a pasarelei.

Auzi un clichet, apoi podeaua de sub el dispăru. Căzu cu greutate şi ateriză într-o apă neagră şi noroioasă care-i ajungea până la genunchi. Auzi zgomotul unei alte căzături, undeva mai departe în bazin. Se părea că şi celălalt individ făcuse aceeaşi greşeală. Era o beznă atât de adâncă, încât Alex nu-şi vedea nici măcar mâinile în faţa ochilor şi ochelarii cu infraroşu îi căzuseră undeva în mocirlă. Alex se ruga ca nici adversarul său să nu aibă echipament infraroşu. Altfel, era mort.

Celălalt bărbat trase şi glonţul se înfipse în peretele bazinului, mult prea aproape de capul lui Alex. Alex se lăsă pe vine, trase la rândul lui şi-şi schimbă poziţia. Încerca să nu inspire duhoarea rahatului în care căzuse. Braţul rănit îl durea, coastele lovite îl înţepau îngrozitor şi avea senzaţia că îi luase foc gâtul. În afară de asta, era într-o formă excepţională.

Alex mai avea încă o problemă în afara rănilor fizice. Fiindcă era în noroi până la genunchi, îi era imposibil să se mişte fără a-şi da de gol poziţia. Aşa că nu se mişcă. Problema era că nu se mişca nici celălalt. Era o bătălie în care primul care mişca avea să moară. Şi atunci, Alex îşi dădu seama: asta era camera „răbdării” de care pomenise Stone! După câteva minute de stat nemişcat, Alex realiză că avea nevoie de o altă strategie. Întinse foarte încet mâna, până când atinse cu degetele pereţii de metal ai bazinului. Apoi îşi scoase lanterna.

Cu o mişcare bruscă, Alex se trase într-o parte şi pumnalul trecu pe lângă el, se lovi de peretele bazinului şi căzu în apă cu un mic pleoscăit. Totuşi, Alex nu trase – cu siguranţă, asta sperase adversarul său.

Ridică lanterna în mână, se întinse şi o lipi cu grijă de peretele bazinului. Învelişul magnetic se prinse numaidecât de metal. Apoi, Alex se lăsă în jos şi, întinzându-şi braţul cât putu mai mult, puse arătătorul deasupra butonului de aprindere a lanternei. Îşi pregăti pistolul, spuse din toată inima o rugăciune, apăsă butonul şi-şi retrase numaidecât mâna. Fasciculul luminos se întinse şi, o fracţiune de secundă mai târziu, două gloanţe loveau lanterna în plin. Peste încă o clipă, Alex trăgea şi el. Oftă uşurat la auzul trupului căzând în apă.

Apoi, auzi pe cineva târându-se pe deasupra. Cum era posibil? Podeaua pasarelei nu mai era! Apoi *altcineva* trecu în fugă pe lângă el.

Alex sări cât putu de sus, încercând să se prindă de ceva. De

două ori rată şi căzu în apă. A treia oară însă reuşi să se prindă de ceva, se ridică în mâini şi reuşi să se tragă de-a lungul balustradei până la următoarea uşă şi să treacă prin ea.

CAPITOLUL 66

Stone şi Reuben priveau în jur la ceea ce părea să fie o copie a Aleii Hogan, din Quantico, pe care FBI-ul o folosea la antrenarea agenţilor în scenarii cât mai verosimile cu putinţă. Şi Serviciul Secret avea o sală asemănătoare la unitatea de antrenament Beltsville. În sala în care se aflau acum cei doi existau mai multe clădiri false, o cabină telefonică, trotuare şi o intersecţie în care se găsea chiar şi un semafor. Un sedan vechi şi negru, cu roţile mâncate de vreme, era parcat în stradă. Cei doi se simţeau ca şi cum ar fi aterizat cu vreo douăzeci şi cinci de ani în trecut.

Mai multe manechine erau aşezate în picioare, pe stradă – doi bărbaţi, trei femei şi nişte copii. Vopseaua de pe feţele lor se şterse şi erau acoperite de praf şi mizerie, dar arătau încă destul de verosimil. Reuben observă că existau urme de gloanţe în capetele tuturor manechinelor.

Stone îl conduse pe Reuben în spatele uneia dintre clădiri. Aici, nişte trepte de lemn urcau până pe platformele din dreptul ferestrelor tăiate în carton.

— De aici ne făceam antrenamentele de tragere, îi explică Stone.

— Pe cine încercaţi să omorâţi?

— Nu vrei să ştii, răspunse cu amărăciune Stone, apoi îşi duse un deget la buze.

Se auzeau paşi îndreptându-se spre ei. Stone făcu semn în sus, spre una dintre ferestre. Urcară amândoi fără zgomot şi priviră cu băgare de seamă prin deschizătură.

Trei nord-coreeni intraseră în încăpere. Se mişcau în tandem, toţi în acelaşi pas, ca o unitate bine antrenată, acoperindu-se pe rând unul pe celălalt în timp ce cercetau spaţiul.

Stone şi Reuben îşi puseră degetele pe trăgaciul pistoalelor. Stone se aplecă şi ţinti. Problema era că ceilalţi trei aveau mitraliere MP-5. Presupunând că şi Stone şi Reuben reuşeau să elimine câte un nord-coreean, tot mai rămânea unul care le-ar fi cunoscut poziţia. Şi chiar dacă ar fi fost în superioritate numerică, două pistoale nu aveau nicio şansă în faţa unui MP-5 bine mânuit.

— Pe toţi dracii! exclamă Reuben.

Unul dintre cei trei nord-coreeni tocmai se prăbuşise la pământ, cu un pumnal înfipt în gât. Ceilalţi doi traseră

numaidecât în direcţia din care zburase cuţitul. Urmară apoi câteva clipe de tăcere, timp în care cei doi nord-coreeni fugiră să se ascundă în spatele vechii maşini. Acum că cei doi stăteau cu spatele la ei, Stone şi Reuben i-ar fi putut elimina cu uşurinţă. Totuşi, când Reuben îi aruncă o privire mirată, Stone clătină din cap. Voia să vadă cum se vor derula evenimentele, înainte să se implice.

Unul din nord-coreeni scoase un obiect din geacă, trase un ac şi îl aruncă în direcţia din care venise pumnalul. Deşi grenada nu se îndrepta spre ei, Stone îl înşfăcă pe Reuben şi îl trânti la pământ, pe platforma pe care se aflau.

Explozia zgâlţâi întreaga încăpere. Când zgomotul încetă şi fumul se mai risipi o idee, Stone şi Reuben ridicară capetele. La timp pentru a-i vedea pe nord-coreeni ieşind de după maşină. Stone ar mai fi aşteptat: încă era prea mult fum.

O fracţiune de secundă mai târziu, o siluetă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare ţâşnea dintre norii de fum. Se mişca însă cu o asemenea repeziciune şi agilitate, încât părea să fie imun la efectele gravitaţiei. Două săbii în formă de semilună îi străluceau de ambele părţi ale trupului, asemenea unor aripi.

Lovi mitralierele cu săbiile, smulgându-le din mâinile nord-coreenilor. Cei doi duseră numaidecât mâna spre pistoale, dar săbiile le retezară centurile, care căzură la pământ. Silueta neagră le lovi cu piciorul, aruncându-le cât colo. Totul se petrecuse cu o viteză absolut năucitoare.

Apoi bărbatul se opri şi rămase în faţa celor doi nord-coreeni. Cu gesturi încete, îşi scoase cagula şi aşeză cele două săbii în semilună pe podea.

Tom Hemingway îi privi intens pe cei doi bărbaţi şi le vorbi în coreeană.

— Ce-a spus?

— Pe scurt, să se predea sau sunt morţi, răspunse Stone, urmărind ca în transă scena ce se desfăşura în faţa lui.

— Crezi c-o să-l asculte? şopti Reuben.

— Nu. Sunt nord-coreeni. Toleranţa lor la durere şi suferinţă depăşeşte capacitatea de înţelegere a celor mai mulţi dintre oameni.

Apoi, uitându-se la Hemingway, Stone adăugă în sinea lui: „Şi o să aibă nevoie de fiecare fărâmă din această toleranţă”.

Amândoi nord-coreenii luară o poziţie de Tae Kwon Do. Unul făcu o mişcare scurtă cu piciorul, la care Hemingway nici nu se obosi să răspundă. Le vorbi din nou, tot în coreeană. Amândoi scuturară din cap. Celălalt bărbat se lansă într-un atac asupra lui Hemingway, care îl prinse însă de laba piciorului cu un singur braţ şi, dintr-o singură mişcare, îl azvârli cât colo. Vorbi din nou în coreeană.

— A spus: „Îmi pare rău că trebuie să fac asta”, răspunse Stone privirii lui Reuben.

Înainte ca Stone şi Reuben să apuce să tragă aer în piept, Hemingway lovi. Pumnul îi trecu fără probleme prin apărarea umilă a unuia din adversari şi îl izbi direct în capul pieptului. Mişcându-se atât de repede încât aproape că nu puteai să-l urmăreşti cu privirea, Hemingway se răsuci şi strivi cu o izbitură de picior capul bărbatului.

Chiar şi din ascunzătoarea lor, Stone şi Reuben auziră coloana vertebrală a omului pocnind.

Celălalt bărbat traversă în fugă strada, spre maşină, cu Hemingway pe urmele lui. Când nord-coreeanul se răsuci pe călcâie, Hemingway văzu pumnalul şi sări. Nord-coreeanul aruncă pumnalul, care se înfipse în braţul lui Hemingway, dar acesta nu se opri nici măcar o clipită. Călcâiul său îl lovi direct în bărbie, trântindu-l pe spate şi izbindu-l de maşină. Hemingway se opri şi-şi cercetă rana de la braţ, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra bărbatului.

— O să iasă urât, spuse Reuben.

Prima lovitură a lui Hemingway îl ucise pe nord-coreean. Stone îl privea din ascunzătoarea în care stătea pitit. Nu văzuse niciodată o fiinţă umană capabilă de o asemenea lovitură. Părea să fi fost mai degrabă un urs grizzly într-un acces de furie.

Şi totuşi, Hemingway nu-l lăsă pe nord-coreean să cadă. Îl sprijini de maşină şi continuă să-l lovească iar şi iar, în cap, în piept, în stomac. Lovea cu asemenea forţă şi cu o viteză atât de uluitoare încât, atunci când Hemingway îi dădu în cele din urmă drumul şi bărbatul căzu ca o cârpă la pământ, Stone şi Reuben văzură că portiera maşinii de care fusese sprijinit nord-coreeanul rămăsese îndoită.

Hemingway făcu un pas în spate şi trase adânc aer în piept, privind cele trei cadavre. În timp ce se ducea să-şi ridice săbiile rămase pe jos, Stone, îşi scoase pistolul şi ţinti în ceafa lui

Hemingway. Dintr-odată, Hemingway înţepeni, se ridică şi se întoarse încet cu faţa în direcţia în care erau ascunşi Stone şi Reuben.

Se uită fix spre fereastră. Deşi nu avea cum să-i vadă, era evident că era conştient de prezenţa lor.

În timp ce Hemingway stătea nemişcat, aşteptând parcă glonţul, Stone lăsă arma-n jos. Hemingway aşteptă câteva secunde apoi, într-o clipită, dispăru.

Simpson fugea cât putea de repete, dar era cu desăvârşire dezorientată. În cele din urmă se opri şi privi în jur. Era într-un labirint.

— Alex? strigă ea.

— Jackie!

Alergă spre locul din care se auzise vocea.

— Jackie, vezi că mai sunt şi alţii aici! Ai grijă!

Jackie se opri numaidecât, se lăsă în genunchi şi-şi încordă auzul. La început, nu putu auzi decât propria respiraţie. Apoi zgomotul unor paşi furişându-se. Jackie începu să se retragă cu spatele, încercând să se îndepărteze. Îşi ridică pistolul, gata să tragă.

— Jackie?

— Sunt aici! strigă ea.

Alex scoase capul pe după colţ şi o văzu. Veni numaidecât lângă ea.

Simpson aruncă o privire dezgustată hainelor lui murdare.

— Ce dracu’ ai păţit?

Alex frecă noroiul cu mâna.

— Nu-ntreba! Doar să nu te-aud vreodată că-mi spui că n-am răbdare, că nu ştiu ce fac. Aruncă o privire în urmă. Doi tipi au trecut pe lângă mine. Veneau încoace. I-ai văzut?

Jackie scutură din cap.

— Ei, ia zi, cum ieşim de-aici?

— Foarte simplu. Ne spune podeaua.

— Poftim?

Alex nu-i răspunse. Înaintă pe culoar şi se opri în punctul în care coridorul pe care se aflau se intersecta cu un altul. Se lăsă în genunchi şi se uită la podea.

— La naiba! Ce zici de asta?

Simpson se grăbi să vină lângă el.

— Vezi?

Alex îi arăta un punct micuţ într-o adâncitură abia vizibilă din podea.

— Un punct roşu, spuse Simpson. Şi ce-i cu asta?

— Ne indică în ce direcţie s-o luăm.

— Cum?

— Se vede că eşti marinar de uscat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că orice marinar ştie că roşu înseamnă babord şi că babord înseamnă stânga.

Făcură stânga şi înaintară pe noul culoar până când ajunseră într-o altă intersecţie. Acolo găsiră un alt punct. De data asta, era verde.

— Verde înseamnă tribord şi tribord înseamnă…

— Dreapta, termină Simpson în locul lui.

Îşi continuară drumul pe coridorul din dreapta şi aşa mai departe până când, curând, ajunseră la capătul labirintului.

— Hai, spune, de unde-ai ştiut de puncte? întrebă Simpson.

— Mi-a spus Oliver.

— Carevasăzică, omul ăsta chiar a mai fost aici, zise încet Simpson.

Alex o privi fix.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

Ridică privirea şi se uită la uşa ce se vedea în capătul sălii.

— Oliver a spus că nu sunt decât două încăperi pe partea asta. Ceea ce înseamnă că în spatele uşii ăleia…

— Este preşedintele!

— Şi Hemingway! adăugă sumbru Alex.

— Este agent federal, Alex. Ceea ce înseamnă că ar putea fi de partea noastră.

— Jackie, ascultă-mă! Omul ăsta este un trădător şi e foarte probabil să te poată ucide folosindu-şi numai degetul mic. Dacă ţi se iveşte ocazia să-l împuşti, n-o lăsa să-ţi scape!

— Alex!

— Nu comenta, Jackie! Fă ce ţi-am spus! Acum, hai!

În vreme ce Alex şi Simpson treceau prin labirint, Stone şi Reuben intrară într-o încăpere în care văzură o cuşcă suspendată, lanţuri în perete, tărgi şi instrumente chirurgicale şi încă ceva ce părea să fie un scaun electric.

Stone se uită la acest ultim aparat şi trase scurt aer în piept.

— Încăperea asta se numea Camera Adevărului. Scopul era să te facă să cedezi. Şi adevărul era că în cele din urmă toţi cedau. Inclusiv eu. Arătă spre scaun. Au folosit un voltaj prea mare pe un tip cu care mă antrenam. I-a cedat inima. Au spus familiei că a dispărut într-o misiune peste ocean. Probabil că este îngropat în Muntele Morţii.

— Nu-i exclus s-o sfârşim şi noi la fel, îi atrase atenţia Reuben, posac.

— Hai să trecem în camera următoare, spuse Stone. Asta mi-a dat întotdeauna fiori.

Tocmai se îndreptau spre ieşire, când uşa prin care intraseră se trânti la perete.

— Fugi! strigă Stone, descărcându-şi arma în direcţia nord-coreeanului care năvălise în încăpere.

Bărbatul ripostă în acelaşi fel şi Stone fu nevoit să se ascundă în spatele scaunului electric.

Focurile izbucniră din toate direcţiile. Un minut mai târziu, în timp ce-şi reîncărca arma cât putea de repede, Stone îl auzi pe Reuben strigând:

— L-am lovit! Oliver, l-am lovit!

— Reuben! strigă Stone în timp ce două gloanţe îi bâzâiră pe lângă ureche.

Trase la rândul lui şi se lăsă numaidecât în jos. Un zdrăngănit puternic se auzi din partea stângă – cineva dărâmase o tavă cu instrumente. Se auziră apoi alte zgomote, de lucruri aruncate prin cameră. Stone luă repede o hotărâre. Îşi îndreptă pistolul spre luminile din tavan şi trase.

Rămas în beznă, Stone îşi puse repede ochelarii cu infraroşu şi privi disperat prin lumea verde, fantomatică, creată de aceştia.

Unde era Reuben? Unde era? În cele din urmă, Stone îl zări întins pe jos, în spatele unei tărgi răsturnate. Îşi apăsa mâna într-o parte. Nord-coreeanul nu se zărea pe nicăieri. Stone continuă să cerceteze cu privirea întreaga încăpere, oprindu-se în cele din urmă într-un colţ. Mai multe tărgi şi echipamente medicale fuseseră puse în grabă una peste cealaltă, formând un fel de baricadă. Cu siguranţă, omul era în spatele acesteia. Apoi, Stone ridică privirea şi văzu ce trebuia să facă. Se întinse pe spate, cu genunchii îndoiţi. Îşi puse arma între genunchi, apoi îi

strânse, ţinând astfel pistolul nemişcat. Ochi ţinta, expiră tot aerul din plămâni şi îşi relaxa total muşchii mâinii. Parcă toate tehnicile pe care le învăţase la cursurile despre „cum să devii asasin” îi reveneau dintr-odată în minte, exact când avea mai multă nevoie. „Să-i mulţumesc lui Dumnezeu sau lui Satana?”

La lumina zilei, lovitura ar fi fost simplă. Totuşi, să priveşti într-o lume de ceaţă verde ştiind că nu ai decât o singură şansă era ceva cu mult mai complex.

Stone apăsă uşor trăgaciul. Lanţul care susţinea cuşca suspendată exact deasupra locului în care se ascunsese nord-coreeanul fu retezat în două. Şi colivia de o tonă se prăbuşi.

Stone continua să privească, cu pistolul pregătit. Imaginea pe care o văzu apoi îi provocă greaţă, deşi corespundea intenţiei lui. Un şuvoi de sânge începu să se prelingă pe sub tărgi, strângându-se într-o băltoacă în faţa baricadei improvizate.

Stone se ridică în picioare şi se îndreptă spre colţul camerei. Privi cu băgare de seamă în spatele zidului de tărgi. Numai o mână se mai vedea de sub cuşcă. Omul nu avusese timp nici măcar să ţipe. În lumea de altădată a lui Stone, aşa ceva s-ar fi numit o „execuţie perfectă”.

— Oliver! strigă Reuben.

Stone se întoarse şi străbătu dintr-un salt camera, ducându-se lângă Reuben, care stătea întins lângă perete, apăsându-se cu mâna într-o parte. Cuţitul era încă în el şi sângele îi trecuse prin cămaşă şi se scursese pe podea.

— La dracu’! A avut noroc, nenorocitul. Las’ că n-am nimic. Am trecut eu prin altele mult mai rele.

Totuşi, chipul lui Reuben era alb ca varul.

Stone dădu fuga la un dulap montat în perete şi-l deschise impacientat. Înăuntru mai erau încă sticle cu tot felul de substanţe, bandaje şi leucoplast. Stone se îndoia că medicamentele mai erau bune de ceva, dar bandajele şi leucoplastul erau încă în ambalajele lor sterile. Tot mai bine decât să folosească tricoul lui Reuben. Luă repede ce-i trebuia şi se întoarse lângă prietenul său.

După ce-l bandajă, Stone îl ajută să se ridice pe picioare şi trecură împreună în camera următoare.

La numai o clipă după ce cei doi prieteni ieşiră, uşa încăperii adevărului se deschise. Captain Jack băgă precaut capul şi privi în jur. Cercetă cu atenţie spaţiul şi-şi văzu omul zdrobit sub

cuşcă.

— Asta e, spuse Captain Jack. Poate că-i cazul s-o-ntind şi să las lupta pe altă dată. Sunt sigur că nord-coreenii o să înţeleagă.

Se întoarse şi încercă să deschidă uşa de metal, dar, spre surprinderea lui, aceasta nu se clinti.

— Uitasem de asta! mormăi el.

Rămase câteva clipe să se gândească la ce avea de făcut. Se uită la ceas. Curând, n-avea să mai conteze.

CAPITOLUL 67

Stone şi Reuben ajunseră la nivelul inferior al clădirii cam în acelaşi timp cu Alex şi Simpson.

— Înseamnă că au fost omorâţi în total nouă chinezi, spuse Alex, după ce îşi povestiră unii altora ce se întâmplase.

— Sunt nord-coreeni, îl corectă Stone.

— Nord-coreeni! Şi de ce dracu' sunt ei implicaţi în povestea asta? întrebă Simpson.

— Habar nu am, zise Stone. Arătă cu arma în josul coridorului. Ce *ştiu* însă este că în direcţia aia sunt celulele în care erau „găzduiţi" deţinuţii aduşi pentru interogare, pe vremea când am stat eu aici. Presupun că tot acolo este şi preşedintele.

Alex se uită la ceas.

— Mai avem trei ore, spuse el grav. Trebuie să-l luăm pe preşedinte, să ieşim de-aici, să ajungem într-un loc cu semnal şi să sunăm la Serviciul Secret. Directorul o să contacteze Casa Albă şi-o să oprească atacul.

— Credeţi că a mai rămas vreun nord-coreean? întrebă Simpson.

— Am văzut doi indivizi trecând pe lângă mine cât eram în bazin, spuse Alex. Aşa că... Dintr-odată, strigă: Atenţie! Grenadă!

Toţi se grăbiră să-şi găsească un adăpost în timp ce obiectul rotund se rostogoli pe scări şi ateriză lângă ei. Nu era însă o grenadă. Era o bombă de sunet şi lumină, un dispozitiv care scotea adversarul din joc provocând o lumină orbitoare şi un ţiuit asurzitor. Mulţi membri din echipele de recuperare de ostatici ale FBI-ului puteau depune mărturie pentru eficacitatea lor. Şi bomba îşi făcu treaba şi de această dată. În clipa în care se declanşă, toţi patru rămaseră pe dată ca împietriţi.

Doi nord-coreeni coborâră în fugă treptele. Aveau căşti la urechi, aşa că nu fuseseră afectaţi de sunetul exploziei. Îşi îndreptară armele spre Alex şi oamenii lui, care stăteau neajutoraţi. Stone se chinui să se ridice în picioare, dar era într-atât de dezorientat, încât nu reuşi. Simpson îşi ţinea mâinile la urechi şi părea că mai are puţin şi leşină. Reuben stătea întins într-un colţ, ghemuit, apăsându-şi rana şi respirând slab.

Unul din nord-coreeni strigă un cuvânt, de data asta în engleză:

— Mori!

Îşi setă MP-5-ul pe foc automat şi mâna îi alunecă spre trăgaci. Îşi putea goli întreaga magazie de treizeci de cartuşe în doar câteva secunde.

Şi, cu siguranţă, ar fi făcut-o, dacă ar mai fi fost în viaţă. Coloana îi pocni cu zgomot în clipa în care primi lovitura din spate. Se prăbuşi la pământ. În timp ce se prăbuşea, degetul îi căzu pe trăgaci şi mitraliera descărcă o serie de cartuşe în podeaua de ciment. Gloanţele ricoşară în trupul omului, dar acesta nu mai putea să le simtă.

Cel de-al doilea nord-coreean încercă să tragă în Hemingway, dar bărbatul îi smulse încărcătorul din armă şi i-l izbi în cap, terminând treaba cu o lovitură de picior în vector, care-i rupse ficatul. Nord-coreeanul se prăbuşi greu la pământ.

Apoi, Hemingway dispăru.

După ce efectele zgomotului şi luminii trecură, Alex se ridică în picioare, clătinându-se încă, şi o ajută pe Simpson. Stone făcu acelaşi lucru cu Reuben.

— Unde-a dispărut Hemingway? întrebă Stone.

Alex arătă în lungul coridorului.

— Pe acolo. Prin uşa aia. L-am văzut chiar înainte să dispară. Nu pot să-mi dau seama cum, fiindcă simţeam că-mi explodează capul.

Îi priviră preţ de câteva clipe pe nord-coreenii căzuţi.

— Tipul ăsta-i dracu-n persoană! exclamă Alex.

— Tocmai ne-a salvat vieţile, îi atrase atenţia Simpson.

— Nu zău? Probabil pentru că îşi rezervă plăcerea de a ne omorî chiar el, i-o întoarse Alex. Aşa că nu uita ce ţi-am spus: trage, dacă ţi se oferă şansa să-l ucizi.

Stone se uită la ceas.

— Trece timpul.

Hemingway stătea singur în capătul coridorului. Cele două celule, în care se aflau preşedintele şi Chastity, erau în spatele lui. Prizonierii erau în stare de inconştienţă, după ce le strecurase în mâncarea de la cină droguri pentru provocarea amneziei. Hemingway nu credea că vreunul din ei şi-ar fi dorit să păstreze vreo amintire despre ce li se întâmplase.

Când uşa din celălalt capăt al coridorului se deschise, Hemingway se afundă în umbră.

Alex trecu prin uşă urmat de ceilalţi şi strigă:

— Hemingway! Am venit după preşedinte.

Hemingway nu scoase niciun sunet.

— Poate că nu ştii ce s-a întâmplat, Tom, adăugă Alex. Gruparea Sharia a revendicat răpirea preşedintelui. Chiar în clipa asta, Statele Unite au o rachetă nucleară îndreptată asupra Damascului. O s-o lanseze în mai puţin de trei ore, dacă preşedintele nu se întoarce viu şi nevătămat. Probabil că Reinke şi Peters veniseră ca să te anunţe.

Hemingway trase aer în piept, dar nici de data asta nu spuse nimic.

— Tom, nu mint! continuă Alex. Întreaga lume e pe cale să explodeze. Toate armatele musulmane şi toate organizaţiile teroriste din lume îşi adună forţele şi se pregătesc să atace Statele Unite. Suntem în alertă DEFCON 1, Tom. DEFCON 1! Ştii ce înseamnă asta. Totul e gata să explodeze. Alex făcu o pauză, apoi strigă: Pe toţi dracii, mai avem doar trei ore! În trei ore, şase milioane de oameni o să moară!

În sfârşit, Hemingway păşi în lumină.

— De ce să-şi fi asumat gruparea Sharia responsabilitatea? întrebă el neîncrezător.

— N-au fost ei. Am făcut-o eu în locul lor.

Captain Jack apăru ca o nălucă pe uşă şi-şi apăsă arma pe tâmpla lui Simpson. Luă apoi pistolul fetei şi-l îndreptă spre ceilalţi.

— Acum hai, lăsaţi armele, sau o să aveţi ocazia să vedeţi cum arată creierii domnişoarei.

Ceilalţi ezitară câteva clipe, apoi, pe rând, Alex, Stone şi Reuben îşi aruncară armele.

— La dracu’! E tipul pe care l-am auzit mai devreme! îi şopti Reuben lui Stone, însă prietenul său nu-l asculta. Se uita foarte intens la Captain Jack.

La rândul lui, Captain Jack îşi trecu privirea pe deasupra întregului grup, apoi se opri brusc şi se întoarse la Stone. Fruntea i se încreţi.

Atenţia îi fu însă distrasă de Hemingway, care spuse:

— Credeam că avem o înţelegere.

Lui Alex i se părea că Hemingway era într-atât de încordat, încât, dacă ar fi sărit, s-ar fi lansat cu siguranţă în spaţiu.

— Aşa este, Tom, spuse nonşalant Captain Jack. Apoi însă am primit o ofertă mai bună din partea nord-coreenilor. Ţi-am spus

doar că nu făceam asta decât pentru bani. A fost un avertisment fair-play, prietene, nu-i vina mea că nu te-ai prins.

— De ce? spuse Hemingway. Vrei să porneşti un război între America şi lumea musulmană? Ce au de câştigat nord-coreenii din asta?

— Sincer, nu-mi pasă. Mie mi-au dat banii.

— O să lansăm o bombă nucleară asupra Damascului! spuse Alex.

Captain Jack îl privi dispreţuitor.

— Am lucrat o vreme pentru sirieni. Sunt la fel de însetaţi de sânge ca toţi ceilalţi. Nu se poate spune că nu-şi merită soarta.

— Şase milioane de oameni! exclamă Alex. Printre care femei şi copii.

Captain Jack clătină din cap plictisit.

— Tu chiar nu pricepi care-i principiul după care mă ghidez eu, nu?

— Locul ăsta e împânzit de nord-coreeni morţi, spuse Hemingway. Chiar crezi că planul tău o să mai meargă acum?

— O să am timp să fac curăţenie, Tom. Ştiu o mină părăsită undeva în apropiere. E locul ideal unde să arunc cadavrele. În afară de unul. Pe ăla, lumea trebuie să îl vadă.

— Pe Brennan?

— Trebuie să termin treaba.

— Aşadar, intenţionezi să ne ucizi pe toţi? vorbi şi Stone.

Captain Jack se uită atent la el.

— Îmi pari foarte cunoscut.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, am de gând să vă omor pe toţi. Se uită la Hemingway. Mi-am respectat cuvântul, Tom. Uite ce s-a întâmplat în Brennan. Totul a mers perfect.

— Ba nu-i perfect dacă moare şi preşedintele, spuse sec Hemingway. Trebuie să-l predau viu şi nevătămat. Asta am spus de la bun început că o să fac.

— Dacă te interesează banii, Statele Unite pot să-ţi dea mult mai mult decât nord-coreenii, spuse Simpson.

Captain Jack clătină din cap.

— Nici măcar eu nu-s chiar atât de lacom. Şi, sincer, am mari îndoieli că mi-aş vedea banii. La urma urmei, sunteţi ţara cu cele mai mari datorii din lume.

Captain Jack îl împuşcă pe Hemingway în piciorul stâng.

Bărbatul făcu o grimasă de durere şi căzu în genunchi. Apoi, Captain Jack îl împuşcă în braţul drept.

— Încetează, te rog! strigă Simpson.

— Îmi pare rău că fac asta, Tom, spuse Captain Jack, dar n-aş vrea să mă trezesc cu gâtul zdrobit.

— Poate vrei totuşi să te răzgândeşti, spuse Hemingway printre dinţi.

— Şi de ce-aş face asta?

— Fiindcă am montat capcane la intrarea în celule.

— Atunci opreşte dispozitivele şi deschide uşile.

Hemingway clătină din cap.

— În cazul ăsta, o să îi omor pe ei, unul câte unul, până faci ce ţi-am spus.

— Oricum o să-i omori, aşa că ce mai contează? spuse Hemingway.

— Să vedem cât timp o să le suporţi ţipetele. Singura ta slăbiciune este că eşti mult prea civilizat, Tom.

Stone reuşi să-i surprindă privirea lui Hemingway şi-i făcu semn din ochi spre ceva. Hemingway dădu din cap, aproape imperceptibil.

Captain Jack apăsă arma pe tâmpla lui Simpson şi spuse:

— Adio drăguţă, cum te-o chema!

— Numele meu este John Carr, spuse încet Stone, făcând un pas în faţă. Şi ai avut dreptate, ne cunoaştem.

Captain Jack îşi coborî o idee pistolul.

— John Carr? spuse el uluit, măsurându-l pe Stone din cap până-n picioare. Pentru Dumnezeu, John, ce te-a mai ajuns bătrâneţea!

— De pe-atunci erai un trădător nenorocit şi văd că aşa ai rămas.

— Măcar am ieşit din joc în condiţiile pe care le-am vrut eu. Nu cred că poţi spune şi tu acelaşi lucru, pufni Captain Jack.

Întreaga lui atenţie era concentrată acum asupra lui Stone, aşa că nu-l observă pe Hemingway, care se apropia de zid.

Stone făcu încă un pas în faţă, aşezându-se în aşa fel încât Captain Jack să nu-l poată vedea pe Hemingway.

— De ce nu mă omori *pe mine*? Ai fost întotdeauna în poziţia secundă, aşa că-mi imaginez că ar fi o adevărată încântare pentru tine să-l elimini pe cel mai bun, n-am dreptate?

— Tot un nenorocit îngâmfat ai rămas! mârâi Captain Jack.

— Spre deosebire de tine, eu mi-am câştigat dreptul să fiu aşa. Adu-mi aminte, cum ai dat-o în bară? Oh, da! Ai încurcat indicii barometrici şi ţi-ai ratat ţinta. A trebuit să mă trimită pe mine, un an mai târziu, să termin treaba. Hai, recunoaşte, ai fost întotdeauna un amator!

Captain Jack îşi îndreptă arma spre fruntea lui Stone.

— De data asta, n-o să mă mai încurce presiunea barometrică.

Hemingway făcu un salt şi lovi întrerupătorul, cufundându-i pe toţi în beznă. Captain Jack trase. Urmară ţipete şi strigăte şi zgomote de încăierare şi în cele din urmă un urlet înfiorător şi sunetul unui trup prăbuşindu-se.

Când lumina se aprinse din nou, Captain Jack stătea întins la pământ şi nu mai avea arma. Stone stătea deasupra lui ţinând în mână un pumnal plin de sânge. Îl luase din camera adevărului.

— Nenorocitul dracului! gemu Captain Jack, strângându-şi cu mâna tendoanele de la picioare, pe care Stone i le tăiase, imobilizându-l. De ce nu m-ai omorât? urlă el.

— Pentru că n-a fost nevoie, răspunse Stone.

— Ascultaţi-mă! spuse Captain Jack cu respiraţia tăiată. Vă dau câte zece milioane de dolari *la fiecare* dacă-l ucideţi pe Brennan.

Îl priviră cu toţii dezgustaţi.

— E doar un om! strigă Captain Jack.

— Dacă nu taci odată, îşi pierdu Alex răbdarea, *pe tine* o să te omor!

Hemingway reuşi să se ridice puţin, sprijinindu-se de un perete.

— Trebuie să-l luaţi pe preşedintele Brennan şi să-l lăsaţi într-un anumit loc, ca să se termine aşa cum trebuie.

Alex îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiu care sunt motivaţiile tale demente şi puţin îmi pasă! Din cauza ta, întreaga lume e acum în prag de război. Aşa că tot ce-o să fac eu o să fie să-l duc pe preşedinte înapoi unde-i e locul. Şi, pe drum, o să dăm un telefon pentru ca şase milioane de oameni să nu ardă de vii din cauza a ceea ce ai făcut tu.

Îşi îndreptă arma spre Hemingway.

— Acum, deschide celula sau trag!

Hemingway se chinui să se ridice în picioare.

— Nu mi-am trădat ţara, indiferent ce crezi tu despre mine, spuse Hemingway. Indiferent de ce crede întreaga lume. Am făcut asta *pentru* ţara mea. Am făcut asta pentru *lumea* mea.

— Deschide odată uşa! strigă Alex. Acum!

Hemingway scoase un rând de chei şi descuie prima dintre cele două uşi.

— Parcă ai spus că sunt capcane! mârâi Captain Jack.

— Te-am minţit, spuse Hemingway.

Stone şi Alex îl scoaseră pe braţe pe preşedintele care zăcea lipsit de cunoştinţă şi-l sprijiniră cu spatele de perete. O găsiră apoi şi pe Chastity şi o întinseră pe jos, lângă el.

Alex îşi scoase mobilul.

— La dracu'! Am uitat că nu-i semnal aici. Va trebui să ieşim undeva afară, să sunăm la Washington şi…

O voce de bărbat îl întrerupse:

— Nu cred că va fi necesar.

Se întoarseră cu toţii şi-l văzură pe Carter Gray însoţit de şase bărbaţi înarmaţi cu mitraliere.

CAPITOLUL 68

— Slavă domnului! spuse Simpson, alergând spre naşul ei.

Totuşi, Gray îşi îndreptă atenţia spre Hemingway.

— Preşedintele era în elicopterul cu care m-ai adus acasă, nu-i aşa?

Era evident că Gray nu aştepta un răspuns şi Hemingway nici nu-i dădu vreunul.

— Mi-ai modificat dosare, ai adunat o armată de „morţi" şi l-ai răpit pe preşedinte.

Gray scutură din cap.

— Preşedintele e bine, Carter! spuse Simpson. E doar drogat.

— Foarte bine, spuse Gray. Ne ocupăm noi de-aici.

Făcu semn către doi dintre oamenii lui să se ducă să-l ridice pe preşedinte.

— Staţi! strigă Hemingway. Trebuie să fie eliberat conform planului. Altfel, ar însemna că toţi cei care au murit în Pennsylvania s-au sacrificat în zadar. Nu puteţi face asta! S-au jertfit pentru o lume mai bună!

Gray îl privi uluit.

— Eşti nebun! exclamă el.

Apoi se calmă şi se întoarse spre Stone.

— Bună ziua, John. Nu-ţi pot spune ce şoc a fost să descopăr că eşti încă în viaţă.

Se întoarse apoi către Captain Jack, care zăcea încă întins pe podea, strângându-şi cu mâinile picioarele însângerate.

— Doi vechi prieteni pe care nu-i mai credeam în viaţă! Întoarcerea din morţi pare să fie la modă în secolul douăzeci şi unu.

— N-am vrut să mor atunci când ai avut tu chef, Carter! spuse Stone.

Simpson se uita de la unul la celălalt.

— Despre ce vorbiţi voi aici?

— Ascultaţi, oameni buni, se amestecă Alex, nu avem timp de pierdut. Trebuie să anunţăm Casa Albă că l-am recuperat pe preşedinte. Trebuie să oprească lansarea.

Gray nu-i răspunse. În schimb, se uită spre Simpson şi zise:

— Jackie, vreau să vii aici, lângă mine.

— Ce? sări fata. Nu l-ai auzit pe Alex? Trebuie să oprim lansarea!

— După ce vom părăsi această clădire, va trebui să uiţi tot ce

ai văzut aici în seara asta. Ai înţeles?

Simpson se uită la ceilalţi.

— Sunt sigură că poţi avea deplină încredere că niciunul dintre noi nu va dezvălui nimic care să pună în pericol securitatea ţării.

— Nu-mi fac griji pentru ceilalţi, Jackie, doar pentru tine.

Stone se uită la femeie.

— Eşti singura care vei pleca de aici în viaţă, agent Simpson, îi explică el, apoi se uită la Gray. Şi cred că asta îl include şi pe preşedinte.

— Ce dracu’ spui acolo? strigă Simpson.

Se uită spre naşul ei, aşteptând cuvintele care s-o asigure că nu era aşa, dar expresia pe care o văzu pe chipul lui Gray era mai mult decât grăitoare. Jackie arătă spre Brennan, care zăcea lipsit de cunoştinţă.

— Acesta este preşedintele Statelor Unite.

— Sunt conştient de asta, spuse Gray. Dar în clipa de faţă în Biroul Oval se află un alt bărbat, la fel de capabil să conducă ţara. Şi lucrul ăsta, din păcate, nu spune prea multe.

Simpson se uită la bărbaţii care-l însoţeau pe Gray.

— O să-l omoare pe preşedinte! Trebuie să-l opriţi!

— Oamenii ăştia îmi sunt pe deplin devotaţi mie şi numai mie, spuse Gray. Altfel n-ar fi aici.

— Şase milioane de oameni o să moară dacă nu sunăm la Casa Albă, Carter! îl imploră Stone.

— Şase milioane de *sirieni*, i-o întoarse Gray. Ai idee câte activităţi teroriste susţine biata Siria? Ţara asta e practic grădiniţa tuturor nebunilor care se-aruncă-n aer în atentatele sinucigaşe din Irak. Ar fi trebuit s-o radem demult de pe faţa pământului.

Simpson îl privi năucită.

— Eşti nebun!

— Este o chestiune care nu ţine doar de un singur om, Jackie, îi răspunse Gray, cât se poate de calm. Este strict un război al binelui împotriva răului, şi trebuie să ne asigurăm că cele două tabere rămân clar definite. Iar pentru asta, trebuie făcute sacrificii. Spre binele tuturor. Nici măcar preşedintele nu este mai presus. Aşa că lumea trebuie acum să creadă că a fost ucis de cei care l-au răpit. Făcu o pauză, apoi adăugă: Sunt sigură că pe tatăl tău nu l-ar deranja.

— Pe dracu'! urlă Simpson. Ar fi primul care te-ar arunca după gratii!

— Vino aici, lângă mine, Jackie! îi ordonă cu glas aspru Gray. Vino acum!

Simpson nu se clinti.

— Nu! Va trebui să mă omori şi pe mine.

— Te rog, nu mă forţa să iau decizia asta.

— Armă! strigă dintr-odată Alex.

Se aruncă înspre Brennan. Dar altcineva fusese doar mai rapid.

Împuşcătura răsună şi totul păru să se deruleze cu încetinitorul. Se auziră ţipete şi o încăierare şi zgomotul unui obiect de metal căzând pe beton. Apoi tăcere.

Jackie Simpson căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuşi cu faţa pe ciment. Glonţul care l-ar fi lovit pe Brennan era acum înfipt în inima ei. Gray urlă şi se repezi asupra lui Captain Jack, care scosese un pistol mic de la gleznă şi trăsese în preşedinte. Totuşi, Simpson îl împiedicase să-şi atingă ţinta.

Alex îngenunche, îi verifică pulsul, apoi se uită la ceilalţi şi clătină din cap.

— Jackie! strigă Gray, privindu-şi deznădăjduit fina moartă.

— Beth! şopti Oliver Stone, privind-o împietrit pe femeia lipsită de viaţă.

Alex, care fusese singurul suficient de aproape încât să-l audă, se uită la Stone. „Beth?"

Gray îşi îndreptă arma spre Captain Jack, dar vocea ca de tunet a lui Stone îl opri.

— Dacă-l împuşti, n-o să mai ai nicio posibilitate de a afla detalii despre planul nord-coreenilor de a-l omorî pe preşedinte.

Degetul lui Gray rămase pe trăgaci, dar nu apăsă.

Stone începuse să tremure şi, când vorbi, ochii-i erau plini de lacrimi:

— O să-l ducem pe preşedinte în Medina. Acolo unde ne spune domnul Hemingway.

— Asta *nu e* o opţiune! lătră Gray.

— Este *singura* ta opţiune, Carter! răspunse Stone. Nu poţi lăsa milioane de oameni nevinovaţi să moară fără niciun motiv.

Gray îl săgetă pe Stone cu o privire de om nebun.

— *Nevinovaţi*? urlă el. Canaliile astea mi-au luat familia de lângă mine! Mi-au ucis singurele fiinţe pe care le iubeam pe

lume.

— Iar mie, propria *mea* ţară mi-a făcut acelaşi lucru, spuse Stone.

Gray şi Stone se priviră în ochi preţ de câteva secunde, în timp ce toţi ceilalţi îi urmăreau. Apoi, privirea lui Stone se îndreptă spre trupul lui Simpson.

— Ca şi tine, acum am pierdut totul.

Vocea îi tremura.

Privirea lui Gray se mută de la Simpson la Stone.

— Şi să vreau, nu-l pot duce pe preşedinte la Medina. Nu mai e timp.

— Cred că *Medina* la care se gândeşte domnul Hemingway este mult mai aproape, răspunse Stone.

Toţi întoarseră privirile spre Hemingway.

— Ai venit cu elicopterul? îl întrebă acesta pe Gray.

Carter Gray încuviinţă din cap.

— Atunci, puteţi ajunge la Medina *mea* în mai puţin de două ore. Mai aveţi timp.

— Presupunând că accept, spuse Gray, de ce nu pot să sun din elicopter şi să spun că l-am găsit în Medina asta despre care vorbiţi voi?

— Dacă nu te duci cu adevărat acolo, nu vei putea răspunde tuturor întrebărilor referitoare la locul în care a fost găsit. Presa şi ţara vor dori să ştie, spuse Hemingway. Cu lux de amănunte.

Stone se uită la Gray.

— Poţi chiar să culegi tu toţi laurii, Carter, şi să spui că tu l-ai găsit pe preşedinte. Vei fi un erou naţional.

— Şi cum, mai exact, să fac asta? întrebă Gray.

— Eşti un om deştept, răspunse Stone. O să găseşti tu ceva în timpul călătoriei cu elicopterul.

— Dar omul ăsta rămâne cu mine! insistă Gray, arătând spre Captain Jack.

— Sunt sigur că vei reuşi să scoţi până şi ultima informaţie de la el, spuse Stone sec.

— Şi Hemingway la fel, adăugă Gray.

— Să mergem! strigă Alex.

În vreme ce restul oamenilor se îndreptau spre ieşire, Stone îngenunche lângă Simpson sub privirile lui Gray. Îi atinse părul şi-i luă mâna micuţă într-a lui. Încă era caldă. O întoarse şi privi semnul din palmă, în formă de semilună. Arăta exact la fel ca în

ziua în care se tăiase, cu atâţia ani în urmă. Văzuse cicatricea când îi adunase mărunţişul de pe jos cu câteva zile-n urmă. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Erau lacrimile din coşmarul lui, când visa că-şi pierde fiica. Acum, realitatea era infinit mai cumplită. O sărută pe obraz.

Stone se uită la Gray, care rămăsese nemişcat, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp.

— Asigură-te că are parte de o înmormântare aşa cum se cuvine, spuse Stone cu fermitate.

Gray dădu grav din cap. Apoi Stone trecu pe lângă el fără să mai rostească niciun cuvânt.

Odată ieşiţi din clădire, îi urmară pe oamenii lui Gray până într-un luminiş din apropiere, unde se afla elicopterul.

Pilotul se aplecă în afară:

— Unde mergem?

— La Medina! îi strigă Hemingway.

— Ce? exclamă bărbatul.

— Adresa e în buzunarul cămăşii mele, spuse Hemingway.

Unul dintre gardieni scoase hârtia şi citi indicaţiile. Îi aruncă o privire lui Hemingway. Stone citise şi el adresa peste umărul bărbatului. Avusese dreptate.

Hemingway se aşeză pe un scaun din spatele elicopterului. O fracţiune de secundă mai târziu, îl lovi cu capul pe gardianul de lângă el, zdrobindu-i nasul şi osul obrazului drept. Izbi apoi cu picioarele în scaunul din faţă cu o asemenea forţă încât îl smulse de la locul lui şi soldatul care stătea pe el fu aruncat în faţă. Peste încă o secundă, Hemingway alerga ca o nălucă înspre pădure, părând că nici nu simte durerea din piciorul rănit.

Alex se luă după Hemingway fugind cât putu de repede, împiedicându-se în rădăcini de copaci, tufişuri şi lujeri de plante. Pe toţi dracii, tipul era împuşcat în picior şi el nu-l putea prinde? Auzi un strigăt în faţă şi acceleră ritmul. Ieşi dintre copaci şi, alunecând, reuşi să se oprească brusc cu doar o clipă înainte să cadă. Stătea acum pe marginea unei prăpăstii adânci. Nu putea vedea ce era jos, dar, încordându-şi auzul, lui Alex i se păru că înregistrează sunetul unui obiect greu căzând în apă. Când ceilalţi gardieni sosiră în fugă lângă el, Alex arătă spre fundul abisului, clătinând din cap.

Tom Hemingway nu mai era.

CAPITOLUL 69

Preşedintele interimar Hamilton privea ecranul din Biroul Oval în vreme ce mai mulţi oameni din cabinetul său se învârteau pe lângă el. Imaginea era slabă, de proastă calitate – toate echipele de ştiri profesioniste fugiseră deja din ţară –, dar filmul arăta cât se poate de limpede haosul care se instaurase în Damasc. Drumurile erau blocate de mii de maşini, străzile înţesate de sute de mii de sirieni disperaţi, înnebuniţi de groază. Se zvonea că oamenii alergau pe pistele de pe aeroporturi, încercând să se prindă de ultimele câteva avioane care mai decolau. Paza şi ordinea dispăruseră demult. Toată lumea nu mai încerca acum decât să fugă cât mai departe. Şi, pe măsură ce orele se scurgeau şi această speranţă să spulbera, situaţia era din ce în ce mai urâtă.

Hamilton şi oamenii lui priveau pe ecran părinţi care alergau pe străzi cu copii în braţe, urlând înnebuniţi de groază, în vreme ce soldaţii îşi făceau loc prin gloata cuprinsă de panică, spunându-le oamenilor la megafoane să evacueze oraşul. Şi totuşi, cu mai puţin de o oră rămasă până la termenul-limită impus de americani, niciunul dintre aceste suflete nu mai avea şanse să scape cu viaţă. Un segment al înregistrării arăta cum un grup de jefuitori de ocazie erau omorâţi în bătaie de cetăţenii înfuriaţi. Hamilton se uită până când văzu cum nişte copii erau efectiv smulşi de lângă familiile lor şi dispăreau călcaţi în picioare de mulţimea dezlănţuită.

— Opreşte-l odată! strigă Hamilton şi televizorul fu stins numaidecât.

Biroul lui Hamilton era acoperit de cereri şi rugăminţi primite din întreaga lume, care îl implorau să nu declanşeze atacul. Milioane de americani din întreaga ţară ieşiseră în stradă, unii ca să susţină decizia lui Hamilton, dar cei mai mulţi ca să-şi manifeste dezacordul. Centrala Casei Albe era supraîncărcată.

Secretarul Apărării, Joe Decker, se aşează lângă superiorul său. Hamilton îi aruncă o privire disperată.

Văzându-şi, poate, şeful ezitând, Decker spuse:

— Domnule, ştiu că presiunea care vă apasă pe umeri e mai mare decât ar trebui să îndure orice fiinţă umană. Ştiu ce vă îndeamnă întreaga lume. Dar, dacă dăm acum înapoi, ne pierdem orice credibilitate. Şi dacă se-ntâmplă asta înseamnă că lupta e pierdută.

— Îmi dau seama, Joe, rosti încet Hamilton.

— Şi mai e ceva, domnule.

Hamilton îl privi îngrijorat.

— Ce?

— Chiar în clipa de faţă, deasupra Atlanticului au loc nişte fenomene atmosferice extrem de neobişnuite. Ni s-a raportat că e posibil să pierdem cu desăvârşire comunicarea prin satelit cu *Tennessee* peste doar câteva minute.

— În cazul ăsta, n-ar trebui să lansăm racheta.

Decker scutură din cap.

— Condiţiile atmosferice nu vor afecta în niciun fel lansarea. D-5 are sistem de ghidare automată. După separarea de ultimul motor al rachetei, are drept reper două puncte stelare, apoi se poziţionează în locaţia optimă pentru lansarea focoaselor asupra ţintei finale. Singura problemă este menţinerea legăturii cu submarinul.

— Şi tu ce propui, Joe? întrebă Hamilton.

— Vă sugerez insistent să terminăm toată povestea înainte să pierdem legătura.

— Ce? Să lansăm acum?

Hamilton se uită la ceas.

— Mai sunt încă cincizeci şi două de minute.

— Şi ce credeţi că se va întâmpla în timpul ăsta, domnule preşedinte? Dacă ar fi avut cea mai mică intenţie să-l elibereze pe Brennan, ar fi făcut-o până acum. Nu facem decât să le dăm adversarilor mai mult timp pentru a-şi gândi contraatacul. Şi dacă nu declanşăm acum, s-ar putea ca mai târziu să nu mai putem lua legătura cu *Tennessee*.

— Nu putem folosi un alt dispozitiv nuclear?

— Submarinul se află în locul ideal şi are încărcătura cea mai potrivită pentru a lovi Damascul. E pregătit şi gata de acţiune. În plus, şi celelalte submarine ale noastre din Atlantic ar avea, în cele din urmă, aceleaşi probleme de comunicare.

— În cazul ăsta, spune-le celor de pe *Tennessee* să tragă atunci când expiră timpul, dacă nu primesc alt ordin de la noi.

— Nu se procedează aşa în cazul armelor nucleare, domnule. Din mii de motive, lansarea nu se execută decât la ordin direct. Nu pe ceas. Şi am putea găsi altă soluţie, dar, cu siguranţă, până când am termina pregătirile, termenul-limită ar fi depăşit. Şi dacă nu lansăm racheta în limita de timp impusă de noi, ne

pierdem toată credibilitatea, domnule.

— Şi aşa o să fie de acum înainte? Noi tragem în ei, ei trag în noi… Până când? Până când o să dispărem cu toţii?

— Cu tot respectul, domnule, armele noastre sunt infinit superioare dotărilor lor. Şi avem toate motivele să credem că vom ieşi învingători, la final.

Hamilton ridică posac capul şi văzu toate privirile din încăpere îndreptate asupra lui. „Dumnezeu să aibă milă de mine!”

Spuse:

— Ia mai întâi legătura cu sirienii. Mai dă-le o ultimă şansă.

Îşi prinse capul în mâini şi toţi cei prezenţi lăsară privirile în jos.

Dintr-odată, Andrea Mayes izbucni:

— Staţi! Vă rog, domnule, de ce credeţi că nu l-ar înapoia pe preşedinte, dacă, într-adevăr, l-ar avea? De ce să lase să moară milioane dintre oamenii lor?

— Fiindcă sunt terorişti! exclamă exasperat Decker. Asta e mentalitatea lor. Şi credinţa lor le garantează că toţi acei oameni vor ajunge direct în paradis. Şi să nu uităm că ei ne-au atacat *pe noi*! Ne-au răpit preşedintele. Iar în clipa de faţă, Brennan este, mai mult ca sigur, mort. Nu avem de ales. Trebuie să răspundem într-o manieră care să arate întregii lumi, fără nici cea mai mică umbră de îndoială, de ce sunt capabile Statele Unite. Orice altceva le-ar da teroriştilor curaj să-şi intensifice atacurile asupra noastră. Şi nu există cale mai bună de a face asta decât printr-un atac nuclear. Japonia nu s-a predat decât după ce am lansat două bombe. În cele din urmă, *am salvat* milioane de vieţi în felul ăsta.

Uită să mai menţioneze că bombele atomice lansate la Hiroshima şi Nagasaki uciseseră şi mutilaseră sute de mii de civili japonezi şi ambele oraşe suferiseră efectele radiaţiilor timp de zeci de ani.

Hamilton întoarse capul şi Secretarul de Stat se prăbuşi înapoi în scaun.

Decker puse furios mâna pe un telefon şi ordonă să fie numaidecât comunicat un nou ultimatum către Siria şi gruparea Sharia. Câteva minute mai târziu, primiseră răspunsul.

— Ei bine? întrebă Hamilton privindu-l disperat.

— Versiunea cenzurată este că furia lui Dumnezeu o să ne trăsnească pentru răul pe care îl vom face, răspunse Decker.

Aşadar, mă autorizaţi acum să contactez Autoritatea de Comandă, domnule?

Dintr-odată, Hamilton păru să ezite. Mayes profită de ocazie şi spuse:

— Domnule preşedinte, *vă implor*, gândiţi-vă la ce sunteţi pe cale să faceţi. Dacă distrugem Damascul, nu va mai fi pace niciodată. Niciodată!

Decker se aşeză în faţa ei.

— Domnule preşedinte, nici *acum* nu este pace. Şi dacă nu vă duceţi ameninţarea la bun sfârşit, America îşi va pierde toată puterea. Vom ajunge de râsul întregii lumi, vom fi consideraţi laşi, lipsiţi de curajul de a ne pune ameninţările în practică. Ştiu că nu sunteţi un astfel de conducător. Făcu o pauză, apoi adăugă, apăsând cuvintele: Trebuie să facem asta!

Hamilton se frecă la ochi, se uită la Mayes, apoi dădu din cap spre Decker.

— Dă telefonul!

Hamilton se ridică şi se duse să se uite pe fereastră, în timp ce Decker ridica un alt telefon şi dădea ordinul Autorităţii Naţionale de Comandă, care îl transmitea numaidecât către *Tennessee*. Uriaşa rachetă Trident avea să fie lansată la scurt timp după aceea, străbătând adâncurile apelor cu o viteză şi o forţă atât de fenomenale, încât trebuia sigilată într-un strat protector de gaz. Nici măcar un singur strop de apă nu putea să-i atingă învelişul metalic în timp ce străbătea sutele de metri din adâncurile oceanului până la suprafaţă. Cu o viteză de paisprezece mii de mile pe oră, racheta Trident avea să lovească Damascul în mai puţin de treizeci de minute după lansare, cu forţa însumată a o mie de uragane de gradul 5. Nu avea să mai rămână nimic.

În prima clipă, nu înregistră ţârâitul telefonului. Apoi Hamilton ridică încet capul. Era acel telefon. Străbătu încăperea dintr-un salt şi smulse receptorul din furcă.

— Alo?

Tot sângele i se scurse de pe chip şi-şi prinse cu mâna umărul stâng. Toţi cei din încăpere crezură că e în pragul unei crize cardiace.

— E la ei, urlă Hamilton. Îl au pe *Brennan!*

Se răsuci spre Decker.

— Anulează lansarea! Anuleaz-o!

Decker vorbi repede în celălalt telefon şi dădu ordinul ca *Tennessee* să rămână în aşteptare. Totuşi, Secretarul Apărării se făcu dintr-odată alb ca varul.

— Cum? Nu se poate!

Toate privirile din încăpere se îndreptară spre el.

Cu voce stinsă, aproape imperceptibilă, Decker spuse:

— Condiţiile atmosferice de deasupra Atlanticului au început să afecteze comunicaţiile prin satelit. *Tennessee* a primit şi a confirmat ordinul de lansare, dar acum, Autoritatea de Comandă nu reuşeşte să mai ia legătura cu submarinul.

— Ştiam eu că trebuia să aşteptăm până treceau cele opt ore! urlă Hamilton la Decker. Idiotule!

— Dumnezeule mare! murmură Andrea Mayes, cu voce tremurată.

Hamilton înşfăcă telefonul din mâna lui Decker şi îl împinse cu brutalitate la o parte.

— Vă vorbeşte preşedintele interimar Hamilton, spuse el în receptor. Trebuie să luaţi cu orice preţ legătura cu submarinul şi să le spuneţi *să nu* lanseze. Nu mă interesează cum, dar trebuie s-o faceţi!

Se prinse de marginea biroului ca să nu cadă din picioare – genunchii începuseră să-i tremure şi pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare.

Decker, alb ca un cadavru, îşi ţinea cu mâna umărul pe care Hamilton i-l izbise de zid.

Hamilton strigă iar în receptorul telefonului:

— Aruncaţi în aer submarinul, dacă n-aveţi altă soluţie! urlă el. Numai opriţi lansarea! Opriţi-o!

Secundele treceau şi în Biroul Oval nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot – toată lumea îşi ţinea respiraţia. În cele din urmă, Hamilton puse telefonul la loc în furcă şi se prăbuşi în genunchi. Părea pe punctul de a leşina.

Încet, ridică privirea spre subalternii lui.

— Au oprit lansarea, reuşi să spună, înainte de a-l străpunge cu privirea direct pe Decker. Chiar… în ultima… secundă…

Nimeni nu-şi manifestă bucuria în Biroul Oval; toţi erau înmărmuriţi.

Totuşi, undeva pe fundul Atlanticului, 155 de marinari americani îşi strigară din toate puterile bucuria.

Vestea recuperării preşedintelui James Brennan dintr-un depozit abandonat de la periferia oraşului Medina, din statul *Ohio*, zgudui încă o dată lumea. Forţele armate de peste patruzeci de mii de militari şi agenţi speciali americani desfăşurate în Medina din Arabia Saudită se retraseră în cea mai mare discreţie. În buzunarul preşedintelui fusese găsit un bilet scris la calculator care spunea doar atât: „Din marile sacrificii se nasc marile oportunităţi”.

Franklin Hemingway scrisese aceste cuvinte cu treizeci de ani în urmă şi fiul său n-ar fi putut găsi un mesaj mai bun pe care să i-l lase conducătorului lumii libere.

Carter Gray fu declarat erou al naţiunii pentru că reuşise să descopere locul unde avea să fie eliberat preşedintele. Deşi nu dăduse prea multe detalii, Gray explicase că fusese o combinaţie de muncă asiduă, informaţii de încredere şi foarte mult noroc.

— Totuşi, răpitorii s-au ţinut de cuvânt, spuse el. Pentru că preşedintele *era* cu adevărat în Medina, doar că la zece mii de kilometri depărtare de cea unde îl căutam noi.

Gray petrecuse o noapte grea alături de senatorul Simpson şi soţia acestuia, încercând să le aline durerea provocată de pierderea singurului lor copil. Versiunea oficială a celor întâmplate, şi singura pe care o primiseră inclusiv părinţii fetei, era că Jackie fusese victima unui ambuteiaj catastrofal care avusese loc noaptea târziu pe Autostrada 81. Nu existau suspecţi şi Gray ştia că n-o să aibă loc nicio arestare. Singurul lucru rămas neexplicat era dispariţia misterioasă a celor trei agenţi NIC. Gray avea să se ocupe şi de acest aspect.

Exista şi o parte bună în toată povestea: Captain Jack vorbise. Şi vorbise, şi vorbise. Carter Gray avea acum multe informaţii pe care le putea folosi împotriva Coreei de Nord.

James Brennan avu parte de o întoarcere triumfală la Casa Albă, în ovaţiile unei mulţimi impresionante. Acordă interviuri televizate naţiunii, în care îi mulţumi lui Carter Gray pentru exemplara sa dovadă de eficienţă profesională, fără să aibă habar că acesta se gândise serios să-i facă felul şi să dea apoi vina pe sirieni. Brennan îi mulţumi şi greu-încercatului său vicepreşedinte pentru o treabă bine făcută. În cele din urmă, îşi exprimă recunoştinţa faţă de poporul american pentru că se dovedise brav şi loial în timpul crizei.

Oamenii nu aveau să afle niciodată că se aflaseră la numai o singură secundă distanţă de începutul apocalipsei mondiale. Şefa de campanie îi stătea alături, radiind de încântare. Acum, că trecuse criza, întreaga atenţie a femeii se îndrepta din nou exclusiv asupra campaniei electorale. Ultimele sondaje arătaseră că Brennan se afla în fruntea clasamentului cu un scor record de optzeci şi şase de procente. Cu excepţia cazului în care se producea vreo catastrofă, candidatul ei avea să câştige cu uşurinţă şi urma să aibă la dispoziţie încă patru ani în care să-şi clădească moştenirea.

Lui Brennan i se povestiră în detaliu toate cele întâmplate, însă nimeni nu-i putu spune de către cine anume fusese răpit. Părea acum evident că nici gruparea Sharia şi nici Siria nu fuseseră cu nimic implicate în aceste evenimente. După ce spiritele se liniştiră şi toată lumea putu să gândească limpede, fu cât se poate de clar pentru toţi că Sharia nu avea suficientă putere în Statele Unite pentru a orchestra un eveniment de o asemenea amploare. Fusese descoperit cadavrul unuia dintre liderii grupării şi fusese evident că omul murise în urma torturii. Şi nimeni nu explicase cum de fusese posibil ca atâţia arabi experţi în operaţiuni teroriste să intre în Statele Unite fără ca serviciile de informaţii americane să aibă habar.

În Damasc era în continuare haos, dar nici pe departe dezastrul pe care l-ar fi provocat lansarea rachetei Trident. Siria şi restul ţărilor din Orientul Mijlociu se aflau încă într-o explicabilă stare de şoc, dar se părea că, după ce lumea fusese preţ de câteva ore în pragul colapsului, liderii săi începuseră să manifeste o atitudine ceva mai cooperantă. Rămânea însă de văzut pentru câtă vreme.

Vicepreşedintele Hamilton îşi luase câteva zile de concediu. Să te afli la doar o secundă distanţă de a deveni al doilea preşedinte american, după Harry Truman, care să comande lansarea unei bombe nucleare, era mai mult decât putea suporta orice persoană normală şi stresul îşi spusese cuvântul. Totuşi, medicii se aşteptau ca Hamilton să se recupereze pe deplin.

Brennan fusese uluit să afle că atacatorii din Pennsylvania acceptaseră sacrificiul aproape până la ultimul, deşi ştiau prea bine că nu provocau niciun fel de pierderi Statelor Unite. În timp ce era pus la curent cu aceste fenomenale evenimente,

preşedintele urmărea înregistrările talk-showului său politic preferat din perioada în care fusese răpit. Toţi cei patru experţi aşezaţi la masa rotundă ajunseseră la aceeaşi concluzie, şi anume că întreaga poveste era un fel de şmecherie a cuiva.

— Şi dacă preşedintele este înapoiat nevătămat? întreba moderatorul.

Toţi cei patru experţi răspunseseră că şi asta ar fi fost tot *o altă* şmecherie.

— Dar cu ce scop? întrebă moderatorul. Şi-au sacrificat mai mult de douăzeci de oameni. Le-ar fi fost foarte uşor, în mai multe rânduri, să-l omoare pe preşedinte. Ce-ar avea de câştigat dacă l-ar înapoia pur şi simplu?

— Trebuie să înţelegeţi că astfel de oameni nu se dau în lături de la nimic, declara unul dintre experţi. Mai întâi, au încercat să ne omoare. Dar nu le-a ieşit. Am răspuns atacurilor şi suntem pe cale să câştigăm războiul împotriva terorismului. Aşa că, în mod evident, au schimbat tactica.

— Şi acum, strategia lor este *să nu* ne omoare? întrebă din nou moderatorul, nelămurit.

— Exact! răspunse îngâmfat atotştiutorul.

Brennan primise o copie după cererile răpitorilor şi petrecuse ore bune singur în biroul său, analizându-le în detaliu. Aflase, de asemenea, cu nespusă groază, cât de aproape fuseseră Statele Unite de a lansa un atac nuclear împotriva unei naţiuni care, după cum se dovedise în cele din urmă, era complet nevinovată de crima de care fusese acuzată. Deşi Brennan îşi lăudase public vicepreşedintele, fusese şocat să afle cât de uşor fusese convins Hamilton să autorizeze utilizarea armelor nucleare şi cât de aproape fusese de lansarea propriu-zisă a unui atac. Brennan se gândea acum extrem de serios să găsească pe altcineva pentru postul de vicepreşedinte.

Ţinu întruniri prelungite cu diverşi experţi în problemele din Orientul Mijlociu şi cu alţi lideri occidentali şi-şi petrecu mult timp împreună cu soţia şi familia. Se duse la biserică de mai multe ori într-o săptămână, căutând poate sfatul divin în faţa problemelor seculare ale omenirii.

Acum că preşedintele se întorsese în siguranţă la Casa Albă, presa internaţională începuse să analizeze mai deschis cererile răpitorilor. În toate capitalele din Europa, America de Sud şi Asia oamenii se concentrau asupra *substanţei* cererilor, având în

vedere că, pentru prima oară, acestea nu erau însoţite de un morman de cadavre care să distragă atenţia liderilor mondiali de la esenţa problemei.

În sfârşit, Brennan convocă o întrunire a cabinetului său, a Consiliului pentru Securitate Naţională şi a consilierilor pe probleme militare. Le puse în faţă cererile răpitorilor.

Consilierul pe probleme de securitate naţională interveni numaidecât:

— Domnule, spuse reprezentantul NSA, este absurd! Nu putem satisface niciuna dintre aceste cereri. Este de neconceput!

Secretarul Apărării, Decker, interveni şi el:

— Domnule preşedinte, simpla luare în discuţie a acestor cereri ar fi un semn de slăbiciune din partea ţării noastre.

Răspunsul lui Brennan fu scurt:

— Am fost la doar o secundă de a ucide şase milioane de oameni pe baza unor dovezi ce s-au dovedit eronate.

— Nu noi am început! contraatacă Decker. Şi există întotdeauna riscuri în jocul ăsta.

Brennan îl străpunse cu privirea.

— Suntem singura superputere mondială la ora actuală. Avem un arsenal nuclear capabil să distrugă întreaga lume. Chiar dacă ceilalţi nu dau dovadă de cumpătare, *noi* suntem obligaţi să o facem.

După felul în care Brennan îl privea pe Decker, era clar că un nou Secretar al Apărării avea să se alăture noului vicepreşedinte, în cabinetul celui de-al doilea mandat al lui Brennan.

Brennan scoase o hârtie din buzunar. Era biletul care fusese găsit asupra sa după răpire. Îl citi pentru sine: „Din marile sacrificii se nasc marile oportunităţi”. Şi, după cum arătase istoria şi după cum Brennan ştia prea bine, marii preşedinţi apăruseră adesea pe fondul unor astfel de momente.

Le întoarse spatele lui Joe Decker şi oamenilor săi de la Pentagon şi se uită la Andrea Mayes, Secretarul de Stat.

— Cred că avem de lucru, spuse preşedintele Brennan.

CAPITOLUL 70

Jacqueline Simpson fu condusă pe ultimul drum în cadrul unei ceremonii private, într-un cimitir din nordul Virginiei. La înmormântare au fost prezenţi părinţii îndureraţi, prietenii apropiaţi ai familiei, demnitari politici, reprezentanţi ai Serviciului Secret şi naşul fetei, Carter Gray.

În apropiere, ascuns în spatele unui pâlc de copaci, stătea Oliver Stone, îmbrăcat într-un costum negru nou-nouţ, cu cravată, pe care i-l cumpăraseră prietenii lui. Preotul rostea cuvinte de înţelepciune şi alinare, dar Stone nu le auzea. Nu-şi putea dezlipi privirea de la sicriul în care era întinsă fiica lui, *Beth*. Nu plângea. Îi era greu să-şi dea seama ce ar trebui să simtă. Era tatăl ei, şi totodată nu era. Fusese fiica lui numai trei ani; a familiei Simpson, tot restul vieţii. Din acest punct de vedere, nu avea ce să caute aici. Şi totuşi, n-ar fi putut pentru nimic în lume să fie oriunde altundeva în acea clipă.

După ce slujba se termină şi toată lumea plecă, Stone ieşi din ascunzătoare şi se apropie de mormânt. Muncitorii de la cimitir se pregăteau să coboare sicriul în groapă, dar Stone îi rugă să aştepte.

— Sunteţi rudă cu mortul? îl întrebă unul dintre ei.

— Da, răspunse Stone. Sunt o rudă.

Timp de douăzeci de minute lungi, Stone stătu în genunchi lângă scriu, cu o mână aşezată pe suprafaţa netedă şi lăcuită.

În cele din urmă se ridică, cu picioarele tremurându-i, se aplecă, sărută sicriul şi lăsă o singură floare pe capac. Era o margaretă.

— La revedere, Beth! spuse el încet. Te iubesc.

Camel Club, Alex şi Kate se întâlniră în ziua următoare acasă la Stone. Reuben primise îngrijiri pentru rănile suferite şi doctorii profitaseră de ocazie ca să se ocupe şi de litiaza renală de care suferea de ceva vreme. Chastity se recuperase total în urma grelei încercări prin care trecuse, dar despre care nu-şi amintea absolut nimic.

Alex aduse ziarul cu articolul care relata moartea lui Jackie Simpson.

— A murit ca un adevărat erou şi tot ce-o să ştie vreodată lumea e că a fost victima unui accident stupid de maşină, spuse el cu amărăciune.

Stone stătea la biroul lui.

— Te înşeli, spuse hotărât bărbatul. Lumea n-o să şi-o amintească numai pentru atât.

Alex schimbă subiectul.

— Mă scoate din sărite că Gray e acum ditamai eroul naţional, când a fost cât pe-aci să-l omoare pe preşedinte. Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

— Dar, dacă facem public ce s-a întâmplat, spuse Reuben, va ieşi la iveală şi restul poveştii. Nu cred că ţara ar mai face faţă unei astfel de lovituri, după toate cele petrecute.

— Carter Gray o să plătească pentru ce-a făcut, spuse încet Stone. Voi avea personal grijă de asta.

Toţi îl priviră curioşi, însă expresia de pe chipul bărbatului nu te încuraja să ceri lămuriri.

Reuben se ridică în picioare.

— Cred că e timpul să discutăm în mod oficial. Îşi drese vocea, apoi continuă: Declar deschisă întrunirea specială a Camel Club. Pentru serviciile exemplare aduse Statelor Unite şi pentru nepreţuitul ajutor oferit clubului, propun admiterea a doi noi membrii: agent Alex Ford şi Kate Adams. Cine mă susţine?

— Eu! rostiră într-un glas Milton şi Caleb.

— Toţi cei pentru, spuneţi „da”!

Şi propunerea fu aprobată.

— Bine, spuse Alex, dar trebuie să ştiu ceva. De ce îi spuneţi *Camel* Club?

— Simplu, răspunse Stone. Cămilele sunt nişte animale extrem de perseverente. Nu renunţă niciodată.

— Asta spune Oliver, dar motivul este altul, îl contrazise Reuben. Pe la 1920 a mai existat un Camel Club. Şi la fiecare întrunire, membrii clubului ridicau paharele şi jurau să se opună Prohibiţiei până la ultima picătură de whisky. Ei, vezi, *ăsta* e genul meu de club!

Când întrunirea luă sfârşit, Alex rămase în urmă ca să discute cu Stone în particular.

— Carevasăzică, Oliver Stone este de fapt John Carr, spuse el.

— A fost *cândva* John Carr. John Carr e mort, preciză Stone sec.

— Oliver, i-ai spus lui Carter Gray că propria ta ţară ţi-a răpit familia. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Stone se aşeză şi începu să-şi facă de lucru cu nişte hârtii de

pe birou.

— Hai să spunem că eu am considerat că m-am achitat de „îndatoririle” faţă de ţara mea, dar se pare că *ţara mea* a considerat că de acest gen de îndatoriri nu te achiţi niciodată. Făcu o pauză. Cel mai mare regret al vieţii mele este că familia mea a avut de suferit din cauza asta.

— Pe fiica ta o chema Beth? întrebă precaut Alex. Şi s-a născut în Atlanta?

Stone îl săgetă cu privirea.

— De unde ştii asta?

Alex se gândea la greşeala din baza de date de la NIC în legătură cu locul naşterii al lui Simpson, pe care fata i-o semnalase lui Hemingway. Se părea însă că informaţia fusese corectă. Se născuse într-adevăr în Atlanta, şi nu în Birmingham, oraşul de origine al familiei. Apoi Alex se gândi la domnul şi doamna Simpson, amândoi înalţi şi foarte blonzi, şi la fiica lor mignonă şi oacheşă. Acum Alex îşi putea imagina destul de bine cum arătase soţia lui Oliver Stone. Îi era cât se poate de clar că Jackie Simpson şi Beth Carr erau de fapt una şi aceeaşi persoană.

— Scria în dosarul ei oficial, răspunse Alex.

Stone dădu absent din cap.

Alex îşi puse mâna pe umărul lui Stone.

— Îmi pare rău, Oliver.

— Nu-mi plânge de milă, Alex. Am făcut multe lucruri în viaţă pentru care o să mă detest până-n ultima clipă. M-aş putea scuza spunând că mi-am servit doar ţara, dar, sincer, ce fel de scuză e asta?

Carter Gray tocmai ieşea de la o şedinţă cu preşedintele şi se îndrepta spre elicopterul său, care-l aştepta pe peluza Casei Albe. Fusese o întrevedere bună, deşi Brennan făcuse nişte aluzii curioase – şi, din punctul de vedere al lui Gray, îngrijorătoare – în legătură cu o schimbare decisivă a politicii Americii faţă de Orientul Mijlociu. Totuşi, Carter Gray încetă să se mai gândească la asta, când îl văzu pe bărbatul care stătea lângă gard, străpungându-l cu privirea. Oliver Stone făcu un gest spre locul unde Reuben îl aştepta în motocicleta sa Indian. Apoi Stone arătă spre vest. Gray privi în direcţia indicată şi înţelese cât se poate de clar intenţia bărbatului.

Câteva minute mai târziu, Carter Gray era într-o limuzină ce mergea în urma motocicletei. După cum se aştepta, se opriră la Cimitirul Naţional Arlington. Câteva minute mai târziu, lăsându-şi agenţii de securitate ceva mai în spate, Gray stătea alături de Stone în faţa mormântului lui John Carr.

— Pot să-ţi acord cel mult zece minute, John, spuse Gray.

— Numele meu este Oliver Stone.

— Cum spui tu, zise Gray, pierzându-şi răbdarea.

— Şi cinci minute vor fi mai mult decât suficiente.

— Dă-i drumul atunci.

— Cum a ajuns fiica mea la familia Simpson?

Întrebarea păru să-l ia oarecum prin surprindere pe Gray, însă-i răspunse:

— După cum ştii, Roger Simpson a lucrat împreună cu mine la CIA. Am fost foarte buni prieteni. El şi soţia lui nu puteau să aibă copii. Mi s-a părut o soluţie bună. Tu şi soţia ta nu aveaţi alte rude şi nu puteam să abandonez pur şi simplu copilul, deşi existau unele voci prin agenţie care susţineau că şi fata ar fi trebuit împuşcată. Nu aveam de unde să ştiu că mai eşti în viaţă, John.

— Nu cred că ai făcut mari eforturi să afli.

— Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce ţi s-a întâmplat. N-am dat eu ordinul şi nici n-am coordonat operaţiunea. Tot ce-am făcut a fost să-ţi salvez fata, care altfel ar fi fost şi ea ucisă.

— Dar nici n-ai făcut nimic ca să opreşti atacul asupra mea şi asupra familiei mele, nu-i aşa?

— Chiar ţi-ai închipuit că poţi să te retragi aşa, pur şi simplu, când vrei tu?

— Nu mi-aş fi trădat niciodată ţara.

— Nu despre asta e vorba.

— Ba *exact* despre asta e vorba.

Gray gesticulă nervos.

— Toate astea s-au petrecut demult.

Stone arătă spre stânga lor.

— Tot *demult* a murit şi soţia ta, care-i îngropată acolo. Ai putut s-o uiţi?

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre ea! explodă Gray. Spune-mi, mai doreşti şi altceva?

— Un singur lucru, spuse Stone. Vreau să-ţi dai demisia.

Gray îl privi fără să clipească.

— Poftim?

— O să-ţi dai numaidecât demisia din funcţia de director al Serviciilor Naţionale de Informaţii. Nu mai eşti omul potrivit pentru această poziţie.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Gray, clătinând din cap. Sincer, îmi pare rău. Ţi-ai servit bine ţara şi dacă ai nevoie de ceva, acum, la bătrâneţe, o să văd ce pot face.

— O să fac public tot ce ştiu.

Gray îi privi compătimitor.

— Şi cine o să te creadă? Nici măcar nu exişti! Cât despre prietenul tău, Reuben, i-am verificat dosarul. Este chiar şi mai puţin demn de luat în seamă decât tine. Şi dacă-ţi închipui că Alex Ford o să spună ceva, mai gândeşte-te. N-o să-şi pună-n pericol cariera acum, la final, şi e destul de deştept ca să nu-şi târască ţara într-un astfel de scandal. Aşa că întoarce-te în vizuina ta, John, şi rămâi în ea pentru totdeauna.

— Tot ce vreau eu este să-ţi dai demisia.

Gray clătină trist din cap şi se întoarse să plece. Stone însă adăugă:

— Înainte să pleci, poate vrei să asculţi asta!

Gray se întoarse şi văzu că Stone ţinea în mână un reportofon micuţ. Îl porni.

Câteva clipe mai târziu, Gray îşi auzea propria voce afirmând cât se poate de calm că o să-l omoare pe preşedinte în Muntele Morţii.

Când Stone opri înregistrarea, Gray explodă:

— Cum dracu’ ai…

Se opri când îl văzu pe Stone ridicând un telefon mobil.

— Un prieten mi-a dat telefonul ăsta, care are şi funcţie de înregistrare. Şi, ca un bătrân spion ce mă aflu, am ştiut când să-l folosesc. Îi întinse caseta lui Gray. Voi fi încântat să ascult ştirea despre demisia ta mâine-dimineaţă.

Începu să se îndepărteze, apoi însă se întoarse.

— Amândoi ne-am servit bine ţara, Carter. Dar felul în care am fost învăţaţi să o facem nu se mai potriveşte în ziua de azi. Şi-i mulţumesc Domnului pentru asta!

Gray rămăsese locului, roşu la faţă şi cu pieptul săltându-i.

— Nu sunt un fanatic, John! strigă el. Sunt un patriot!

— Adevărul, Carter, e că nu eşti niciuna, nici alta.

— Şi-atunci, ce sunt? Spune-mi tu! zise Gray batjocoritor. Ce

mama dracului sunt?

— Un om care se înşală.

A doua zi, Kate şi Alex se întâlniră la prânz. În tot Washingtonul nu se discuta decât despre neaşteptata demisie a lui Carter Gray.

— Nu crezi că Oliver a avut ceva de a face cu asta, nu? întrebă Kate.

— Cred că Oliver Stone este în stare de mult mai multe decât ne-am putea imagina noi, răspunse încet Alex.

După prânz, cei doi trecură ţinându-se de mână pe lângă o clădire foarte familiară.

— Nu reuşesc să-mi scot din minte locul ăsta, spuse Alex, privind înspre Casa Albă.

— Înseamnă că va trebui să-mi dau mai mult silinţa ca să te fac să te gândeşti la altceva. La urma urmei, peste câţiva ani o să fii un om liber, agent Ford.

Alex se uită la ea şi zâmbi.

— Sincer vorbind, deja nu mă mai consider un om liber.

— Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

Alex o sărută.

— Răspunsul ăsta te mulţumeşte?

Văzură un elicopter decolând de la Casa Albă. Alex se uită la emblema NIC, de pe coada aparatului.

— A fost probabil ultimul drum al lui Carter Gray la Casa Albă.

— Cale bătută! spuse Kate.

— S-ar putea ca succesorul lui să fie la fel de necruţător, o avertiză Alex.

— Ei, gândul ăsta chiar că mă sperie, zise Kate.

— O să fie bine, spuse Alex arătând spre Lafayette Park. Câtă vreme e el aici.

Pe o bancă, Stone şi Adelphia beau cafea.

Adelphia vorbea foarte entuziasmată. Era însă clar că atenţia lui Stone era cu desăvârşire îndreptată asupra clădirii de pe cealaltă parte a străzii.

Alex şi Kate îşi continuară liniştiţi drumul, lăsând ţara în mâinile capabile ale cetăţeanului Oliver Stone şi ale prietenilor săi din Camel Club.

MULȚUMIRI

Pentru Michelle, mulţumesc că mi-ai fost întotdeauna cel mai mare admirator şi cel mai bun critic. Încă mă uimeşte că citeşti fiecare cuvânt de pe fiecare ciornă.

Pentru Aaron Priest, mulţumesc că mi-ai fost alături încă din prima zi. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără tine.

Pentru Maureen Egen, Jamie Raab, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Tom Maciag, Karen Torres, Martha Otis, Jason Pinter, Miriam Parker şi restul echipei de la Warner Books, care au muncit atât de mult pentru mine. Aveţi mulţumirile şi aprecierea mea.

Pentru Lucy Childs şi Lisa Erbach Vance, pentru miile de detalii de care vă ocupaţi în fiecare zi pentru mine.

Pentru Frances Jalet-Miller, talentul tău editorial şi incredibilele cunoştinţe se regăsesc pe deplin în această carte. Mulţumesc.

Pentru Art Collin, sincerele mele mulţumiri şi întreaga recunoştinţă pentru că ai citit variantele iniţiale.